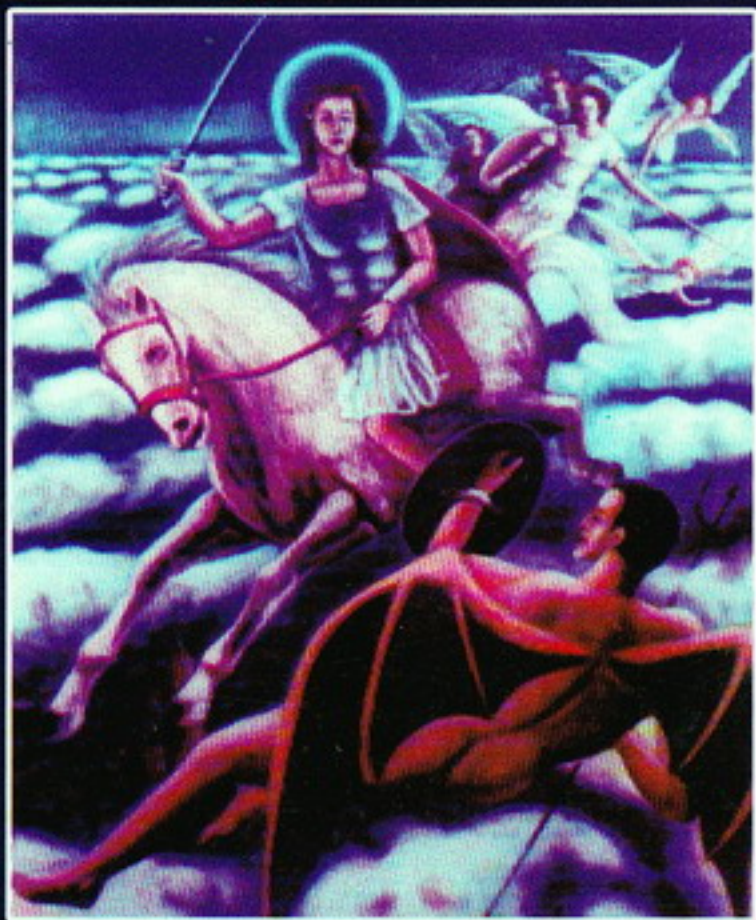

MIHAIL STURDZA

TRĂDAREA CÂRMUITORILOR

CRITERION
PUBLISHING

Cartea prințului Mihail Sturdza acoperă în special perioada post-belică până în aproximativ 1973 dar deși analizează evenimentele oarecum cronologic, nu este o prezentare strict istorică a faptelor care au premers și a celor care au urmat oribilului conflict care a mutilat fața lumii și a ruinat existența a miliarde de oameni. Intenția autorului a fost să demonstreze, în ultimă instanță, cum a fost civilizația creștină trădată și oferită mișcării internaționale pro-comuniste de către cei pe care majoritatea oamenilor îi priveau, și unii încă îi mai privesc, cu încredere și devotament. Cartea este un semnal de alarmă prin care ni se atrage atenția că drept urmare a unor procese insidioase instigate de către ramura executivă și juridică a guvernelor, în special a celor care s-au perindat în Statele Unite și care au dat tonul pe scena internațională, libertățile cetățenilor sunt erodate continuu și omenirea este împinsă inexorabil înspre capcana finală a guvernului mondial unic. Acuza de trădare este pe deplin justificată căci trădarea reiese clar din discrepanța dintre vorbele măestrite ale oamenilor de stat care afixau public o filozofie politică și o demnitate morală pe placul alegătorilor, și rolul jucat în arena politică unde au demonstrat o abjectă servitudine față de partida adversă, comunistă. Dar exista oare realmente o partidă adversă?

VAL STANTON

MIHAIL STURDZA

TRĂDAREA CÂRMUITORILOR

AYXRU...
Ilustratia copertei:
Sfântul George, ulei pe pânză de Ovidiu Lebejoară

Editor:
Gabriel Stănescu

Tehnoredactarea computerizată:
Cristian Negoii

© Criterion Publishing
P.O. Box 930698
Norcross, GA, 30093. USA

Tel/Fax: 678-376-1117

E-mail:
origininet@netscape.net
Adresa WEB:
www.origini.go.ro

**Library of Congress Preassigned
Control Number: 2002116622**

ISBN: 1887304606

Bun de tipar: 20.01.2003

Printed in Romania

MIHAIL STURDZA

TRĂDAREA CÂRMUITORILOR

Traducere din limba engleză de
VAL STANTON

**CRITERION
PUBLISHING**

2003

Notă:

Volumul *Betrayal by Rulers* scris de Michel Sturdza a apărut în anul 1976 în editura Western Islands, Belmont Massachusetts 02178, ISBN: 0-88279-122-2.

Prefața editurii

Cu fiecare an ce trece vedem din ce în ce mai mult cum noul zeu al Americii secolului 20 a devenit Progresul, iar sacerdotul lui este Pragmatismul și slujește la altarul Modernismului. Principiul de bază al acestui nou păgânism este „scopul scuză mijloacele”.

Nu tot ce e nou este neapărat rău, dar nici nu este în mod automat neapărat bun. Dar am acceptat atât de orbește dogma că tot ce e nou e mai bun decât tot ce e vechi, și că orice schimbare e în spre bine, încât am sacrificat pe altarul Progresului aproape toate valorile noastre morale, politice și sociale. Mai mult, am acceptat drept definiții lucruri care de fapt sunt ecuații: modern = nou = schimbare = progres = îmbunătățire. și am acceptat drept bun, sau cel puțin justificabil, tot ce este necesar pentru a produce schimbări.

Papa Leo XIII, om de mare inteligență care nu era deloc reacționar, ne-a avertizat la sfârșitul secolului XIX că cel mai mare pericol pentru civilizația occidentală și pentru creștinism îl constituie ceea ce el a numit Modernismul – o erezie sau un fel de a gândi mult mai răspândit și mult mai periculos decât marxismul.

Nu încercăm în această introducere o analiză filozofică sau teologică a Modernismului. Dorim mai degrabă să pregătim cititorul pentru teoria evident șocantă conținută în restul cărții. Noi credem că o examinare succintă a Modernismului va ajuta la acceptarea afirmațiilor din această carte. Deasemenea îi cerem cititorului să examineze unele din convingerile moderniste pe care le-a adoptat și să vadă dacă le poate reconcilia cu credințele lui fundamentale.

După unii propovăduitori, Modernismul este antiteza medievalismului sau feudalismului. Teologii moderni declară că este un om de tip medieval oricine dezaprobă faptul că am transformat bisericile în distracții pentru mase. Sociologii moderni ne spun că ideea proprietății private este o idee feudală. Învățații moderni perorează că toate credințele religioase sunt superstiții care persistă din întunecatului ev

mediu. Dar cum era medievalismul, sau sistemul feudal de care acești moderniști încarnați caută să ne scape?

Sistemul feudal a fost o dezvoltare naturală, izvorâtă din prăbușirea imperiului roman și pătrunderea multor popoare noi în Europa occidentală. Perioada sa de formare a durat 400 de ani (400 – 800 A.D.). A fost un sistem viabil, care s-a schimbat, a crescut și s-a maturizat în cei peste 1000 de ani în care a domnit fără rival. Unitățile de bază ale societății feudale erau familia, biserica locală, moșia, și mai târziu asociațiile meșteșugărești; vasta majoritate a oamenilor trăiau în această structură simplă. Puterea de a governa urca de la moșie formând o piramidă permeabilă cu regele la vârf. Puterea exercitată efectiv *scădea* cu cât urca mai sus în piramidă. Într-un fel regele era un părinte național. Autoritatea lui se mărginea la încercarea de a păstra intacte granițele regatului și de a menține în general ordine în interiorul lor. Rolul guvernului era aproape total negativ – și anume să protejeze oamenii de dezordine internă și de atac extern.

Impozitele, plătite în natură, se bazau pe acest rol protector. Cea mai mare parte din venitul personal al regelui provenea de la propriile lui moșii și pământuri, și nu din impozite directe. Lucrările cum ar fi construirea de drumuri, poduri și porturi le făceau întreprinderi private. Universitățile erau grupuri de profesori care își închiriau sălile și era plătiți (când erau plătiți) de studenți individuali. De operele de binefacere se ocupau organizațiile religioase cu ajutorul contribuțiilor individuale. Operele de artă – unele dintre ele au fost cele mai mari opere de artă produse de omenire – erau deasemenea subvenționate de către particulari. Europa era în evul mediu o societate cu mult mai multe libertăți decât crede lumea în general. Încercările lui Henric al VIII-lea și Ludovic al XIV-lea de a centraliza guvernul au constituit excepții, și contraveneau sistemului feudal.

Sistemul nu era perfect – căci nici o instituție omenească nu este perfectă, dar și-a atins scopul. În apărarea lui nu vom invoca marile opere de artă, muzică, arhitectură, dramaturgie și poezie pe care le-a produs. Dar vom arăta totuși cum Constituția Statelor Unite ale Americii demonstrează cu tărie asemănarea cu maturitatea medievalismului și că națiunile cele mai puternic anti-comuniste și mai cu adevărat occidentale azi în lume, sunt cele mai strâns legate de feudalism – prin corporații.

Desigur, în evul mediu oamenii erau amenințați de multe pericole serioase, de musulmani și mai târziu de mongoli, de ciumă și de foamete, și de multe bătălii și războaie mai mari sau mai mici. S-a lansat un atac minor asupra societății feudale care a avut repercusiuni grave mult mai târziu. Acesta a fost atacul cavalerilor Templieri. Născut ca un ordin militar care servea în țara Sfântă, ordinul Templierilor a fost corupt în decursul anilor din punct de vedere moral, politic și financiar. Reînforși în Europa cavalerii Templieri au propovăduit doctrina unei științe secrete care, ziceau ei, va crea o lume perfectă. Acest secret cerea distrugerea bisericii, a tronului și a proprietății private. Guvernul francez a suprimat în cele din urmă ordinul și l-a ars pe rug pe

conducătorul său, Jacques de Molay. Poate că totul s-ar fi sfârșit aici, decât că amintirea cavalerilor și a secretului lor a durat mai mult decât a durat ordinul lor.

Pe la începutul secolului XVII un factor important în viața Europei a fost extinderea comerțului și averea mercantilă. Multele schimbări în modul viață, în centrele puterii și în concepții au atacat serios sistemul medieval care a putut contracara în parte. Dar alți factori pe care îi vom discuta mai jos i-au făcut imposibilă rezolvarea tuturor problemelor.

Concomitent cu extinderea averilor s-a extins și știința – în epoca luminilor. Din nefericire, în multe cazuri iluminismul a fost mai mult factice decât real. Această explozie a științei a adus cu sine proliferarea a numeroase societăți secrete, care toate susțineau că cunosc lucruri ascunse. Majoritatea acestor grupuri nu erau nocive, deși aveau tendințe ateiste, antimonarhice, și egalitare. Dar au pregătit terenul pentru toate teoriile naive despre perfectibilitatea omului și felul în care îl corupe societatea. Rezultatul acestei faze părea mai mult ridicol decât periculos: de exemplu, cucoane aristocratice se costumau în ciobănițe și îngrijeau oi parfumate. Dar ideea că principalele obstacole în calea instaurării unei lumi perfecte le constituiau religia, tronul și proprietatea privată, a devenit larg acceptată. Mai mult, trăia amintirea cavalerilor Templieri, o frăție lipsită de morală general acceptată și care își îndrepta eforturile în spre a crea o lume nouă cu orice preț.

Un profesor de drept canonic de la universitatea unui mic oraș din Bavaria, Ingolstadt, a combinat ideile utopice ale ultimilor zeci de ani cu conceptul organizatoric al cavalerilor Templieri, formând un ordin cu mult mai evoluat decât cele dinaintea lui și cu mult mai periculos. În acel an s-au născu simultan pe data de 1 mai ordinul Illuminatilor și epoca modernismului. Adam Weishaupt, fondatorul Illuminatilor, era pe cât de strălucit organizator pe atât de amoral. Sistemul lui organizatoric era constituit din niveluri ascendente și la fiecare nivel inițiații credeau că au ajuns la vârf. La început li se spunea membrilor că scopul ordinului era de a perfecționa omul instruindu-i pe conducătorii societății în înțelepciunea secretă a iluminismului. La un nivel superior li se spunea inițiaților că pentru perfecționarea omului, orice mijloc de care este nevoie este scuzabil. La vârf era un mic grup de oameni total lipsiți de scrupule care știau că scopul final al ordinului era să subjuge toți oamenii și toate națiunile sub stăpânirea lor deplină. Ordinul propovăduia la toate nivelurile că cele mai mari rele din lume sunt religia, guvernul tradițional, familia, proprietatea privată, și națiunile individuale. Ordinul era secret și era foarte bine organizat. Dezertorii erau amenințați cu moartea; membrii care rămăneau loiali erau mereu promovați în carierele lor de către alți membri.

Acest ordin a reușit repede să infiltreze și să stăpânească francmasoneria din Franța și din Germania pe care le-a folosit ca instrumentele primului său mare succes, și anume revoluția franceză. Acea mare tragedie a dezvăluit în mare măsură caracterul Illuminatilor: în numele libertății, egalității și fraternității, ordinul a instaurat în Franța

cea mai sângeroasă tiranie pe care a cunoscut-o Europa vreodată. Apoi în numele democrației conducătorii revoluției și-au arogat dreptul de a face tot ce ziceau ei că este spre binele poporului, indiferent de ce dorea poporul.

Iluminati au încercat să preieie prea multă putere și prea repede și în cele din urmă au pierdut Franța și odată cu aceasta prima lor încercare de a stăpâni întreaga lume. Dar au învățat trei lucruri foarte importante: 1) nu se poate obține control global decât în mod gradat cu răbdare; 2) fiecare generație de conspiratori poate profita în mod individual în această cursă spre puterea absolută; 3) dacă faci apel la gândirea ocultă ai tot atâtea dezavantaje cât și avantaje – e mai avantajos să faci apel la știință superioară.

Nu putem arăta într-un spațiu așa de restrâns că Iluminati au existat în continuare după 1810, dar dovezile există. Bazându-ne pe informațiile ce ne stau la îndemână aruncăm o scurtă privire asupra activității ordinului în secolul XIX și la începutul secolului XX.

Pe scurt, ordinul a încercat să preia puterea în societate în mod deschis și violent la început; apoi și-a schimbat tactica și s-a străduit să încorporeze societatea. A infiltrat încet și cu grijă toate straturile societății. Nu mai propovăduia că dușmanii noii ere sunt religia, guvernul și națiunea. Zicea mai degrabă că acestea sunt instituții respectabile, dar care au mare nevoie să fie modernizate. Au nevoie să fie puse de acord cu rațiunea. An de an, în sute de feluri, ordinul propovăduia că schimbările sunt necesare, că sunt bune – chiar dacă sunt făcute doar de dragul schimbării. și ordinul preda societății o altă mare lecție: că iluminatul știe ce e mai bine pentru mase și are dreptul să-și impună vederile asupra lor indiferent de părerea lor.

Din revoluția franceză Iluminati au tras concluzia că e periculos atât pentru scopurile ordinului cât și pentru bună starea membrilor săi ca aceștia să fie prea strâns legați de revoluție pe față. De atunci încolo au aplicat strategia dublului atac: inițiativa cunoscători la vârf, revoluționarii de stradă la bază. Societatea civilizată urma să fie zdrobită și anihilată între saloanele celor puternici și scursorile mahalalelor. Aceste două aspecte erau ținute departe unul de celălalt dar nu erau dispartate; ambele erau parte integrantă a unei singure arme. Această tactică a avut succes și era chiar necesară pentru că trebuia efectuată instaurarea unei noi morale în măsură directă cu distrugerea fizică a ordinii existente.

Oricât de atragător era modernismul Illuminatilor pentru cei care se pretindeau intelectuali, era prea puțin sau chiar deloc atrăgător pentru majoritatea mai lucidă a populației. Ordinul știa că dacă preia puterea într-un anumit domeniu are nevoie de un număr mare de gealați ca s-o mențină. Mai mult, „intelectualii” iluminați totdeauna au avut o atracție aproape patologică pentru acte de violență. Alianța dintre cei inițiați și elementul criminal nu era doar de moment, era naturală.

La început ordinul a folosit anarhismul drept unul dintre brațele cu care să stranguleze societatea. În 1848 l-au înlocuit cu comunismul, ca să revină din nou la

anarhism în 1880, și în cele din urmă să se decidă pentru comunism după 1890. Cel mai important rol pe care l-a jucat Lenin în conspirație s-ar putea să fie faptul că a arătat că comunismul este cea mai bună armă pentru distrugerea societății existente. Dacă ne uităm la ce au făcut revoluțiile de stradă în secolul XIX – fie comuniste fie anarhiste – nu vedem decât o serie de eșecuri. Dar dacă ne uităm la schimbările care au avut loc în structura de bază a societății americane și europene cu scopul presupus de a salva civilizația de la revoluție, vedem cu totul alte rezultate. Împărțirea artificială a societății în clase pe care a făcut-o Marx a fost acceptată ca un adevăr; s-a acceptat și că contradicțiile dintre clase nu pot fi împăcate, că valorile tradiționale – religia, proprietatea privată și naționalismul – contrazic scopurile clasei muncitoare, și că nu se poate salva societatea de la răsturnarea ei de către „muncitori” decât dacă guvernul o face să fie conformă cu scopurile moderne ale proletariatului. Știm cu toții că asta s-a întâmplat. Nu se știe însă cum s-a întâmplat.

N-a fost greu de creat această mentalitate. În toate civilizațiile există barbari care așteaptă „la poartă” ocazia să practice violul, jaful și furtul; deasemenea, în toate societățile există un element criminal obscur care dorește tot așa de mult să distrugă tot ce este considerat valoros de către oamenii civilizați. În fond, pentru a organiza acești derbedei ca să formeze o forță nu e nevoie decât de bani și să fie într-o oarecare măsură feriți de puterea legitimă a societății. și de așa ceva au putut face rost Illuminati.

Cât de ușor se poate realiza acest lucru s-a văzut în Anglia pe vremea lui Marx. Engels dădea banii și partidul liberal britanic îi ferea pe revoluționari de neplăceri cât era nevoie. A trebuit un efort mai mare și mai îndelungat pentru infiltrarea elitei; dar cum infiltraseră cu multă grijă literatura, muzica și filozofia, Illuminati puteau să-și îmbrace conspirația cu straietele intelectualismului. Apoi opunând de formă aceste două extreme au putut progresa la ambele niveluri.

În occident existau în fiecare țară mici grupuri care propagau exact aceste idei și este surprinzător ce strâns erau legați membrii acestor grupuri între ei; de exemplu combinația Judah Benjamin – August Belmont – Horace Greeley – Charles Dana. Această clică a contribuit mai mult la crearea reputației lui Karl Marx ca un mare sociolog și reformator decât oricine altcineva cu excepția industriașului Engels. Acești intelectuali „respectabili” nu erau totdeauna admirați la vremea lor, dar astăzi sunt considerați ca niște profeți care au avertizat societatea de pericolele ce îi stau înaintea dacă nu se fac reforme, cu toate că aceste persoane aveau legături strânse – chiar îi promovau – pe exact acei revoluționari pe care ziceau ei că îi combat în unicul mod posibil.

În realitate, diferența dintre cele două brațe ale revoluției era și a rămas doar o diferență de metodă. Ideile fundamentale ale comuniștilor și ale moderniștilor sunt identice. și totuși pe la sfârșitul secolului XIX lumea credea în general că modernismul oferea o soluție *alternativă* față de comunism (alternativa de a te sinucide ca nu fii

omorât). Mulți dintre primii adepți ai modernismului erau pigmei mintali care căutau o rețetă care să-i transforme în uriași intelectuali. Alții erau politicieni și profesori lipsiți de morală care vedeau în modernism un mijloc de a obține putere și avere. Dar un grup mic de *inițiați* conspirativi știa că atât modernismul cât și comunismul sunt instrumente pentru a se obține puterea totală asupra întregii lumi.

De la începutul secolului XX, sub formă de moderniști, *inițiații* au constituit un factor dominant în forțele ce conduc societatea ale Americii și Europei. Cea mai mare parte dintre cei care erau influențați în gândire de către *inițiați* nu era propriu zis conspiratori dar le erau *inițiaților* la fel de utili de ca și cum ar fi fost conspiratori.

Un american naiv tipic din 1910 credea în frăția universală a oamenilor – nu într-un sens spiritual ci ca rezultatul general al unei evoluții oarbe necreatoare – frăția unui mușuroi de furnici. El credea că clasa de mijloc era constituită din intermediari exploatare ai unei societăți în care ar trebui să se propășească muncitorii și să conducă elita claselor de sus. El considera că educația trebuie să fie un proces prin care tineretul este format conform valorilor ordinii noi, progresiste, fără morala și tradițiile învechite ale trecutului. Acest naiv ar fi numit un astfel de sistem politic o democrație – căci totuși socialismul ar fi fost un cuvânt mult prea vulgar, și ar fi fost de acord din toată inima să se jertfească vieți de tineri americani pentru a se garanta democrația în lume.

Nu este o coincidență ci este o tragedie faptul că un astfel de om îi seamănă lui Woodrow Wilson, ci este o tragedie. Căci acestea erau vederile lui Wilson, ale celor de care era înconjurat, ale celor care îl sprijineau, și chiar ale oponentilor lui politici. Ce este greu de înțeles la Teddy Roosevelt nu este atât conceptul lui despre aristocrație – care e rareori negată când e reală – ci faptul că elitismul lui nu se baza pe noblețea de sânge ci pe o aroganță atotdominatoare care are deviza „eu știu ce e mai bine pentru toată lumea”.

Din 1910 încoace, politicienii americani și europeni au avut atitudinea și convingerea că ei știu ce este mai bine pentru popor indiferent ce părere are poporul. Bine înțeles că aceasta este puterea pe care Illuminati și-o arogă. Este oare o coincidență faptul că această atitudine este așa de răspândită din 1910 încoace, sau este rezultatul unei acțiuni conspirative? Poate că ar fi posibil să dovedim validitatea teoriei conspirative despre istorie, sau poate că nu; dar o astfel de posibilitate trebuie cel puțin examinată.

Unul din argumentele împotriva teoriei conspirative este faptul că prea le potrivește pe toate; faptul că conspiratorii câștigă mereu și nu pierd niciodată. În realitate nu este așa. Revoluția mondială a pierdut în 1800 și a pierdut din nou în 1914.

În 1914 inițiații avea frâiele puterii în mână în națiunile mari din lume. În aproape toate țările printre muncitori se propagaseră idei radicale, și izbucnise un război mondial convenabil de la care ne puteam aștepta să distrugă ultimele vestigii ale vechii ordini. După el urma să vină revoluția și zorile Noii Ordini. În structura socială care se

dezintegra păturile de jos se ridicau și cele de sus se coborau, formând o alianță. Acest lucru poate fi ilustrat, de exemplu, prin felul în care administrația lui Wilson tot timpul îi cocoloșea pe revoluționari. Dar revoluția nu s-a dezlănțuit.

Acest faptu nu este sută la sută adevărat pentru că în Rusia unde ea a fost impusă dinafară, revoluția a avut un succes monstruos, și a avut deasemenea o domnie scurtă și sângeroasă în Ungaria. În alte părți avantgarda a ieșit în stradă – dar singură; muncitorii au abandonat-o. Dintr-un motiv sau altul tocmai în perioada în care radicalismul ajunsese la cele mai înalte culmi după revoluția franceză, muncitorii nu au mai fost radicali. Dar desigur „revolta proletară” a continuat.

Dar Noua Lume nu s-a născut la nivelul străzii, și orice speranță că s-ar putea naște acolo a dispărut odată cu înfrângerea republicii (muncitorești) de către Franco în Spania. În mod ironic – și semnificativ – în Spania s-a luptat împotriva revoluției de la nivel înalt cu mai puțin succes. Datorită unei lungi perioade de pace și protejare a întreprinderii private pe care a adus-o Franco în Spania, dintr-o țară săracă agricolă, Spania s-a ridicat la rangul unei țări industriale importante – cam a zecea în lume. Dar pe măsură ce creștea în prosperitate se mișca din ce în ce mai mult spre stânga. Astăzi Spania are legături diplomatice sau consulare cu China roșie, Iugoslavia, România, Polonia, Germania de Est, Ungaria și Bulgaria. Înregistrând un succes împotriva revoluției de stradă, Spania este literalmente absorbită în socialismul global – împotriva dorințelor popoului ei și a principiilor lui Francisco Franco (1).

Încercarea de a provoca o revoltă muncitorească a eșuat lamentabil și în ciuda zecilor de ani de romanțare, *inițiații* erau destul de practici și pragmatici ca să-și dea seama de acest lucru (dacă au avut vreodată unele iluzii în acest sens). Revoluționarii de stradă – comuniștii și prietenii lor bărboși – urmau să fie utili într-o manieră mult mai subtilă: să cauzeze într-o manieră tot mai rapidă o prăbușire a societății organizate și deasemeni să slujească drept pretext pentru distrugerea ei finală și completă. Pe ruinele civilizației urma să se construiască Noua Ordine Mondială, necoruptă de superstițiile minore și prejudecățile maselor cu mintea simplă, care se vor găsi la locul lor „potrivit” unde vor fi sclavii lucrători în lumea aceasta a mușuroiului de furnici.

Când aveau loc revoluțiile de stradă, comuniștii încă sperau să aibă succes prin subversiune și propagandă. Comuniștii sunt maștri în subversiune și au putut pătrunde în *orice* organizație când au vrut cu tot dinadinsul s-o facă. Dar adevăratele lor succese în acest domeniu le-au reputat acolo unde s-au putut baza pe ajutorul și protecția necomuniștilor aflați în funcții importante. Propaganda comunistă a reușit ca agitație, dar a eșuat lamentabil în încercarea de a convinge o mare parte din populație despre binefacerile comunismului. În chemarea sa la revoluție, în activitățile subversive (în sens restrâns) și în războiul propagandistic, comunismul a eșuat, și totuși comuniștii stăpânesc o treime din populația întregii lumi și lumea „liberă” s-a resemnat astăzi acceptând că puhoiul roșu pare să fie sorgintea viitoare.

Asta ne aduce înapoi la teza noastră și anume că comunismul în sine nu este decât o armă utilizată de un dușman mult mai mortal: Illuminismul sau Modernismul. Deși această doctrină a pătruns astăzi în fiecare colțisor al vieții noastre și aproape cu toții o tolerăm în general, majoritatea americanilor nu se simt bine în modernism și nu-l sprijină cu adevărat. Dar fac excepție „intelectualii”, elitiștii, cei setoși de putere. Acceptând pe deplin modernismul cu toate ramificațiile lui acest mic dar puternic grup are un foarte mare avantaj asupra „maselor”. Dacă nu există rai sau iad; dacă omul nu este decât un antropoid foarte dezvoltat fără suflet; dacă vechea ordine nu era decât „modul de viață” stupid al maselor prostesti; dacă nu există nimic absolut – atunci ce e bine și ce e rău? Ce poate să restrângă elita? Pentru ea orice poate să creeze o ordine socială în care să-și găsească locul și în care să domine este justificat.

Și în asta constă tragedia secolului XX. Odată ce acceptăm teza de bază a modernismului că nu există valori absolute și că orice schimbare este bună în sine, devenim orbi și surzi la consecințele inevitabile ale propriei noastre autoînșelări. Cerem să fim înrobiți. Căci și acum după trei sferturi de secol de duplicitate, vânzare și trădare, în timp ce civilizația și ordinea socială care au fost cândva mari se prăbușesc în mod evident în ruine în jurul nostru, noi încă căutăm o explicație pentru aceste întâmplări – orice explicație decât cea mai evidentă: aceea că conducătorii noștri – politici, sociali, academici, fiannciari și religioși – ne-au tradat pentru ca să instaureze o ordine mondială „superioară”, pe care noi n-o dorim și care nu ne place. Cum altfel putem explica dezintegrarea imperiului britanic, anarhia care domnește în biserica catolică, și distrugerea financiară, militară și diplomatică a Statelor Unite?

Chiar în titlul cărții sale *Trădați de conducători*, prințul Sturdza aduce o acuză foarte gravă, chiar eretică. Dar erezia lui se îndreaptă împotriva acelei pseudoreligii infecte, demoralizatoare, care a înlocuit moralitatea și credințele tradiționale, și pe care am acceptat-o aproape toți astăzi într-o măsură mai mare sau mai mică. O privire succintă aruncată asupra primelor trei sferturi din tristul nostru secol face ca vederile prințului să fie întristător de verosimile.

În 1914 diplomații Europei nu erau oameni proști. Ei au putut vedea clar că un război de asemenea amploare ca cel pe care îl provocau nu putea să se termine altfel decât cu ruina imperiilor austro-ungar și rusesc și cu toată Europa schimbată în mod ireversibil. Dar din punctul de vedere modernist, progresist, acest lucru era desigur dezirabil. Wilson știa că intrarea Americii în război nu putea să-i aducă nici un folos națiunii pe care jurase s-o slujească. Dar urma să contribuie la „salvgardarea democrației în lume” – o democrație care atât Wilson cât și House și Frankfurter știau cu toții că era împotriva societății tradiționale europene (2).

După primul război mondial – și după ce Wilson garantase o Rusie bolșevică cu ajutorul Germaniei, Angliei și Franței – la Versailles diplomații au avut grijă ca să nu existe nici o șansă de pace durabilă și refacere economică în Europa. Refacerea care a avut loc a fost transformată într-o mare depresiune de către cei a căror funcție era

tocmai să evite o astfel de calamitate (3). Acest dezastru produs prin interferență cu piața liberă, a slujit apoi drept pretext pentru înăbușirea libertății pieții. Nenumărate milioane de oameni au îndurat suferințe, dar a propășit cauza „progresului” – a schimbării.

Din ce în ce mai mult devine evident că cel de al doilea război mondial ar fi putut fi evitat, și că conducătorii responsabili ai lumii nu numai că nu au făcut nimic pentru a evita acel holocaust, dar mai mult l-au cauzat cu bună știință. Sunt nenumărate schimbările pe care le-a făcut acest război în lume. Distrugerea vieții de familie a zdrobit unitatea familială și a pus bazele pentru o laxitate morală larg răspândită. S-a instaurat ferm internaționalismul. Morala tradițională a primit o lovitură aproape mortală dacă nu chiar total mortală. Viața economică a fost subjucată sau de către socialismul de stat sau de către capitalismul de stat – două fețe ale aceleași monede.

Aceste rezultate erau previzibile și dacă judecăm după vederile multora dintre conducătorii omenirii dinainte de război, nu putem să credem decât că Roosevelt, Churchill, De Gaulle și Stalin cu siguranță doreau să obțină tocmai aceste rezultate. Este oare neverosimil prin urmare faptul că acești oameni fantastic de puternici au creat aceste rezultate în mod deliberat? Dacă scopul scuză mijloacele, ce importanță are pierderea a câteva sau a unei duzini sau a două zeci de milioane de vieți? De la război încoace am văzut cum conducătorii Marii Britanii au transformat Anglia într-o putere de mâna a treia. Am văzut cum ierarhia celei mai mari organizații religioase din lume s-a autosfâșiat ca să devină modernă, și am văzut cum Statele Unite au trimis 79.000 de soldați americani să moară în două războaie pe care conducătorii lor nu aveau nici o intenție să le câștige; cum au sancționat uciderea a sute de mii de copii nenăscuți; cum se cocoloșesc criminalii și cum se ruinează statul. Am devenit cu toții teribil de moderni.

În această carte prințul Sturza dă o relatare detaliată și scrisă cu grijă a secolului care a devenit tragicul secol al XX-lea. Prințul se bazează pe vastele lui cunoștințe în ceea ce privește afacerile internaționale pentru a prezenta o teorie care este desigur neliniștitoare. Dar dacă teoria lui este corectă – și el aduce ample dovezi despre corectitudinea ei – atunci este cu mult în avantajul nostru să fim neliniștiți și să ne pierdem mulțumirea de sine, mai degrabă decât să ne continuăm drumul pe o traiectorie care în orice caz devine din ce în ce mai puțin confortabilă și ne duce la o sclavie ireversibilă.

Există întotdeauna cel puțin o rază de lumină și de speranță care izvorăște din adevăr și din cunoașterea adevărului, oricât ar fi el de înfricoșător; dar din înșelarea de sine și din iluzii deșarte nu izvorăște decât orbire, disperare și blestem. Am pierdut deja mult și poate în mod irecuperabil, dar încă mai avem timp să salvăm o mare parte din patrimoniul nostru, dacă vedem cu luciditate adevărata noastră situație și dacă ne adunăm curajul să luptăm pentru convingerile noastre.

Thomas J. Haas

1. Trebuie să menționăm în apărarea Spaniei și a generalisimului Franco că atunci când americanii, britanicii, canadienii, francezii sau nemții critică liberalismul din Spania, avem un exemplu clasic al celor care văd paiul din ochiul vecinului și nu văd bârna din ochiul lor.

2. Europa a cunoscut două forme de „democrație”: democrația revoluției franceze și cea ce a ajuns să fie numit democrația americană. Prima formă mai violentă sau s-a transformat rapid într-o dictatură „a proletariatului” ca în Rusia sau a fost zdrobită de către o contrarevoluție naționalistă ca în Spania. Democrația americană, mai puțin violentă și cu caracter fabianistic, a durat mai mult și a făcut ca Europa să fie aproape de neguvernare, ducând-o la o dictatură tehnocratică. Ambele forme de „democrație” sunt neeuropene și sunt sortite eșecului.

3. Vezi Percy L. Greaves Jr, *Understanding the Dollar Crises* (Vermont, Mass; Western Islands, 1973), capitolul 6.

Introducere

Dacă ar fi să caracterizăm în cât mai puține cuvinte perioada politicii externe occidentale cuprinsă între Pearl Harbor și turul președintelui Nixon la Peking și la Moscova, n-am putea găsi un nume mai potrivit decât cel de perioada „trădării conducătorilor” – adică au fost trădate popoarele, alianțele și principiile pe care acești conducători ar fi trebuit să le apere.

Amintim doar câteva elemente din această paradă josnică: ani de zile președintele Roosevelt și-a păcălit poporul în „conversațiile lui la gura sobei” promițând în repetate rânduri americancelor că el niciodată, niciodată nu la va trimite soții și fiii să lupte într-un război purtat de alții. și în tot acest răstimp, prin corespondența lui secretă cu Churchill, pregătise tocmai un astfel de război și și-a trădat poporul și a trădat forțele armate americane al căror comandant suprem era (trădat în sensul criminal al cuvântului) organizând tragedia de la Pearl Harbor, a cărei istorie o cunoaștem cu toții astăzi.

Când a izbucnit războiul și-a mințit din nou poporul pretinzând că trimitea tineretul american să muncească, să lupte și să moară în apărarea libertății și dreptății, atunci când principalul lui scop era să salveze Rusia Sovietică și lumea comunistă, aceste chintesente ale opresiunii și nedreptății, de la distrugerea totală.

Conducătorii britanici și francezi și-au trădat țara aliată, Polonia, când au ademenit-o prin promisiune false pe care știau că nu le vor putea îndeplini niciodată, să respingă propunerile foarte rezonabile germane de rezolvare pașnică a problemei Danzigului și a coridorului său, condamnând astfel Polonia ca națiune independentă, la moarte.

Churchill și-a trădat poporul atunci când – fiind agentul Forțelor Ascunse în al căror serviciu se hotărâse în cele din urmă să se înroleze – l-a împins într-un război pe care poporul nu-l dorea, care nu era nicidecum în interesul britanic, și despre care el știa foarte bine că va aduce după sine sfârșitul imperiului britanic. și știa că își amăgea

poporul cu speranțe deșarte atunci când declara temerar că „nu de aceea a devenit primul ministru al regelui pentru ca să înfăptuiască lichidarea imperiului britanic.”

Președintele Truman a aruncat ultima lopată de pământ peste groapa principiilor trădate și anihilate la Teheran și Ialta atunci când a adăugat și nenorocitul popor chinez alături de popoarele celor unsprezece națiuni europene pe care predecesorul său le aruncase deja în hăul Molohului comunist. Și în continuare a desăvârșit trădarea celor 400.000 de americani care au murit în cel de al doilea război mondial crezând, așa cum credeau și camarazii lor care le-au supraviețuit, că luptaseră pentru cele patru libertăți și nu pentru extinderea imperiului comunist în Europa și în Asia.

Caracteristica acestei epoci o constituie contradicțiile flagrante dintre declarațiile și spusele conducătorilor și ale celor care se doreau conducători, și intențiile pe care le aveau deja atunci când făceau aceste declarații. Iată câteva exemple clasice:

În mod ferm și solemn, generalul De Gaulle le-a promis francezilor și arabilor din Algeria și a promis armatei franceze, de a cărei sprijin avea nevoie ca să revină la putere, că Algeria va fi întotdeauna un teritoriu francez și că milioanele de arabi care au rămas credincioși cauzei Franței vor fi întotdeauna cetățeni francezi. Dar odată ce a fost adus la putere de către generalii francezi, i-a dat pe marea majoritate a arabilor algerieni care erau loiali Franței pe mâna unei minorități insurgente și sângeroase, i-a forțat pe toți francezii din Algeria să părăsească patria și căminul pe care îl avuseseră de cinci generații, iar împotriva conducătorilor militari pe care îi păcălise a impus sancțiuni care în unele cazuri au fost chiar pedeapsa cu moartea.

În repetate rânduri președintele Eisenhower a asigurat poporul american că pentru securitatea Americii un element neprețuit îl constituie spiritul de rezistență al națiunilor captive, și a încurajat aceste națiuni să-și păstreze aspirațiile vii și active. Dar în momentul cel mai critic, cu cele mai mari șanse de succes, a dat tocmai acestor aspirații o lovitură de moarte.

Nici un politician american nu a perorat mai vehement împotriva recunoașterii Chinei roșii și împotriva admiterii ei în Națiunile Unite decât Richard Nixon în scrierile și cuvântările lui pe când era candidat la președinție în 1968. Și tocmai el a fost acel președinte care a surprins și zguduit lumea prin vizita lui ultragioasă la Peking, și care a adus China roșie la Națiunile Unite, astfel abandonând China Naționalistă pradă dușmanilor ei și dând o palmă Japoniei, care era cel mai puternic aliat al propriei lui țări în Extremul Orient și în Pacific. Acest lucru, împreună cu retragerea accelerată a trupelor americane din Vietnam, era tocmai ce își dorea dușmanul să obțină de la el.

În aceeași campanie electorală candidatul Richard Nixon a promis că va menține și va garanta superioritatea arsenalului nuclear american asupra celui al Uniunii Sovietice. Ca președinte, de la formula „superiorității” Nixon a trecut la formula „parității”, apoi la formula „suficienței”, și a ajuns în cele din urmă la formula lui Kissinger a unei Ialte atomice – reducerea „reciprocă” care urma să garanteze o permanentă superioritate nucleară sovietică.

În această duplicitate și înșelătorie criminală, alături de președintele Statelor Unite participă conducătorii tuturor țărilor membre în Națiunile Unite, care au relații diplomatice și prietenoase cu regimurile comuniste sângeroase și tiranice din Europa și din Asia. și în aceste regimuri unicul drept cetățenesc este dreptul de a vota pentru candidații guvernului – un guvern care nu a fost niciodată ales; și se refuză recunoașterea independenței Rodeziei, se boicotează Rodezia, Africa Portugheză și Republica Sud Africană din cauză că legile lor electorale nu corepund exact modelului democratic modern.

Același președinte al Statelor Unite a recomandat China roșie, țara sclaviei universale, ca „o vacanță plăcută pentru orice turist american” – și într-una din primele sale acțiuni administrative a rupt orice relații, chiar cele consulare, cu Rodezia. Dar a menținut relații diplomatice la nivel de ambasador cu guverne teroriste ca cel din Burundi, unde numai într-o săptămână au fost masacrați 100.000 de oameni din totalul populației de două milioane și jumătate de către armatele guvernului pentru simplul motiv că făceau parte dintr-o minoritate rasială neagreată.

Analele politicii externe americane de după război sunt pline de cazuri similare în care declarațiile conducătorilor și ale celor ce se vor conducători nu sunt demne de crezare după cum nu este nici sinceritatea atitudinii lor. Nu pare rezonabil să ne imaginăm că vreun fel de masochism intelectual i-a făcut pe toți președinții americani de după război și pe toți secretarii lor de stat să caute cu tot dinadinsul să-și facă reputația că sunt incosecvenți, mincinoși și ipocriți. Dimpotrivă pare mai logic să credem că sunt subjugăți de aceeași forță, a cărei identitate pare să fie dezvăluită de faptul că oricare ar fi ideile politice pe care le declară acești conducători și oricare ar fi principiile pe care le proclamă ca să-și obțină sau să-și mențină poziția, odată ce se văd instaurați în această poziție atitudinile și acțiunile lor au fost întotdeauna favorabile cauzei comuniste.

Un alt indiciu despre originea și caracterul acestei forțe care îi supune ne este dat de ceea ce se știe – din opere scrise, din conferințele ținute la universități sau la întruniri publice – despre indivizii pe care Roosevelt și urmașii lui i-au ales, sau au fost obligați să-i accepte, ca mentori și consilieri în problemele de politică externă. Să-i examinăm doar pe câțiva ca Hopkins, Acheson, Dulles, frații Rostow, McGeorge Bundy (care sub președintele Johnson deja deținea poziția și funcția lui Henry Kissinger) și însuși Henry Kissinger – toți sunt apostolii aceleași filozofii, aceleași credințe: securitate prin concesii și retragere, detentă prin capitulare treptată, cedarea în față agresiunii – sfârșitul inevitabil fiind Marea Contopire, Guvernul Mondial pentru care Națiunile Unite sunt doar o formă premergătoare.

și nu este oare fascinant să aflăm că încă din 1919 într-un roman astăzi uitat, colonelul House, cel care i-a ajutat lui Wilson să-și dea seama că revoluția bolșevică a fost cel mai bun lucru pentru Rusia, descriese deja aproape în termeni identici cu cei utilizați de utopiști astăzi, această „contopire globală” după modelul marxist în

spre care suntem împinși cu forța și în care nu numai numele lui Dumnezeu, dar însăși Dumnezeu va fi eliminat și înlocuit?

În această carte ne referim la evenimente mai îndepărtate și mai recente arătând că nimic nu poate opri acest galop în spre distrugere câtă vreme popoarele lumii libere, și în special poporul american, continuă să-și încredințeze destinul și destinul generațiilor viitoare aceluiași tip de conducători.

Notă către cititor

Pentru o mai bună înțelegere a șirului de evenimente discutate în aceste pagini și a raporturilor dintre ele, îndemnăm cititorul să consulte frecvent tabelul cronologic care urmează.

Prefață

Despre istoria și desfășurarea celui de al doilea război mondial s-au scris nenumărate tomuri, intrând în cele mai bizare amănunte, cu multe ciudățenii neesențiale pentru înțelegerea cataclismului, dar foarte puține, dacă există, abordează un aspect care a schimbat radical fața pământului și a afectat dramatic existența fiecărei ființe omenești. Ce motiv strategic sau politic a determinat forțele aliate occidentale să extindă dominația, influența și apoi să întărească musculatura militară a monstrului bolșevic? Armata germană în ultimele ei ore de zvârcolire s-a retras fără opunere în fața armatelor americane și britanice, încercând cu disperare să stăvilească puhoiul barbarilor din răsărit. Dar armata americană a încrucișat brațele la râul Elba și a așteptat cu răbdare avansul comuniștilor în Europa. A fost oare o alienație mintală de moment, sau cursul unui plan pregătit cu minuțiozitate, a cărui finalitate se întrevede în Națiunile Unite și programul globalist care sugrumă independența tuturor statelor inclusiv a Statelor Unite, gazda și originatoarea acestei organizații? Viitorul omenirii este mai nesigur ca oricând. Efectul distanței dintre stăpâniți și stăpânitori este tot mai puternic, iar neîncrederea populației în declamațiile mincinoase ale politicienilor sau în efortul de dezinformare a mass mediei crește mereu. Cartea prințului Sturdza *Betrayal by Rulers* apărută în 1976 răspunde la multe întrebări incomode celor care au făurit lumea fragilă și dușmănoasă de astăzi.

Fost ministru de externe al României, prințul Sturdza a servit în corpurile diplomatice timp de douăzeci de ani, întrerupți de serviciul militar din timpul primului război mondial în care a luptat ca artilerist apoi ca șeful unei secțiuni blindate și de o perioadă în care a fost prefectul Transilvaniei. Ca diplomat a fost detașat la Durazzo (Albania), Atena, Berna, Budapesta, Viena și Washington, și a fost ministru plenipotențiar la Riga, Helsinki și Copenhaga. După un schimb violent de idei cu regele Carol II privind politica României, a fost forțat să părăsească serviciul diplomatic până la izbucnirea celui de al doilea război mondial, când a fost numit ministru

de externe după abdicarea lui Carol. În 1945, după cucerirea României de hoardele sovietice, prințul Sturdza a continuat să rămână ministrul de externe al guvernului român din exil. Experiența lui vastă, informațiile bazate pe relații directe cu conducătorii popoarelor și o înțelegere rară a sfârșitului de după culise face cartea sa indispensabilă pentru a înțelege nu numai un trecut zbuciumat care putea fi evitat, dar și posibilul calvar care ne stă în față dacă continuăm să zăbovim în somnul ignoranței.

VAL STANTON

I

Marionete mânuite de un necunoscut, idioți utili și alții la fel

Părerea mea este că printre ei [printre simpatizanții sovietelor] erau relativ puțini comuniști, dar erau teribil de mulți din cei care propovăduiesc intervenția statului, care vor să facă binele, idealiști prost informați și alții la fel, toți aceștia erau de fapt marionete mânuite de un necunoscut.

Zic «necunoscut». Îi avem pe Alger Hiss și Dexter White și alte câteva nume care ies la iveală acum; ei sunt marionetele acestor oameni. Aceasta este cu siguranță părerea mea și de aceea sunt așa de alarmat.

Ambasadorul Spruille Braden, depunând în fața unui comitet de cercetare al Senatului.

Furia comunismului nu s-a limitat la masacrarea a mii de episcopi, preoți, călugări și călugărițe; i-a urmărit pe toți cei care și-au dedicat viața claselor muncitoare și celor săraci. Și majoritatea victimelor au fost laici din toate clasele și straturile sociale. Chiar în momentul de față sunt uciși aproape zilnic mulțimi dintre ei pentru simplul motiv că sunt buni creștini, sau cel puțin se opun comunismului ateu. Și această distrugere teribilă are loc cu o ură și o barbarie pe care n-am fi crezut-o posibilă în era noastră.

Toți oamenii cu judecată, toți oamenii de stat care își cunosc responsabilitățile trebuie să se cutremură la gândul că ceea ce a avut loc în Spania se poate repeta mâine în alte țări civilizate. [S-a repetat deja în toate țările lăsate pradă bestiei comuniste la Teheran și Ialta, și în China – MS].

Sfinția sa Papa Pius XII în Enciclica Divini Redemptoris (1937).

Alianța noastră tacită cu Rusia Sovietică a împrăștiat comunismul în întreaga lume, și a răpit libertatea de la milioane de oameni. și mai rău a fost faptul că am fost

blânzi și am cedat la Ialta zece națiuni unei sclavii nelimitate.

Herbert Hoover, cuvântare ținută la 80 de ani.

Mai curând sau mai târziu, noi cei liberi care am fost însemnați pentru a deveni sclavi vom fi atrași în calea monstrului comunist. Să nu ne facem iluzii cu privire la asta. Asupra noastră este aceeași sentință la moarte care a fost deja pronunțată pentru popoarele libere ale acelor țări care sunt astăzi înrobite de Rusia Sovietică.

Cardinalul Francis Spellman, arhiepiscopul New York-ului.

Vorbind în numele sutelor de milioane de prizonieri din imensele lagăre de concentrare comuniste, vom încerca în această carte să arătăm că numai o schimbare fundamentală în atitudinea Statelor Unite și a celorlaltor puteri occidentale față de Rusia Sovietică și China roșie pot salva națiunile libere de soarta la care au fost condamnate sute de milioane de ființe omenești la Teheran și Ialta și de către misiunea Marshall în China.

Deși suntem convinși că vederile noastre sunt sănătoase, văzând atâta indiferență, ignoranță și delăsare, ne punem totuși întrebarea dacă tragedia care a lovit țara noastră, România, nu ne influențează judecata când apreciem mărimea și iminență pericolului la care sunt expuse ultimele bastioane ale libertății și civilizației.

De aceea am încercat un sentiment de ușurare când am văzut că temerile noastre sunt împărtășite și soluțiile pe care le propunem sunt acceptate de către persoane extrem de competente cu înaltă responsabilitate pe care ne vom permite să le cităm adesea cu pasaje lungi în decursul acestei cărți. Dar este ciudat, chiar uimitor, faptul că acțiunile și deciziile unora dintre aceste persoane, când au fost confruntate direct cu agresiunea comunistă, rareori reflectau temerile lor exprimate atât de elocvent. Cel mai adesea au urmat sugestiile celor pe care ambasadorul Spruille Braden i-a numit «marionetele mânuite de un necunoscut» și pe care Maurice Pijade, ministrul de externe al lui Tito, i-a numit «idioți utili». Uneori, ca în cazul misiunii Marshall în China, aceste decizii au mers chiar până acolo până unde le cereau indivizi care aparțineau unor organizații despre care, după cum s-a afirmat în Senatul Statelor Unite, se știa că erau fațade pentru conspirația comunistă.

Prima ocazie de a zdrobi comunismul când încă era în leagănul lui sângeros, și de a salva astfel civilizația noastră de pericolele la care este expusă astăzi, a fost pierdută în 1918, datorită mai ales faptului că președintele Wilson a urmat sfatul unora de tipul lui Pijade și al altor conspiratori din vremea aceea. Lumea liberă a avut o altă ocazie când în 1941 Germania, neangajată în luptele din Franța care nu fuseseră pentru ea decât un episod nedorit și periculos de neavenit, a executat un stânga împrejur militar și și-a aruncat toate forțele împotriva Uniunii Sovietice. Într-o cuvântare ținută la aniversarea a 80 de ani, Herbert Hoover a arătat clar care ar fi trebuit să fie la

vremea aceea reacția Statelor Unite și a conducătorilor de state în general, dacă ei și-ar fi dat seama de imensa lor responsabilitate și dacă ar fi fost liberi să acționeze în consecință:

M-am opus și am protestat la fiecare pas împotriva politicii ce ne-a condus la cel de al doilea război mondial. Mai ales în iunie 1941, când Marea Britanie era ferită de invazia germană, căci Hitler fusese deturnat ca să-l atace pe Stalin, am insistat arătând că ar fi cea mai gigantică glumă din întreaga istorie ca noi să dăm ajutor guvernului sovietic. Am insistat că ar trebui să lăsăm acești doi dictatori să se epuizeze reciproc. Am spus că rezultatul ajutorului nostru va fi extinderea comunismului în întreaga lume. Am insistat să ne ținem deoparte până va veni vremea când vom putea aduce o pace durabilă în lume. Nu regret nimic, căci consecințele au dovedit că aveam dreptate.

Faptul că gluma gigantică a avut totuși loc, în ciuda avertismentelor lui Hoover și a opoziției multor alte personalități patriotice bine informate, se datorește mai ales influenței pe care a avut-o o rețea eficientă de agenți devotați și activiști neobosiți furișați în poziții cheie în fiecare administrație și în posturi de conducere în lumea academică pentru care «împrăștierea comunismului în întreaga lume» nu este ceva de ce să-ți fie teamă, ci este tocmai scopul muncii lor de zi cu zi.

Agenții conștienți, semiconștienți și inconștienți ai forțelor care au determinat deciziile președintelui Roosevelt și ale lui Churchill la Ialta și Teheran, și cele ale președintelui Truman când l-a trimis pe generalul Marshall în China, sunt de multe feluri și categorii.

Desigur, cei mai puțin periculoși sunt comuniștii declarați și militanți, ale căror activități pot fi ușor urmărite de către serviciile de informație ale fiecărei țări. Apoi vin agenții secreți, spionii, sabotorii, deghizați în cetățeni cinstiți sau funcționari de încredere. Aceștia sunt prinși uneori și s-a întâmplat chiar ca unii să sfârșească pe scaunul electric când au ajuns în fața unui judecător inflexibil, sau când executarea lor servea ca să distragă atenția publicului de la faptele rele ale unor vinovați mai importanți. Cel mai adesea au scăpat cu o sentință ușoară (ca de exemplu Alger Hiss și Klaus Fuchs), sau chiar cu o admonestare lipsită de semnificație (ca de exemplu Robert J. Oppenheimer), în funcție de rangul oficialităților cu care aveau legături.

Marionetele mânuite de un necunoscut îi includ și pe politicieni la fiecare nivel legislativ, administrativ sau judiciar, care, dorind să se vadă realeși, pot fi convinși să creadă că cea mai bună metodă de a se bucura în continuare de beneficiile materiale și prestigiul poziției lor, este să adopte și să urmeze o linie radicală. Acești indivizi uneori reușesc să se convingă pe ei înșiși de justetea părerilor pe care s-au hotărât să le pună în aplicare.

Tot din marionete fac parte și victimele unei ciudate perversități cerebrale, o ciumă a zilelor noastre ale cărei ravagii par să fie la fel de incurabile ca cele ale unei

anumite boli venerice. A explodat și s-a împrăștiat printre intelectualii, oamenii de știință și educatorii generației de după John Dewey, și aceștia sunt mentorii roboților care se agită și ai celor care cad într-o transă și vor face răzmerițele vărsării de sânge revoluționare ce va veni (1). Corupători și corupți, ei sunt, împreună cu mafia mass-mediei intens organizată și neabătută de la scopul ei și cu uriașa organizație militară sovietică, cea mai prețioasă armă a conspirației mondiale comuniste.

Este atât de mare puterea de propagandă, disimulare, și denaturare a tuturor mijloacelor moderne de răspândire a știrilor, inclusiv catedrele universitare, amvonul bisericesc, și tribunalul, încât prin acțiunea lor simultană și destul de îndelungată în timp, aceste mijloace au aproape întotdeauna succes în seducerea opiniei publice, indiferent dacă ideile și faptele pe care le propovăduesc sunt juste sau strâmbe, adevărate sau mincinoase, și indiferent cât de evidentă este dreptatea celor pe care s-au hotărât să-i reducă la tăcere.

Aceasta este situația de care se plângea Papa Pius XII într-o scrisoare adresată periodicului *Semaine Sociale Française* la data de 21 iulie 1955 în care scria:

Acțiunea combinată a presei, radioului și televiziunii reușește să fascineze conștiința individului. Fără ca el să-și dea seama îi invadează cu încetul universul mental și îi determină atitudini care sunt considerate apoi spontane. Face presiuni asupra tineretului, care este ușor influențabil, ajunge în țări îndepărtate, și nici cei mai inteligenți oameni, deși sunt mai bine înarmați, nu rezistă acestui atac.

Alte epoci n-au cunoscut pericolul creat astfel de către cooperarea și complicitatea aproape universală a mijloacelor de informare. Europeanii de pe vremea lui Aetius și Charles Martell nu se bazau pe ziarul de dimineață, pe Walter Lippmann, pe doamna Roosevelt, pe lordul Russel sau pe profesorii Einstein și Toynbee, sau pe Institutul Carnegie (al cărui director e Alger Hiss) sau pe Institutul de Relații în Pacific (reprezentat de Owen Lattimore), care să le spună când țara lor, familiile lor, sau persoana lor se află în pericol, și cât de mare e pericolul. Ei puteau să interpreteze singuri faptele sau știrile pe care le aflau direct din vorbele vestitorilor. Nu erau împiedecați de la a-și afirma propria părere printr-un întreg sistem de informații filtrate și «analize» tendențioase. Iar dacă primeau informațiile cu mai multă încetineală, și pericolul venea cu mai multă încetineală decât vine azi în zilele rachetelor nucleare.

Pericolul care amenință occidentul astăzi este mai mare decât cel care îl amenința din partea hunilor și sarazinilor. Și costul a crescut prin acumularea de civilizație și progres dealungul secolelor. Niciodată nu au fost mai necesare decât acum turnurile înalte de pază și paznicii cu voce de stentor. Dar ce vedem că se întâmplă în această oră fatală e că din toate părțile se fac eforturi stranii de a se minimaliza atât proporțiile cât și iminența pericolului comunist, de a-i ascunde caracterul, chiar de a-i nega existența.

De exemplu profesorul Toynbee, un istoric «recunoscut astăzi pretutindeni ca o somitate în domeniul lui», încearcă să ne convingă să adoptăm o atitudine de «lasă-i și pe ei să trăiască» care, aplicată circumstanțelor actuale, ne învață să uităm de țările înrobite și de sabia lui Damocles care atârnă deasupra țărilor care încă sunt libere.

Un reporter care i-a luat interviul lui Toynbee l-a întrebat «Ce credeți că s-ar întâmpla dacă printr-o lovitură decisivă una dintre marile puteri ar reuși să le cucerească pe celelalte»? Distinsul profesor a răspuns că el nu e îngrijorat: «Cea mai pregnantă caracteristică a imperiilor din trecut care au fost înființate prin lovituri decisive este faptul că nu au durat mult. Imperiul antic roman și cel chinez, de exemplu, s-au prăbușit pentru că s-au condamnat singure la moarte chiar prin faptul prin care și-au început existența. Au murit de șoc întârziat, cum moare uneori un pacient la spital de șocul unei operații reușite».

Orice cititor care încă poate să-și reamintească ce a învățat la liceu, nu este nici prea convins nici prea încurajat de exemplele profesorului Toynbee. Imperiul roman în cel mai restrâns sens al definiției sale a durat 500 de ani, iar imperiul chinez a durat de zece ori mai mult.

Și domnul Nehru și Clement Attlee au călătorit de-a lungul și de-a latul imperiului comunist, udat de sângele a milioane de oameni, plin de duhoarea înăbușitoare a lagărelor de sclavi și de muncă forțată, în care răsunau plângerile milioaneilor de ființe ținute în lanțuri, și nu au auzit și nu au simțit nimic. Amândoi au vorbit în termenii cei mai laudativi despre regimurile din țările pe care le-au vizitat. Zâmbind pe sub mustață domnul Nehru a informat publicul că el nu a văzut nici o cortină de fier. Domnul Attlee a apărut la Hong Kong după ce îl vizitase pe Mao, cel care a ucis atâtea milioane, și a făcut plin de voie bună următorul comentariu: «Nu erau muște, nu erau cerșetori, nu erau prostituate, totul a fost fermecător».

Judecătorul Douglas de la Curtea Supremă a Statelor Unite s-a întors și el din Rusia sovietică cu impresii foarte favorabile. A admirat în special felul cum se face dreptate în tribunalele sovietice.

Și să-l ascultăm pe unul dintre dezinformatorii minori care își văd cu atâta ușurință scrierile publicate în cărți, reviste, și ziare:

Poate că cultura Rusiei nu e la fel ca a noastră, dar principala legătură între Uniunea Sovietică și lumea occidentală este faptul că ambele conțin oameni care în majoritatea lor doresc să înlăture pericolul agresiunii din lume și nu doresc nimic altceva decât pace și libertate...

Participarea Rusiei Sovietice în cel de al doilea război mondial i-a adus în fine la realitate pe cei care atâta vreme au vorbit despre această națiune de 170 de milioane de oameni de parcă ar fi fost o abstracțiune de teorii comuniste sau o mare sprietoare bolșevică.

Pare interesant citatul de mai sus, concluzia cărții lui G. Sacher *They Wanted to Sleep in the Kremlin*, pentru că această carte a apărut cu o prefață călduros laudativă scrisă de Ian Masaryk, ministrul de externe cehoslovac, care, după cum știe toată lumea, a fost invitat să sară pe fereastră de la etajul cinci la Praga când sperietoarea comunistă intrase în acel oraș, doar câteva luni înainte ca șeful lui, președintele Beneš, să moară de o moarte la fel de puțin naturală.

Cineva numit Briberg, membru al Parlamentului britanic, a afirmat că comunismul este «o erezie creștină». John Foster Dulles, și el mare teolog, zicea că comunismul este «un program economic de reconstrucție socială care se învecinează pe alocuri cu mesajul social al creștinismului ca de exemplu în interesul declarat pentru cei oprimați și insistența cu privire la egalitatea rasială».

Episcopul unei anumite biserici foarte respectabile și-a exprimat părerea că «comunismul pune creștinilor problema necesității de a studia și înțelege teoriile și practicile sale astfel încât ei să devină versați cu privire la care elemente ale lui contrazic viziunii creștine despre oameni... și care elemente sunt judecați juste cu privire la ordinea socială și economică existentă».

Doamna Eleanor Roosevelt care cu siguranță citise ultimele amintiri de răboi ale lui Winston Churchill și deci știa despre faptul că Stalin a recunoscut că lichidase zece milioane de țărani în lupta pentru colectivizare, a scris de la Moscova în 1957 într-o coloană a ei care apărea în câteva duzini de ziare și reviste că guvernul bolșevic «a avut oarecari dificultăți» cu țărani când a încercat să impună sistemul gospodăriilor colective. Reportajul ei era plin de cuvinte afectuoase pentru prietenii ei din Kremlin. Deși poartă diferite măști, acești dezinformatori care aduc un mesaj fals sunt ușor de recunoscut printr-o trăsătură comună: toți încearcă să ignore nenumăratele milioane de victime ale căror cadavre sunt presărate în calea bestiei fără nume. Asta arată mai mult decât orice altceva cât de sinceră este preocuparea prietenilor comunismului pentru cei oprimați și cât de necesar este pentru adevărații creștini «sa-i înțeleagă teoriile și practicile».

Masacrul de la Katyn este un exemplu tipic al acestei amnezii colective și permanente.

(1) Totdeauna au existat intelectuali funești deranjați mintali de tipul acesta. În timpul marilor măceluri din Rusia sovietică, Bernard Shaw își arăta simpatia totală pentru călăi, și-și îndrepta săgețile sarcastice împotriva victimelor acestora. Într-o scrisoare deschisă, profesorul Einstein cerea lumii pe vremea teroarei celei mai groaznice în țările ocupate de soviete să adopte «atitudinea lui Gandhi» față de violența și crimele Kremlinului. Mai târziu eruditul profesor i-a susținut cu tot prestigiul său pe cei care au refuzat să depună în fața Comitetului de Investigare a Senatului Statelor Unite dacă au conspirat sau nu împotriva securității țării care le acordase lor, ca și însuși profesorului Einstein, cea mai generoasă ospitalitate.

Victime tipice ale acestei infecții sunt cei doi autori catolici faimoși de la Academia Franceză, Maritain și Mauriac care pe vremea războiului civil din Spania s-au aliat cu ucigașii a mii de preoți, călugări și călugărițe. Trebuie să includem în aceeași categorie pe ducesa de Atholl și pe diaconul catedralei din Canterbury care au vizitat împreună Spania comunistă timp de cinci zile și au revenit la Londra aducând informația că «ei n-au văzut nici o persecuție a religiei acolo».

2

De la Katyn la coexistență

Conducătorii comuniști sunt convinși că dacă nu distrug sistemul nostru, proprii lor supuși, ajungând să înțeleagă binefacerile și șansele pe care le oferă libertatea, vor respinge comunismul și-i vor izgoni pe dictatorii lor din pozițiile în care dețin puterea... Pentru distrugerea libertății oamenilor și pentru stăpânirea lumii, comuniștii folosesc orice armă există: subversiunea, mita, corupția, atacul militar.

Trebuie să facem față acestei amenințări cu curaj și fermitate. Dacă nu privim cu ochi clari și pătrunzători situația mondială care ne stă în față și dacă nu tratăm cu un plan dinamic problemele pe care le conține, ne vom pierde moștenirea de americani. Sistemul de stat înființat de părinții noștri va dispărea. Contribuția americană, de la Washington până la acea zi catastrofală nu va fi decât o pagină goală în istorie.

- *Generalul Dwight D. Eisenhower într-o cuvântare către studenții de la universitatea Columbia, citat de Alan Taylor în What Eisenhower Thinks.*

Câtă vreme există capitalismul și socialismul [comunismul] nu putem avea pace. În cele din urmă sau unul sau altul vor dispărea – se va cânta prohodul sau pentru Republica Sovietică sau pentru capitalismul mondial. Avem azi doar o pauză în război....

Vom găsi o metodă ca să degradăm omenirea până la cel mai jos nivel de existență, prin teroare sistematică în timpul căreia va fi legitimă orice încălcare a înțelegerilor, orice trădare, orice minciună. Numai în acest fel vom reuși s-o transformăm în instrumentul acela pasiv și ascultător care ne este necesar pentru a instaura dominația noastră.

- *Lenin (opere complete, ediția rusească).*

La începutul lui aprilie 1945 Sikorski a venit să prânzească la casa cu numărul 10. [NT reședința primului ministru al Marii Britanii]. Mi-a spus că are dovezi că

guvernul sovietic a asasinat 15.000 de ofițeri polonezi și alți prizonieri pe care îi deținea și că i-a înmormântat în gropi imense în pădure, mai ales aproape de Katyn. Avea o grămadă de dovezi. I-am spus: «*Dacă sunt morți orice ai face tot n-o să-i aduci înapoi*».

- *Winston Churchill în The Hinge of Fate.*

Perseverența cu care câțiva ofițeri polonezi au continuat să strângă dovezi despre înspăimântătoarea poveste de la Katyn și să atragă atenția asupra ei, este foarte mișcătoare, dacă o privim omenește. Totuși este imposibil să ignorăm că se practică un fel de selecție în felul în care se ține trează memoria acestei crime.

- *Profesorul Samuel L. Sharpe de la universitatea Harvard, în White Eagle on Red Field.*

Greu de găsit un cinism ca cel al politicianului și o nerușinare ca cea a scribului de la Harvard din citatele de pe pagina anterioară. Crima la care se referă ambii nu e vreun masacru al unor milioane de păgâni mitologici care ar fi avut loc la Babilon, ci este masacrul a 15.000 de soldați creștini măcelăriți de către paznicii lor în Europa în timpul celui de al doilea război mondial.

Citatele din Winston Churchill, acel maestru al cuvântului scris, sunt întotdeauna atât de interesante încât nu credem că ne facem vinovați dacă le cităm pe lung pe cele ce urmează, din nou din cartea lui *The Hinge of Fate*.

Când Hitler a luat Rusia prin surprindere prin invazia sa din 22 iunie 1941, raporturile dintre Rusia și Polonia s-au schimbat peste noapte. Au devenit aliate. Generalul Anders și alți generali polonezi, care până atunci fuseseră ținuți în închisori rusești în condiții grele, care au inclus bătaia, acum au fost îmbrățiși, îmbrăcați, primiți cu prietenie, și li s-au dat posturi înalte în armata poloneză pe care o recrutau sovieticii ca să lupte împotriva invadatorilor germani. Polonezii care fuseseră de mult neliniștiți cu privire la soarta unui mare număr de ofițeri din trei lagăre de prizonieri, au cerut ca aceștia să fie eliberați pentru ca ei să se poată încadra în noua armată poloneză, unde ar fi fost un ajutor de neprețuit. Au fost adunați cam 400 de ofițeri din alte părți ale Rusiei, dar n-a putut fi găsit nici unul care să provină din acele lagăre ce intraseră de acum sub ocupație germană. La întrebările repetate ale polonezilor cu privire la camarazii lor de luptă nu s-a putut da nici un răspuns. Conducătorii polonezi, care de acum aveau contacte cu multe autorități sovietice... și-au dat seama în numeroase ocazii că funcționarii sovietici erau stânjeniți de aceasta...

Când în cele din urmă generalul Sikorski a venit «cu o grămadă de dovezi» să-i arate domnului Churchill că 15.000 de ofițeri și subofițeri polonezi, floarea tineretului eroic polonez, elita și piatra de temelie a unei întregi generații, fuseseră exterminați de către sovietici printr-o acțiune fără precedent în anele oricărei armate,

primul ministru britanic a primit știrea cu cel mai desăvârșit calm. Dar desigur că guvernul polonez din Londra nu a putut fi determinat să adopte această atitudine filozofică. (Cam nervoși polonezii!). Domnul Churchill continuă:

Fără să informeze guvernul britanic de intențiile sale, cabinetul polonez din Londra a emis un comunicat la 17 aprilie prin care anunța că se adresase Crucii Roșii Internaționale din Elveția pentru ca aceasta să trimită o delegație la Katyn care să facă o investigație la fața locului....

La 13 aprilie emisiunile de radio germane au acuzat în mod public guvernul sovietic de asasinarea a 14.000 de polonezi din cele trei lagăre de prizonieri și a propus să inițieze o anchetă internațională la fața locului despre soarta lor. Nu e de mirare că guvernul polonez a găsit acest plan pe placul său, dar Crucea Roșie Internațională a anunțat de la Geneva că ea nu poate să inițieze nici o anchetă cu privire la afirmațiile germane dacă nu primește din partea sovietelor o invitație corespunzătoare ca s-o facă.

Am dori să corectăm amintirile lui Churchill care uneori sunt în mod convenabil neclare. Într-adevăr guvernul german a cerut ca Crucea Roșie să facă o anchetă. Într-adevăr Crucea Roșie Internațională a cerut să se facă o cerere corespunzătoare din partea cealaltă. Dar acea parte cealaltă era în mod logic și legal reprezentată de către acuzatoarea care era Polonia, în confruntare cu Germania, a cărei nevinovăție cu privire la crima în chestiune era foarte mult contestată în acel moment. Nu a fost Crucea Roșie cea care este de vină că i-a fost refuzată Poloniei această cerere foarte naturală și foarte potrivită, ci a fost Anthony Eden cel care s-a ridicat în Camera Comunelor și i-a pretins cu vehemență guvernului Polonez să înceteze să mai ceară să se facă o ancheta cu privire la acest caz...sau în caz contrar va trage consecințele.

Nu trebuie să-i lăsăm cititorului nici o îndoială cu privire la propria părere a lui Churchill despre identitatea asasinilor de la Katyn. În memoriile lui Churchill găsim următorul pasaj:

Când au fost judecați nemții la Nürnberg n-a fost menționată uciderea polonezilor la Katyn în actul de acuzare împotriva lui Göring și a celorlalți.

Guvernele victorioase în cauză au decis să ocolească această problemă și crima de la Katyn nu a fost niciodată examinată. Guvernul sovietic nu s-a folosit de ocazie ca să-și dovedească nevinovăția și să arate în mod concludent că vina este a guvernului german, deși unii dintre principalii membri ai acestuia erau pe banca acuzaților judecați sub sentință de condamnare la moarte.... În decizia finală a curții internaționale de la Nürnberg, nu s-a menționat Katyn în capitolul care se ocupă de felul în care a tratat Germania național-socialistă prizonierii de război.

La infamul proces de la Nürnberg, asasinii de la Katyn își ocupau locurile confortabile printre judecătorii aceluși simulacru de judecată. Colegii lor occidentali desigur că, ca și Winston Churchill, își dădeau perfect de bine seama de vinovăția lor; însuși acest fapt indică destul de bine cât de cinstite au fost acele proceduri, acea judecată, și toate persoanele care au consimțit să participe la acea batjocură judiciară. Magistratii occidentali în nici un caz nu puteau să protesteze împotriva acestei promiscuități obscene, căci în acele clipe tocmai Comandamentul Occidental autorizat de guvernele occidentale îi trăda și îi preda sovietelor ca să-i ucidă ca pe cei de la Katyn pe mai mult de 300.000 de soldați din armata lui Vlasov, încălcând astfel regulile războiului și convenția de la Geneva(1).

Pe lângă informația despre tragedia de la Katyn pe care o transmisese ambasada poloneză din Washington Departamentului de Stat, președintele Roosevelt și colaboratorii lui aveau la dispoziția lor raportul unui ofițer american, colonelul Van Vliet, care fusese martor când s-a descoperit câmpul asasinatelor de la Katyn și când s-au dezgropat, numărat și identificat cadavrele. Dispariția raportului colonelului Van Vliet din dosarele oficiale a fost numai una din multele realizări știute și neștiute ale acelei baghete magice care într-un fel sau altul a reușit să suprima așa de multe dovezi documentare esențiale pentru securitatea Americii (2).

Din momentul în care guvernul rus, cel britanic și cel american au început să facă tot ce le stătea în putință ca să împiedice să se facă alte anchete cu privire la masacrul de la Katyn – din momentul în care Tribunalul Internațional de la Nürnberg a decis că «trebuie evitată această problemă» – nici un om de bună credință nu putea să aibe altă părere decât cea la care s-a ajuns cu șapte ani mai târziu, după încheierea celei mai complete cercetări, de către comitetul Congresului Statelor Unite care a anchetat povestea Katynului. Comitetul s-a convins că nu nemții au fost asasinii de la Katyn ci tocmai bandiții pe care oamenii de stat occidentali îi aleseseră să le fie asociați în stabilirea unei lumi de coexistență pașnică – aceiași bandiți care conform propriilor lor relatări erau responsabili pentru uciderea a peste 30 de milioane dintre concetățenii lor.

Coexistența va sfârși cu o victorie finală a comunismului. Dacă nu ne imaginăm că cei din Kremlin au renunțat complet la strategia lor de lungă durată de a obține în cele din urmă un univers comunist, și nu mai cred în doctrina lor că pentru a-și obține scopurile totul le este permis, inclusiv înșelăciunea și trădarea, atunci trebuie să acceptăm faptul că concepția comunistă de coexistență pașnică înseamnă că Statelor Unite și celorlalte națiuni libere ale lumii li se va îngădui să existe numai până când comunismul va reuși să le submineze din interior sau să le distrugă prin agresiune din afară.

- Senatorul William F. Knowland, într-o cuvântare ținută în Senatul Statelor Unite, 15 noiembrie 1954.

Pentru ca să explice publicului – și poate și propriilor lor conștiințe – inconsecvența dintre oferta Kremlinului de coexistență pașnică și politica sa de reînarmare continuă și agresivitate permanentă pe care o menținea în țările europene ocupate, oamenii de stat occidentali s-au decis să creadă că Uniunea Sovietică cu adevărat se temea de un asediu, și au invocat această credință ca să-și explice propria atitudine oscilantă în fața amenințării militare comuniste. Această credință în mod evident greșită a occidentalilor a oferit sovietelor o ocazie neprețuită pe care au știut s-o folosească pe deplin, după cum cu siguranță și pe viitor vor ști s-o facă.

Pe baza acestei «temeri» sovietice imaginea Sir Winston Churchill a oferit sovietelor noi garanții «la care aveau dreptul să se aștepte» și Adlai Stevenson a declarat că dacă occidentul într-adevăr dorește o înțelegere pașnică cu Moscova «trebuie să fie pregătit să și dea nu numai să ceară». Acești doi oameni de stat, ca și mulți alții din Washington și Londra găseau că cele unsprezece țări europene pe care guvernele lor permiseseră Uniunii Sovietice să le ocupe și să le stăpânească, chipurile ca state tampon, nu erau suficiente ca să liniștească temerile Kremlinului de un atac surpriză din partea democrațiilor.

Avea oare Rusia sovietică vreun motiv real să fie îngrijorată pentru securitatea ei de intențiile puterilor occidentale, fostele ei aliate, când și-a inaugurat imediat după cel de al doilea război mondial politica de anexiune și înrobire?

După cum a remarcat domnul Bullit, care fusese mai de mult cel mai bun prieten al Moscovei, și au remarcat și alții care au studiat diplomația occidentală din timpul războiului și de după război, în timpul conflictului armat dintre soviete și Germania, puterile occidentale ar fi putut în orice moment să se folosească de situația militară disperată a Rusiei ca s-o forțeze să se conformeze cu aproape orice cerință în schimbul continuării ajutorului lor. Astfel ar fi putu să obțină ca Rusia sovietică să se conformeze principiului moral pentru care chipurile luptaseră și sacrificaseră sute de mii de vieți tinere, și ar fi putut să asigure securitatea lumii după război. N-au făcut-o.

Dimpotrivă, Rusiei sovietice i s-a dat mână liberă în toate țările vecine pe care le atacase fără să fi fost provocată în 1939 – inclusiv Polonia care astfel a fost a doua oară trădată de către cei care pretindeau că au luptat pentru libertatea ei. Mai mult, comuniștilor le-au fost dăruite în plus Ungaria, Bulgaria, Cehoslovacia, Albania și Germania la răsărit de râul Elba; și în final i s-a arătat lumii situația grotescă și periculoasă creată de izolarea Berlinului în teritoriul sovietic și împărțirea a două capitale, Berlinul și Viena, în zone de «est» și «vest».

Deabia se terminase războiul când sovietele au văzut cum forțele americane sunt reîmbarcate; cum celelalte armate occidentale sunt demobilizate de grabă; cum proviziile și materialul militar sunt împrăștiate în toate direcțiile; cum mii de avioane americane sunt incinerate în fața porților Vienei; cum flotele sunt puse la naftalină – *cum toată puterea occidentului este redusă practic la zero de față cu o organizație militară rusească care creștea mai mare decât oricare alta ce fusese cunoscută vreodată în întreaga lume.*

Apoi au văzut cum occidentul acceptă, uneori chiar fără a protesta formal măcar, orice provocare, orice încălcare a contractelor; cum a căzut cortina de fier peste țările «satelite» și cum a fost introdusă prin fraudă și teroare dictatura comunistă în toate aceste țări; cum s-a continuat ocuparea ilegală a Austriei; cum a fost violată Cehoslovacia; și blocada Berlinului. Toate acestea pe vremea când monopolul Statelor Unite asupra armelor atomice le-ar fi permis puterilor occidentale orice gest autoritar necesar pentru a forța sovietele să cadă la o înțelegere.

Cum occidentul nu a făcut nici un astfel de gest și nici măcar nu a obiectat la aceste acțiuni, n-a mai existat în mintea sovietelor nici un dubiu despre intențiile sale pașnice.. și desigur nici în mințile oamenilor de stat occidentali nu putea să existe nici un dubiu cu privire la faptul că nu de teamă, ci din contra, pentru că aveau certitudinea că nu aveau de ce să se teamă, au riscat sovietele așa cum au riscat prin provocările lor repetate.

Nici chinezii comuniști nu au fost mai sinceri decât sovietele când au pretins că intervenția americană în Coreea a reprezentat pentru ei o amenințare cu privire la securitatea lor. Ei au văzut cum a fost abandonat Ciang Kai șek de către aliații săi, au văzut cum generalissimului i s-a răpit victoria și cum întreaga Chină le-a fost predată lor în mod deliberat prin mașinațiile complicilor lor din lagărul occidental. De fapt au așteptat ca trupele americane să fie în mod prostește retrase și ca secretarul de stat Acheson să declare că Coreea era «în afara perimetrului de apărare a Statelor Unite» înainte de a le da servitorilor lor coreeni semnalul de atac.

În fond n-ar trebui decât să aruncăm o privire asupra hărții lumii ca să înțelegem cât de total absurd este să vorbim despre orice pericol de «încercuire» pentru imperiul comunist care înconjoară tot globul. Cu excepția unei borduri de țări practic dezarmate, acest imperiu se întinde de la Pacific la Atlantic, ocupând patru cincimi din două continente. Include mai mult de un miliard de locuitori și resurse imense, exploatate și neexploatate, și deține pe aceste două continente singura forță militară demnă de a fi luată în seamă.

Pe aceste baze geopolitice precare și vulcanice a fost stabilită lumea coexistenței pașnice acceptată de către puterile occidentale.

(1) Pentru cei care s-ar putea îndoi că această predare a prizonierilor de război, în mod evident condamnați să fie victimele unui supra măcel de tip Katyn, a fost în flagrantă contravenție a unor reguli vechi și bine stabilite, le reamintim cazul prizonierilor de război nordcoreeni și chinezi luați de către trupele aliate, când comanda aliaților a refuzat pe bună dreptate să-i predea comuniștilor, inițiind (și câștigând) o dezbateră judiciară de luni de zile pentru a le asigura dreptul de alegere. Mai mult, aproximativ un milion de refugiați civili din țările ocupate de comuniști care au fost deasemeni predați cu forța sovietelor de către generalul Eisenhower și oficialitățile

sale, într-o operație cunoscută sub codul «Keehaul», n-au avut o soartă mai bună decât soldații lui Vlasov.

(2) Timp de patru ani încheiați s-a dispus de dovezi care să justifice arestarea lui Klaus Fuchs și a bandei lui de spioni înainte de a se permite FBI-ului să acționeze. Subsecretarul de stat Berle avusese în mâinile lui în anul 1939 un raport complet despre grupul de agenți comuniști Ware care îi includea pe Alger Hiss, Dexter-White și alții. A dispărut și nu s-a luat nici o acțiune pe bazele lui până când vicepreședintele Nixon nu a luat problema în mână în 1953. Este bine cunoscut faimosul răspuns al lui Roosevelt când Berle i-a înmănat raportul despre grupul Ware: «Ce naiba! Nu știi că unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt comuniști?»

3

După cum dictează Moscova: Berlin și Viena

Sufocarea libertății oamenilor la o națiune care a fost cândva liberă... are implicații mult mai vaste și efecte mai mari asupra viitorului ei decât distrugerea căminelor, centrelor industriale și mijloacelor de transport.

Mâini harnice pot să reconstruiască un oraș mai bun dintr-o grămadă de ruine; dar din pierderea libertății nu pot să rezulte decât generații de ură, lupte îndârjite și opresiune brutală.

Nici nu putem să uităm că, așa cum a spus recent profesorul Lyman Bryson de la Teacher-s College: «Sunt mai mari lucruri pe lume decât pacea». Prin acele lucruri mai mari el s-a referit la idealurile, speranțele, și aspirațiile omenirii: acele lucruri ale sufletuluiși ale spiritului pe care oamenii mari din istorie le-au prețuit mai mult decât însăși viața.

Fără aceste valori, pacea este o existență inumană. Mai bine să riscăm un război cu anihilare posibilă decât să ne străduim pentru o pace care ar însemna distrugerea sigură a ideilor și idealurilor libertății.

- *Generalul Dwight D. Eisenhower, cuvântare către studenții lui de la universitatea Columbia, citat în Alan Taylor What Eisenhower Thinks.*

Vreau să mă refer la un aspect final al politicii noastre. Noi credem, așa cum credea Abraham Lincoln, că declarația noastră de independență nu promite numai libertate locuitorilor din această țară ci promite speranța pentru întreaga lume pentru toate timpurile viitoare.

Astăzi o treime din specia umană este sub jugul îngrozitor al dictaturii comuniste. Dar noi nu considerăm că acest lucru nu poate fi schimbat.

Noi știm că există o imensă nemulțumire a oamenilor printre cele 800 de milioane asupra cărora domnește comunismul internațional.

Asta se naște din înrobirea forței de muncă, suprimarea religiei și a inițiativei individuale, și umilirea națională în țările satelite.

Eliberarea vine în general din interior, dacă menținem în mod constant speranța din exterior. Asta facem noi în multe feluri.

- *Secretarul de stat John Foster Dulles într-o cuvântare ținută la radio și televiziune la 29 noiembrie 1954.*

Divizarea Europei... a început atunci când supremația sovietică, care se limitase inițial la Uniunea Sovietică, s-a întins asupra unei suprafețe vaste care acum include o treime din specia umană.

Am să amintesc aici pactul de ajutor reciproc pe care l-a încheiat Uniunea Sovietică cu Estonia, Letonia, și Lituania.

Ce au pățit imediat Estonia, Letonia, și Lituania a continuat să se întâmple, și eu spun că a creat diviziunea la care s-a referit ministrul afacerilor de externe.

Este o diviziune între cei care au fost absorbiți, și cei care nu vor să fie absorbiți.

- *Secretarul de stat John Foster Dulles la conferința de la Berlin din 1953.*

La baza multelor iluzii cu care au plecat aliații occidentali de la Potsdam era convingerea lor că au ajuns la o înțelegere tacită cu Uniunea Sovietică cu privire la unificare Germaniei. Vor afla însă că atitudinea complezantă adoptată de soviete cu privire la multe probleme, când în realitate nu aveau nici o intenție să cedeze nici măcar o iotă, izvora din două surse: (1) faptul că la acel moment forțele occidentale încă ocupau pe deplin câmpurile de luptă din Europa, și (2) faptul că din fericire Statele Unite erau unicele posesoare ale bombei atomice. Vor afla în viitor ceeace Brejnev, și cu formidabila putere nucleară în numele căreia vorbea el, le vor impune să accepte cu docilitate: și anumă că dominația comunistă, după ce a fost impusă și stabilită, este ireversibilă.

Astăzi vedem cum toate puterile occidentale pretind că se bucură de stabilizarea finală a împărțirii Germaniei, așa cum a fost impusă de Moscova și cum a acceptat-o domnul Willy Brandt, și l-am auzit pe domnul Debré, ministrul de externe al președintelui Pompidou, declarând că această stabilizare, împreună cu stabilizarea celorlaltor frontiere ale Europei răsăritene, va fi cea mai bună garanție pentru pace, ordine și prosperitate pe acel continent. Aceasta a fost o manifestare a scăderii vertiginoase a autorității occidentului și a instinctului de supraviețuire începând cu toamna anului 1954 când cei trei aliați occidentali invitaseră Uniunea Sovietică la o conferință la Berlin. Acolo pricipalul pinct la ordinea de zi ar fi trebuit să fie la cererea lor reunificarea unei Germanii care atunci se găsea în fierbere datorită penetrării subite a milioane de refugiați – acolo unde revolta recentă a muncitorilor din Berlinul de Est fusese înăbușită de tancurile sovietice.

Aliații occidentali ceruseră reunificarea acelei țări dezmembrate prin alegeri libere garantate printr-un control internațional. După conferința de la Potsdam sovieticii aduseseră la propunerea aliaților propria lor contrapropunere: și anume să aibe loc o

înțelegere directă între cele două Germanii cu privire la necesitatea și modalitățile unui referendum popular.

Acum, ca un rezultat a ceea ce observaseră în timpul blocadei Berlinului, sovieticii erau convinși că puterile occidentale nu vor mai îndrăzni nicio dată să mai folosească forța pe continentul european și au venit la Berlin pregătiți să riște un răspuns brutal și definitiv: NICIODATA!

Aceasta era situația în care s-au aflat secretarul de stat John Foster Dulles, ministrul afacerilor externe britanic Anthony Eden și Georges Bidault, ministrul afacerilor externe francez, când s-au întrunit cu colegul lor sovietic Viaceslav Molotov în Berlinul care fusese împărțit atât de arbitrar.

Lealitatea lui Georges Bidault față de colegii săi occidentali în timpul conferinței de la Berlin din 1953 nu a schimbat cu nimic faptul că la vremea aceea nu numai cei o sută cincizeci de deputați comuniști din parlamentul francez ci și majoritatea publicului francez erau convinși că o nouă înțelegere franco-rusă ar fi fost mai bună pentru un aranjament european mulțumitor decât o apropiere franco-germană. Chiar și acum, în Franța de după DeGaulle, nu e sigur că s-ar putea efectua o schimbare în mentalitatea generală cu privire la importanța relativă a pericolului sovieto-rus și a unei Germanii remilitarizate, fără vreo provocare majoră ca de exemplu aterizarea a vreoașe divizii aeropurtate rusești pe timp de noapte în regiunea Saint Denis-Paris și Fontainebleau.

În ceea ce privește Marea Britanie, unde ambele partide se gudură în mod dezgustător pe lângă Kremlin și pe lângă banda de la Peking, acolo opinia publică, condiționată timp de ani de zile de un coșmar nuclear continuu deloc iluzoriu, nu i-ar fi permis lui Anthony Eden să sprijine mai mult decât a făcut-o discursurile teoretice anti-sovietice ale domnului Dulles, chiar dacă ar fi dorit s-o facă. Dacă atitudinile ar fi fost altele în Franța și Marea Britanie, domnul Dulles ar fi putut poate să încerce să încheie conferința într-un mod care ar fi scăzut prestigiul internațional al Rusiei sovietice. În schimb această întâlnire din 1953 i-a dat Kremlinului o autoritate de care nu se bucurase niciodată înainte, și pe care a augmentat-o de atunci încolo într-un mod care a fost puternic resimțit în toate întâlnirile diplomatice ulterioare.

La conferința de la Berlin Rusia sovietică nu numai că a izbutit să amâne organizarea unei apărări comune europene, dar a izbutit și să-i plaseze pe cei care se opuneau la reînarmarea Germaniei în Franța și în alte țări în poziția cea mai adecvată ca să asigure o nouă amânare – amânare care a provocat o schimbare periculoasă în opinia publică germană cu privire la necesitatea pentru o substanțială armată națională. La Berlin, Rusia sovietică n-a cedat nimic cu privire la reunificarea Germaniei, ci dimpotrivă, a pus noi condiții inacceptabile care au făcut practic imposibilă orice discuție a acestui subiect pe viitor, încurajând astfel în vaste cercuri politice din Germania de Vest ideea unei negocieri directe cu Moscova.

Argumentând pentru extinderea comerțului cu lumea comunistă, Harold

Stassen a declarat: «Nu pot să accept acea idee defetistă că ori de câte ori un comunist negociază cu oameni liberi careștii despre ce e vorba, comunistul va repurta toate victoriile». Chiar dacă nu luăm în considerare obiecția că *orice* victorie economică câștigată de un negociator sovietic va sprijini în mod direct sau indirect planurile agresive ale țării sale, frumoasa frază a domnului Stassen dă naștere la următoarea întrebare: când au plecat vreodată sovietele de la vreo reuniune internațională *fără* să repurteze toate victoriile? În mod evident niciodată înainte de conferința de la Berlin. Cum s-ar putea astfel explica că la data conferinței de la Berlin comuniștii erau deja stăpânii incontestabili ai unei treimi din populația lumii, și că reușiseră să întrecă nu numai realizările ci chiar și visurile cuceritorilor de la Alexandru la Napoleon, fără să întâmpine absolut nici un fel de opoziție armată de la acei «oameni liberi careștii despre ce e vorba»?

Ni s-a spus că la Berlin a fost «altceva». Unii au primit rezultatele conferinței cu adevărat entuziasm. Am auzit de la Sir Winston Churchill, într-o cuvântare ținută în Camera Comunelor, că la Berlin a avut loc

....o conferință foarte remarcabilă care a restabilit bunul nume al acestor conferințe...S-a fixat o conferință pentru care părea că nu există nici o speranță, întâlnirea dintre China roșie și Statele Unite...Conferința nu a fost nici pe departe un insucces sau un dezastru, de fapt a făcut discutarea tuturor acelor probleme mult mai puțin periculoasă decât fusese înainte... Cu cât avem mai mult comerț dincolo de cortina de fier cu atât cresc șansele de a trăi laolaltă din ce în ce mai confortabil... Mai bine să ne ciondănim zece ani decât să se înrăutățească situația de astăzi.

Ne întrebăm câte milioane de vieți omenști ar fi fost cruțate dacă Winston Churchill și politicienii care gândeau la fel ca el ar fi arătat aceeași rădbare și indiferență când a fost redată Germaniei țara Sudeților, o provincie germană locuită de trei milioane și jumătate de nemți – care urau dominația străină căreia fuseseră forțați să i se supună de către puterile învingătoare în primul război mondial, călcându-se în picioare înțelepciunea politică elementară și însuși principiul de autodeterminare proclamat de învingători. Ne întrebăm de câte tragedii ar fi fost cruțată lumea dacă Winston Churchill și acești politicieni ar fi venit la Varșovia cu sfaturile lor bune, când Germania a cerut Poloniei să internaționalizeze un coridor de un kilometru care să lege două porțiuni din trupul ei despărțite prostește la Versailles.

Drept principalul beneficiu care a rezultat de la conferința de la Berlin este menționată o mare relaxare a tensiunii internaționale. Câtă vreme imperiul comunist își menține supremația absolută, brutală și nelegitimă asupra a 139 de milioane de europeni și peste 700 de milioane de asiatici, orice importantă relaxare a tensiunii internaționale este ca și o relaxare a tensiunii dintre hoți și polițiști – care în mod evident este o binefacere numai pentru hoți.

S-a întâmpinat că la Berlin nu s-a augmentat starea de fapt a cuceririlor sovietice. Asta nu este adevărat. S-au întâmplat lucruri la Berlin care urmau să aibe consecințe grele asupra eforturilor făcute în toate negocierile viitoare occidentale. În cele din urmă au forțat puterile occidentale să-și abandoneze prietenii și aliații de pe malurile Pacificului, influenței, agresiunii și dominației comuniste.

La Berlin, Rusia sovietică pentru prima dată a declarat categoric tuturor celor care aveau urechi de auzit și care nu refuzau să înțeleagă, că au ocupat definitiv Germania de Est, și că nici dacă trupele occidentale s-ar retrage de pe teritoriul Germaniei ea nu ar consimți în schimb la o reunificare a Germaniei decât dacă comunizarea întregii Germanii era asigurată de către acela și fel de alegeri pe care le forțase Uniunea Sovietică în toate țările care îi fuseseră predate la Ialta.

Puterile occidentale au primit această palmă fără să acționeze în mod corespunzător. Nu au condamnat sovietele și nici nu au adresat victimelor despotismului comunist cuvinte încurajatoare care să le dea speranțe. Dimpotrivă, în declarația finală semnată de reprezentanții celor patru puteri și în declarația personală a domnului Dulles, puterile occidentale s-au străduit foarte mult să-și împartă între ele și în mod egal responsabilitatea pentru nereu și ta conferinței.

N-am reușit să îndeplinim speranțele pe care și le bazaseră pe noi mulți în întreaga lume...S-ar părea că nereușita noastră este de așa natură încât n-ar fi putut nicicum evitată prin mijloacele negocierilor diplomatice.

Mai mult, ca să justifice sfertul de responsabilitate a Rusiei sovietice pentru nereușita conferinței, delegațiile occidentale i-au acordat beneficiile ce derivă din propria ei teză: și anume că prezența trupelor sale în cele unsprezece țări europene nu se datora îndeplinirii visului lui Lenin despre dominația mondială și imperialismului sovietic, ci unei temeri mai mult sau mai puțin legitime de agresiune din partea inamicului. Printr-un consens general și plin de semnificație, domnul Molotov a primit și plăcuta sarcină de a ține discursul de rămas bun către colegii săi – fapt care i-a dat ultimul cuvânt în discuție, și a eliminat orice efect cât de mic pe care l-ar fi putut avea asupra publicului care ascultase unele din adevărurile neplăcute ce fuseseră spuse în timpul dezbaterilor.

Ar fi fost greu să-i exonereze complet pe gangsterii de la Kremlin, dar aceștia nu se puteau în mod rațional aștepta la eforturi mai mari în această direcție decât au făcut delegațiile occidentale la Berlin cu speranța lor pioasă de a «relaxa tensiunea». În curând sovietele urmau să culeagă atât în Europa cât și în Asia roadele acestei noi respectabilități a lor.

Într-adevăr o coincidență remarcabilă! După conferință se va răspândi din ce în ce mai mult atât printre națiunile captive cât și printre cele libere convingerea că, oricât de viguroasă ar fi opoziția aparentă exprimată în diverse discursuri, oamenii de

stat occidentali își bazau politica – în cel mai bun caz – pe nejustificata împărțire a Europei și a lumii din prezent. Nu a fost «cea mai bună parte a conferinței» de la Berlin «faptul că în mod decisiv a fost o nereușită» așa cum a zis ziarul *London Times*. Mai degrabă ea a condus puterile occidentale un pas înainte pe drumul capitulării politice în Europa și în Asia, ca un preludiv sau un substitut pentru capitularea pe câmpul de luptă.

Înainte de a părăsi Berlinul cei patru miniștri de externe s-au hotărât să se întrunească din nou la Viena, de data aceasta ca să stabilească situația politică a Austriei în Europa de după război. Soarta acestei țări danubiene și a capitalei sale fusese foarte asemănătoare cu cea a Germaniei și a Berlinului după terminarea războiului. Aceasta a doua întrunire nu a avut loc decât în mai 1955. Atunci, după 10 ani lungi de ocupație de către trupele aliate, prelunși prin tacticile de întârziere sovietice, Austria a fost evacuată în mod condiționat și i s-au redat granițele de după primul război mondial. În afară de plata unui imens tribut pe care au putut să-l stoarcă sovietele de la acea țară pauperizată de război, contravenind stipulațiilor tratatelor de pace, acele condiții includeau acceptarea obligației de a fi condusă numai de guverne «democratice»; de a nu tolera organizații «fasciste» pe teritoriul său; de a nu reedita niciodată operația realipirii; de a rămâne neutră; și de a menține doar o forță armată microscopică ca să-și apere neutralitatea. Bine înțeles, Rusia sovietică rămânea singura capabilă să judece cât de «democratice» sunt guvernele Austriei și cât de «fasciste» sunt organizațiile ei politice.

Unele evenimente importante mai recente ne vor da ocazia să reexaminăm mai târziu problemele îmbinate ale emancipării Austriei și ale ceea ce este numit pactul de la Varșovia; anticipăm aici doar pe scurt acea ocazie pentru ca să arătăm că retragerea trupelor sovietice din Austria – la care Moscova era obligată prin tratatele pe care le iscălise – nu însemna abandonarea hotărârii Moscovei de a nu renunța niciodată la vreun teritoriu pe care l-a ocupat sau îl domină. Dimpotrivă, retragerea i-a ajutat să legalizeze fără nici un protest din partea puterilor occidentale permanența ocupației și dominației sale înșapte țări europene: Polonia, Germania de Est, România, Ungaria, Cehoslovacia, Bulgaria și Albania.

Tratatele de pace din 10 februarie 1947 explicau prezența trupelor sovietice atât în România cât și în Ungaria prin necesitatea comandamentului sovietic de a avea acces deschis și sigur la rezervele sale pentru trupele de ocupație sovietică din Austria. După evacuarea Austriei această necesitate n-a mai existat. În consecință teritoriul român și cel ungar ar fi trebuit să fie evacuat după evacuarea Austriei, conform tratatelor de pace. Pentru a scăpa de această obligație, au fost chemați la Varșovia de către guvernul sovietic delegați ale guvernelor marionetă ale celorșapte țări înșirate mai sus, și la 14 mai 1955, cu 24 de ore înainte de deschiderea conferinței de la Viena, lumea a luat cunoștință de faptul că se semnase o înțelegere de apărare reciprocă, pactul de la Varșovia, între Uniunea Sovietică, România, Ungaria și celelate

cinci țări satelite, care transforma o ocupație brutală și nelegală într-o falsă alianță militară. Astfel, argumenta Moscova, tratatele din 1947 nu mai erau în vigoare.

Dacă repetatele apeluri și promisiuni făcute de către oamenii de stat occidentali națiunilor înrobite ar fi conținut un gram de sinceritate, întrunirea de la Viena oferea ocazia logică, *care nu se va mai repeta niciodată*, de a le traduce în viață. Acceptând fără să protesteze stratagema pactului de la Varșovia și refuzând să-și exercite drepturile la Viena, puterile occidentale în mod deliberat au renunțat să-și exercite drepturile mai târziu – după cum s-a dovedit cu prisosință în timpul celor două conferințe de la Geneva ținute în 1956. Popoarele României și Ungariei au fost astfel condamnate la o prelungire nelimitată a chinurilor lor și la noi tragedii naționale. Cel puțin în ceea ce privește aceste două țări înțelegerea de la Viena n-a fost decât o altă confirmare a celor de la Teheran și Ialta.

Un alt aspect descurajant al cuvintelor ministrului de externe sovietic a fost faptul că s-a repetat importanța acceptării regimului comunist chinez ca una dintre așa zisele «cinci mari puteri» care au responsabilități de amploare mondială pentru stabilirea păcii.

Acest vlăstar al comunismului sovietic a comis o agresiune flagrantă în Coreea pentru care a fost condamnat în mod formal de către Națiunile Unite. Promovează activ agresiune împotriva Vietnamului și Cambogiei ...

Acest agresor dovedit este națiunea pe care Uniunea Sovietică și-a ales-o să-i fie tovarășă în strădania sa pentru pace...

Vreau să spun aici *pe șleau și fără nici un echivoc* ceea ce ministrul sovietic știe deja, și anume că Statele Unite nu vor fi de acord să se întrunească într-o conferință a celor cinci puteri cu agresorii comuniști chinezi *pentru scopul de a discuta în general pacea în lume*.

Secretarul de stat John Foster Dulles la conferința de la Berlin.

O altă hotărâre practică luată la conferința de la Berlin – unde se presupunea că principala problemă era situația Europei – a fost un acord ca participanții să se întrunească cât de curând posibil la Geneva ca să discute problemele Orientului Îndepărtat. Nu a fost aceasta ultima dată că s-a convocat o întâlnire internațională convenită pentru a discuta unificarea Germaniei și afaceri europene în general care să se încheie fără a se lua nici o hotărâre cu privire la continentul european, dar cu hotărâri foarte importante privitoare la Asia.

În acel moment problemele Orientului Îndepărtat izvorau toate din aceeași sursă: cele două agresiuni comuniste, una în Coreea, cealaltă în Indochina. Când președintele Truman s-a hotărât să se opună atacului comunist împotriva guvernului de la Seul, a făcut-o în numele Națiunilor Unite, care proclamaseră, cu consimțământul tuturor membrilor consiliului de securitate, inclusiv Rusia sovietică, că întreaga Coree

era sub oblăduirea Națiunilor Unite. Președintele Truman nu a făcut ceea ce urmau să facă succesorii lui când s-a opus unei alte agresiuni comuniste în Asia de Sud-Est. El nu a informat inamicul în mod solemn și repetat că generalii și trupele Statelor Unite nu aveau voie să câștige războiul în care fuseseră trimiși și să lupte. Dar a făcut tot ce i-a stat în putință ca să împiedice victoria americană, și când generalul MacArthur, în ciuda tuturor tertipurilor pe care le-au făcut împotriva lui civilii din birourile Departamentului de Stat, Pentagonul, Casa Albă și Națiunile Unite, a reușit aplicând una dintre cele mai îndrăznețe și strălucite operații din istoria militară să împingă inamicul dincolo de râul Ialu și să elibereze întreaga Coree (ceea ce însemna victoria totală), președintele Truman a fost acel care a dat ordinele dezastruoase restrictive care l-au forțat pe general să execute o retragere periculoasă, cedând înapoi inamicului tot ceea ce fusese câștigat cu sacrificiul atâtor vieți. Războiul din Coreea a fost de fapt primul război care nu trebuia câștigat, deși nu a fost anunțat ca atare.

În ceea ce privește războiul din Indochina, deja la Berlin era ușor de prevăzut că acceptând începerea negocierilor cu dușmanul comunist la Geneva, înaintea unei încetări a focului premergătoare și autentice, se provoca un dezastru militar și o debandadă politică – care au avut loc la Dien Bien Fu și la «conferința cocktail-urilor».

Din nou sovietele au ieșit și dintr-o discuție internațională învingătoare în toate privințele. Adevărul este că, contrar părerilor exprimate de domnul Stassen, nu s-a refuzat să discuți cu sovietele și cu slugii lor este defetism, ci mai degrabă să accepți în repetate rânduri să fii prins în cursa acestor confabulații înșelătoare și umilitoare.

4

După cum dictează Moscova: mișelie la dien bien fu și arme pentru dușmani

N-o să acceptăm niciodată să fie înrobiți oamenii pentru ca să cumpărăm astfel câștiguri imaginare pentru noi. Mai târziu am să-i cer Congresului să mi se alăture într-o rezoluție adecvată în care se va arăta clar că acest guvern nu recunoaște nici un fel de acorduri încheiate în înțelegeri secrete în trecut cu guverne străine care au permis acest fel de înrobire.

- *Președintele Dwight D. Eisenhower în cuvântarea sa despre starea națiunii din 2 februarie 1953.*

Guvernul Statelor Unite se opune oricărei acțiuni care ar putea consolida prestigiul internațional al comunismului chinez și capacitatea sa de a-și promova scopurile de noi cuceriri în coaliție cu sovietele...

Nu vom face nimic ce ar putea trăda interesele chinezilor și dorința lor de a rezista dominației comuniste. Dacă am recunoaște China comunistă și dacă i-am acorda acestui agresor disprețuitor un loc într-o organizație al cărei scop este menținerea păcii în lume, cu chibzuință putem spune că acest lucru ar avea efecte dezastruoase asupra Națiunilor Unite însele și asupra cauzei libertății pretutindeni.

- *Walter S. Roberston, secretar de stat adjunct, declarație făcută presei, februarie 1953.*

«Aici totul este formidabil!»

- *Generalul de Castries, conversație radiofonică cu soția lui din Dien Bien Fu.*

Jumătatea unei țări libere cu 14 milioane de locuitori, orașe mari moderne, un sistem întins de căi ferate și șosele și mari bogății naturale a fost înmănată cu sânge rece imperiului comunist la Geneva în 1953 călcând în picioare voința unanimă a

populației sale. Ca la Panmunjon, s-a repetat crima de la Ialta, și crima prin care marea Chină, cu toate popoarele ei, civilizația ei, arta ei, tradițiile ei, înțelepciunea ei, a fost trădată și predată stăpânilor lor comuniști de astăzi.

Câți dintre noi nu ne-am întreat cu inima strânsă de teamă și speranță dacă nu cumva Indochina nu a marcat un alt pas înainte pe hidosul drum al retragerii și predării, după Ialta, după Coreea, sau dacă nu cumva bătălia de la Dien Bien Fu nu se va dovedi a fi acțiunea de ariergardă a unei recuperări subite politice și militare, o nouă bătălie ca cea de pe Marna, nu numai pentru Asia ci pentru întreaga lume!

Perspectivile erau foarte încurajatoare. În spatele tranșeelor de la Dien Bien Fu era mai mult decât o forță militară vitează și bine înarmată. Erau semne și simboluri care inspirau. Cele mai bune trupe ale Franței luptau umăr la umăr cu cei mai buni soldați ai Europei, Legiunea Străină, sub comanda celui mai bun corp ofițeresc care a fost vreodată produs în acea țară de războinici [Franța], sub un conducător tânăr al cărui nume și a cărui figură eroică readucea în minte toată gloria și toată eleganța, săbiile și florile unei Franțe nemuritoare, dar aproape uitate. Cei mai viteji dintre viteji proveniți din țările europene captive se confruntau acolo cu forțele opresorilor comuniști internaționali (1).

Ideile tactice și strategice pe care s-a bazat bastionul de la Dien Bien Fu erau îndrăznețe dar solide. Inamicul trebuia forțat să abandoneze tactica de gherilă la care se pricepea foarte bine, și să-și concentreze trupele împotriva unei rezistențe majore. Dacă această concentrare ar fi fost realizată ca o capcană în jurul localității Dien Bien Fu, s-ar fi lansat împotriva forțelor comasate ale inamicului efortul comun al unei puternice coloane de salvare provenite de pe teritoriul Laosului, al unor eventuale ieșiri din însăși fortăreața, și, mai ales, ale unei forțe aeriene cea mai puternică ce putea fi obținută. Dar lipsită de acest sprijin tactic și strategic, fortăreața de la Dien Bien Fu ar fi fost cea mai ucigașă capcană pentru o forță armată, din cauza depărtării la care este așezată și a topografiei împrejurimilor ei.

Iată ce s-a întâmplat:

1. Tot timpul operației de la Dien Bien Fu două înalte personalități civile franceze de la Comité de la Défense Nationale transmiteau inamicului toate cele mai importante informații despre deciziile și indeciziile guvernului francez și despre conflictele dintre guvern și comandamentul militar cu privire la chestiuni strategice și politice. În paranteză fie zis, șeful poliției care a descoperit acest act de trădare a fost arestat cu promptitudine și apoi îndepărtat din slujba sa (2).

2. Coloana de salvare n-a obținut niciodată permisiunea să iasă din barăci și bivuacuri, pentru că politicienii francezi au descoperit că aceasta ar fi fost «un gest ostil incompatibil cu negocierile de pace de la Geneva».

3. Guvernul britanic a refuzat categoric să participe în proiectata operație aeriană comună, și din motive care nu pot fi înțelese pe deplin, guvernul Statelor Unite nu s-a putut decide să acționeze singur (3).

Marea Britanie nu se interesa decât de ce beneficii politice ar pute obține protejată sa China roșie din situația din Indochina. Ea nu vedea în conferința de la Geneva și în dezastrul de la Dien Bien Fu decât un mijloc de a reuni Statele Unite și China roșie. În Franța toate partidele politice aveau o majoritate care renunțase deja la imperiul asiatic al Franței, și puține erau acele grupuri în afară de armată care mai mențineau trează, gata pentru timpurile periculoase ce vor urma să vină, atitudinea tradițională franceză de «eroism mai presus de toate».

Adevărul este că acordul de a se întâlni cu Vietminh-ul și China roșie la Geneva înainte și nu după încetarea focului deja însemna acceptarea înfrângerii. Dl Dulles știa acest lucru; de aceea nu era prea dispus să participe la negocieri. Presupunem că a făcut-o ca să fie consecvent în politica sa declarată de cooperare cu puterile europene.

Sir Anthony Eden avea dreptate când zicea că Geneva nu a fost un nou München. După München Winston Churchill, îndreptându-și tridentul împotriva Germaniei, își chemase propriul popor și prietenii americani la arme. După Geneva domnul Eden își îndrepta cu frenezie umbrela tradițională în spre Washington cerându-i să admită ucigașa și agresiva Chină roșie în sânul Națiunilor Unite – de dragul «universalității», prosperității Hong Kong-ului și sentimentelor gingașe ale domnului Nehru. Toți acești mari preoți ai capitulării gradate, toți patronii și servitorii coexistențialistului Camorra se puteau felicita pe bună dreptate. Geneva adusese lumea liberă exact acolo unde doreau ei – un mare pas mai aproape de acceptarea totală a programului lor de sinucidere.

Imediat după Geneva, Dag Hammarskjöld, secretarul general al Națiunilor Unite, s-a grăbit să meargă la Peking cu pălăria în mână, după una dintre cele mai nerușinate violări a legii internaționale și a contractelor semnate de către China roșie.

Cel mai descurajator lucru este umilința cu care puterile occidentale au cedat întotdeauna la *șantajul cu prizonierii*. În timpuri din trecut, când demnitatea națională și principii morale solide încă determinau raporturile dintre state, acest abominabil mijloc de constrângere ar fi dus la ostracizarea oricărui guvern care ar fi îndrăznit să-l folosească. Astăzi orice nou grup de prizonieri eliberați, indiferent dacă fuseseră arestați legal sau ilegal, este plătit prin concesiile importante, ca cele storsse de la președintele Adenauer în schimbul a 10.000 de soldați germani – care nu erau decât o parte din numărul total de prizonieri de război, pe care sovieticii îi lăsaseră în viață tocmai pentru eventualitatea unor astfel de șantaje ultragioase.

Nu știm în ce măsură gestul domnului Hammarskjöld trebuie atribuit îngrijorării lui anume pentru aviatorii americani condamnați ca «spioni» în tribunale ale Chinei roșii la diferite perioade de închisoare, și în ce măsură trebuie atribuit dorinței lui de a aduce China roșie câțiva pași mai aproape de ușile Națiunilor Unite. Dar adevărul este că jumătate din acești tineri americani mai așteptau încă să fie răscumpărați din închisorile chineze ani de zile după călătoria domnului Hammarskjöld – fără să mai menționăm sutele de alți americani și miile de soldați sudcoreeni despre al căror asasinat

atât în Departamentul de Stat american cât și în presa liberă americană regula a fost de a se păstra tăcerea, regulă care nu a fost niciodată încălcată.

Îndoielile noastre despre motivele domnului Hammarskjöld se bazează pe faptul că din vizita lui umanitară a izvorât seria de negocieri, atât deschise cât și secrete, care au culminat la Geneva printr-o conferință a ambasadorilor între Statele Unite și China roșie. Deplasată mai târziu la Varșovia această «conferință» a devenit o instituție și un substitut discret al relațiilor diplomatice obișnuite.

Departamentul nostru este de părere că orice contribuție la «potențialul economic» contribuie adesea direct și aproape întotdeauna indirect la « potențialul militar al oricărei țări»..

- Secretarul Apărării Charles E. Wilson într-o scrisoare către Senatul Statelor Unite cu privire la comerțul cu Rusia sovietică din 28 martie 1953.

Comerțul cu blocul comunist ar putea promova cu timpul o oarecare înțelegere de bază care în cele din urmă va contribui la pacea în lume.

- Secretarul Apărării Wilson, într-o declarație în fața Senatului Statelor Unite cu privire la comerțul cu Rusia sovietică din 18 ianuarie 1955.

Să dai sprijin și ajutor dușmanului pe timp de război în general este considerat a fi trădare și este pedepsit ca atare. În prezent [în 1976 când a apărut cartea] Statele Unite nu se află în război cu Rusia comunistă dar nu există nici o îndoială că trebuie considerat a fi un inamic potențial acel guvern care, după cum a spus însuși președintele Eisenhower, “folosește orice mijloc posibil – subversiunea, mita, corupția, atacul militar” – ca să distrugă sistemul american, și că amenințările lui trebuie întâmpinate cu “curaj și fermitate”, așa cum a cerut generalul Eisenhower.

Cum pot fi reconciliate această atitudine bărbătească recomandată de președinte, și creditele pe lungă durată și ajutorul economic masiv care au fost date de administrația lui Eisenhower acelora al căror scop declarat a fost și a rămas să transforme “realizarea americană de la Washington până la ziua dispariției doar într-o pagină albă în istorie?”

Nu că ar fi dus vreodată lipsă aceste țări care fuseseră în trecut prospere, active și fericite, unele dintre ele fuseseră grânarele tradiționale ale Europei de “unt” (prin opoziție cu “armamentul”), de materii prime și de brațe de muncă. Sărăcia de astăzi din Rusia este pe deplin rezultatul concentrării în economia sovietică și cea a țărilor satelite, a tuturor mijloacelor de producție, a tuturor energiilor, a tuturor resurselor financiare – atât cele interne cât și cele obținute prin comerțul cu lumea necomunistă – asupra producerii de ceea ce se poate numi “armament”, sau asupra achiziționării și creierii de utilaje necesar pentru producerea lui.

În orice caz nu populațiile înrobite sunt cele care primesc ajutorul economic cerut de către diversele guverne comuniste, așa cum argumentau unii politicieni

filantropi, ci regimurile comuniste însele. De orice natură ar fi ajutorul oferit sovietelor și slugilor lor de către naivul occident, chiar dacă ar consta doar din chiftele de prisos, în cele din urmă va fi convertit în nenumăratele și teribilele arme fabricate de către cei ce primesc ajutorul în scopul anihilării celor ce l-au donat.

Este de asemeni absurd și necinstit din partea conducătorilor țărilor necomuniste să folosească munca și inventivitatea popoarelor lor, care sunt în mare măsură anti-comuniste, pentru ca să ajute sovietelor să demonstreze unui public ignorant și naiv că doctrinele economice și sociale comuniste sunt o investiție rațională, prosperă și atrăgătoare și nu sunt ceea ce de fapt sunt, adică o nebulie – un blestem pentru clasa muncitoare și o amenințare pentru omenire.

Marea tragedie a țărilor înrobite este realitatea că în ciuda declarațiilor și promisiunilor sale elocvente, occidentul a abandonat orice pretenție că ar avea intenția să le ajute, *fie chiar prin mijloace pașnice*, să scape din iadul în care au fost azvârlite la Teheran și la Ialta. și într-adevăr oare care ar putea fi aceste mijloace pașnice, când însăși națiunea care a fost în cel mai mare grad responsabilă pentru Teheran și Ialta continuă să scoată sovietele din greutățile lor economice cu tot zeul, ajutându-le să mențină superioritatea militară, să-și extindă posesiunile, și să-și consolideze prestigiul și influența în Europa, în Asia și în întreaga lume?

Am fost uimiți când l-am auzit la câteva zile după tragicul sfârșit al revoltei din Ungaria pe domnul Dulles asigurând sovietele în una din conferințele lui de presă periodice că sistemul «cordonului sanitar» nu va fi niciodată folosit de către Statele Unite «din cauză că are un caracter agresiv» (4). «Cordonul sanitar», după cum indică foarte clar numele lui, nu a fost niciodată de natură agresivă, ci a avut scopul să fie o măsură elementară de apărare spirituală, politică și militară împotriva celui mai mare pericol pe care l-a înfruntat vreodată civilizația occidentală. Renunțarea la această politică «igienică» de securitate a permis în principal comunismului să-și extindă dominația asupra a peste o treime din populația lumii și a creiat marasmul de pericole și greutăți în care se zbate astăzi lumea liberă. A renunța formal și în mod public dinainte la folosirea unui mijloc de apărare atât de eficace este o mare greșală politică care arată cât de mult a uitat diplomația occidentală și cât de puțin a învățat.

Această favorizare ușuratică a inamicului comun va priva în cele din urmă puterile occidentale de ceea ce Eisenhower a numit «cel mai bun obstacol în calea agresivității sovietice», de cea mai bună armă care mai rămânea în mâinile puterilor occidentale.

«Nici cele mai mândre națiuni», spune profesorul Horowitz de la universitatea din Cracovia, «nu pot rezista pe vecie dacă dispăre speranța de a scăpa de jugul Rusiei sovietice....De aceea este așa de grozav de important ca occidentul să păstreze vie această speranță, să arate națiunilor captive că nu au fost abandonate. Singura noastră alternativă este să vedem cum milioane de oameni care, deși sunt prizonierii sovietelor, sunt încă luptători pentru libertate, sunt învinși cu încetul prin disperare».

(1) Peste o mie de legionari făcuți prizonieri de către comuniști la Dien Bien Fu au fost repatriați cu forța în țările de origine din spatele cortinei de fier, încălcând convenția de armistițiu, ca să fie executați sau aruncați în închisoare pe termene nesfârșite. Diversele comitete naționale au protestat la Națiunile Unite și la guvernele aliate, dar nu s-a luat niciodată nici o măsură de către agențiile responsabile în favoarea acestor luptători eroici.

(2) În procesul care a urmat la mai mult de un an după aceea, un general francez, fost comandant al forțelor franceze din Indochina, a informat curtea că instrucțiunile pe care le primea de la guvernul său erau totdeauna cunoscute inamicului. Același lucru se întâmplase în timpul războiului din Coreea, după cum ni s-a spus de către sursele cele mai autorizate.

(3) Britanicii vor avea ocazia să regrete că și-au abandonat aliatul când după trei ani au văzut cum Statele Unite și Rusia sovietică se unesc împotriva lor în problema Suezului.

(4) Georges Clémenceau, acel viguros politician francez, a propus la sfârșitul primului război mondial politica «cordonului sanitar» sau «sârmei ghimpate» ca un mijloc de apărare a națiunilor occidentale împotriva pericolului comunist. Politica a fost de scurtă durată, și sub Wilson Statele Unite nu au aderat la ea niciodată. Astăzi, ceea ce propovăduesc guvernele occidentale, este dimpotrivă, «schimbul liber de bunuri, persoane și *idei*» între lumea liberă și țările care au fost ocupate de ciuma comunistă.

5

Pericolul de moarte de care nu ne ferim

Cetățenii Statelor Unite vor vedea cum națiune după națiune este înghițită în fața lor și când își vor da în fine seama ca aceasta politica va duce în mod inevitabil la situația în care țara noastră va deveni un Dien Bien Fu continental într-o lume totalitară comunistă, șansa ca noi să câștigăm într-o astfel de luptă va fi atât de redusă și lumea sovietică va fi atât de extinsă încât aceasta va fi pregătită pentru o confruntare definitivă cu noi, în timp ce noi vom avea de ales între capitulare sau moarte.

- Senatorul William F. Knowland, într-o cuvântare în fața Senatului american, cu trei ani înainte de primul Sputnik.

A sosit catastrofa proorocita acum un secol. În toate elementele sale esențiale este rezultatul unui scop bine definit.

Știi ca cei mai mulți dintre noi vom nega cu spaima ca aceasta distrugere a tot ce s-a construit timp de secole trebuie să fie înțeleasă așa cum a fost pregătită și intenționată, ca rezultatul unui efort conștient. Dar acesta este adevărul. Acest efort a început cu Karl Marx și cu revoluționarii de profesie ai generației sale.

- *Oswald Spengler, în Jahre der Entscheidung.*

Dacă Marea Britanie și Statele Unite nu-și vor juca rolul care le revine, civilizația creștină occidentală, așa cum o cunoaștem, se va scufunda și va dispărea.

- *Feldmareșalul Lord Alexander al Tunisiei.*

Mai demult ieșeau la iveală în retorica comunistă intențiile agresive ale comunismului sub forma de aluzii la inevitabilele revoluții europene sau mondiale pentru victoria cărora trebuia militat pentru ca să supraviețuiască comunismul. «Ne

bazam toate speranțele pe faptul ca revoluția noastră va da naștere unei revoluții europene. Daca popoarele Europei nu se ridica ca sa zdrobeasca imperialismul, fara nici o îndoiala noi vom fi zdrobiți. Sau va stârni revoluția rusa vârtejul luptei în occident, sau capitaliștii din toate țările vor sugruma revoluția noastră.» spunea Troțki la 26 octombrie 1917 în fața Congresului Sovietelor întregii Rusii. În iulie 1921 Lenin a declarat: «Ne era clar ca fara sprijinul unei revoluții mondiale internaționale era imposibila victoria revoltei proletare. Chiar și înainte de revoluție, și deasemenea dupa ea, gândul nostru era: va începe o revoluție în alte țări, în țări capitaliste mai dezvoltate – sau în caz contrar va trebui sa pierim».

Dupa Teheran și Ialta, dupa misiunea Marshall în China, dupa Corea și Dien Bien Fu, dupa stralucitele realizari în domeniul atomic și al rachetelor ale sovietelor și impresionanta creștere a organizației lor militare în general, dupa Berlin, Geneva, Paris și Viena, dupa oribilul succes al propagandei și agitației comuniste în special pe continentul american, conducatorii sovietici nu mai gândesc în termenii alegerii între supraviețuire și moarte atunci când vorbesc despre «stârnirea vârtejurii luptei» împotriva unicului dușman care mai este înca capabil sa se opuna scopului neclintit al comunismului de dominație globala.

Este foarte puțin probabil un atac nuclear global comunist prin surprindere împotriva Statelor Unite – deși nu este imposibil în anumite condiții. Este mult mai probabil ca sovietele își vor folosi potențialul nuclear și eventual superioritatea lor nucleara, ca un mijloc permanent de șantaj tacut dar indubitabil în toate negocierile diplomatice speculând poziții înainte de a recurge la amenințari deschise – lucru pe care îl vor face numai când vor considera ca a sosit momentul sa demonstreze cât este de neajutorata ultima mare putere necomunista și sa-i cauzeze prabușirea finala.

Nu avem nevoie de un glob de cristal ca sa prezicem unde va avea loc aceasta demonstrație de putere militara comunista. Va avea loc acolo unde aceasta putere este deja instaurata, în Europa și în Orientul Mijlociu – probabil ca mai întâi în Europa, unde sunt deja ocupate poziții avansate și unde negocierile și continui atacuri privilegiate ar putea sa le consolideze și sa le extinda.

Data fiind indiscutabila superioritate a forțelor terestre și a armamentului convențional sovietic, nu e probabil ca vor considera necesar sa se foloseasca de armamentul lor nuclear, strategic sau chiar tactic, cel puțin în primul stadiu al ostilitaților. Vor prefera s-o mențina ca o amenințare, ca un puternic mijloc de presiune și interdicere împotriva unei posibile intervenții nucleare din partea Statelor Unite în apararea propriilor trupe din Europa și a trupelor aliaților lor.

Pregatirea occidentului ar trebui sa includa:

1. Un efort maxim al *tuturor* țarilor europene libere în ceea ce privește forțele armate și armamentul.
2. Menținerea unei indiscutabile superiorități în ce privește forțele aeriene și capacitatea de lansare balistica nucleara din punct de vedere atât tactic cât și strategic, atât calitativ cât și cantitativ.

3. Realizarea inteligentă a unui program de încurajare morală și organizare materială a forțelor populare de rezistență din spatele cortinei de fier. Acesta este cel mai eficace și desigur cel mai ieftin mod de a compensa pentru dezastruoasa superioritate numerică a armatelor sovietice.

Dintre aceste trei cerințe, numai cele de a doua i s-a dat atenția cuvenită – și aceasta numai până în momentul în care, în administrația fraților Kennedy, secretarul apărării McNamara și consilierul special Walt W. Rostow au luat problema în propriile lor mâini cu rezultatul dezastruos pe care îl cunoaștem cu toții. În ceea ce privește poziția periculoasă a trupelor, astăzi lucrurile se găsesc practic în aceeași situație în care erau la conferința de la Paris din 1954, și tendința negocierilor dintre est și vest cu siguranța ca va înrautăți situația mai mult decât oricând, dacă rămâne neschimbata.

În ceea ce privește speranțele de libertate ale milioanele înrobite și faptul că sunt gata să se ridice împotriva tiranilor comuniști la orice ocazie – fapt pe care generalul Eisenhower și multe alte persoane competente și bine informate l-au considerat a fi una dintre cele mai bune arme din arsenalul occidental – va rămâne uimitoarea dovadă în istorie că autoritățile de resort din Statele Unite, mai ales în timpul administrației lui Eisenhower, au făcut tot ce le-a stat în putință ca să ajute guvernului sovietic și acoliților lui să zdrobească aceste speranțe și să demoleze acea atitudine.

Mai exista încă o dovadă despre confuzia și nejustificata euforie în care se complac toate autoritățile de resort occidentale cu privire la pericolul sovietic. Este faptul că protocoalele de la Londra și Paris din 1954 au fost în primul rând o înțelegere nu asupra expansiunii forțelor de apărare ale lumii libere pe continentul european, ci pentru limitarea lor, fără să aibe loc o limitare corespunzătoare de partea sovietică. Aceste protocoale nu au fost nimic altceva decât un acord de dezarmare care se marginea la lumea necomunistă, adică o victorie sovietică de prim rang pe câmpul de luptă diplomatic unde sovietele nici măcar nu au fost prezente.

Într-adevăr de la 1947 încoace negocierile dintre țările europene libere pentru organizarea apărării lor comune par să fie caracterizate prin ideea fixă de a restrânge contribuțiile pe cât mai mult posibil și de a întârzia prestarea lor, și nu prin recunoașterea necesității a unei cât mai mari contribuții posibile în cel mai scurt timp posibil din partea fiecărei țări vizate, așa cum desigur ar fi dictat înțelepciunea elementară. Aceasta izvoraște în parte din simpla apatie occidentală, dar în parte și din dorința de a împiedeca astfel o restabilire timpurie și largă a forței militare germane, pe care pe vremea lui Adenauer încă o dorea fervent guvernul de la Bonn (1).

Am fi primii să recunoaștem că ce s-a realizat la Paris și la Londra în 1954 e mai bun decât nimic, dacă imediat după acest efort dureros puterile occidentale nu ar fi fost cuprinse deodată de o febra a dezarmării *la inițiativa Rusiei sovietice*. Aceasta a avut loc tocmai în momentul în care forțele Europei libere erau limitate contractual la un nivel ridicol care a devenit în mod inevitabil și este încă baza oricărei discuții ulterioare despre dezarmare dintre est și vest.

Deja în acel moment David Lawrence, acel publicist și ziarist clar văzător și independent, observa:

Rușii ne ofera un pistol cu care sa ne sinucidem. Ne asigura ca nici unul din gloanțe nu conține praf de pușca – ca arma nu conține decât gloanțe oarbe pe care sa le folosim ca sa sarbatorim coexistența pașnica. Dar nu știm nimic despre celelalte gloanțe. Bomba urmeaza sa fie ascunsa în spatele cortinei de fier și sa fie lansata împotriva noastra într-un razboi atomic dupa ce ne-am distrus toate armele atomice și ne-am dezagregat armatele. – Ce ruleta se încearca a se juca cu cea mai puternica națiune din lume!

Dintre diversele sugestii facute în 1955 la San Francisco ca raspuns la gambitul sovietic cu privire la dezarmare numai cel al Australiei, care cerea o analiza preliminara a secretariatului Națiunilor Unite cu privire la situația existenta a armamentelor și a atitudinilor politice respective ale marilor puteri, parea sa demonstreze conștiința unui «pericol în viitor».

O astfel de analiza daca ar fi fost întreprinsa în mod cinstit ar fi dezvaluit negreșit urmatoarele:

1. Ca forțele terestre ale puterilor comuniste deja aveau o superioritate zdrobitoare pe cele doua continente pe care ar putea avea lor un conflict.
2. Ca doua oceane și trei sute pâna la patru sute de submarine sovietice se interpuneau între aceste continente și armatele Statelor Unite.
3. Ca în plus forțele comuniste aveau avantajul comunicațiilor interne pe ambele aceste continente și ca eficacitatea lor va fi mult sporita de noile cai ferate strategice care se aflau atunci în construcție rapida în China, Siberia, Turchestan și Germania de Est (2).
4. Ca atât Rusia sovietica cât și China roșie au în trecutul lor acte de agresiune, subversiune, teroare și încălcarea tratatelor cum rareori sau poate niciodata nu s-au mai vazut în istorie; și
5. Ca ambele aceste puteri au în toate țările din lumea libera puternice coloane a cincea, deghizate în partide și fronturi comuniste, care apar în cele mai neașteptate locuri.

Un raport oficial despre acest material politic și statistic negreșit le-ar fi dezvaluit la milioane de cetățeni din America și Europa și poate și guvernelor lor, ca este o nebunie sa renunți chiar și la o pușca sau o bomba înainte de a obține o reducere controlata în mod indubitabil a forțelor armate ale Rusiei și Chinei roșii în aceeași masura cu reducerea deja acceptata de puterile occidentale prin protocoalele de la Londra și Paris, și înainte de a se obține o evacuare completa din partea Rusiei sovietice a incursiunilor strategice pe care le menținea în Europa cu intenții vadit agresive.

Nu trebuie sa ne miram de aceea ca mult regretatul domn Vâșinski a protestat

imediat spunând ca propunerea australiana era «foarte riscantă» și ca Uniunea Sovietică nu se va considera obligată de către o astfel de analiză. Dar de ce i s-au alăturat reprezentanții Statelor Unite, Marii Britanii și Franței exprimându-și «mari temeri» despre această analiză de care se temea Kremlinul așa de mult?

Mentținându-ne vigilența acasă, trebuie să sprijinim intensificarea dorinței de libertate în țările satelite din spatele cortinei de fier. Aceste țări sunt în ograda sovietică; câtă vreme popoarelor lor li se reamintește că lumea din afară nu le-a uitat – numai atâtă vreme vor constitui ele o piedică puternică în calea agresiunii sovietice.

- Președintele Dwight D. Eisenhower într-un mesaj difuzat de radio Europa Libera la 6 februarie 1955.

Mai este un alt aspect al oricărei discuții despre dezarmare cu puterea care a ocupat și subjugat unsprezece țări europene. Dacă este neglijat, acest aspect ar putea să anuleze valoarea a ceea ce puterile occidentale mai au probabil încă ca cel mai mare atu militar al lor, acum ca Moscova menține amenințarea cu «arma absolută» deasupra capetelor lumii libere (mulțumită unora ca Fuchs, soții Rosenberg, Pontecorvo, Oppenheimer și toți prietenii și afiliații lor), și nu invers.

Ceea ce nu au reușit să facă încă erorile «idiotilor utili», pacatele defecțiilor, cinicii, cei ca Pilat din Pont, Iudele care calatoreau și cele care stateau acasă – adică să ucida spiritul de rezistență și revolta și speranțele unui miliard de prizonieri – ar putea să realizeze cu ușurință încă un pas greșit în problema dezarmării. Ca să aibă loc acel pas greșit al puterilor occidentale s-au straduit sovietele cu asiduitate încă de la acordurile de la Viena din 1955.

Nu este de conceput nici un pact de dezarmare fără un fel oarecare de angajament de neagresiune sau de securitate colectivă. Un astfel de angajament implică mai mult decât o acceptare de fapt a granițelor existente ale părților interesate. Caror frontiere din Europa le va asigura proiectata convenție de dezarmare securitatea inerentă în astfel de acorduri? O va face pentru cele hotărâte la Teheran și la Ialta? Aceasta ar interzice orice ajutor din afară dat populațiilor din spatele acestor granițe sau chiar orice încurajare a spiritului de rezistență și revolta împotriva dominației și tiraniei comuniste. Și ar fi o lovitură mortală dată «voinței de libertate» pe care președintele Eisenhower a considerat-o a fi o piedică puternică în calea agresivității sovietice.

Dezarmarea înainte de a fi eliberată Europa captivă ar însemna pur și simplu evitarea problemei eliberării, și condamnarea a unsprezece națiuni europene la închisoarea fără de sfârșit în iadul comunist, eternizând astfel infamia de la Ialta. În cele din urmă discuțiile despre dezarmare duse astăzi sunt rezultatul unei mișcări sovietice pe tabla de șah a Națiunilor Unite făcută în 1955 tocmai în acest scop.

Dacă occidentul a crezut că din motive politice și psihologice nu putea să lase propunerea sovietică fără răspuns ar fi trebuit mai degrabă să dea un răspuns care să

fie în armonie cu declarațiile curajoase și hotărâte ale celei mai înalte autorități din occident, în special ale conducătorilor americani. Sau au fost toate acele declarații pur și simplu gogoși politice, o batjocorire rușinoasă a suferințelor, dezolării și speranțelor unei treimi din omenire?

E bine să se lucreze la o convenție despre dezarmare dar să se stipuleze în mod clar ca ea nu va fi niciodată înfaptuită și prevederile ei nu vor fi îndeplinite până când sovietele nu vor evacua pe deplin zonele europene invadate, și până când nu au avut loc alegeri libere sub control strict internațional în națiunile care sunt acum captive.

Acesta ar fi cel mai bun mod de a se verifica sinceritatea sovietelor și de a se dezvalui adevăratele lor intenții. Aceasta ocazie nu se va mai prezenta după ce forțele americane au fost retrase dincolo de Atlantic și Pacific. Statele libere de pe malurile Europei și Asiei vor fi atunci lasate să înfrunte mamutul comunist doar cu forțele lor armate proprii lipsite de ajutor și în mod tragic insuficiente. Aceasta este situația în spre care va fi în mod inevitabil condusă lumea dacă dezarmarea continuă să fie negociată în termenii propuși de Moscova.

O astfel de limitare impusă utilizării forțelor militare disponibile pentru a respinge un atac inamic este fără precedent atât în istoria noastră proprie cât și în istoria omenirii, pe câte știu.

- Generalul Douglas MacArthur vorbind în fața Congresului.

Intri în război ca să îl câștigi. Nu intri în război ca să stai pe loc și să-l pierzi, și noua ni s-a cerut să-l pierdem. Nu ni s-a permis să-l câștigăm.

- Generalul George Stratemeyer vorbind în fața Congresului.

Convingerea mea proprie este că trebuie să se transmită inamicului informația venind din partea unor înalte autorități diplomatice că nu vom ataca bazele de dincolo de Ialu.

- Generalul James Van Fleet vorbind în fața Congresului.

S-a spus că nu a fost niciodată libertatea cea care a fost apărată în Europa și în Asia nici în timpul și nici după cel de al doilea război mondial ci a fost comunismul și destinul său, și că ceea ce este numit război rece, sau îngrădire, sau pacificare, în realitate nu a fost numai coexistența pașnică, ci a fost colaborare și complicitate cu conspirația comunistă. În general la această afirmație se obiectează că în Europa s-a luptat și s-a demolat blocada Berlinului, și în Asia Coreea de Sud a fost apărată în mod victorios, și că în ambele cazuri aceasta s-a făcut printr-un efort de colaborare anti-comunistă.

În 1948 diviziile sovietice au interzis accesul legal al aliaților la Berlin venind dinspre vest ca să testeze răbdarea puterilor occidentale la vremea când aceste puteri aveau monopolul armelor nucleare. Kremlinul a obținut răspunsul pe care îl dorea. Washingtonul, Londra și Parisul nu s-au pus de acord ca acesta era un moment când forței trebuia să i se opună tot forța pentru a descuraja noi manifestări de huliganism internațional care puteau fi și mai periculoase. Dimpotrivă, coloana de tancuri și unități motorizate pe care le pregătise generalul Lucius Clay pentru ca să forțeze trecerea spre Berlin a fost demolată cu grabă. Apoi timp de un an îndelungat lumea a văzut spectacolul jalnic cum Berlinul era aprovizionat și i se furnizau toate cele necesare vieții – chiar pâna și carbunele și apa – într-un efort dureros și costisitor aerian care era de admirat din punct de vedere tehnic, dar care din punct de vedere militar a fost o mare înfrângere a aliaților. Fără îndoială ca rezultatul acestei aventuri a Berlinului le-a confirmat conducătorilor de la Kremlin credința că pot să îndrăznească mult mai mult decât aceasta blocada, și i-a hotărât să riște afacerea coreeană în anul următor.

Nu trebuie să fim induși în eroare de către intervenția armată a Națiunilor Unite în Coreea – o intervenție în care după cum știe toată lumea Statele Unite au jucat rolul principal. Ar fi o greșală să o considerăm drept cel puțin un exemplu de rezistență a occidentului la expansiunea comunistă. Ce a fost remarcabil la această intervenție a fost faptul că, conform Cartei Națiunilor Unite, nu ar fi putut fi aprobată de către Consiliul de Securitate decât datorită absenței deliberate a lui Iacob Malik de la sesiunea în care s-a hotărât această intervenție. Delegatul sovietic ar fi putut să-și folosească «veto-ul» dacă această intervenție ar fi fost cât de cât contrară planurilor și intereselor sovietice. Seria de evenimente care au urmat au arătat câtă dreptate a avut Kremlinul să lase Statele Unite și pe ceilalți participanți din expediția coreeană să-și angajeze trupele și prestigiul în ceea ce urma să devină primul război din istorie în care li s-a interzis generalilor să-l câștige – primul război în care inamicul era informat dinainte de limitările paralizante impuse strategiei și tacticilor adversarului său.

Trygve Lie, la vremea aceea secretar general al Națiunilor Unite, ne spune în memoriile sale că l-a invitat personal pe domnul Malik să participe la sesiunea Consiliului de Securitate la care «veto-ul» Rusiei sovietice ar fi putut bloca orice decizie nedorită și că domnul Malik a declarat chicotind că nu îl interesează. Deși domnul Lie considera această doar o posibilitate, convingerea noastră este că Moscova nu a fost nici surprinsă și nici speriată de acțiunea Națiunilor Unite de a sprijini decizia președintelui Truman să pornească lupta în Coreea.

Moscova cunoștea forța și potențialul prietenilor ei, și a prietenilor «reformei agrare» a lui Mao din Statele Unite, din Marea Britanie și din Secretariatul Națiunilor Unite. Știa dinainte că conflictul caruia Statele Unite urma să-i dedice cele mai bune elemente din forțele lor de luptă – iar Rusia sovietică nici macar un singur batalion – se va termina din punct de vedere militar și politic cu o victorie pentru imperiul comunist.

În mod natural prima idee a generalului MacArthur, atunci când i s-a încredințat comanda trupelor Națiunilor Unite opunându-se agresiunii Nordcoreene, a fost sa se asigure de colaborarea militara a generalisimului Ciang Kai sek. Trupele taiwaneze erau de cea mai buna calitate ca luptatori, din toate punctele de vedere erau chiar la fața locului, și amenințarea pe care o constituiau prin simpla lor debarcare în China continentală, sub protecția irezistibilă a marinei Statelor Unite, ar fi fost deajuns ca sa-l împiedice pe Mao sa-și trimită diviziile în Coreea de Nord. Mai mult, nu ar fi putut exista nici o obiecțiune politica la participarea trupelor lui Ciang în acțiunile armate ale Națiunilor Unite, caci China naționalista, ca și toate celelalte țari care au luptat ulterior în Coreea, era membra nu numai a Adunării Națiunilor Unite ci și a Consiliului de Securitate. Cu toate acestea, președintele Truman s-a opus categoric la proiectul generalului MacArthur și astfel a dat frâu liber navei a nenumarate divizii ale Chinei roșii pe câmpul de luptă coreean. Fara adausul acestui nou inamic, agresiunea ar fi putut fi înfrântă și Coreea ar fi putu fi unificată, așa cum o prevedeau tratatele existente, cu minima varsare de sânge.

Alte limitari paralizante au fost impuse cu forța comandamentului Statelor Unite de catre secretariatul Națiunilor Unite – în care prin ceea ce se numește o «înțelegere de onoare» funcția de subsecretar pentru afacerile politice și de securitate ale consiliului o deține întotdeauna un comunist – sau de catre afiliatele sale din Departamentul de Stat, sau de catre conducatorii secreți care au dictat de la revoluția bolșevică încoace fiecare pas din evoluția atitudinii lumii libere față de conspirația comunista.

Confirmând acuzele generalului MacArthur, ale generalului Stratemeyer și ale generalului Van Fleet, generalul Mark Clark a declarat în fața Senatului Statelor Unite: «Cred ca inamicul știa desigur ca noi nu vom lansa o ofensiva totală. Cred ca era sigur ca nu îl vom bombardă dincolo de râul Ialu și nu vom ataca bazele de unde își extragea puterea sa continue războiul.... Nu mi s-a permis sa bombardez numeroasele poduri peste râul Ialu pe care inamicul își revarsa în mod constant camioanele, muniția și ucigașii.»

Ca raspuns la cererea insistenta a generalilor sa li se permita cel puțin sa distruga podurile daca nu sa bombardeze concentrările de trupe chineze dincolo de râu, anti-anticomuniștii și civilii globaliști concentrați în Departamentul de Stat, la Pentagon, la Casa Alba și în Secretariatul Națiunilor Unite, aceeași gramada de indivizi dezgustatori împotriva carora s-a luptat senatorul Joe McCarthy pâna la moartea lui prematura – au dat în fine aceasta permisiune dar numai cu o condiție: ca bombardierele sa zboare în spre poduri de-a curmezișul și nu dealungul, cu alte cuvinte sa bombardeze râul și nu podurile însele.

Războiul din Coreea nu a fost o încercare deliberată și victorioasă de a se opune expansiunii continue a comunismului. Dimpotriva, a avut efectul de a diminua prestigiul și influența ultimei reale puteri necomuniste care mai exista, în Asia (și în

toata lumea), de a spori în mod considerabil prestigiul inamicului, și de a contribui exact la situația haotică și anarhică care constituia principalul scop al fondatorilor ascunși ai Națiunilor Unite – ceea ce era, credeau ei, un stagiul necesar în direcția lumii orwelliene visate de ei.

Admiterea Chinei roșii în Națiunile Unite ar distruge organizația ca instrument eficient de dreptate și libertate și pace în lume. Ar face ca atât textul cât și semnificația lor să fie o bataie de joc....

Admiterea Chinei comuniste ar reprezenta abandonarea unei cincimi din toate ființele umane de pe planeta asta sclaviei comuniste. Nu vom face acest lucru.

Preocuparea noastră ca prizonierii de război comuniști să aibă liberă alegere a fost destul de mare pentru ca să amânăm armistițiul coreean luni de zile.

Cum am putea să acceptăm pentru 550 de milioane de chinezi sclavia pe care am refuzat-o pentru 15.000 de prizonieri de război?

În ochii noștri, o astfel de acțiune nu ar fi numai reprobabilă din punct de vedere moral, ar fi o miopie și o nebunie.

Cei mai puternici aliați pe care îi avem împotriva comunismului sunt popoarele oprimate care îl traiesc și care îi cunosc adevărata față. Totuși domnul Atlee preferă să negocieze cu asupritorii. Statele Unite nu pot să participe la aceasta. Pentru mulți dintre noi aceasta ar însemna o trădare pe care nici Dumnezeu, nici oamenii, nici istoria nu ar ierta-o niciodată.

- *Deputatul Walter H. Judd, răspunzând domnului Atlee în US News & World Report.*

Trygve Lie a luat o poziție foarte energică împotriva agresiunii nordcoreene în primele luni ale conflictului. Era de înțeles acest lucru, căci Coreea în totalitatea ei era și este încă sub oblăduirea Națiunilor Unite și unificarea Coreei de Nord și de Sud fusese decretată unanim de către Consiliul de Securitate, în care Rusia sovietică a votat cu restul. Responsabilitatea Națiunilor Unite prin urmare nu ar fi putut fi definită mai îndubitabil. Dar secretarul general al Națiunilor Unite și-a inversat atitudinea complet atunci când China roșie – care a fost întotdeauna favorita Națiunilor Unite – acționând cu garanții misterioase și-a trimis diviziile peste râul Ialu.

Secretariatul Națiunilor Unite a fost acela care, împreună cu elementele comuniste din Departamentul de Stat și din Ministerul Afacerilor Externe britanic, a impus cu forța armatei Națiunilor Unite restrângerile fatale care i-au rapit Americii și aliaților ei bine meritată victorie, și a salvat China comunistă de la un dezastru complet creind un refugiu inviolabil pentru forțele ei concentrate. Reprezentantul militar sovietic, care în structura Națiunilor Unite ocupa *permanent* ceea ce de fapt este departamentul de operații și informații militare, a fost acela prin care inamicul a fost informat regulat chiar înaintea generalilor americani de fiecare mișcare pe care acești generali aveau sau nu aveau permisiunea să-o facă.

Domnul Lie a sprijinit cu toata greutatea Națiunilor Unite manevra domnului Malik. Scopurile reprezentantului sovietic și ale prietenilor lui de la Națiunile Unite erau următoarele: 1) un armistițiu care sa salveze China roșie de la posibilitatea unui dezastru ca cel de la Incion, și 2) negocieri care sa augmenteze statura internaționala a Chinei roșii. Domnul Lie a cooperat; China roșie a fost invitata în incinta Națiunilor Unite și astfel a început mascarada prelungita și sinistra care a pus China roșie în mod definitiv pe harta politica a lumii.

Pe baza mandatului Națiunilor Unite asupra Coreei și pe linia legendei ca Națiunile Unite erau acelea care luptau în Coreea împotriva agresiunii comuniste, domnul Lie ar fi trebuit sa faca toate eforturile posibile ca sa mențină deschisa problema reunificării Coreei. Dar el a facut exact contrariul, și pe lângă faptul ca i-a salvat pe agresorii asiatici de la o înfrângere care ar fi fost probabil ireparabila, a contribuit la crearea unui revoltator precedent al politicii de a taia copilul în doua [NN judecata lui Solomon], care urma sa fie ulterior aplicata în Vietnam și care tinde sa fie aplicata din ce în ce mai mult și pe continentul european.

Forțele Națiunilor Unite ar fi trebuit într-adevar sa traverseze râul Ialu ca sa înfrânga un agresor *care îl traversase*. Cât despre incapacitatea Națiunilor Unite de a impune o soluție politica, contrar afirmațiilor domnului Lie, ele facusera atunci tocmai acest lucru în problema Palestinei, și deasemenea ordonasera sa aibe loc un plebiscit – care este o soluție politica – în problema Kașmirului. Mai mult putem repeta ca în așa zisele lor activități antiimperialiste – cum ar fi cazul provinciilor portugheze din Africa, sau Congo, sau Rodezia – Națiunile Unite au încercat și încearca sa impuna soluționari politice nu numai în probleme cu caracter internațional ci, încalcând în mod flagrant propria lor carta, în probleme total interne, naționale.

Poate cea mai deplorabila trasatura a activităților Națiunilor Unite în conflictul din Coreea, care eclipseaza toate celelalte probleme, este faptul ca adevaratul vinovat, Rusia sovietica, nu a fost nici macar acuzata, și și mai puțin provocata și înfruntata și pedepsita în vreun mod oarecare. Dimpotriva, a fost invitata atât personal cât și prin persoana acoliților ei, la Panmunjon și la Geneva pentru negocierile de încetare a focului și armistițiu cu privire la Coreea și Indochina, și acolo a luat loc în fața victimelor ei în calitate de arbitru și judecator al propriilor ei crime.

Președintele Truman a dat o explicație foarte edificatoare a acestui straniu procedeu în memoriile sale. Ne povestește ca în timpul unei vizite grabite la Washington, imediat dupa intervenția Chinei roșii în Coreea, primul ministru Atlee i-a spus ca nu exista nici un dubiu ca Rusia sovietica era adevarata instigatoare a acestui act insolent, dar ca era imposibil sa se ia masuri pe baza acestei premise, «caci aceasta ar însemna sfârșitul Națiunilor Unite» (3). Nu poate exista o mai buna confirmare a faptului ca Rusia sovietica și acoliții ei au avut în Națiunile Unite ceea mai buna garanție și protecție pentru activitățile lor ilegale, și aceasta nu numai în afacerea Coreei ci în toate întâmplările care constituie țesatura tragediei mondiale de astazi.

(1) Negocierile începute la Londra au dus la acordul de la Paris din 28 octombrie 1954 prin care Germania a fost recunoscută ca stat suveran, a fost admisă în NATO, și i s-a permis să se *reîntoarcă până la un anumit punct specific*.

(2) La sfârșitul anului 1954 capitalul și tehnicienii sovietici construiseră o nouă cale ferată importantă din punct de vedere strategic între China roșie și Vietnam, care se îndrepta spre Indochina, Laos, Cambogia, Tailanda și Birmania. Exact în acel moment Marea Britanie se gândea să-și abandoneze bazele navale din Singapore și Ceilon.

(3) Fiindcă trimisese în Coreea o divizie britanică a cărei comportare eroică pe câmpul de luptă îi câștigase o poziție puternică în negocieri, domnul Atlee câștigase deasemenea un vot autoritar în luarea deciziilor. După cum vedem nu a prețuit să-l folosească în favoarea prietenilor săi de la Moscova și Peking. Fie că este vorba de domnul Atlee sau de domnul Lie, socialiștii întotdeauna vor proteja în mod fundamental interesele Tatucului.

6

Bationul tiraniei

Am criticat alcătuirea de azi a Națiunilor Unite pentru că îi oferă Rusiei sovietice o cutie de rezonanță pentru propaganda ei , dar și pentru că părerea mea este că ele nu sunt capabile să rezolve cele mai multe din problemele lumii sau să-și impună propriile decizii.

Și apoi faptul că sunt așezate în țara asta deasemenea oferă comuniștilor ocazia ca literalmente mii din spionii lor să ne observe țara, implicați fiind în munca nefastă de a-și împrăștia evanghelia lor roșie.

În ceea ce privește afirmația că Națiunile Unite oferă Statelor Unite o tribună convenabilă, orice națiune care aparține Națiunilor Unite are aceeași ocazie... Rușii par să se priceapă mai bine la asta decât noi sau oricare altă națiune. E firesc să fie așa pentru că cinstea nu face parte din politica națională sovietică, așa cum face parte dintr-a noastră. Astfel ei pot minți, și o fac în mod repetat.

- *Generalul Mark Clark, într-un interviu dat revistei US News & World Report.*

În prezent Națiunile Unite amenință să devină o unealtă convenabilă a puterilor totalitare. Dacă dau o decizie în favoarea lor, ele fac presiuni ca să se aplice decizia. Dacă dau o decizie în defavoarea lor, ele ignoră decizia de parcă nici nu ar fi existat. Aceasta este în mod evident o situație care periclitează însele bazele autorității Națiunilor Unite.

- *Reverendul Leland B. Henry observator la Națiunile Unite din partea bisericilor episcopale, într-o scrisoare către New York Times, octombrie 1957.*

Kennan a prezis cu mare precizie cursul pe care l-a urmat de fapt politica externă sovietică, efortul constant de a infiltra, dezorganiza și paraliza occidentul prin armele ascunse ale organizațiilor comuniste internaționale, și de a exploata fiecare

succes obținut astfel prin presiunile diplomației sovietice la nivel oficial. Kennan a prezis că rușii vor participa oficial în organizația internațională în care ei văd o ocazie de a extinde puterea sovietică inhibând sau diluând puterea altora. În Națiunile Unite Moscova nu vede un mecanism pentru o societate mondială permanentă și stabilă, bazată pe interesele reciproce și scopurile tuturor națiunilor, ci o arenă în care pot fi urmărite cu rezultat favorabil scopurile ei menționate mai sus.

- James V. Forrestal, în Jurnalul lui Forrestal

S-a afirmat că Națiunile Unite oferă cel puțin o platformă potrivită pentru perorațiile apărătorilor libertății și dreptății, și că este cel mai bun loc posibil în care se poate exercita presiune morală asupra acelor care contravin legilor naturale și internaționale.

În ceea ce privește presiunea morală pe care se presupune că Națiunile Unite vor putea s-o exercite asupra sovietelor și a acoliților lor, să examinăm unul dintre cele mai monstruoase cazuri de fărâdelege comunistă, cazul celor 28.000 de copii smulși din brațele părinților lor în timpul atacului comunist asupra Greciei. Într-adevăr Trygve Lie și-a exprimat personal față de Stalin dezaprobarea pentru aceste metode barbare, dar nu a mers mai departe și nu a pus greutatea Națiunilor Unite alături de protestul său. După doisprezece ani, numai 1.700 de copii înstrăinați și îndoctrinați pe care părinții lor deabea îi mai puteau recunoaște au fost trimiși acasă de guvernele comuniste.

Nu numai că nu s-a exercitat nici o presiune asupra guvernelor satelite care au participat la această crimă oribilă, dar Națiunile Unite au acceptat patru dintre ele fără să facă nici o încercare de a utiliza această extraordinară ocazie ca mai întâi să-i forțeze pe gangsterii comuniști să cedeze prada lor. și nici cererea tovarășului polonez Gomulka pentru un împrumut de 500 de milioane de dolari nu a fost folosită ca un instrument pentru acel scop. și nu s-a auzit absolut nimic despre acel subiect venind din partea doamnei Roosevelt și a Comisiei Drepturilor Omului unde era ea președintă.

În cartea sa *War or Peace* John Foster Dulles și-a exprimat părerea că prezența Rusiei sovietice și a unora dintre guvernele ei satelite la Națiunile Unite deja «ștersese deosebirea dintre -bine și rău-». Concluzia domnului Dulles este că de dragul universalității este necesar să fie primiți la Națiunile Unite chiar și reprezentanții unor guverne «care nu ne plac». Dar, evident, criteriul care ar trebui să se aplice unui aspirant care dorește să devină membru în Națiunile Unite nu este «dacă ne place» sau «displace». Criteriul corect ar trebui să fie dacă acea națiune respectă în mod cinstit și cu strictețe contractele semnate și principiile pe care Națiunile Unite se presupune că le promovează.

Articolul 45 al cartei Națiunilor Unite stipulează membria numai pentru «state iubitoare de pace care sunt dispuse să-și respecte obligațiile». Articolul 55 prevede:

«Națiunile Unite vor promova...respectul universal și aplicarea drepturilor omului și libertăților fundamentale pentru toți fără deosebire.» Articolul 56 afirmă:»toți membrii se angajează la acțiuni comune și separate în cooperare cu organizația pentru realizarea scopului afirmat în articolul 55.»

Rusia sovietică și guvernele satelite deja se aflau în permanentă stare de încălcare a tuturor prevederilor articolului 55 chiar în momentul în care au fost admise, prin structura politică și socială pe care o aveau și prin istoria infamă a regimurilor lor teroriste. În plus, după ce au fost admise au arătat prin încălcări noi și flagrante atât în domeniul internațional cât și în cel intern că nu pot fi considerate a aparține categoriei de guverne descrise în articolul 45, sau a fi unele dintre cele care erau dispuse să se conformeze în mod cinstit prevederilor articolului 56. Era acesta un motiv de a admite încă și mai mulți viitori candidați care vor încălca angajamentele și legea morală și internațională, așa cum recomandă domnul Dulles, sau este mai degrabă acesta un motiv pentru a lua în considerare aducerea sub acuzare, pedepsirea și eventuala expulzare a acelor care deja fuseseră admiși?

Să-i lăsăm pe zeloșii apărători ai universalității cu orice preț să-și aducă sistemul la nivelul mai redus și mai realist al națiunii. Este adevărat că în comunitatea națiunii se află un fel de coexistență a publicului onest cu criminalii, dar condiția esențială a acestei coexistențe este ca criminalii să fie împiedecați și să fie pedepsiți pentru comiterea delictelor lor de către poliție și justiție. Care ar fi situația intelectuală și morală a unei țări în care criminalilor li se oferă locuri în cele mai înalte tribunale, și să participe în conducerea forțelor polițienești, sub pretextul că acest lucru ar face ca națiunea în totalitatea ei să fie mai bine reprezentată în tribunale și în poliție? Oare nu ar fi acest lucru considerat a fi dincolo de limitele extreme ale moralei și normalității mintale?

Domnul Lie și alții au făcut aluzii că dacă China roșie ar fi fost membră în Națiunile Unite nu ar fi avut loc agresiunea din Coreea și că aviatorii americani condamnați drept spioni de către China roșie sunt deasemenea victimele regretatei ei absențe din forumul internațional. Dar oare tripla membrerie a Rusiei sovietice în Națiunile Unite a împiedecat-o să violeze Cehoslovacia și să-și impună ocuparea ilegală și tirania atroce în unsprezece țări europene, sau a oprit-o oare dela reținerea a mii de japonezi, nemți, italieni și alți prizonieri de război ca ostateci?

Sărbătorirea primului deceniu de existență a Națiunilor Unite de la San Francisco din 1955 a oferit o ocazie unică pentru un bilanț al activităților lor. Adunarea Generală ar fi putut să examineze comportarea tuturor membrilor ei în ultimii zece ani. Ar fi putut să judece cazul special al sovietelor și al tuturor violărilor prevederilor Cartei de către soviete. Dar nici unul dintre reprezentanții lumii libere nu a îndrăznit să facă vreoa aluzie la ultragiile și crimele Rusiei sovietice, *înafară de delegații Chinei naționaliste care au fost muștrați și reduși la tăcere cu severitate de către președintele adunării.*

Prima conferință de la San Francisco din 1945 absolvise sovietele de toate crimele lor până la acea dată; adunarea din 1955 a repetat acea absolvire pentru următorii zece ani.

Sosise momentul să trecem la fapte, astfel încât i-am spus (lui Stalin): « Să ne rezolvăm afacerile în Balcani...să nu ne contrazicem pentru lucruri mărunte. În ceea ce privește Marea Britanie și Rusia, cum ar fi dacă ați avea voi dominație în România 90 % și noi să avem 90% din putere în Grecia și să fie cam 50% în Iugoslavia»? În timp ce se traducea aceasta am scris pe o jumătate de coală de hârtie:

Romania:	Rusia 90 % ceilalți 10 %
Grecia:	Marea Britanie 90 % Rusia 10 %
Iugoslavia:	50 – 50 %
Ungaria:	50 – 50 %
Bulgaria:	Rusia 75% ceilalți 25 %

Am împins-o în spre Stalin care tocmai auzise traducerea. A urmat o scurtă pauză. Apoi a scos un creion și a bifat apăsat hârtia pe care apoi mi-a împins-o înapoi. Totul s-a stabilit în mai scurtă vreme decât mi-a luat povestirea faptului....

Apoi a urmat o tăcere lungă. Hârtia cu însemnările creionate zăcea în mijlocul mesei. La sfârșit am spus: «N-o să apară cam cinic faptul că am rezolvat problema asta, destinul milioaneilor de oameni într-o manieră așa de ușuratecă? *Să ardem hârtia*»

«Nu, păstrează-o» a spus Stalin.

- *Winston Churchill în Triumph and Tragedy.*

Ce reprezintă Națiunile Unite pentru milioane de oameni înrobiți dintre cortina de fier și cea de bambus?

Aceasta nu e o întrebare nejustificată, dacă se presupune că acest organism internațional a fost creat să asigure securitatea și libertatea națiunilor și nu pentru gratificarea unui aparat extrem de numeros de funcționari, o nouă clasă internațională care se bucură de privilegii și imunități rezervate mai demult pentru șefii de state și ambasadorii lor, care încasează salarii neimpozabile egale uneori cu fostele venituri ale regilor și care se preocupă de menținerea sau augmentarea acestor apanaje somptuoase cu prețul oricărui compromis sau expedient.

și nici nu este minoră întrebarea căci acele milioane de prizonieri ai tiranilor comuniști ar putea fi la o dată ușor previzibilă ultima resursă într-o luptă de rezultatul căreia vor depinde atât existența Națiunilor Unite cât și identitatea acelor care vor fi beneficiarii privilegiilor și imunităților în noua ordine marxist-leninistă a lumii ce va să vie.

Popoarele captive din Europa și Asia nu au ambasadori, observatori sau delegați la Națiunile Unite, nu au guverne ca să-și exprime temerile, necazurile și

speranțele și să-și descrie suferința. Cei care pretind că le reprezintă în adunările și capitalele lumii sunt saltimbanci și impostori politici, dușmanii și asupritorii acelor ale căror interese pretind că le apără. De aceea vom încerca să vorbim în numele fraților noștri uitați din lagărele comuniste. Dacă răspunsul pare unor cetățeni din lumea liberă prea brutal, să-și imagineze ei propria lor țară sub dominație sovietică și apoi să spună ce părere ar avea despre o organizație mondială așezată în New Delhi sau în altă parte, ale cărei activități se îndreaptă în spre consolidarea situației lor nenorocite sub lozincă «o singură lume e unica lume» sau «nu există altă alternativă decât pacea» sau vreo altă lozincă de aceeași factură intelectuală.

Examinându-i activitatea – și lipsa de activitate – ei ar vedea că Națiunile Unite au reușit să mențină un fel de pace în întreaga lume, după cum le place să pretindă apologeților lor, dar aceasta nu a fost pacea așa cum a fost ea înțeleasă în ultimii 2000 de ani ai erei noastre, ci un armistițiu cumpărat de un anumit grup de națiuni pentru ele în schimbul înrobirii, chinurilor, sângelui și sudorii și lacrimilor a peste un miliard de ființe omenеști vândute în mod deliberat să fie sclave comunismului internațional. Iar dacă expresia «în mod deliberat» pare exagerată, să ne reamintim că instrumentele de la Ialta au fost semnate de către Churchill și Roosevelt după multe luni de tratative între întâlnirile de la Quebec și Teheran, și că după multe discuții a fost predată China de către administrația lui Truman stăpânitorilor ei roșii de astăzi. Nu se poate aduce nici un argument contrar.

«Trebuie că ai simțit o mare satisfacție personală pentru că ai fost printre fondatorii Națiunilor Unite», i-a spus Trygve Lie prostește lui Stalin, după cum citim în Memoriile lui, în decursul primei lui întrevederi în calitate de secretar general al Națiunilor Unite cu tiranul asiatic. «Gândește-te la speranța pe care o oferă Carta tuturor celor oprimați». Se ridică întrebarea la care «oprimați» făcea aluzie domnul Lie. Desigur că nu la aceia donați sub formă de procente lui Stalin de către Winston Churchill, alt fondator al Națiunilor Unite. Carta despre care Stalin i-a declarat domnului Lie că era «un instrument destul de bun», făcea față tuturor necesităților esențiale ale politicii neabătute și scopurilor bine fixate ale Rusiei sovietice. Cum au putut reprezentanții lumii libere să fie atât de orbi încât să accepte la San Francisco un text care îi pune la cheremul celor mai mari agresori, celor mai cruzi asupritori, în ceea ce privește prețul cu care putea fi cumpărată pacea?

«Când o să dăm uitării trecutul?» l-a întrebat Sir Walter Fletcher pe domnul Attlee în Camera Comunelor când domnul Attlee s-a reîntors din vizita lui de la Peking. «Când cadavrele sunt calde încă?» În cazul primirii Rusiei roșii în noua organizație mondială la San Francisco în 1945, cadavrele mai aveau încă viață și ar fi putut fi salvate cu ușurință. Într-adevăr în acel moment chiar sovietele își impuneau guvernele marionetă în Polonia, Ungaria, România, Bulgaria, Iugoslavia și Albania și dezrădăcinau sute de mii de estonieni, lituanieni, letoni, polonezi, români și nemți din țara lor de baștină. Chiar în acel moment ele pretindeau unei Suedii speriate să le

livreze câteva sute de cetățeni ai statelor baltice care se refugiaseră acolo la sfârșitul războiului pentru ca să-i execute imediat. Singura lor crimă fusese faptul că încercaseră să-și elibereze țările din ghiarele ucigașe ale sovietelor. Cum guvernul suedez nu a avut nici un fel de sprijin din partea puterilor occidentale la San Francisco ca să se împotrivească la ceea ce era un ultimatum sovietic în spatele căruia stăteau forțele armate sovietice, s-a simțit obligat să permită poliției sovietice să aresteze acești oameni a căror soartă era pecetluită pe pământ suedez. Mișcat profund de scenele de disperare de nedescris la care a dat naștere această operație, bătrânul rege Gustav i-a telegrafiat direct lui Stalin cerându-i să trateze acești prizonieri cu îndurare. Stalin a răspuns pe șleau că aceștia nu meritau nici un fel de tratament special.

Tot în timpul conferinței de la San Francisco guvernul sovietic a aruncat în lanțuri pe vitejii patrioți polonezi care fuseseră ademeniți să iasă din ascunzătorile lor subterane prin false promisiuni sovietice și prin sfaturile ușurate ale guvernelor Statelor Unite și Marii Britanii. Crezând promisiunile Moscovei de liberă trecere, oamenii de stat occidentali l-au sfătuit pe generalul Sileski și pe tovarășii săi să iasă din ascunzătoare și să vină la Londra pentru discuții care să ducă la o înțelegere cu comitetul de la Lublin instituit de Kremlin. Sovietele i-au arestat imediat pe generalul Sileski și pe tovarășii lui și i-au condamnat la zece ani muncă silnică. Dl Eden și secretarul de stat Stettinius, simțindu-se vag responsabili de treaba asta, l-au amenințat pe domnul Molotov că vor întrerupe conferința de la San Francisco până la eliberarea patrioților polonezi. Aceștia nu au fost eliberați. Generalul Sileski și mai mulți dintre tovarășii lui au murit în închisoare. Dar conferința de la San Francisco nu a fost întreruptă (1).

După San Francisco, nici un membru al Națiunilor Unite care acceptase fără să protesteze ca Rusia sovietică să fie unul din fondatorii acestora nu mai putea să argumenteze în mod logic împotriva faptului că Rusia nu era și nu fusese nici până la semnarea Cartei o țară iubitoare de pace și care respectă legile. După lege și de fapt, articolul 4 al Cartei a sancționat și a acoperit toate crimele Rusiei, inclusiv acelea pe care le comitea împotriva națiunilor și împotriva oamenilor chiar în momentul în care semna Carta.

Uniunea Sovietică avea garanții că această situație privilegiată pe care o avea nu putea fi modificată, atât prin tripla ei membrerie în Adunarea Națiunilor Unite cât și prin dreptul de veto în Consiliul de Securitate, care îi dădea controlul asupra modificărilor membrisiei. Căci de fapt admiterea oricărui noui membru putea fi oricând împiedecată folosindu-se veto-ul, căci aceasta era considerată o decizie *fundamentală*; dar nici un veto venind de la un alt membru al consiliului nu putea împiedeca să nu fie dați afară reprezentanții adevărați ai unui guvern legitim și înlocuiți atât în consiliu cât și în adunare cu alții care reprezintă un guvern comunist impus unei țări necomuniste sau în mod direct de către forțele armate sovietice sau printr-o insurecție sprijinită de soviete. Aceasta din urmă era considerată o decizie *procedurală*. Această cazuistică

ciudată a făcut posibil ca delegații care reprezentau guvernul cehoslovac al lui Beneš și Masaryk să fie înlocuiți prin alții care îi reprezentau pe asasinii celor doi oameni de stat.

Carta nu conține în mod precis o procedură de expulzare, și publicarea documentelor de la Ialta ne arată că Roosevelt și Churchill i-au garantat lui Stalin că nu se va mai repeta episodul de la Geneva din ianuarie 1940, când Rusia sovietică a fost expulzată din Liga Națiunilor și condamnată pentru agresiunea ei împotriva Finlandei. Dar desigur că această garanție se aplica numai la Rusia sovietică și nu și la orice altă țară a cărei expulzare putea fi cerută chiar de soviete. Națiunile Unite și cu sanctuarul pe care l-au oferit sovietelor le-au permis acestora mai mult decât orice alt factor să se mențină în Europa într-o permanentă stare de agresiune, violând întocmai obligația a cărei îndeplinire se presupunea că o cerea Carta. Într-o stare normală a afacerilor internaționale ocuparea ilegală a unsprezece țări europene de mult nu ar fi fost permisă. Sovietele nu ar fi îndrăznit niciodată să dea lovitura lor de stat în Cehoslovacia în 1948 în afara Națiunilor Unite. Ele nu ar fi îndrăznit niciodată să provoace războiul din Coreea și să declare deschis și cu nerușinare că ajutaseră Coreea de Nord și China roșie chiar împotriva organizației Națiunilor Unite, dacă regulile Consiliului de Securitate și simpatia secretariatului Națiunilor Unite pentru China roșie nu le-ar fi dat garanții împotriva oricărei reacții neplăcute din partea puterilor occidentale.

Rusia sovietică și complicitățile ei au beneficiat mai mult decât oricare alt membru de publicitatea și platforma de propagandă pe care le oferă Națiunile Unite. Chiar dacă delegații țărilor satelite nu ar fi niște vorbitori nerușinați, brutali și isteți așa cum sunt, însăși prezența lor în organizația mondială ar constitui o masivă victorie de prestigiu pentru comunism. De aceea această prezență reprezintă o lovitură teribilă dată moralului milioanele de victime ale comunismului din țările înrobite europene și din Asia.

Pentru aceste milioane, simbioza de neconceput dintre reprezentanții națiunilor libere și puternice cu cei ai tiranilor lor, fraternizarea, maratonurile oratorice, amestecul de invective și de șampanie, lipsit de sens și de demnitate, tot aranjamentul acesta fraudulos trebuie că dă naștere unei descurajări adânci și care în cele din urmă e periculoasă.

Pentru aceste milioane, Națiunile Unite concepute la Québec și Ialta, unde Alger Hiss a fost principalul consilier occidental în această problemă specială; născute la San Francisco, unde același spion sovietic a fost secretarul general al conferinței; și maturizată la adunarea de la Londră, unde el i-a fost președinte, sunt întocmai ceea ce stăpânii lui Alger Hiss intenționau să facă din ele: *bastionul politic al tiraniei*.

(1) Guvernul sovietic promisese că se va pune la dispoziția lui Sikorski și a tovarășilor lui un avion. Avionul a fost într-adevăr pus la dispoziția lor, dar i-a dus la Moscova, nu la libertate.

Atu-ul irosit

Rezoluție: Deoarece este nedrept din punct de vedere moral ca Statele Unite să întrețină relații diplomatice cu ceata de bandiți internaționali din Kremlin, care prin furt și forță brutală au înrobite o treime din toți oamenii din lume; și deoarece avangarda acestei cete de bandiți, primită și tolerată cu înfățișarea unor misiuni «diplomatice» în Statele Unite și în alte țări din lumea liberă, sunt de fapt cuiburi de spioni, de răzmeriță, de propagandă și de sabotaj; de aceea Senatul se pronunță în sensul că guvernul Statelor Unite ar trebui să întrerupă relațiile diplomatice cu preținsele guverne ale țărilor care au fost înrobite de pretinsul guvern al Rusiei sovietice.

- *Rezoluție introdusă în Congres de senatorii William Jenner și Pat McCarran.*

Uniunea Sovietică nu le interzice polonezilor să folosească cărbunele polonez din sadism, și nici nu construiește un imens nou oraș al oțelului (în Polonia) pentru ca să întărească Polonia. Ambele aceste acțiuni pot fi înțelese ca parte dintr-un plan central sovietic.

Acest plan are patru părți:

1. Crearea unei forțe militare înspăimântătoare. Acesta este motivul pentru care Rusia sovietică vrea să ia cărbunele și oțelul de la Polonia și alte națiuni captive.
2. Asimilarea națiunilor captive. Din aceasta decurge lupta disperată ca să câștige sufletele captivilor, fapt care dacă ar fi încununat de succes ar transforma imperiul comunist în cel mai mare imperiu din lume.
3. O perdea de fum diplomatică care îi acoperă activitățile și prin care câștigă timp.
4. Un efort intens de cucerirea lumii prin propagandă și prin coloana a cincea, fără să tragă un foc. Probabil că aceasta este *cheia întregului plan.*

- *Profesroul Mark S. Korowitz într-un interviu dat revistei Life.*

Nu cred că toate aceste probleme care au fost cândva atât de intens dezbătute ar trebui să fie complet uitate astăzi. În vremurile haotice în care trăim, nu o să ajungem nicăeri cu uitarea. Să ștergi tot ce a fost din memorie înseamnă să adopți politica struțului. Nu trebuie uitat *nimic*. Dimpotrivă trebuie să scrutăm cu sinceritate motivele pentru care s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Numai așa vom putea pricepe *pericolul universal pe care viitorul ni-l pune în față*.

- Hans Grimm în Warum, Woher, Wohin.

Împărtășim părerea lui Hans Grimm. Pentru a scăpa cu viață din haosul aparent de necontrolat și din zbuciumul în care trăim astăzi trebuie întâi să ne dăm seama cum am fost aduși aici unde suntem acum.

Primul pas pe calea pierzării făcut în lumea occidentală – lumea în care erau cunoscute grația helenică, capacitatea administrativă romană, și spiritualitatea creștină – a fost abandonarea și trădarea forțelor naționale ruse care au luptat împotriva bestiei fără nume la sfârșitul primului război mondial și la începutul revoluției bolșevice. Uimitoarea lovitură maestră a acestei trădări a fost răpirea amiralului Kolciak, comandantul suprem al acestor forțe, de către un general francez care l-a predat inamicului comunist. De atunci încoace filozofia care a guvernat politica occidentală față de această putere satanică (care, mulțumită acestei trădări, a cucerit în fine ceea ce a fost cândva Rusia) a fost, exprimat succint, să salveze și să ajute comunismul în Europa și Asia și să paralizeze și să lupte împotriva tuturor forțelor materiale, morale și spirituale care se opun acestuia.

După cum așa de just a remarcat Winston Churchill în memoriile sale despre primul război mondial, Germania era puterea europeană care avea cea mai bună poziție și era poate singura putere europeană într-adevăr capabilă să apere continentul împotriva atacului monstrului comunist. Japonia era singura putere capabilă să se împotrivescă atacurilor lui în Asia. Am face un rezumat corect al politicii occidentale de după primul război mondial dacă am spune că, de la vremea revărsării unei structuri organizate de comuniști asupra celor două continente încoace, cel mai important scop al acestei politici pare să fi fost demolarea acestor două bastioane anticomuniste în Europa și în Asia, și fără îndoială că acesta a fost și cel mai important rezultat. Am insulta inteligența cititorului dacă am vorbi aici despre apărarea Danzigului sau despre coridorul lui, sau despre vreo cruciadă în Europa sau în orice altă parte pentru libertate și pentru dreptul de autodeterminare, sau alte baliverne asemănătoare, în legătură cu războaiele care s-au sfârșit prin înmânarea de către puterile occidentale, și în mod special de către Statele Unite, a întregii Polonii, a zece alte țări europene, și a întregii Chine cu frivolitute și sânge rece celor mai necruțători și barbari tirani (1).

Invitarea Rusiei sovietice – căreia cu luni înainte guvernul japonez îi înmânase propunerile sale de pace – în ultimul moment să participe la războiul din Asia, combinată cu incredibila misiune Marshall din China, ar trebui să fie dovezi suficiente care să confirme tuturor celor care încă mai au nevoie de dovezi că există o influență puternică total favorabilă expansiunii teritoriale și politice a comunismului, la ale cărei dezmierdări, argumente sau amenințări, conducătorii occidentali în general și în special conducătorii Statelor Unite nu au putut rezista.

Nici chiar conducătorii sovietici, de la Lenin până la cei de azi, nu au ținut niciodată secrete intențiile și metodele lor, după cum nici șarpele anaconda nu face nici un secret când se apropie de un iepure fascinat, sau lupul deghizat în bunică nu făcea nici un secret când vorbea cu Scufița Roșie. Bulganin și Hrușciiov proclamau necesitatea și avantajele coexistenței pașnice în aceleași discursuri în care salutau izbânzile comunismului și extinderea lui de la țară la țară, și în aceleași discursuri ambii se felicitau pentru noul spirit de înțelegere în relațiile internaționale și le reaminteau ascultătorilor lor comuniști că «nu există nici o umbră de îndoială că este inevitabilă răsturnarea burgheziei prin forță în unele din țările capitalsite». Concesia lor era numai că în alte țări victoria comunismului putea fi asigurată fără violență sau cu un minim de violență. Uimitorul și deplorabilul adevăr este că guvernele occidentale au ajutat comunismului să-și realizeze planurile prin ambele metode examinate de conducătorii sovietici: prin violență, ca în Coreea și Indochina, și prin propagandă și corupție și infiltrare insidioasă în centrele de comandă administrative, juridice, economice, educaționale și spirituale, ca în Statele Unite astăzi.

Au făcut-o în ciuda protestelor experților militari și ale legislatorilor care se opuneau, furnizând industriei grele sovietice toate mărfurile și utilajele necesare fabricării de tancuri, artilerie, avioane, armament greu, furnale, echipament radar, catapulte pentru navele port-avion, rachete dirijate și reactoare atomice ca cele folosite pe *Nautilus*, și uneori, ca de exemplu în cazul Iugoslaviei, furnizând cel mai bun armament produs în Statele Unite.

Cităm din spusele senatorului McClellan din Senatul Statelor Unite la data de 23 februarie 1956:

Pot să spun acestei adunări – și știu că colegii mei vor adevăra această afirmație – că este știut cât de gravă este situația de către cei cărora Departamentul Apărării le cere sfaturi și îndrumări cu privire la materialele strategice. Vedem pe fața lor cât sunt de dezolați; sunt foarte dezolați că se întâmplă astfel de lucruri. În particular ne-o spun fără ezitare. Dar când sunt în fața comitetului, sau pe banca martorilor și șefii lor sunt și ei acolo – sub astfel de constrângeri sunt un pic mai rezervați. Totuși putem să citim acest mesaj pe fețele lor. Ei ne spun că ce s-a întâmplat e aproape tragic.

La fel de tragic și la fel de adevărat este faptul că administrații succesive au ajutat sovietelor să-și pregătească victorii în Statele Unite infiltrând aparatul de stat.

Au făcut-o și o fac grație toleranței de neiertat cu care s-au încredințat cele mai confidentiale posturi în serviciile administrative, externe, de informații, și tehnice secrete, unor personalități dubioase, unor tovarăși de drum și unor comuniști declarați. Au făcut-o și o fac prin ridiculizarea, combaterea și persecutarea nemiloasă – uneori până la mormânt și dincolo de mormânt – a unor patrioți americani cinstiți și drepti ca senatorul Joseph R. McCarthy, care au încercat și în unele cazuri mai norocoase încă mai încearcă să elimine aceste elemente periculoase din viața politică a Americii.

Altă fază a acestor proceduri sinucigașe care va duce Statele Unite la punctul de unde nu mai există întoarcere pe drumul spre robia comunistă probabil și mai mult decât puterea militară crescândă a imperiului sovietic, a fost abandonarea tineretului Americii la toate nivelurile educației, capriciilor adepților și succesiorilor lui John Dewey care l-au corupt.

Doar printr-o anumită ambiguitate semantică s-ar putea obiecta atunci când noi aplicăm termenul de «agenți comuniști» lui John Dewey și discipolilor săi. Oricine în mod conștient ajută comunismului să-și atingă scopurile într-o țară necomunistă este în mod evident un agent comunist, chiar dacă nu este plătit pentru aceasta și nu aparține nici pe față și nici clandestin partidului comunist. Nici un grup de intelectuali din nici o țară nu a făcut mai mult decât John Dewey și nenumărații lui discipoli din câmpul educației, de la învățători la președinții universităților, ca să producă în Statele Unite acel tip de om necesar pentru înrobirea unei comunități naționale de către dominația, doctrinele, și modul de viață marxist, fără să fie nevoie de un război de cucerire și cu un număr minim de manifestări revoluționare.

John Dewey a acceptat această caracterizare a sa în mod implicit când și-a dat osteneala să organizeze și să prezideze la simulacrul de judecată din Mexico City la care Troțki a fost declarat «nevinovat» de deviaționism comunist. I-a declarat unui grup de admiratori la sfârșitul spectacolului că dacă nu ar fi contribuit să curețe reputația lui Troțki de această acuză ar fi repudiat «toate principiile care i-au guvernat viața». Educația tineretului american a fost încredințată unor astfel de experți în ortodoxie comunistă, în scopuri comuniste și în metodele optime de a le preda.

Este tulburător faptul că atât sub administrațiile democrațiilor cât și sub cele ale republicanilor departamentele afectate ale guvernului nu au încercat niciodată să contracareze activitățile acestor ciudați educatori, ci dimpotrivă i-au ajutat prin luare sau neluare de măsuri. Astfel am văzut – menționând doar câteva manifestări izolate – cum se interzice copiilor să se roage la școală chiar dacă se roagă în mod voluntar, în particular și în pauze; cum este descurajat sau suprimat jurământul de credință; și cum un profesor negru patriot a fost admonestat cu severitate de către Departamentul de Sănătate și al Bunei Stări pentru că i-a cerut unui elev să scrie pe tablă «fie ca Dumnezeu să binecuvânteze țara mea, Statele Unite».

În cartea mea [*War or Peace*] pe care am scris-o acum șase ani, îmi exprimam speranța că va veni vremea când cărți ca *Problemele Leninismului* a lui Stalin, care propovăduiau «stalinismul» nu vor mai fi acceptate ca o «Biblie» în Uniunea Sovietică. și că dacă s-ar obține acel rezultat, ar scădea mult probabilitatea ca competiția și rivalitatea dintre țările noastre să ducă la un război.

- *Secretarul de stat John Foster Dulles într-o declarație făcută presei în iulie 1956.*

În aceeași carte, *War or Peace*, domnul Dulles a scris deasemenea cu mai puțin optimism și cu mai multă previziune politică:

....Comunismul sovietic are avantajul ofensivei. Nu are a se teme de nici o contraofensivă, nici în propagandă și nici în războiul rece. Poate să extindă partea roșie a lumii, alegându-și timpul și locul ofensivei și știind că își poate consolida câștigurile pe îndelete...

În următoarele aliniate prezint cât de veridic pot doctrina și metodele comunismului sovietic...știu că există repetate eforturi de a susține că acestea sunt «lucruri vechi» și «demodate», că comunismul sovietic s-a schimbat, că nu mai caută să cucerească lumea și nu mai folosește metode frauduloase, de penetrare secretă și răzmeriță. Dar părerea mea este că cei care spun așa își fac iluzii.

Nu putem ghici ce fapte l-au determinat pe domnul Dulles ca la șase ani după ce a scris aceste rânduri remarcabil de lucide să-și schimbe complet părerile despre scopurile și metodele comunismului. Hrușciiov se dovedise să fie în Ucraina un ucigaș la fel de zelos ca oricare alt membru al echipei lui Stalin, și nici reputația lui Bulganin nu era mai bună. Antecedentele domnului Dulles și ale președintelui Eisenhower atât cu Hrușciiov cât și cu Bulganin la vremea diverselor întâlniri diplomatice au arătat că aceștia din urmă erau la fel de necruțători, obsedați și inflexibili ca și negociatorii lui Stalin, și încă și mai brutali. Acest lucru a fost foarte evident la Paris, când președintele Eisenhower a trebuit să plece de grabă în Portugalia însoțit de o ploaie de invective de ale lui Hrușciiov. A fost evident când și-a făcut Hrușciiov memorabila apariția la Națiunile Unite, când și-a subliniat cuvintele bătând în masă cu tocul pantofului. Domnul Dulles ar fi trebuit să-și reamintească și că sub succesorii lui Stalin, în timpul administrației lui Eisenhower, Rusia sovietică îndrăznise să trimită un ultimatum nuclear Marii Britanii și Franței și începuse să transforme Cuba într-o colonie și fortăreață comunistă, un lucru pe care Stalin, care tergiversa, probabil nu l-ar fi riscat niciodată.

Domnul Dulles și atât predecesorii cât și succesorii lui din Departamentul de Stat și colegii lui din toate capitalele occidentale, aveau un acord tacit că cea mai bună metodă de a nu-și îndeplini obligațiile față de patriile lor, față de lumea civilizată în care trăiau și față de sutele de milioane de oameni care prin acțiunile lor fuseseră

aruncați în ghiarele monstrului comunist, era să accepte acea teorie care contravenea faptelor și tuturor informațiilor pe care ei le aveau, și anume teoria că comunismul o lăsase mai moale atât în ambițiile sale mesianice și cuceritoare, cât și în crudul despotism cu care asupresc popoarele pe care le subjugase.

Mai există un alt aspect al acestei perverse respingeri a unui adevăr orbitor în afară de cel pur etic. Ea are deasemenea consecințe politice și militare, pline de cel mai mare pericol potențial. Sovietele au latitudinea să acționeze când vor și să-și consolideze câștigurile în largul lor nu numai în domeniul propagandei și a războiului rece ci, după cum a observat așa de bine domnul Dulles, și în chestiuni militare.

În istoria războaielor, cel care dorea să agrezeze rareori, sau niciodată, n-a reușit să-și încheie pregătirile militare și să-și asigure superioritatea militară în măsura în care o dorise inițial. Sau era surprins de evenimente, sau era forțat să se mulțumească cu o superioritate relativă, nu absolută. Din cauza politicii de autoînșelare – de «a-și face iluzii» ca să folosim expresia mai benignă a domnului Dulles – adoptată de oamenii de stat occidentali, Uniunea Sovietică a primit și a avut garanția că va avea tot timpul care îi era necesar ca să-și perfecționeze pregătirea militară într-un grad care nu fusese niciodată atins înainte de nici un alt agresor în istoria banditismului internațional.

Dean Acheson, unul dintre oamenii de stat occidentali care au uitat că în Națiunile Unite și la toate conferințele internaționale la care a fost invitată, Rusia sovietică șade pe trupurile înlănțuite și încătușate ale unui mare număr de națiuni care au fost cândva libere, a scris în *US News & World Report*:

Există o inițiativă pe care Statele Unite și aliații lor nu o pot lua – inițiativa agresiunii. Politica unei democrații nu poate include agresiunea. Ar viola cele mai adânci convingeri morale ale popoarelor care sunt în cele din urmă arbitrii politicii, și *profundul lor atașament față de pace, dreptate și lege.*

Raționamentul domnului Acheson ar fi corect dacă nu s-ar baza pe date absolut greșite. Agresiunea Rusiei sovietice împotriva Europei începuse deja în 1939 și a sporit în mod constant de atunci încolo. Situația pe care a creat-o nu are nimic de a face cu «pacea și dreptatea și legea» și a violat de mult «cele mai adânci convingeri morale ale popoarelor», chiar dacă nu le-a violat pe cele ale unor politicieni hipnotizați sau subjuogați. Orice inițiativă luată de puterile occidentale cu privire la continuile ultragii internaționale lansate de puterile comuniste – între altele violarea Cehoslovaciei în 1948, blocada Berlinului, agresiunea din Coreea, agresiunea din Indochina – ar fi fost perfect legitimă din punct de vedere moral și legal chiar dacă ar fi constituit un atac total în vreun loc pe care să-l alegă un guvern democratic, așa cum se temea domnul Acheson.

De fapt încă în 1949, când lumea a aflat că datorită unor activități ascunse, învăluite încă în mister, sovietele izbutiseră să explodeze o bombă atomică în tundra siberiană, puterile occidentale ar fi trebuit să le trimită un ultimatum pe termen scurt, pe baza acumulării de arme atomice pe care la vremea aceea Statele Unite le aveau și sovietele nu le aveau. Ar fi trebuit să pretindă retragerea imediată a forțelor sovietice dincolo de frontierele Uniunii Sovietice din 1939, frontierele care existaseră înainte de agresiunea lor neprovocată împotriva tuturor vecinilor lor din 1939 – 1940. Ar fi trebuit să ceară să aibă loc o renunțare reciprocă la augmentări viitoare ale rezervelor de arme atomice care să fie controlată internațional, vizând pentru viitor distrugerea totală a tuturor bombelor existente și, tot sub control internațional, interzicerea viitoare a posesiunii de astfel de arme.

Prin faptul că nu au cerut acestea atunci sau curând după aceea, puterile occidentale au permis să înceapă o eră de șantaj nuclear tăcut și permanent din partea sovietelor care de atunci încolo a dominat toate negocierile dintre Est și Vest și a limitat reacțiile Vestului la fărădelegile internaționale ale comunismului exact la limitele dorite de conspirația comunistă, chiar în circumstanțele războaielor «anticomuniste» din Coreea și Vietnam, care nu era prevăzut să fie câștigate. Supunerea aceasta la șantaj a devenit cu încetul norma vieții politice mondiale. Este în fiecare an mai mare, paralel cu creșterea continuă a prestigiului, influenței și puterii politice a comunismului în lume. Va duce în mod inevitabil civilizația occidentală la o ruină totală prin debandade politice și militare succesive, prin subversiune internă, sau pur și simplu prin deznădejde și apatie endemică – dacă ultimul atu pe care îl deține continuă să fie irosit fără șanse de recuperare prin incapacitate, lașitate sau trădare.

După cum a arătat așa de just președintele Eisenhower – care a fost și primul ca să uite aceasta- acest ultim atu era și continuă să fie încă câtăva vreme potențialul militar al formidabilei puteri explozive acumulate în toate populațiile captive între cortina de fier și cea de bambus, în toate popoarele uitate, inclusiv însuși poporul rus și poporul chinez.

(1) La sfârșitul anului 1919, înainte ca generalul Janin să-l trădeze pe amiralul Kolciak, guvernul japonez se oferise să trimită trupe japoneze în Siberia care să ia parte la lupta împotriva forțelor bolșevice sub comanda comună aliată din Vladivostok. Guvernul francez și cel britanic, încă în mod hotărît anticomuniste, au acceptat propunerea japoneză. Președintele Wilson a fost cel care i s-a opus, salvând comunismul de la acest pericol timpuriu.

În 1925 un grup de influență format din membri în Parlamentul britanic, condus de domnia Anthony Eden și John Simon și sprijinit de domnul Weekam-Stead și alți agenți cunoscuți ai forțelor ascunse, au cerut să fie abolită alianța tradițională anglo-japoneză, făcând uz de argumentul că scopul acestei alianțe totdeauna fusese să se

opună ambițiilor Rusiei imperiale și că acest lucru nu mai era necesar împotriva Rusiei comuniste. Churchill mai întâi s-a opus la abrogarea tratatului anglo-japonez spunând că ar fi o calamitate nu numai pentru imperiul britanic ci pentru întreaga lume. Cu toate acestea, a votat pentru abrogare, explicând că menținerea celor mai bune relații «între cele două țări de limbă engleză» era mai importantă decât orice altceva – ceea ce indică în mod clar care era sursa presiunilor care se făceau asupra guvernului britanic în această problemă.

8

Națiunile uitate: ce credeau și ce propuneau ele

La aceasta s-ar putea observa că guvernul nostru ar face mai bine să renunțe la încercările de a face târguri cu conducători ticăloși și să se concentreze în schimb asupra unor planuri cum să ajungă la popoarele din spatele cortinei de fier.

Ele pot elibera lumea.

Atunci și numai atunci va fi pace.

Nu vom obține pacea participând la conferințe sau iscăbind tratate cu cliici de oameni răi. Nu-i putem convinge prin rugăminți. Îi putem răsturna dacă avem acces la sursa puterii lor. Tot ceea ce sporește prestigiul conducătorilor răi contribuie la înșelarea și descurajarea popoarelor care sunt înrobite.

Cele două sute de milioane de oameni din Rusia sovietică, cele o sută zece milioane din țările înrobite și cele șase sute de milioane din China roșie pot înlătura în orice moment orice clică sau grup care uzurpă puterea.

- David Lawrence scrie în US News & World Report.

Sunt multe concentrări de nemulțumiri în Rusia. Revoltă potențială există în toate țările satelite și în Ucraina. Avem nevoie în primul rând de informații mai multe și mai bune. În același timp ar trebui să proclamăm o Cartă Occidentală care să inspire, cu același efect psihologic ca cel al manifestului comunist. Apoi putem să ne apucăm de treabă.

Ar fi fatal să încercăm să provocăm o revoluție prematură. Dar poți să dai celor nemulțumiți o speranță reală de eliberare și libertate în viitor. Se poate afla exact care sunt problemele locale cele mai utile, și care sunt indivizii cei mai devotați libertății.

Să accelerăm partea noastră a războiului rece. Comunismul are succes numai ca o amenințare; nu este un concept de guvernare încununat de succes. Rusia este un uriaș care are stomacul foarte sensibil la otrava politică. De aceea soluția se află în

măinile noastre: să punem un strop de arsenic contrarevoluționar în supă monstrului.
- *Generalul J. F. Fuller, într-un interviu dat revistei US News & World Report.*

Dați-mi voie să vă asigur de aceasta: noi nu considerăm masa de conferință a fi un loc la care să renunțăm la principiile noastre....

Popoarele înrobite trebuie să știe că nu sunt uitate, că nu suntem dispuși să încercăm să obținem o iluzorie securitate pentru noi print-un târg încheiat cu stăpânii lor care să le confirme captivitatea.

- Secretarul de stat John Foster Dulles, într-o declarație din 1956 prin care informa un comitet al Camerei Reprezentanților despre cotopirea statelor baltice de către Rusia sovietică.

Să ne reamintim încă odată declarațiile președintelui Eisenhower în mesajul său despre starea națiunii din 2 februarie 1953, și de la Radio Europa Liberă din 8 februarie 1956. Ele sunt perfect de acord cu cele ale secretarului său de stat citate pe pagina anterioară.

Aceste declarații înalte și categorice trebuie comparate cu comportarea și deciziile persoanelor importante care le-au făcut, dacă dorim să aruncăm o privire rațională asupra șansei pe care o mai are încă occidentul să nu lase ca ultimul atu pe care îl mai are în mână să fie irosit de către proprii săi oameni de stat, sau chiar să fie strecurat în mânăca inamicului, cu sau fără intenție. O astfel de comparație ne va revela că dacă destinul Statelor Unite și ale lumii vestice depinde de același fel de persoane ca cele care au ocupat Casa Albă din timpul lui Roosevelt încoace, acest atu va fi cu siguranță aruncat la gunoi nefolosit.

Am văzut cu câtă ușurință a trecut domnul Dulles de la promisiunile sale solemne făcute popoarelor înrobite la teoriile sale despre «comunismul național» care i-au permis să uite tot ce spusese despre cum nu vom renunța la principiile noastre la masa conferințelor. Cât despre președintele Eisenhower nu putem uita rolul pe care l-a jucat în trădarea celor 300 de mii de ofițeri și soldați din armata lui Vlasov, predați călăilor lor, și apoi în operația «Keelhaul». Știm astăzi, datorită declarației generalului Almond făcută în fața unui comitet senatorial, că chiar și acei cetățeni ruși care luptaseră cu vitejie și credință de partea puterilor occidentale au fost prinși, purtând încă uniformele lor americane sau britanice, și predați caraulilor sovietici doar la simpla cerere a Moscovei – după cum arată următoarea depoziție:

Senatorul WELKER. – Domnule general ai cunoscut un domn numit Tinio?

Generalul ALMOND. – Da domnule. Tinio era un nomad din regiunea Turchestanului ... Avea o ceată de partizani. Ceata lui Tinio era o ceată a lui proprie. A venit în Italia și s-a alăturat unuia din regimentele mele. A devenit un foarte capabil

conducător de patrulare. De multe ori, și nu numai odată, a ocupat un sector al frontului în munții Apenini....Cred că i-am dat un certificat de merit, doar ca să ne arătăm recunoștința. – Dar într-o zi după terminarea războiului m-a chestionat generalul McNarney pentru că ni se făcuse o cerere de la o misiune sovietică care venise în Italia... Cererea în mod special suna «N-a fost un turchestan pe nume Tinio lucrând cu un grup în sectorul nostru?» Am văzut imediat că Tinio era foarte speriat că se interesau sovietele de el.... Mi s-a cerut apoi să-l predau rușilor. *Am făcut-o pe deplin convins ca asta însemna cu certitudine moartea lui și a celor din grupul său.*

Senatorul WELKER. – Ți este permis să ne spui cine ți-a dat ordinul să-l predai pe acest domn rușilor?

Generalul ALMOND.- Ei bine, dacă îmi aduc aminte știam că este o rutină – cred că era o politică generală pe care o urmam și cred că atunci când ni s-a ordonat să predăm acel grup a fost o chestie de rutină.

E ușor de adus completări la răspunsul reticent al generalului Almond. El a primit ordinul să-l predea pe Tinio și oamenii lui misiunii sovietice de la generalul McNarney. Desigur, generalul McNarney transmitea un ordin de rutină primit de la generalul Eisenhower, comandantul suprem al forțelor aliate. Generalul Eisenhower nu și-ar fi asumat responsabilitatea de a emite o directivă cu caracter pur politic și nu militar, fără să primească ordine de la autorități mai înalte din Washington. La vremea aceea Harry S. Truman era președintele Statelor Unite și comandantul suprem al forțelor lor armate, iar Edward R. Stettinius era secretarul lui de stat.

Deciziile luate la Washington cu privire la Tinio, sau la armata lui Vlasov, sau la operația «Keelhaul», erau foarte probabil împlinirea unora dintre acordurile obscene încheiate pe sub masă între Roosevelt și Stalin la Teheran și Ialta. Dar nici președintelui Truman nu i-ar fi păsat prea mult de soarta lui Tinio căci la rândul său și acest președinte a jertfit 700 de milioane de chinezi pe altarul Molohului comunist, întrecând acordurile de la Ialta și Teheran printr-o operație monstruoasă pentru care încă nimeni nu a dat – și nimeni nici nu a cerut – vreo explicație.

Reprezentantul în Congres Albert H. Bosch a cerut odată să se creeze un comitet selectiv care să investigheze «repatrierea forțată a prizonierilor de război anticomuniști» și a «civililor din țările eliberate care au fost împușcați, spânzurați sau au murit în lagărele de muncă forțată din Siberia.» Domnii William F. Buckley, James Burnham, Julius Epstein, Arthur Bliss Lane, Isaac Don Levine, Eugene Lyons, Patrick Scanlan și William Schlamm, al căror nume ne face plăcere să-l reamintim, au sprijinit acțiunea lui Bosch și au cerut ca Congresul să ia măsuri favorabile acestei rezoluții (rezoluția no 137) introdusă de el prin care cerea să se stabilească un astfel de comitet. Acest lucru încă nu a fost făcut.

Amintirea acestui tratament barbar aplicat civililor și militarilor care erau cu toții refugiați din oribila speluncă comunistă nu putea să fie în măsură să-i încurajeze

prea mult pe cei în care oamenii de stat occidentali dintr-odată păreau să dorească să reaprindă dorința de libertate. Adevărul este însă că națiunile din spatele cortinei de fier, cele despre care David Lawrence putea să spună fără să exagereze că «*ar putea elibera omenirea*», cei din est, națiunile uitate, nu aveau nevoie să li se reaprindă dorința de libertate. Aceasta nu murise niciodată, așa cum au dovedit-o încă înainte de revolta de la Budapesta prin revoltele spontane ale muncitorilor din Germania de Est și din Polonia, și prin lunga luptă disperată din Carpații României, care a durat până la sfârșitul anului 1954 și s-a terminat cu ultima luptă sângeroasă din munții Vrancei și cu prinderea și executarea în masă a sute de oameni.

Astfel, problema nu se pune dacă aceste popoare și-au păstrat dorința de libertate ci mai degrabă dacă oamenii de stat occidentali care ca președintele Eisenhower par să se fi convertit dintr-odată la adevăr, erau sau nu sinceri în încurajările și în promisiunile pe care le implicau – sau dacă erau sinceri, dacă aveau libertatea să acționeze conform propriilor dorințe și instinctului lor de autoconservare. Din nou, răspunsul a fost dat în momentul revoltei ungare împotriva asupritorilor sovietici. Dar înainte de asta s-a arătat foarte clar la Ialta, la trădarea lui Mihailovici și prin misiunea Marshall că (și astfel încercăm să salvăm pe cât posibil bunul lor nume) *acești conducători nu aveau această libertate.*

Roosevelt și Churchill nu avuseseră mai multă libertate să facă ceea ce ei promiseseră lumii prin Carta NATO-ului decât avea președintele Truman să se conformeze principiilor Cartei Națiunilor Unite. Ei nu avuseseră mai multă libertate decât avea președintele Eisenhower de a nu trăda speranțele pe care le trezise când asigurase populațiile captive că nu erau uitate și le incitase la luptă pentru libertate.

Oricare ar fi fost centrul de comandă de la care primeau ordine aceste persoane importante, trebuie că era același centru care comanda atitudinea, recomandările și cererile din presă, unde aceste directive și instrucțiuni păreau să fie primite întotdeauna înainte de a le primi conducătorii și politicienii. Când era vorba de popoarele din estul Europei, popoarele pe care președintele Eisenhower pretindea că nu le-a uitat, încă înainte de revolta de la Budapesta, citind *The New York Times*, *The New York Herald Tribune*, *Washington Post*, și revistele *Newsweek* și *Time* din acea perioadă a jurnalisticii americane care este în mod irevocabil legată de numele lui Walter Lippman, se vede că aceste directive conțineau un efort susținut de a implanta în publicul american următoarele idei: (1)

1. Că sovietele aveau dreptul să stăpânească toate pozițiile pe care le ocupau sau controlau din punct de vedere militar în Europa de Est, ca fiind necesare pentru securitatea lor;

2. Că ordinea și pacea fuseseră menținute în acea parte a continentului numai grație stăpânirii sovietice, și deci nu era în interesul puterilor occidentale s-o înlocuiască pe aceasta cu nimic altceva;

3. Că toate persoanele sau grupele de persoane din interiorul sau afara țărilor

înrobite care încercau să înlăture cizma sovietică de pe beregata lor, erau niște huligani incorigibili sau niște naziști înrăiți; și

4. Că în orice caz regimurile comuniste se îmblâmziseră peste tot și noii conducători comuniști erau cu totul altfel de oameni decât cei de pe vremea lui Lenin și Stalin.

În mod evident președintele Eisenhower a acționat în criza de la Budapesta conform acestui gen de directive. Acest gen de directive a determinat atitudinea față de tragica problemă a popoarelor uitate luată de către toți președinții Statelor Unite de la Truman la Richard Nixon – care a dansat hora la București cu călăul Ceaușescu.

Trebuie să ne înarmăm. Dacă dorința noastră serioasă pentru pace ne-a adus într-o situație dezavantaioasă, trebuie să ne îndoim eforturile pentru a corecta această greșală. Trebuie să ne înarmăm.

Există persoane care pretind că nu trebuie să ne lăsăm atrași într-un antagonism de idei....dar acest antagonism există deja. Tocmai din acest conflict de idei morale și spirituale izvorăște cea mai mare parte a puterii țărilor libere.

De multe ori era cât pe aci să se stingă în trecut lumina progresului și civilizației cu demnitatea și bucuriile ei... Sunt totuși convins că ne-am situat destul de mult deasupra barbariei ca s-o putem învinge și respinge. Asta vom face în cele din urmă. Dar cu cât așteptam mai mult cu atât ne va fi mai greu.

Este oare acesta un îndemn la război? Eu susțin că unica garanție pentru pace este – zidirea energetică și rapidă a forțelor noastre.

- *Winston Churchill într-un mesaj radiodifuzat către poporul american. (2).*

După revoluția din Budapesta și după ce conducătorii puterilor occidentale au dat toate dovezile de faptul că nu le păsa de soarta unei treimi din omenire înrobite, mai rămâne oare ceva din acea valoare neprecupețită pe care o reprezenta cândva dorul de libertate al acelor milioane de oameni pentru occident în confruntarea lui cu comunismul?

Singurul răspuns rațional este că această valoare scade pe măsură ce trec anii, cu creșterea unor noi generații născute după ce au venit regimurile comuniste la putere în țările lor respective – care curând vor consta numai din oameni care nici măcar nu au cunoscut pe nimeni care s-a născut înainte de acea dată. Alte lucruri care trebuie deasemeni luate în considerare sunt poziția foarte privilegiată pe care a câștigat-o în decursul anilor corpul ofițieresc ca o clasă socială; abolirea țăranimii care fusese puternicul stâlp conservator și tradițional al comunităților naționale; și mai presus de orice – amara dezamăgire de care suferă toate națiunile uitate ca rezultat al răsfașului de care s-au bucurat uzurpatorii și tiranii comuniști din partea Statelor Unite și a altor guverne occidentale.

Dar în clipa de față, acea valoare încă există. De aceea nu ezităm să arătăm ce credeau și propuneau națiunile captive, «cei din est», cum îi numea *New York Times* la vremea când ce credeau și propuneau ele încă mai aveau o șansă să fie auzit în capitalele occidentale. Nu ezităm s-o facem, pentru că aceleași credințe au fost exprimate și aceleași propuneri au fost făcute de către oameni de stat și legislatori americani, a căror integritate, experiență și previziune sunt recunoscute, și care anterior nu deținuseră poziții din care se puteau lua decizii la Washington sau nu le-au deținut destul de multă vreme.

Cei din est credeau că a atribui atitudinea agresivă și lipsită de compromis a Uniunii Sovietice unei îngrijorări despre propria ei securitate este un lucru așa de ridicol încât nici nu merită

să i se dea răspuns. Rusia sovietică avea așa de puține motive de fricțiuni cu occidentul încât a trebuit să se ducă departe în Coreea, în Indochina, Australia, Antarctica și Marea Caraibilor ca să le caute. Cei din est credeau ca și cardinalul Spellman că ceea ce este încă lumea liberă «se găsește sub aceeași condamnare la moarte care a fost deja dată țărilor din spatele cortinei de fier». și credeau ca lordul Alexander din Tunis că dacă puterile occidentale refuză să joace rolul care li se impune, civilizația creștină așa cum a fost ea cunoscută în istorie timp de 2000 de ani se va scufunda și va dispărea».

Ei credeau că ideea fixă a lumii comuniste nu s-a schimbat de pe vremea lui Lenin și nu se va schimba niciodată. Ei credeau ca generalul George Patton că «nici o limbă argintată, nici un Buda cel viu nu poate întoarce comunismul de la hotărîrea lui de a cuceri lumea și de a o refasona după propriul lui model ucigător».

Ei credeau că ceea ce era descris ca coexistență pașnică nu făcea altceva decât să permită Rusiei sovietice să obțină acel grad de superioritate nucleară și acea cantitate de armament convențional care sunt necesare pentru a da un ultimatum irezistibil sau un atac total irezistibil lumii necomuniste.

Ei nu credeau că un astfel de ultimatum va avea în mod necesar o formă subită și dramatică. Ei credeau că mai degrabă va avea loc pe tăcute și în mod gradat, permițând o consfințire gradată din partea conducătorilor occidentali care să salveze aparențele. De fapt ei credeau că șantajul nuclear sovietic, ultimatumul ascuns, deja fusese factorul predominant în diversele acorduri și negocieri dintre est și vest.

Ei credeau că o fază importantă a acestei politici de șantaj urma să fie o propunere sovietică cu privire la dezarmare și retragerea «reciprocă» a forțelor armate, implicând retragerea forțelor americane din Europa, stagnarea forțelor NATO-ului la nu mai mult decât nivelul lor nesemnificativ din vremea aceea și chiar mai puțin, și definirea unei linii de demarcație care ar recunoaște și legaliza stăpânirea sovietică asupra teritoriilor ocupate ilegal sau controlate militar.

Ei credeau că Statele Unite ar trebui să interpreteze atitudinea aliaților lor europeni din momentele de criză ca fiind asemănătoare cu cea a unui om răpit care telefonează sau scrie familiei lui sau poliției cu pistolul în coastă.

Ei credeau că un timp destul de îndelungat șantajul sovietic s-a bazat pe o cacialma. Că oarecare nesiguranță cu privire la adevăratul raport dintre forțele aeriene și depozitele nucleare opuse, și că teama de insurecții naționale în țările ocupate sau chiar în Ucraina și alte părți ale Rusiei, ar fi împiedecat ca să aibe loc acțiuni militare sovietice de mare anvergură; și că puterile occidentale ar fi trebuit să se prevaleze de această situație favorabilă ca să provoace o confruntare, dacă nu vroiau să fie provocată o confruntare într-un moment ales de către soviete.

Ei credeau ca și președintele Eisenhower că puterile occidentale ar fi trebuit să încurajeze dorința de libertate în țările ocupate, și că «numai atâta vreme cât exista această dorință rămâneau popoarele înrobite un obstacol posibil în calea agresiunii sovietice». Dar ei considerau că umilitoarele și nesfârșitele negocieri cu gangsterii de la Kremlin, schimburile de vizite de prietenie între acei gangsteri și oamenii de stat occidentali, schimburile de studenți și profesori între țările necomuniste și cele comuniste, și falsa atmosferă de securitate creată astfel, toate acestea erau în contradicție flagrantă cu declarațiile președintelui.

Ei credeau că tulburând economia pregătitoare de război a Rusiei sovietice și ruinându-i prestigiul în Europa, Asia și Africa de Nord ar fi însemnat deja jumătate din victoria puterilor occidentale, și nu puteau înțelege de ce acele puteri, și în special Statele Unite, continuau să construiască pentru soviete o industrie grea și tehnologie, să consolideze economia sovietică și să mărească prestigiul sovietic așa cum începuseră să o facă între cele două războaie mondiale.

Ei credeau că numai punându-se capăt nefastului monopol nuclear de la Washington și Moscova și construindu-se o superioritate nucleară zdrobitoare împărțită fără restricții de toate puterile occidentale, inclusiv Spania, împreună cu exploziva putere de revoltă care încă mai exista în spatele cortinei de fier, ar putea Uniunea Sovietică fi împiedecată să-și extindă structura militară, bazele nucleare, navale și de submarine, până la malurile Atlanticului.

și iată ce propuneau națiunile uitate:

1. Să fie înființate două bastioane nucleare noi *independente*, cu tot ajutorul tehnic și financiar necesar pe care îl puteau oferi Statele Unite – unul în grija NATO-ului și puterilor asociate NATO-ului din Europa, și celălalt în grija grupului de națiuni din Australia și Noua Zeelandă – pentru a contracara efectele șantajului nuclear sovietic de la acea vreme, al cărui succes se datora în mod principal faptului că nu trebuie să fie îndreptat decât împotriva unei singure puteri nucleare comparabile cu a șantajistului.

2. Ca fiecare din guvernele asociate cu NATO, inclusiv Germania, să-și ridice pregătirea militară la același nivel în mod corespunzător cu populația sa ca cea menținută de către Elveția, acea mică țară patriotică.

3. Să fie ajutat Ciang Kai șek să-și construiască și să-și mențină o forță armată care să aibe dimensiunile și calitatea care să-i permită să joace întotdeauna în orice conflict din Orientul îndepărtat rolul decisiv pe care l-ar fi putut juca în Coreea dacă

propunerile generalul MacArthur nu ar fi fost respinse de către ciracii Owen-Lattimore din Departamentul de Stat și de către președintele Truman.

4. Să fie echipate și instruite, așa cum prevedea hotărîrea comitetului Kersten, unități militare naționale compuse din cei refugiați din țările dominate de comuniști din Europa și Asia, fiecare sub propriul ei steag național, ca fiind stimulantul cel mai încurajator pentru conașionalii lor din spatele cortinei de fier și de bambus.

5. Națiunile lumii libere să se prevaleze de prima ocazie bună oferită de comportarea internațională a Rusiei sovietice pentru ca să rupă relațiile diplomatice cu Kremlinul și dacă este cazul să pună capăt chiar și circulației de bunuri și persoane între lumea liberă și imperiul comunist.

6. Să fie adresată popoarelor din Uniunea Sovietică o proclamație în care să se exprime compasiunea lumii libere pentru suferințele lor crude și îndelungate, dar în care să le avertizeze de consecințele serioase pe care le-ar avea orice reacție necugetată a guvernului lor față de o carantină care nu era decât legitimă provocată de către activitățile agresive și subversive ale conducătorilor lor.

7. Să fie adresată o altă proclamație populațiilor înrobite, asigurându-le că Rusia sovietică nu va fi reprimită în sânul națiunilor civilizate câtă vreme își menține prezența în țările pe care le ocupă sau stăpânește ilegal, și până când nu le restituie completa libertate de alegere și autodeterminare.

Dacă aceste propuneri ar fi fost îndeplinite câtă vreme monopolul atomic american nu avea rival și spiritul de revoltă din spatele cortinei de fier se afla la nivelul său maxim, chiar și aceste sugestii ar fi putu să pună capăt visului comunist de cucerire a lumii. Dar și o revizuire radicală a politicii de frică și retragere a Statelor Unite și al puterilor europene occidentale încă ar mai putea să recâștige avansul pierdut și să reînvie flacăra sfântă a revoltei în sânul națiunilor captivate.

Câteva considerații cu privire la Ialta și ceea ce i-a urmat ne vor permite să vedem dacă conducătorii noștri de astăzi, cei care fac pelerinaj la Peking și la Moscova, se deosebesc într-adevăr cu mult de cei care s-au întâlnit cu Stalin în paradisul din Crimeea cu treizeci de ani în urmă.

1. Obediența lui Walter Lippman față de linia sovietică a devenit așa de scandaloasă încât în cele din urmă proprii lui patroni i-au cerut să-și transfere poziția, unui jurnalist care avea aceleași idei dar era mai subtil.

2. Această emisiune a fost difuzată de către domnul Churchill la 10 octombrie 1938, imediat după München, ca un protest la decizia care cu multă înțelepciune promitea ca cele trei milioane și jumătate de germani să se reunească conform voinței lor unanime cu națiunea căreia îi aparțineau, și de care fuseseră dezbrățați în mod arbitrar. Dorința domnului Churchill era deci să *impiedice* soluționarea pașnică a problemei Danzigului și coridorul care îi fusese propus Poloniei de către Germania. Găsim că această remarcă se potrivește foarte bine astăzi, când 120 de milioane de

europeni se zbuciumă cu disperare în ghiarele ucigașe ale regimurilor comuniste cărora le-au fost date pradă, în ciuda voinței lor unanime, de către Franklin D. Roosevelt și Winston Churchill, care dintr-odată uitaseră totul despre «lumina progresului și a civilizației, demnitatea și bucuriile ei», chiar și pentru poporul polonez.

9

Ialta veselă!

Să nu ne mai îndoim-
De la Malta la Ialta
Să nu ezite nimeni!

- *Winston Churchill într-un vers adresat lui Roosevelt în Documentele de la Ialta.*

Nu este credința mea că Ialta a fost o întâmplare nefericită. La Ialta a emanat speranța de relații internaționale mai bune.

- *Alger Hiss, tocmai ieșit din închisoare într-o conferință ținută ca invitat de onoare la universitatea Princeton.*

Rezultatele conferinței deja ne arată că la Ialta sovietele au făcut mai mari concesii decât li s-au făcut sovietelor. Acordurile care au fost încheiate între președintele Roosevelt, primul ministru Churchill și mareșalul Stalin, în totalitatea lor au fost *un triumf diplomatic al Statelor Unite și Marii Britanii.*

Performanța lui Hiss a fost strălucită în tot timpul convorbirilor de la Dumbarton Oaks, în timpul conferinței de la Ialta, și la prima întrunire a Națiunilor Unite de la Londra.

- *Edward R. Stettinius în Roosevelt and the Russians.*

E probabil că niciodată în istoria omenirii să nu se fi dăunat atâta bunei stări internaționale ca la conferințele la nivel înalt care au avut loc în timpul războiului la Casablanca, Cairo, Teheran, Ialta și Potsdam.

- *Sisley Huddleston în Popular Diplomacy and War.*

Suntem destul de cultivați ca să ne dăm seama că și până cei mai mari oameni adesea acționează forțați într-un fel sau altul mai degrabă decât la bunul lor plac. Dar analiza noastră de ce anume l-a forțat pe Roosevelt n-a ajuns prea departe. Putem spune: aici John L. Lewis a făcut presiuni, dincolo se vede mâna lui Harry Hopkins, pentru cealaltă este responsabil vicleanul Ickes și așa mai departe. Dar înțelegem prea puțin ce i-a acționat pe Ickes, Hopkins și Lewis. *Nu știm aproape nimic despre forțele care i-au împins pe Roosevelt și anturajul său. Ceea ce înseamnă că încă nu am înțeles epoca.*

- *Jerald H. Johnson, într-un articol din Atlantic Monthly.*

Privirea clar văzătoare aruncată de Jerald Johnson asupra unuia din adevărurile fundamentale ale vremurilor noastre merită atenție cu atât mai mult cu cât el fusese un mare admirator al lui Wilson și Roosevelt, care împreună cu Winston Churchill erau prototipuri de oameni de stat propulsați de acele forțe misterioase pe care le-a dezvăluit Disraëli în romanul său *Endymion*.

Acel adevăr fundamental este că de la revoluția franceză încoace, și cu viteză înspăimântătoare de la revoluția bolșevică încoace, acele forțe au lucrat neobosit ca să elimine printr-un proces normal sau extraordinar, prin viclenie sau violență, prin rebeliune sau război, orice formă de guvern și orice conducător al poporului despre care credeau că nu îl aveau destul de sigur în subordonarea lor. și mai este adevărat și că mai aproape de timpurile noastre, timpurile conferințelor de la Teheran și Ialta în care plutim încă, eliminarea oricărui conducător care ar putea să nu se conformeze, și a oricărui regim nealinat, a fost din totdeauna regula aplicată la puterile occidentale.

Roosevelt i-a scris cândva lui Churchill: «Ce plăcut este să trăiești în epoca ta.» Fără îndoială conferința de la Ialta a fost pentru cei doi conducători un punct culminant al plăcerii pe care ei au muncit cu atâta râvnă să o aducă pe lume. Ulterior a devenit simbolul păcatului în care s-a scufundat occidentul timp de o jumătate de secol; unicul păcat care conform credinței creștine nu poate fi iertat; păcatul împotriva Spiritului Sfânt, împotriva discernământului cu care a fost binecuvântat omul de către providență; păcatul de a ști adevărul și de a-l ignora în acțiunile noastre. În acest caz anume, de a ști că comunismul este chintesența răului, este chiar însuși răul, și de a-l accepta ca pe un prieten.

Ialta, Livadia, Korei! Săli înalte, scări de marmoră, amintiri despre împărați! Secretarul de stat Stettinius ne spune cu orgolioasă uimire că la Livadia i s-a dat adevărata baie a țarinei asasinate. În strălucirea și zarva acelor ospete blestamate, câți din acești trei sute de domni occidentali care zburdau acolo unde trăiseră și visaseră împărați și împărătese și-au adus aminte cu o săgetare de remușcare în timpul festivității de fantelele gazdelor din trecut?

Cu siguranța că nu Franklin Delano Roosevelt. După unul din biografii lui, el i s-a adresat reginei exilate Wilhelmina a țării de Jos folosindu-i numele de botez, doar așa ca să-i dea o lecție de democrație. Sau poate Winston Churchill – acel mare senior, acel istoric, acel poet, a văzut el uneori privind cu ochii închiși în acele nopți parfumate din Taurida siluetele svelte ale țarului, care era văr primar și semăna leit cu iubitul lui rege, și a tragicei țarine; zâmbetele îngerești ale tinerelor mari ducese, care deja erau zâmbetele martiriului lor; pe tânărul țarevici în brațele uriașului cazac – toți măcelăriți, reduși la un săculeț de cenușă de mâna gazdelor lui de astăzi?

Apoi anii îngrozitori care au urmat, crucificarea unui întreg popor – trei zeci de milioane de victime în primii ani ai revoluției bolșevice. Apoi magnifica luptă a lui Churchill împotriva bestiei fără nume, și în final acea vizită la Moscova când i-a cerut lui Stalin să-l ierte pentru aceea (1).

Oare ce se schimbase în comportarea bestiei între timp ca să justifice acea cerere de iertare și faptul că Churchill și Roosevelt veniseră acum la Ialta ca să pună bazele politice și morale pentru «o lume nouă și mai bună» în colaborare cu această hoardă lipsită de Dumnezeu, cei mai mari ucigași în masă cunoscuți în istorie?

În straturile de deasupra a acestei mereu crescânde piramide de victime erau cadavrele celor 15.000 de ofițeri polonezi masacrați. La fel de proaspete în mintea lui Roosevelt și Churchill erau măcelărirea și suferințele populațiilor din țările Baltice, din Polonia (acel aliat credincios), și din teritoriul ocupat românesc. Fiindcă noi toți suntem vinovați de păcatul de a fi uitat aceste orori se cuvine să-l ispășim ascultând puțin din narațiunea a doar o parte din ceea ce Churchill și Roosevelt știau perfect de bine atunci când simulau o ignoranță nevinovată la Ialta.

Din *Comunism and the Conscience of the World* de Fulton J. Sheen:

Când sovieticii au cotoplit Lituania a început imediat dezmembrarea vieții de familie pe scară largă. În lagărul de concentrare de la Vartuja, care se afla la confluența râurilor Peciora și Usa în zona subarctică din Uralii de nord, sunt 60 de mii de letoni, 150 de mii de lituanieni, 50 de mii de estoni care lucrează în mine șapte ore pe zi și cei care prestează sub norma impusă de sistemul stahanovist trebuie să se mulțumească cu 340 de grame de pâine neagră pe zi.

În lagărul de concentrare din Băconia, din republica Komi, pe malul oceanului arctic, se află polonezi și lituanieni numiți «așezați special» (*sejtpolenski*), care nu au fost acuzați formal de nimic. Se scoală la trei și jumătate dimineața și lucrează până la șase seara sub supravegherea poliției EVD. Noaptea dorm pe jos pe scânduri de lemn.

În minele de aur dealungul râului Kolian trudesesc sub bici peste un milion de prizonieri polonezi. Când generalul Sikorski, defunctul prim ministru al Poloniei, a intervenit pentru polonezi, Stalin i-a răspuns: «La ce protestezi? Am acolo 12 milioane de ruși.»

Să citim cu atenție următoarea poveste care a fost repetată de mii de ori în statele Baltice, în Germania de Est, în Polonia și în România, pe vremea când căpeteniile a două state creștine împreună cu suita lor plină de zel împărțeau lumea între ei și anticrist la Ialta cea veselă, și să ne imaginăm că luăm locul Nataliei, al lui Temus, al Vandeskei, sau chiar al Gherbăi din următoarea poveste adevărată narată în cartea *Dark Side of the Moon* (autor anonim, Faber & Faber, Londra):

Povestind cum s-a despărțit de locurile ei natale iubite, Natalia C. arată cum s-a sculat dis de dimineață încă somnoroasă, ca să-și conducă soțul care pleca la oraș unde avea ceva treburi. După ce a muls vaca, s-a hotărât să se culce din nou și să doarmă până dospea pâinea. În timp ce pune a un cearceaf la fereastră ca să facă întuneric în cameră, l-a văzut pe soțul ei întorcându-se însoțit de patru bărbați. Au intrat în casă și soțul i-a zâmbit ei și copiilor cu o față palidă de mort. Copii erau de șase și patru ani, Temus, un băiat, și Vandeska, fata.

După o pretinsă percheziție a casei, familiei i s-a poruncit să plece. Văzându-și mama cum începe pregătirile, copiii au izbucnit într-o jale violentă agățându-se de brațele și picioarele ei și rugând-o să nu plece. Când au văzut că nu aveau nici un rezultat și că ea era deja în căruță s-au urcat cu hotărâre și ei în căruță, «tărându-se spre mine ca niște viermi», zice ea, peste boccelele și bagajele pe care ședea ea.

Când au ajuns la gară tatăl a fost despărțit de ei și suit în alt vagon. Mama spera din tot sufletul să plece trenul noaptea căci calea ferată ducea pe după un deal scund chiar pe lângă casa ei și ea spera ca copiii să nu mai trebuiască s-o revadă, ca să nu mai simtă din nou toată durerea lor.

Din nefericire trenul a plecat în timpul zilei. Când a apărut casa lor în câmpul lor vizual au văzut vecinii și alți membri ai familiei cum stăteau pe delușor și preotul parohiei cu crucifixul în mână. Când s-a apropiat trenul el a ridicat crucifixul sus ca să-l vadă cei din primul vagon. Soția s-a bucurat la gândul că soțul ei care era în acea parte a trenului va primi binecuvântarea. Crucifixul strălucea în soare. Când au apărut clar în câmpul vizual hornul casei, livada și copacii, Temus a strigat cu o voce teribilă: «Mamă, mamă, livada noastră, balta noastră, Ghierba noastră [vaca] paște! De ce trebuie să plecăm?».

Dezmembrarea fizică a familiilor a fost și a rămas metoda obișnuită a comuniștilor. Pasajul de mai jos este extras dintr-un ordin emis către unitățile NKVD-ului menționat de J.A.Svettenham în cartea sa *Tragedy of the Baltic States*:

Având în vedere faptul că trebuie arestați și împărțiți în lagăre speciale un mare număr de deportați, și că operația de deportare atât a membrilor familiilor deportate cât și a capetelor acelor familii trebuie executată simultan, fără ca ei să fie anunțați că urmează să fie despărțiți...trebuie încărcăți capii familiilor în vagoane speciale pregătite pentru ei la stațiile de îmbarcare.

Nu ar fi întru totul corect dacă am spune că Roosevelt și Churchill au scris la Ialta legea lumii care va să vie în colaborare cu indivizii care au arătat așa de multă cruzime și indiferență la speranțele și aspirațiile omenirii. Acea lege fusese de fapt scrisă dinainte, în proiectata cartă a Națiunilor Unite – scrisă de agenți comuniști după modelul constituției sovietice. Prin urmare conținea un amestec abil de principii liberale cu ambiguitățile necesare care să permită să fie neglijate sau violate acele principii, după cum o cerea cazul și o dictau interesele comuniste.

Oamenii de stat occidentali au acceptat acest proiect așa cum le-a fost prezentat de domnul Stettinius – care fusese anume ales de către forțele ascunse ca să fie un secretar de stat nimerit pentru o astfel de acțiune – și de către prietenii lui, Alger Hiss și Harry Hopkins. Modificările care au fost introduse ulterior sau au fost lipsite de importanță sau au fost deasemenea de inspirație comunistă.

Nu trebuie să căutăm prea departe numele principalilor acționari în elaborarea textului cartei Națiunilor Unite – care era doar o prefigurare a codexului final al înrobirii comuniste a lumii. Numele pot fi găsite într-o publicație oficială a Departamentului de Stat din 1950 intitulată *Post War Foreign Policy Preparations, 1939-1945* [Preparative pentru politica externă de după război, 1939-1945]. Ce e interesant la lista asta e că cu excepția unuia singur toți cei menționați în ea au fost identificați de atunci încoace ca agenți comuniști, unii dintre ei cu renume internațional, alții dintre ei mai puțin notorii; și unii au fost acuzați și condamnați pentru spionaj sau trădare, și alții au fost acuzați de aceasta (2).

Unul dintre lucrurile care constituie coșmarul lumii în care trăim după conferința de la Ialta este faptul că nici unul din guvernele cărora li s-a îngăduit să guverneze în Statele Unite sau în orice altă țară liberă nu a îndrăznit să recunoască trădarea legată de originea comunistă a cartei Națiunilor Unite sau faptul că toți membrii de vază ai corpului permanent al Națiunilor Unite sunt și au fost dintotdeauna marxiști notorii (poate cu excepția lui Dag Hammarskjöld, care era legat cu alte lanțuri), și nici nu a luat în seamă comportarea haotică și iresponsabilă a membrilor Adunării Generale, sau faptul evident că această cartă este cel mai eficace instrument care a fost vreodată conceput pentru a obține cucerirea lumii fără a fi nevoie de război.

Nici un alt șef de stat sau ministru al afacerilor externe nu a pășit așa de mult în direcția adevărului ca generalul DeGaulle în protestele lui pur retorice făcute într-o conferință de presă la 3 septembrie 1969:

Având în vedere actuala componență a Organizației Națiunilor Unite, având în vedere curentele frenetice și himerice care o aruncă în vârtoare și starea de permanentă călcare în picioar a propriei sale carte, nu-i vom recunoaște nici un drept de decizie sau de jurisdicție.

Desigur nu mai trebuie să amintim că acțiunile Franței nu au fost niciodată

conforme cu această declarație categorică, nici măcar în cazul agresiunii Națiunilor Unite împotriva provinciei lipsite de apărare Katanga – care fusese tocmai evenimentul la care se făcuse protestul.

Domnule președinte, rușii au cedat așa de mult la conferința asta încât nu cred că trebuie să-i dezamăgim. Britanicii n-au decât să nu fie de acord dacă vor.

Domnule președinte, aș propun să spuneți că această chestiune este foarte importantă și urgentă și că cei trei miniștri de externe trebuie să înainteze o propunere prin care să se ajungă la un acord cu privire la dezmembrarea Germaniei la o dată apropiată.

- Harry Hopkins în notele făcute cu creionul către președintele Roosevelt în timpul conferinței de la Ialta.

Acestea nu sunt decât două din avalanșa de note făcute cu creionul prin care Harry Hopkins dirija fiecare intervenție făcută de către președintele Statelor Unite la conferința de la Ialta. Hopkins, Hiss și asociații lor din delegațiile occidentale și din cea sovietică au putut astfel să dicteze deciziile finale ale conferinței, așa cum o făcuseră înainte de aceasta la Québec și la Dumbarton Oaks.

Ialta a fost doar o stație importantă pe drumul urmat de politica Statelor Unite încă din primii ani ai revoluției bolșevice. Această politică, în general determinată de consilieri nealeși și impuși în mod misterios – de la colonelul House la Kissinger – a adus lumea la epoca supremației puterilor comuniste, și a făcut ca Rusia sovietică și China roșie să fie singurele învingătoare în cel de al doilea război mondial. și a înlocuit deasemenea imperiile ordonate și progresiste europene în toate părțile lumii cu mari zone de anarhie și haos, în care lupte interne permanente și sângeroase și chiar masacre a milioane de oameni sunt lucruri așa de banale încât presa deabia le remarcă.

Este evident că părțile publicate din documentele de la Ialte nu conțin nici pe departe întreaga istorie.

În mesajul lui către Congres despre starea națiunii din 1953, președintele Eisenhower a anunțat că va cere Congresului la o dată ulterioară «să i se alăture într-o rezoluție adecvată care să clarifice faptul că guvernul nu recunoaște nici un fel de angajament sau înțelegere secretă din trecut care să permită acest fel de înrobire [de felul impus la Ialta țărilor satelite]». Un membru laburist al parlamentului, P. Ziliakus, l-a întrebat imediat pe sir Anthony Eden care era atunci primul ministru britanic dacă la Geneva el va acționa în discuțiile sale cu reprezentanții sovietici «conform principiului Națiunilor Unite care proclamă dreptul la independență pentru fiecare țară». Eden i-a răspuns că dacă domnul Ziliakus «face aluzie la anumite țări satelite, nu trebuie să se uite că Marea Britanie și Statele Unite au făcut anumite promisiuni [la Ialta] care ar trebui respectate.» Puterea de angajare a unora din acele promisiuni pare să fi fost ignorată de către președintele Eisenhower când a făcut această declarație în fața Congresului.

Publicul a fost informat ulterior că nu exista nimica scris cu privire la unele din promisiunile făcute părții sovietice la Ialta și mai târziu la San Francisco, care fuseseră făcute sub forma a ceea ce s-ar putea numi «pe cuvânt de onoare». Așa a fost cu promisiunea făcută de domnul Stettinius, secretar de stat la vremea aceea, omologului său sovietic la San Francisco: că postul al doilea ca importanță în Națiunile Unite, cel de subsecretar general pentru problemele politice și ale consiliului de securitate, va fi întotdeauna ocupat de un comunist. Acest funcționar îndeplinește la Națiunile Unite munca pe care o îndeplinesc atât secretarul apărării cât și directorul CIA [Agenția Centrală de Spionaj] în guvernul Statelor Unite. (Fără îndoială că acestui aranjament interesant îi poate fi atribuit faptul că toți comandanții supremi ai Statelor Unite din Coreea și toți comandanții supremi ai Franței din Indochina s-au plâns că instrucțiunile și ordinele pe care le primeau de la guvernele lor fuseseră mai întâi transmise inamicului).

Reflectând matur asupra atitudinilor și activităților permanent pro-comuniste ale persoanelor alese să fie consilierii principali ai ultimilor șase președinți ai Statelor Unite, și ale membrilor personalului Națiunilor Unite care provin din partea Statelor Unite, ar trebui să ne întrebăm dacă dreptul de a alege acești consilieri și acești funcționari ai Națiunilor Unite, nu a fost și el restrâns, cel puțin parțial, prin ceva înțelegere secretă făcută la Ialta sau mai târziu.

Conform documentelor publicate și după cum s-a confirmat prin evenimente ulterioare, la Ialta s-au decis următoarele: 1. ca Germania să fie dezmembrată și redusă la zero din punct de vedere politic și militar; 2. unsprezece țări europene să fie predate dominației comuniste; 3. să nu fie niciodată combătută în mod serios hegemonia sovietică asupra restului continentului, ceea ce este o stare de fapt; 4. Rusiei sovietice să i se acorde statutul de putere co-beligerantă în Asia, deși nu luase parte la ostilitățile de acolo; și 5. să i se acorde acesteia beneficiul unei membrii privilegiate în noua organizație mondială.

Cu privire la Europa, Harry Hopkins – cea grămăjoară bolnăvicioasă de ectoplasmă invocată de puteri nefaste din umbrele unui necunoscut blestemat – transmise la Quebec încă din 1943 următorul document, zicând că emanează «dintr-o înaltă sursă militară» evident de la generalul Marshall:

Poziția de după război a Rusiei va fi dominantă. Germania fiind zdrobită, nu mai există în Europa nici o putere care să se opună teribilei ei forțe. E adevărat că Marea Britanie construiește în Mediterană o poziție de forță față de Rusia care ar putea fi utilă pentru echilibrarea puterii în Europa. Totuși nici acolo ea nu va putea să se opună Rusiei decât numai dacă mai are și alt sprijin.

Din cele de mai sus concluzia este evidentă ... *fiindcă fără îndoială Rusia va domina Europa* după înfrângerea Axei este esențial să dezvoltăm și să menținem cu ea relații cât mai prietenești.

Harry Hopkins, sau mai bine zis puterile pe care le reprezenta, deja hotărâseră la vremea aceea bazat pe premise false și absolut înșelătoare că Europa trebuia abandonată dominației Rusiei sovietice; și este revelator să vedem numele generalului Marshall, care cu câțiva ani mai târziu va înmâna China imperiului comunist, legat și de acest proiect de capitulare după victorie.

Premisele erau false pentru că în 1943, și chiar încă la vremea conferinței de la Ialta, poziția Rusiei sovietice pe câmpul de luptă fusese foarte precară. Posibilitatea și proporția recuperării ei depindea în întregime de Statele Unite și Marea Britanie. La sfârșitul luptei pe viață și pe moarte care se dădea între soviete și Germania, atât demografia cât și factorii economici permanenți din Europa favorizau în mare măsură lumea necomunistă. Puterile occidentale, afectate infinit mai puțin de efortul războiului decât fusese Rusia sovietică, atât din punct de vedere militar cât și economic, la vremea aceea ar fi putut să influențeze în mod hotărâtor raportul de forță militară între Europa comunistă și cea necomunistă de după război.

Apărarea Europei împotriva oricărei întreprinderi militare sovietice ar fi putut fi asigurată stabilindu-se după război un program pentru staționarea în Europa a forțelor americane și britanice care se aflau pe acel continent în timpul conferinței de la Ialta, destulă vreme ca să permită Franței și restului din Europa necomunistă să-și reconstruiască instituțiile militare și industriale ca să atingă nivelul de dinainte de război. Nu numai Polonia eliberată și regatul Serbiei, aliații credincioși, ar fi trebuit incluși în acest program, ci și țările care tehnic fuseseră adversarele puterilor occidentale numai din cauză că acele puteri erau aliate cu Rusia sovietică. Chiar și Germania și Italia înfrânte ar fi putut să facă parte din pregătirile de apărare, cel puțin în măsura în care privea potențialul lor industrial. În ceea ce privește situația și autoritatea sovietelor în Europa imediat după război, și acelea ar fi putut fi stabilite de către puterile occidentale prin planul general al operațiilor lor militare, și extinzându-se atât cât era nevoie teritoriul pe care se hotărâseră să-l ocupe ele înșele, în loc să-l cedeze în mod gratuit armatelor sovietice.

Dar conspirația împotriva unei Europe libere și în favoarea unei lumi comuniste acționase deja la Québec, cu adoptarea planului Morgenthau – Dexter-White pentru Germania. Tot la Québec s-a luat hotărârea să se oprească avansul armatelor puterilor occidentale la râul Elba, și să lase doar națiuni înfometate, dezarmate și înrobite ca un vestigiu al bastionului anticomunist în Europa de Est.

Memorandumul de la Québec a fost acceptat și iscălit cu inițiale de către Roosevelt și Churchill în 1943 și desigur că istoria are dreptul să întrebe *ce i-a obligat s-o facă?* Cordell Hull, fost secretar de stat în guvernul lui Roosevelt, care a fost înlocuit cu domnul Stettinius atunci când a devenit esențială ascultarea oarbă de stăpânii lui Hopkins și Hiss, ne povestește în memoriile sale că chiar înaintea de plecarea sa la Québec Roosevelt l-a informat că nu o să aibe nevoie de el acolo. Aceasta a fost în sine o hotărâre demnă de luat în seamă, cea de a se dispensa de secretarul său de stat la

o astfel de întâlnire importantă unde sovietele erau reprezentate în forță deplină. A fost cu atât mai remarcabilă cu cât, în locul secretarului său de stat pentru acele confruntări decisive cu acei duri negociatori ai Kremlinului, Roosevelt i-a luat cu sine pe Henry Morgenthau Jr, Alger Hiss și Harry Dexter-White. Ciudat grup de colaboratori care să apere interesele Americii lui Washington și Lincoln în cea mai mare criză mondială a timpurilor noastre.

Secretarul de stat Hull ne mai povestește că după ce Roosevelt s-a reîntors la Washington secretarul de război Henry Stimson i-a citit uluit propozițiile cheie din Memorandul de la Québec, spunând «Președintele a fost în mod sincer uluit auzind aceste propoziții, și a spus că idee nu a avut cum de le-a putut semna cu inițialele lui».

În 1945 domnul Churchill a scris cu dramatism într-o scrisoare către secretarul afacerilor externe Anthony Eden, care se afla pe atunci la întâlnirea de organizare a Națiunilor Unite de la San Francisco:

Retragerea propusă a armatelor Statelor Unite (și britanice) până la liniile de ocupație care au fost aranjate cu rușii la Québec ar fi un eveniment care dacă ar avea loc ar fi unul dintre cele mai triste din istorie. După aceea, după ce teritoriul va fi ocupat de către ruși, Polonia va fi complet înconjurată și îngropată adânc între țări ocupate de ruși. Teritoriile sub stăpânire rusească ar include țările Baltice, întreaga Germanie până la linia de ocupație, întreaga Cehoslovacie, mare parte din Austria, întreaga Iugoslavia, Ungaria, România și Bulgaria!

Puteau oare oamenii de stat occidentali să se scuze spunând că la Québec au fost luați prin surprindere de către omologii lor sovietici sau chiar de către propria lor suită? Desigur că nu! Aceste stipulații politice și militare despre care președintele Statelor Unite a declarat că n-avea idee cum de le-a putut iscăli și despre care primul ministrul al Marii Britanii zicea că îndeplinirea lor ar reprezenta o tragedie istorică, erau practic identice cu acelea pe care le-au iscălit la Ialta cei doi conducători după ce meditaseră asupra lor timp de doi ani.

Complexul aproape paranoic de cesari atât al comandantului suprem american cât și al celui britanic nu poate explica îndeostul rolul hotărâtor pe care l-au jucat ei în ceea ce am descrie, dacă nu ne-ar fi teamă că comitem un sacrilegiu, ca cea de a doua cea mai mare crimă din istorie. Atât Churchill cât și Roosevelt erau oameni de inteligență excepțională și informați din abundență. Ei știau că omul în a cărui putere tiranică abandonau unsprezece națiuni la Ialta, era același care numai cu câțiva ani înainte, în timpul marelui măcel din anii 1937-1939 în care multe milioane de victime și-au pierdut viața, ordonase să aibă loc pe tot cuprinsul imperiului sovietic execuții de oameni în masă *ca să umple cotele, indiferent cine.*(3).

Roosevelt, Churchill, Truman, Marshall, Stettinius, Hopkins și Dexter-White

nu mai sunt, dar marea conspirație în favoarea unei lumi comuniste lucrează încă în cadrul națiunilor libere prin conducătorii lor captivi și prin agenții conștienți și inconștienți ai inamicului din interiorul lor – care sunt educatorii corupți de la catedrele și amvoanele lor și mass media controlată. În joc nu mai sunt Europa și Orientul Îndepărtat, care se consideră că sunt practic cucerite, ci Statele Unite, restul Americilor, și toate părțile care nu sunt încă comuniste din alte continente, în special acelea în care rasa albă încă nu s-a scuturat cu lașitate de sarcinile și responsabilitățile pe care providența le-a așezat pe umerii ei.

(1) «Și i-am spus (lui Stalin): -M-ai iertat-? -Președintele Stalin zice- a spus interpretul Pavlov, -că toate acelea țin de trecut, și trecutul aparține lui Dumnezeu-»-*Memoriile din cel de al doilea război mondial ale lui Churchill.*

(2) Iată lista acelor persoane dată în *the Review of the News* la 27 octombrie 1971: Alger Hiss, Harry Dexter-White, Virginius Frank Coe, Noel Field, Lawrence Duggan, Henry Wadleigh, John Carter Vincent, David Weintraub, Nathan Silvermaster, Harold Glasser, Victor Perlo, Irving Kaplan, Solomon Adler, Abraham G. Silverman, William L. Ullman, William H. Taylor. Singura «excepție» a fost Dean Acheson.

(3) În cartea sa *Stalin* Robert Payne citează următoare telegramă, identică cu multe altele trimise autorităților NKVD-ului din provincii: *NKVD, Frunze. – Vi se ordonă să executați 10.000 de dușmani ai poporului.* (semnat) *Ieșov.*

10

De la Mihailovici la Ciang Kai Şek

S-a născut un monstru în lumea noastră modernă. Deține știința civilizației dar fără îndurarea ei, fanatismul religiei dar fără Dumnezeu, fanatismul pasiunilor și poftelor umane dar fără nici un alt ideal decât împlinirea lor...

Ne aflăm în fața unei degenerări subumane care ar reduce națiuni mari, mai mult, întreaga omenire la starea unor termite. Sau poate este vorba de bacilul unui cancer care se hrănește și se întinde peste un trup înfometat, prosperând prin procesul care torturează și distruge victima sa...

Singurul meu regret este că Europa și Statele Unite nu au făcut un efort mai hotărât ca să salveze poporul rus de la groaznica soartă care l-a cuprins acum.

- *Winston Churchill, în The Daily Telegraph, 14 decembrie 1930.*

Cu ajutorul exterminării totale a actualei clase conducătoare în întreaga Europă, victoria noastră va întâmpina tot așa de puțină rezistență ca și în Rusia.

Puterea noastră nu știe de dreptate sau libertate. Se bazează în întregime pe distrugerea voinței individuale.

Noi suntem stăpânii. Datoria noastră este să fim total indiferenți la suferință. Răspunzând chemării noastre, cea mai mare cruzime este un merit.

- *Nicolai Lenin, Opere Complete, ediția rusească vol 25.*

Cauza Uniunii Societice este cauza tineretului în întreaga lume.

Împreună cu Uniunea Sovietică, după război Statele Unite și cu Marea Britanie vor stabili și garanta civilizația lumii.

- *Președintele Franklin D. Roosevelt într-o cuvântare către tineretul american, 3 septembrie 1942.*

După aceea i-am arătat domnului Churchill celelalte puncte deja menționate în raportul meu și anume faptul că după părerea mea partizanii [gherilele lui Tito], cu sau fără ajutorul nostru, ar putea forma după război factorul politic decisiv în Iugoslavia, și că pe de altă parte Tito și cu ceilalți conducători ai mișcării erau comuniști pe față și în mod notoriu și că regimul pe care se pregăteau să-l instaureze urma să fie fără îndoială după modelul sovietic, cu o puternică înclinație în spre Uniunea Sovietică.

Primul ministru a răspuns îndoielilor mele cu următoarele cuvinte:

«Ai intenția să te stabilești în Iugoslavia după război»? «Nu, domnule ministru» i-am răspuns în mod natural.

«Nici eu» a spus el. «Prin urmare cu cât ne interesăm dumneata și cu mine mai puțin de forma de guvern pe care sunt pe cale s-o instaureze iugoslavii, cu atât mai bine va fi pentru noi toți».

- *Generalul Fitzroy-Maclean, în Diplomat and Franc-Tireur.*

Memoriile generalului Fitzroy Maclean sunt un document la fel de jenant pentru istoricii «războiului pentru democrație, libertate și dreptate», ca și faimoasa foaie de hârtie pe care domnul Churchill a pecetluit într-un mod cinic dintr-o trăsătură de condei – ca să folosim propria lui expresie – soarta a milioane de oameni oferii bestiei fără nume.

Domnul Churchill nu a fost cinstit față de subordonatul său când a pretins că îi este indiferent ce formă de guvern erau pe cale să instaureze iugoslavii. și el și Roosevelt hotărâseră deja să se opună folosind întreaga lor influență la restaurarea monarhiei în Iugoslavia și să-l sacrifice pe Mihailovici lui Tito. De aceea nu îl vom alege pe domnul Churchill, care ne-a povestit mai demult cu indignare istoria trădării amiralului Kolciak, să fie cel care să ne povestească istoria generalului Mihailovici, comandantul suprem și ministrul de război iugoslav. Să lăsăm pe felmareșalul Allenbrook să ni-l prezinte, cel care i s-a adresat odată astfel:

În numele statului major general imperial, nu pot lăsa să treacă cea de a 24-a aniversare a unificării Sârbilor, Croaților și Slovenilor într-un singur regat fără să-mi exprim felicitările pentru minunata realizare a armatei iugoslave. Nu mă refer numai la forțele care s-au alăturat rândurilor armatei noastre în Orientul Apropiat, ci și la neînvinșii cetnici de sub comanda dumneavoastră care luptă zi și noapte în cele mai grele condiții de război. Excelență, sunt convins că în curând va veni ziua când toate forțele dumneavoastră vor putea fi unite într-o Iugoslavie liberă, ziua când dușmanul împotriva căruia luptăm împreună umăr la umăr va fi zdrobit pentru totdeauna.

Cu aceeași ocazie generalul DeGaulle scria:

Acest erou legendar, simbolul celui mai pur patriotism și a celor mai înalte virtuți militare, acest general nu a încetat nicicând să lupte pe pământul patriei ocupate. A luptat fără întrerupere împotriva invadatorului pregătind șarja finală care va aduce eliberarea patriei lui și a întregii lumi.

și iată ce a avut de spus generalul Eisenhower:

Forțele armate americane își salută frații de arme, vitezele unități militare de sub eminența dumneavoastră conducere, care luptă cu devotament total și cu sacrificii ca să izgonească dușmanul din patria dumneavoastră și pentru cauza comună a Națiunilor Unite. Fie ca această luptă să fie încununată de succes deplin.

În cartea sa *Roosevelt and the Russians*, Eduard Stettinius, fost secretar de stat, ne povestește că regele Petru și cu iugoslavii din Londra fuseseră determinați, «sau poate chiar forțați», chiar înainte de Ialta să cadă de acord cu instaurarea unui guvern în care Tito să fie primul ministru, ministrul de război, și primul regent într-o regență formată din trei persoane. De fapt la vremea când el cădea de acord cu Stalin la o dominație împărțită asupra poporului iugoslav, în care un sfert să fie sub controlul Marii Britanii și trei sferturi sub al sovietelor, Winston Churchill deja îl oferise pe eroul iugoslav Mihailovici și cu țara lui Molohului comunist. Nu își putea imagina că acel patriot ardent și mândru va accepta o astfel de umilire națională fără să-și cheme din nou poporul la arme.

E ușor de înțeles de ce Rusia sovietică a acordat o importanță așa de mare posesiunii bastionului iugoslav după sfârșitul celui de al doilea război mondial. Pentru același motiv alocase Hitler 40 de divizii din toate forțele pe care le avea frontului din Balcani. Avansarea în masă a armatelor de-a latul Europei la est de linia Fiume-Gratz-Bratislava, sau în sens contrar, la vest Nistru, nu putea să fie asigurată fără să se neutralizeze în prealabil flancul Balcanic. De ce s-a hotărât domnul Churchill – care fusese cândva așa de tulburat de pericolul unei victorii comuniste în Europa, «mai mult în întreaga lume» – să ajute planurilor de lungă durată ale cuceritorilor sovietici în această problemă strategică care nu era nicidecum lipsită de importanță? și de ce i s-a alăturat aliatului său britanic președintele Roosevelt, cel care cândva proclamase lumii întregi prin radio într-una din «convorbirile lui la gura focului» că tânărul rege Petre va deveni un al doilea Petru cel Mare, indicându-i brutal «dragului lui Petre» că în cele din urmă Tito și nu Petru cel Mare va domni în Iugoslavia?

Cinismul și brutalitatea cu care Churchill și Roosevelt au renunțat la orice pretenție de prietenie și sprijin pentru aliații lor polonezi după campania din Italia au fost cu multă trudă explicate printr-o necesitate militară închipuită, dar nu s-au putut

găsi argumente asemănătoare pentru trădarea lor subită a poporului iugoslav și abandonarea generalului Mihailovici în mâinile dușmanilor lui comuniști. Generalul avea 300.000 de soldați întreprizi și disciplinați, cetnicii lui, care se opunea celor 40.000 de partizani nedisciplinați ai lui Tito. Era adorat și ascultat de întreaga populație iugoslavă, și fidelitatea lui față de cauza comună nu fusese niciodată pusă la îndoială, cel puțin nu înainte de campania de calomnii lansată de câteva ziare britanice într-o încercare de a se justifica dinainte ceea ce a rămas oribil și de nejustificat.

Căpitanul Maurice Vitou era un ofițer britanic prins în Creta de nemți, care a evadat ulterior și s-a alăturat forțelor generalului Mihailovici. Cităm dintr-un articol pe care l-a scris pentru revista *World Review* din august 1945:

Tito trebuia să-l anihileze pe Mihailovici ca să-și instaureze dictatura. Dacă Mihailovici este trădător atunci întregul popor sârb este și el la fel de trădător. Dacă poporul sârb este trădător, atunci și eu sunt un trădător, și ca atare sunt gata să fiu judecat în fața unui tribunal britanic.

Un alt ofițer britanic care a luptat cu cetnicii lui Mihailovici, maiorul Fred Harold Grey, a scris în numărul din noiembrie 1945 al aceluiași magazin:

Dacă Mihailovici și cetnicii lui sunt trădători atunci sunt mândru să fiu și eu considerat ca atare, și consider că este cea mai mare onoare să am dreptul să mă alătur companiei acelor soldați viteji.

În septembrie 1943 comandamentul american, uimit și îngrijorat de anumite zvonuri care circulau, l-a trimis pe colonelul A. B. Seitz la cartierul general al lui Mihailovici ca să cerceteze veridicitatea zvonurilor, dintre care majoritatea erau de origine britanică. Contactul oficial cu trupele lui Mihailovici fusese până atunci un monopol păzit cu gelozie al comandamentului britanic.

Brigadierul Armstrong, șeful misiunii militare britanice pe lângă armata generalului Mihailovici l-a informat imediat pe ofițerul american că nu putea să dea față cu generalul iugoslav decât cu permisiunea lui Armstrong, și numai în prezența unui ofițer britanic, colonelul Bailey. În ciuda faptului că atât generalul Mihailovici cât și colonelul Seitz vorbeau fluent franțuzește, au fost obligați să converseze în sârbă și engleză în timp ce colonelul Bailey făcea pe interpretul. S-ar părea că judecarea lui Mihailovici de către un tribunal comunist se pregătise deja, și sub supraveghere britanică.

În cartea sa *Hoax or Hero*, colonelul Seitz scrie:

Mi s-a interzis să mă adresez generalului Mihailovici în franțuzește. Toate rapoartele mele trebuiau să treacă prin cenzura generalului Armstrong.

În ciuda tuturor obstacolelor pe care le-a ridicat misiunea militară britanică, colonelul Seitz s-a dovedit totuși un observator foarte acut și abil. A reușit să descopere tot ceea ce britanicii nu vroiau ca el să știe. S-a întors cu dovezi documentare că de fiecare dată când trupele generalului Mihailovici îi atacau pe nemți, erau ele atacate din spate de către partizanii lui Tito. Tehnica propagandei britanice a fost foarte simplă. Conform celor spuse de colonelul Seitz, fiecare victorie a trupelor cetnicilor a fost atribuită de către radioul BBC gherilelor lui Tito. Colonelul Seitz adeverește că generalul Armstrong a fost personal de față la luptele crâncene date de trupele generalului Mihailovici pentru recucerirea orașelor Vișegrad și Gazco de la nemți și a văzut cu ochii lui cum mii din soldații lui Mihailovici au murit eroic. Dar în aceeași seară la BBC se descria cu abundență de detalii «magnifica comportare a trupelor lui Tito la bătăliile pentru Vișegrad și Gazco.»

În februarie 1944 comandantul suprem al forțelor germane care luptau în Iugoslavia i-a făcut generalului Mihailovici o ofertă: își va retrage trupele din Balcani și se va retrage în plus și din Austria și Ungaria, dacă comandamentul forțelor occidentale era de acord să ocupe imediat zonele evacuate. Această propunere care nu putea fi făcută decât cu aprobarea Berlinului a fost respinsă cu hotărîre de către puterile occidentale care i-au cerut generalului Mihailovici să-i spună generalului german să *facă rușilor această ofertă*. La 16 septembrie 1944 comandantul german din Iugoslavia s-a oferit să se predea imediat generalului Mihailovici. Dar a cerut să fie prezentă la ceremonie o unitate americană, o condiție care după cum credea el ar fi arătat clar că nu se preda comuniștilor. Generalul Mihailovici și colonelul MacDowell, reprezentantul armatei Statelor Unite, au cerut imediat înaltului comandament aliat din Italia să trimită o brigadă parașutată aliată. Guvernul sovietic și cel britanic s-au opus cererii americane și iugoslave. A fost trimis în schimb degrabă la Moscova Tito, din insula Adriatică unde se refugiase sub protecția britanicilor. S-a reîntors însoțit de divizii motorizate și blindate sovietice, care au intrat atunci pe teritoriul iugoslav violând înțelegerea de la Teheran dintre președintele Roosevelt, primul ministru Churchill și Stalin. Diviziile acelea nu au venit ca să lupte împotriva nemților, ci ca să-l ajute pe Tito să-și zdrobească adversarii iugoslavi. Domnul Churchill a înscenat repede o capitulare specială germană pentru Tito în Italia, și regatul creștin al Iugoslaviei a fost predat prin trădare dominației comuniste.

Generalul Mihailovici a fost prins în cartierul său general din munți de un mare număr de gherile de ale lui Tito, folosind avioane ce purtau insignii britanice, înarmate cu cuvinte de ordine britanice-iugoslave, și îmbrăcate în uniforme britanice. Mihailovici a fost împușcat de un pluton al gherilelor la 24 iulie 1946 după un proces comunist.

Cu trei zile înainte de a se termina procesul lui Mihailovici, ziarul *London Times* declara într-un editorial că Mihailovici meritase pedeapsa capitală pentru contactele lui secrete cu dușmanul. Astfel eroului iugoslav i s-a răpit ultima șansă de

viață, care se bazase pe posibilitatea că Tito și banda lui s-ar fi putut feri de a provoca indignarea nu numai a publicului britanic ci și a întregii lumi civilizate.

Generalul Mihailovici a fost lichidat așa cum fusese lichidat înaintea lui generalul polonez Sikorski în accidentul de avion care cu siguranță a fost cel mai ciudat din toate câte au avut loc. Acești doi oameni au fost înlăturați pentru că prestigiul și personalitățile lor constituiau cel mai serios impediment pentru trădarea țărilor lor respective dominației comuniste de către puterile occidentale – o trădare plănuită cu ani înainte de către forțele misterioase din spatele lor, cele care stăpânesc guvernele, președinții și primii miniștri (1).

Dar de fapt nu a fost niciodată un război civil. După cum au dovedit evenimentele, a fost de la început un război internațional comunist. Uniunea Sovietică a dat ajutor decisiv comuniștilor, dar Statele Unite au ținut înapoi forțele guverului chinez atunci când erau învingătoare și-i tăiau pe comuniști în bucățele.

Uniunea Sovietică le-a dat aliaților ei enormele depozite de muniții japoneze capturate în Manciuria, plus mii de tone de muniții americane sosite din Pacific la Vladivostoc, presupunându-se că pentru Rusia, ca să fie folosite în război împotriva Japoniei. Prin contrast, Statele Unite au pus un embargo pe aprovizionarea aliaților lor, în care au fost incluse munițiile de calibru 300 pentru puștile americane de calibru 300 care fuseseră mai înainte date celor mai bune divizii chineze. Prin aceasta Statele Unite au dezarmat cele mai bune trupe chineze.

După ce a explicat motivele pentru care trebuie să îmbrățișăm China comunistă, domnul Attlee s-a arătat opus acordării de sprijin acelora pe care britanicii îi consideră a fi nedemocratici.

- *Reprezentantul Walter H. Judd, răspuns domnului Attlee în US News & World Report.*

Într-un raport făcut parlamentului britanic după o întâlnire cu președintele Eisenhower în Jamaica, domnul Churchill a explicat că ei discutaseră și despre astfel de «personalități incomode» ca Ciang Kai șek și Syngman Rhee. Este evident deci că nu ucigași în masă ca Stalin, Mao și Tito erau considerați ca indezirabili ca conducători de către laburistul Clement Attlee și de către Winston Churchill, șeful partidului conservator și marele luptător pentru libertate – ci bărbații care au încercat să-și salveze țara de tirania comunismului.

Vorbind despre revoluția franceză care în numele libertății a măcelărit 300.000 de francezi și l-a înlocuit pe cel mai bun rege al Franței cu tirani ca Robespierre și Saint Juste, Napoleon a spus: «*La liberté ne fut qu'un prétexte*» (Libertatea nu a fost decât un pretext). Comportarea conducătorilor americani și britanici față de unsprezece națiuni europene și față de poporul chinez după cel de al doilea război mondial este o dovadă destul de grăitoare că în ciuda a ceea ce publicitatea aservită a transformat în

adevăr istoric, se poate aplica aceeași remarcă așa zisului «război de eliberare» din Europa și din Asia.

Pentru ca să ne adâncim înțelegerea, să ascultăm ce are de spus generalul Claire Lee Chennault despre misiunea Marshall și despre «eliberarea» Chinei în cartea sa *Way of a Warrior*. Această carte este un monument ridicat credinței, eroismului și inventivității americane și ar trebui să fie citită în mod obligatoriu de fiecare elev din Statele Unite, dar a fost în schimb interzisă în cele mai multe biblioteci publice.

Reducând la elementele de bază iată ce a făcut misiunea Marshall în China:

A impus cu forța un armistițiu la vremea când forțele guvernului central erau câștigătoare. Când în mod natural generalisimul s-a opus să sprijine o politică care însemna dezastru militar pentru forțele lui, Marshall a făcut presiuni după maniera lui Stilwell tăind cursul oricărui ajutor militar american inclusiv surplusul de război care fusese deja cumpărat și plătit de către chineji....

La nord de Hancow circa 200.000 de trupe ale guvernului înconjuraseră 70.000 de comuniști și începuseră o treabă metodică de exterminare. Comuniștii au făcut apel la Marshall pe baza armistițiului propus și s-au aranjat lucrurile astfel ca să înceteze lupta în timp ce comuniștii au ieșit în marș din capcană și s-au dus în provincia șantung, de unde cam după un an a început o mare ofensivă comunistă. Cam 100.000 de trupe comuniste erau încercuite de forțele guvernului pe râul de Est aproape de Canton. Echipa armistițiului a obținut eliberarea lor și a permis comuniștilor să mărșăluiească nestingheriți până la golful Dias unde s-au îmbarcat pe jonci și au navigat la șantung....

La începutul anului 1946 o ofensivă a guvernului a capturat Kalganul și a închis trecătoarea, *prințând în cursă un milion de comuniști chinezi*. Marshall a depus mari eforturi ca să-l determine pe generalisim să deschidă trecătoarea Kaldan pentru acești comuniști. Generalisimul a cedat în cele din urmă și comuniștii s-au revărsat în Manciuria. Apoi comuniștii au încălcat armistițiul și au fortificat trecătoare Kalgan. După un an armatele guvernului chinez au trebuit să lupte într-o campanie sângeroasă ca să recâștige trecătoarea... Trupele care au mărșăluit protejate de siguranța armistițiului creat de americani prin trecătoarea Kalgan au fost acelea care s-au reîntors înarmate cu arme japoneze (și americane) și care au câștigat bătăliile decisive din Manciuria în vara anului 1947.

Generalul Marshall executa desigur ordinele și respecta instrucțiunile emise de la Casa Albă, așa cum făcuse la vremea celeilalte «zile a infamiei». Dar acțiunile de data aceasta președintele Statelor Unite din proprie inițiativă, sau mai degrabă sub presiunea unor forțe externe irezistibile, așa cum o făcuse președintele Roosevelt înaintea lui atât în timpul cât și după dezastrul de la Pearl Harbor?

Istoria operației Chinei roșii este destul de cunoscută astăzi ca să putem spune despre ea fără nici o posibilitate de contradicere: a fost în întregime sub controlul unui

grup de indivizi dintre care unii erau membri identificați ai organizațiilor comuniste, în timp ce restul se aflau sub acuza de neloialitate și activități de spionaj, deși nu au fost niciodată aduși de fapt în fața tribunalelor Statelor Unite pentru acele acuze. Influența acelor oameni, sau mai degrabă a forțelor pe care le slujeau, asupra hotărârilor președintelui Truman cu privire la problemele Asiei pare să fi fost totală și irezistibilă. Astăzi, după ce a fost admisă China roșie în Națiunile Unite și a fost expulzat de acolo aliatul credincios Ciang Kai șek – ambele acte organizate cu iscusință în întregime de președintele Richard Nixon – și examinând cu chibzuință evenimente cunoscute din trecut, ne este posibil să afirmăm că politica în Asia a acestor agenți comuniști nu a fost niciodată abandonată de către administrațiile care i-au urmat lui Truman, și că a triumfat în cele din urmă sub președintele Nixon, datorită strălucitei supravegheri a doctorului Kissinger.

Cartierul general american al acestor operatori comuniști era la vremea aceea la Institutul pentru Relațiile din Pacific, o instituție semioficială finanțată din abundență de fundațiile scutite de impozite Rockefeller și Carnegie. Unul dintre membrii institutului și directorul periodicului său *Pacific Affairs* a fost Owen Lattimore, fost profesor la universitatea Johns Hopkins, fost director adjunct pentru operațiile din Pacific la biroul de informații de război, și consilier pentru problemele Pacificului la Departamentul de Stat.

Institutul pentru Relațiile din Pacific stăpânea aproape total presa americană. Până și publicații ca *Collier-s* și *Saturday Evening Post* contribuiau la dezinformarea publicului american prin campanii masive în favoare comuniștilor chinezi, împrăștiind atacuri calomnioase împotriva guvernului lui Ciang Kai șek și a forțelor lui armate. Institutul și prietenii lui reușiseră să infiltreze Departamentul de Stat, pe atunci sub conducerea lui Dean Acheson, și Departamentul Trezoreriei unde agentul sovietic Harry Dexter-White era secretar adjunct și Solomon Adler, alt agent comunist, era reprezentantul Trezoreriei pe lângă guvernul lui Ciang Kai șek.

Ce le-a făcut misiunea Marshall forțelor armate ale Chinei naționaliste i-a făcut echipa Dexter-White-Solomon Adler economiei ei, distrugând moneda chineză și provocând o inflație nestăvilită. Dându-și seama de pericolul unei monede care nu poate fi convertită generalisimul ceruse și promise de la Senatul Statelor Unite două împrumuturi, unul de 250 de milioane de dolari și celălalt de 500 de milioane. Folosind toate tacticile de împiedecare pe care le puteau imagina și toată libertatea pe care le-o dădea politica pro-sovietică a administrației lui Roosevelt și Truman, White și Adler au făcut ca guvernul generalisimului să primească în patru ani numai 27 de milioane de dolari din primul împrumut și nici un ban din cel de al doilea.

Principalii membri ai bandei de pro-comuniști care îl sprijineau pe anti-americanul Lattimore și activitățile lui legate de Institutul pentru Relațiile din Pacific din Departamentul de Stat erau John Stewart Service, John Carter Vincent, și John Davies. Sub-comitetul Senatului pentru securitatea internă a găsit că Lattimore a fost

«un instrument conștient al conspirației sovietice» și în afară de aceasta l-a acuzat de aproximativ patruzeci de delikte de sperjur. Printr-un fel ciudat de hocus-pocus judiciar nu a fost adus în fața judecării pentru nici unul dintre ele. În faimosul proces de spionaj *Amerasia*, John Stewart Service care fusese arestat de către FBI ca agent sovietic, a recunoscut că i-a înmănat documente secrete lui Philip Jaffe, un spion sovietic; dar tot prin ceva hocus-pocus a fost reabilitat și i s-a dat o recompensă financiară generoasă pentru că fusese îndepărtat temporar din slujba de la guvern căci constituia un risc de securitate. Aceeași dezonoare și aceeași «reabilitare» le-au fost date lui John Carter Vincent și John Davies. Toți trei îl slujiseră cu credință pe generalul Stilwell, pe lângă care fuseseră atașați în timpul operațiilor militare din Birmania și China (2).

Iată ce a avut de spus generalul Patrick Hurley, fostul ambasador american în China, despre Stilwell și prietenii lui diplomați în fața unui comitet de investigație a Senatului :

Performanța generalului Stilwell în China este legată în istorie în mod irevocabil de conspirația pentru răsturnarea guvernului național, pentru a instaura în locul lui un guvern comunist, și toată această mișcare făcea parte, și nu poate fi separată, din celula sau aparatura comunistă care exista la vremea aceea în guvern la Washington.

Președintelui Truman, care în calitatea sa de comandant suprem al forțelor armate americane ar fi putut să oprească imediat toate activitățile de trădare pe frontul asiatic, generalul Hurley i-a scris:

Am cerut să fie mutați carierişti care se opuneau politicii americane în teatrul de război chinez. Acești diplomați de profesie au fost rechemați la Washington și au fost plasați în diviziile din Departamentul de Stat pentru Extremul Orient și pentru China ca superiorii mei ierarhici. Unul dintre acești carierişti pe care i-am eliberat din funcții au fost numiți ca consilieri pe lângă comandantul suprem din Asia.

În raportul său din 1953 cu privire la sprijinul financiar pe care îl dau fundațiile scutite de impozit multor activități anti-americane, comitetul special azi dezmembrat Cox-Reece al Camerei Reprezentanților scrie cu privire la operația Chinei roșii și Institutul pentru Relațiile din Pacific: «Pierderea Chinei în favoarea comuniștilor s-ar putea să fi fost cel mai tragic eveniment al istoriei noastre». Dacă judecăm după propriile lor cuvinte generalul MacArthur și Generalul Chennault erau evident de aceeași părere.

Mă îndoiesc serios că Rusia va începe ceva mai mult decât înghionteli de probă în Europa până nu și-a consolidat flancul asiatic. Potopul de activitate din Europa constă în mare măsură din sondaje ale politicii americane...

Deci aceasta este miza pentru care se duce jocul în China. Dacă flancul asiatic al Rusiei va fi asigurat și forța aeriană americană va fi împinsă dincolo de un stadiu critic, atunci va fi deschis drumul pentru activități noi și puternice în Europa.

- *Generalul Claire Lee Chennault în Way of a Fighter.*

Le vine ciudat de greu unora să-și dea seama că conspiratorii comuniști s-au decis să-și facă în Asia jocul pentru cucerirea globală...Că dacă pierdem războiul cu comunismul în Asia, este inevitabilă căderea Europei.

- *Generalul Douglas MacArthur într-o scrisoare către reprezentantul Joseph W. Martin.*

La aceste avertismente serioase din partea a doi neasemuiți experți în problemele militare și politice ale Asiei va răspunde un consilier venetic educat la Harvard, păcălit el însuși sau păcălind pe alții, că (1) la vremea aceea nici generalul MacArthur și nici generalul Chennault nu puteau să-și dea seama de ruptura tot mai adâncă dintre Moscova și Peking și că (2) astăzi amândoi ar fi deasemeni de părere că China roșie poate fi câștigată de partea anti-comunistă ca să contracareze aspirațiile Rusiei sovietice. Noi credem dimpotrivă că amândoi generalii ar fi râs de aceste sugestii lipsite de inteligență. Ei știau foarte bine că certurile dintre cele două mari puteri comuniste se referă în principal la chestiuni de doctrină personală și chestiuni de metodă, și anume, care este cel mai bun mod de a lichida lumea ne-comunistă, și cum poate fi făcut acest lucru mai rapid. și ei știau deasemenea și că cele două mari puteri comuniste se vor alia întotdeauna atunci când este periclitat comunismul sau vreo acțiune comunistă în orice parte a lumii, așa cum au dovedit-o Coreea și Vietnamul.

Era inevitabil ca niște prostănaci liberali și niște agenți comuniști printre noi să se prevealeze de astfel de certuri de familie între soviete și Mao, așa cum au făcut-o în cazul lui Tito și Stalin, ca să ne facă să ne simțim în siguranță cu privire la pericolul comunist, seducând astfel Statele Unite să-și slăbească vigilența. Nu dăm importanță prea mare ambițiilor Chinei roșii cu privire la Siberia. Expansiunea chinezilor s-a îndreptat întotdeauna în spre sud, și în acea direcție se face astăzi presiune din partea Chinei. Apoi, «*Lebensraum-ul*» spre care tind chinezii a avut întotdeauna un caracter industrial și comercial și s-a aflat în regiuni dens populate, după cum se vede din exemplul coloniilor lor din țări străine de pe fiecare continent, și din fiecare oraș mare – și cele mai bune terenuri de vânătoare ale comuniștilor sunt printre mulțimile de oameni, nu în tundra pustie.

În raporturi diplomatice normale, în general este un factor necunoscut cât de departe este dispus adevăratul să meargă cu concesiile sale. Dar în aproape toate

negocierile dintre est și vest de după război sovietele au fost cruțate de această grijă. Neînțelegeri pe față între adversarii lor, discuții deschise în parlament și în presă, caracterul general defetist al politicii occidentale, și anumite canale de informare foarte speciale, i-au informat întotdeauna dinainte de limitele rezistenței occidentului, și negocierile au început în mod inevitabil de acolo. și Chinei roșii i-a fost prezentat într-o conjunctură a ei internă foarte precară un târg încă și mai bun în decembrie 1954 prin Tratatul de apărare reciprocă între Statele Unite și China naționalistă. Fără nici o târguială, înainte de a se începe orice negocieri, și deci fără orice posibilitate de compensare din partea Pekingului, Washingtonul l-a forțat pe Ciang Kai șek să evacueze arhipelagul Tachen, și astfel l-a înlănțuit pe față pe generalisim – o victorie politică și militară pe care în mod normal China roșie ar fi putut s-o obțină numai prin negocieri lungi și grele sau printr-o victorie militară.

Mișcări de revoltă internă în forțele armate și printre țărani au făcut ca anul 1954 să fie cel mai greu an pentru guvernul de la Peking, și în consecință cel mai favorabil pentru o posibilă debarcare naționalistă și o recucerire a Chinei continentale de către forțele generalisimului. Din același punct de vedere, grupul insulelor din nord era aproape la fel de important ca și grupul Quemoi. Tachen domină terenurile joase ale coastei Cekiang în care se deschide valea râului Iangte; râul ocolește șangaiul și duce direct la Nanking prin Kiangsu, care este una dintre cele mai populate provincii ale Chinei. Kiangsu a fost întotdeauna în mod special devotată cauzei generalisimului, și acolo ar fi apărut din pământul Chinei gherilele naționaliste cu miile.

Abandonarea insulelor din nord nu putea să aibă pentru oamenii Chinei continentale decât o singură semnificație adânc îngrijorătoare. Însemna că lumea occidentală a predat definitiv 700 de milioane de chinezi asuprașitorilor lor comuniști, și că flota din Pacific a Statelor Unite din jurul Formozei (Taiwan) se afla acolo nu ca să protejeze regimul lui Ciang Kai șek, ci ca să-l împiedice pe generalisim să încerce vreodată mult așteptata debarcare. și dacă mai exista vreo îndoială despre aceasta, secretarul de stat Dulles a risipit-o când a declarat iritat unui grup de jurnaliști care îi cereau insistent informații, că recunoașterea guvernului de la Peking va avea loc «în momentul în care această recunoaștere va coincide cu interesele Statelor Unite».

La vremea aceea Richard Nixon era vicepreședinte în guvernul în care John Foster Dulles era secretar de stat. Ziariștii liberali și conducătorii opiniei publice de astăzi, maeștri în ceea ce privește informațiile false și înșelătoare, pretind că există un contrast între politica pro-maoistă a președintelui Nixon și politica «inflexibilă» anti-comunistă a lui Dulles. Intenția evidentă a înșelătorilor este acum, cum a fost întotdeauna în condiții asemănătoare, să ascundă existența permanentă a conspirației internaționale pro-comuniste, și influența pe care a avut-o aceasta asupra politicii externe americane de la începutul epocii lui Roosevelt încoace, atât sub administrații Democratice cât și sub cele Republicane.

Adevărul este că, din momentul vânzării lui Ciang Kai șek și a poporului

chinez dușmanului universal de că tre administrația președintelui Truman până la pelerinajul obscen al președintelui Nixon la Peking, politica Washingtonului în Asia a fost dintotdeauna aceeași. Printre altele la această politică aparțin : (1) interzicerea ca generalul MacArthur să folosească forțele armate ale lui Ciang Kai șek pentru o debarcare simulată chiar, care ar fi imobilizat diviziile chineze roșii; (2) interzicerea ca toți generalii care au luptat în Coreea să câștige războiul; (3) începerea demolării forțelor de eliberare ale lui Ciang Kai șek prin așa zisul Tratat de Asistență Mutuală din 1953; (4) invitarea Chinei roșii să fie printre negociatori la conferința de la Geneva; (5) negocierile prelungite și prietenești cu reprezentanții lui Mao la Geneva și la Varșovia; (6) interzicerea ca generalii americani să câștige războiul în Vietnam; și (7) inhibarea din nou a 500 de mii de trupe de lupte ale lui Ciang care sprijiniți de marina și forța aeriană a Statelor Unite nu numai că ar fi asigurat victoria în Vietnam dar ar fi putut deasemenea, ca o consecință să cauzeze prăbușirea supremației roșii în China.

Această politică a culminat cu admiterea Chinei roșii la Națiunile Unite, de mult pregătită, și expulzarea Chinei naționaliste atât din adunare cât și din consiliu.

(1) Credem că a mai existat încă un motiv pentru acțiunea susținută prin care generalul Mihailovici a fost băgat în mormânt. Nu din sadism ci conform unei strategii bine definite. Forțele Ascunse nu iartă niciodată pe un om sau un grup de oameni care au putut să pericliteze cu adevărat principalul lor scop. Mihailovici o făcuse transmițând și sprijinind propunerile de capitulare germane, care ar fi putut foarte bine să pună capăt ostilităților dintre germani și aliații occidentali înainte de a se realiza anihilarea Germaniei ca putere militară – cu toate posibilitățile periculoase pe care le-ar fi creat un astfel de acord prematur pentru soviete. S-ar putea ca Rudolf Hess, care cu siguranță este cel mai puțin războinic dintre toți conducătorii nemți chiar judecând după standardele judecătorilor de la Nürnberg, să fie încă închis la Spandau pentru un motiv asemănător, ca ultimul încarcerat dintre «criminalii de război» – și foarte probabil să moară în celula lui. Să ne amintim că Hess a fost deasemenea aducătorul unei propuneri de pace premature și neavenite.

(2). La 12 februarie 1973, toți acești «vechi cunoscători ai Chinei» și «profeți», ca să folosim terminologia din *Newsweek*, au fost sărbătoriți, onorați și salutați de 300 de colegi diplomați la un «festin de reabilitare» organizat de către American Foreign Service Association [Asociația Americană pentru Serviciile Externe]. În esență argumentația vorbitorilor și a revistei *Newsweek* a fost următoarea: «cum pot acești oameni fi vinovați de lipsă de loialitate sau chiar trădare, când ceea ce au făcut ei cu atâția ani în urmă este exact ceea ce au făcut și realizat președinții Truman și Nixon – și ceea ce au fost înclinate să facă toate administrațiile de atunci până astăzi?»

11

Când teama a fost doar un pretext

Dar prietenilor noștri le este așa de teamă că se va întâmpla ceva!

Eu zic: să facem ceva pentru care inamicul să aibe teamă.

- *Syngman Rhee* în *US News & World Report*

Dacă guvernul ar avea dovezi reale că o națiune își dezvoltă avioanele, vapoarele, astfel încât să poată lansa un atac nuclear masiv, ar trebui să înarmeze imediat avioanele și bateriile noastre, să lanseze vapoarele noastre, pregătite să lanseze un atac sau să protejeze propriul nostru teritoriu și apoi să anunțe dușmanul potențial că dacă nu își demontează atacul până în 72 sau 24 de ore, ne vom simți îndreptățiți să atacăm imediat. Eventualul dușman atunci ar trebui sau să-și lanseze atacul sau să se conformeze.

Astfel am avea cel puțin șanse egale.

- *Căpitanul W. D. Fulleston* în *The Influence of Power on Foreign Affairs*.

Cred că în trecut eram înclinați să lăsăm politica noastră față de soviete să fie influențată de teamă.

După părerea mea, majoritatea celor care au petrecut un timp acolo [în Uniunea Sovietică] în ultimii 15 sau 20 de ani, trebuie că și-au dat seama că, având în vedere teribila povară pe care Rușii o au de purtat, *ei nu sunt în măsură să provoace militar lumea vestică*. Cred că în trecut ar fi trebuit și pe viitor ar trebui să ne formulăm politica externă în mod total lipsit de teama de care ar fi reacția comuniștilor. Poate că este înțelept să-ți supraestimezi inamicul, dar eu cred că am dat peste bord cu asta.

- *Generalul J.R. Dean* în *US News & World Report*.

Teama a fost folosită ca un pretext de către cei care au dictat politica externă a Americii după Ialta până în momentul când a devenit posibil s-o invoce ca un motiv posibil pentru ultimii pași diplomați în spre capitularea definitivă mascată – Interzicerea Testelor Nucleare și Tratatul de Neproliferare; înlocuirea Chinei naționaliste cu China roșie la Națiunile Unite; ratificarea forțată de către Germani a tratatelor de la Moscova și de la Varșovia și în fine Ialta nucleară, care a avut loc la Moscova unde au acceptat-o președintele Nixon și domnul Kissinger fără nici o compensație sau garanție.

Politica lipsită de teamă față de răufăcătorii de la Moscova recomandată în 1955 de către generalul Dean, și recomandată întotdeauna de către conducătorii americani bine informați, loiali și liberi, ar fi trebuit să constituie în orice împrejurări politica guvernului unei puteri mondiale de statura Statelor Unite. Este o politică care ar fi asigurat pacea în lume, fără să fie nevoie să plătească pentru ea la fiecare nouă cerință, nouă incursiune și nouă provocare din partea lumii comuniste cu noi concesii, noi retrageri, și noi răscumpărări. Dacă de la 1955 încoace forța militară crescândă a Uniunii Sovietice, atât nucleară cât și convențională, a creat o situație în care teama poate fi invocată ca o argumentație mai mult sau mai puțin acceptabilă care să explice astfel de evenimente tulburătoare și revoltătoare ca cele din The Bay of Pigs [Cuba] și trădarea lui Ciang Kai șek, fără îndoială nu aceasta a fost situația în intervalul dintre Potsdam și dezmembrarea capacității americane de a da prima lovitură în 1962, sub administrația președintelui Kennedy.

Cu toate acestea, istoria arată că în acest interval au avut loc trădarea finală a Poloniei; asasinarea lui Mihailovici și vânzarea regatului Iugoslaviei și a Cehoslovaciei imperiului comunist; blocada ilegală a Berlinului; predare întregii Chine comunismului; primul război care nu trebuia câștigat, în Coreea; permisiunea președintelui Eisenhower acordată reprimării revoltei ungarilor împotriva tiraniei comuniste cu cruzime de către soviete; sprijinirea ultimatumului sovietic adresat Marii Britanii și Franței prin mobilizarea celei de a șasea flote a Statelor Unite; înfrângerea de la Dien Bien Fu și înmânarea a jumătate din Indochina cu cele 14 milioane de locuitori ai ei imperiului comunist; și conferințele de la Geneva unde comuniștii au păstrat sau au obținut tot ce au dorit.

Președintele Roosevelt oferă propria sa explicație pentru atitudinea lui aprobatoare față de cerințele lui Stalin la Québec, Teheran și Ialta. Nu a fost de teamă. O găsim într-un articol de al lui Forrest Davies în *Saturday Evening Post* de la 1 septembrie 1945, care a fost revăzut personal de către președinte cu puțin înainte de moartea sa:

La Teheran președintele a arătat în cea mai mare măsură hotărîrea lui nestrămutată să înroleze Uniunea Sovietică într-o colaborare sinceră și de bună voie...Pot să spun că această hotărîre este în centrul marelui lui plan. În tot timpul

sesiunilor urma să facă orice efort ca să prevină dorințele lui Stalin în favoarea acestui scop.

Politica președintelui față de Rusia, deși nu a fost niciodată definită în mod explicit, a fost criticată din diverse unghiuri.... Să presupunem că în ciuda tuturor concesiilor, Moscova se va dovedi neîmpăcată, atunci ce asigurări ne dă atitudinea lui Roosevelt că Uniunea Sovietică nu va captura Polonia, Finlanda, Balcanii și chiar Germania așa cum a fost cazul cu statele baltice?

Jucând cea mai enormă miză pe care a jucat-o vreodata un om de stat, președintele a pariat că Uniunea Sovietică are nevoie de pace și este dispusă să o cunpere colaborând cu occidentul.

Ce nu i-a spus președintele Roosevelt domnului Davies (dar ce reiese din documentele date publicității) este că atunci când a avut loc conferința de la Teheran el deja cedase pretențiilor lui Stalin să domine nu numai statele Baltice ci și Polonia, România, Ungaria și Balcanii, cu o singură condiție: ca aceste concesii demente să fie ținute secret până după alegerile prezidențiale iminente din Statele Unite. Consimțirea lui gratuită la această imensă asasinare de vieți și libertăți ale oamenilor debilitază în mod serios motivația și prin aceasta și acceptabilitatea scuzelor președintelui.

În ceea ce îl privește pe domnul Churchill, în scrierile lui am găsit doar un singur efort scurt și nebulos de a explica de ce a fost așa de generos cu viața și libertatea altor popoare. Acesta are loc atunci când, povestind cum Stalin i-a recunoscut că lichidase 10 milioane de țărani pentru ca să-și impună colhozurile și politica de colectivizare a agriculturii, el comentează cu sagacitate:

Când îmi revin aceste imagini îmi reamintesc de ciudata impresie pe care am avut-o în acel moment, de milioane de bărbați și femei care au fost șterși de pe suprafața pământului sau dislocați pentru totdeauna.

Fără îndoială că va veni o generație care nu va ști de suferințele lor, dar care va avea mai multă mâncare și va binecuvânta numele lui Stalin (1).

Există un motiv pe care Roosevelt – dar desigur că nu și Churchill – l-ar fi putut invoca pentru ca să explice colaborarea lui cu ucigașul în masă Stalin: ura lor comună pentru imperiul britanic, pentru toate imperiile europene în general, și poate pentru tot ce este european. De aceea este greu să credem că sunt sincere explicațiile pe care i le-a dat președintele Roosevelt lui Forrest Davies pentru concesiile masive pe care i le-a făcut lui Stalin. și după tot ceea ce a avut loc în viața internațională de la conferința de la Potsdam încoace și a demonstrat că politica sovietică nu poate fi reformată și a demonstrat caracterul veșnic al conspirației comuniste, este imposibil să credem că speranța de a-l atrage pe Stalin sau pe conducătorii comuniști în general de partea democrației, explică faptul că politica de capitulare a lui Roosevelt a fost

continuată de către succesorii lui. Poate oare fi explicată această atitudine defetistă a celor ce s-au întrunit la Ialta prin argumentul «temerii» oferit de ei, prin dilema lor de a «ceda sau pieri»? Noi credem că această explicație este la fel de inacceptabilă.

Când a plecat din Berlin la Moscova în 1945 ca să aranjeze împreună cu colegul său Molotov dubla înșelătorie a «alegerilor libere» în țările ocupate de comuniști, secretarul de stat James Byrnes și-a luat rămas bun de la jurnaliștii care îl însoțiseră la aeroport ridicând solemn mâna și exclamând: «O singură lume unită sau nici un fel de lume!» Este exact aceeași falsă dilemă, și aceeași lozincă generatoare de teroare pe care a folosit-o președintele Nixon în 1 februarie 1972 înainte de a pleca la Peking împreună cu perechea sa Kissinger, când a exclamat la un dejun religios: «Să trăim împreună în pace, sau să murim împreună!»

În 1945 Statele Unite aveau arme atomice și lumea comunistă nu le avea. Forțele Statelor Unite, cele britanice și cele franceze, care fuseseră afectate de eforturile războiului de zece ori mai puțin decât forțele sovietice și cu maxina lor capacitate de război aproape intactă, se aflau încă în Europa și dominau situația acolo. În sprijinul acestor forțe exista un aparat industrial formidabil, câtă vreme efortul de război sovietic depinsese de ani de zile aproape în întregime de aprovizionarea din occident. Desigur situația militară comparativă a fost cu totul alta în 1972. *Cum poate aceeași formulă să fie aplicată la două situații atât de diferite?*

Nu poate! și de fiecare dată când trebuie explicată o altă retragere, un alt pelerinaj ca cel de la Canossa [NT unde împăratul Henrich IV s-a umilit în fața adversarului său] avem în fața ochilor același mister, aceeași imposibilitate de a găsi vreun răspuns la această întrebare uluitoare în afară de faptul că conducătorii occidentali, indiferent dacă aparțineau grupului liberal sau celui conservator, doreau sau erau dispuși

să satisfacă impulsul lumii comuniste spre expansiune sau dominație. Asta este adevărat chiar atunci când Moscova nu are forța politică și militară necesară să-și impună cerințele, și indiferent dacă măsurile luate sunt sau nu un pas ireversibil înainte pe drumul pierzaniei.

Sunt lucruri mai rele decât războiul atomic. Brutalizarea trupului, degradarea înceată a minții, deformarea chinuitoare a sufletului și a personalității care sunt rezultatele spălării creierului de către comuniști, și inevitabila decadere morală, spirituală și fizică a unei națiuni care consideră că pacea e mai importantă decât principiile, sunt mult mai rele decât războiul atomic... Războiul atomic ar putea să însemne o moarte rapidă, cealaltă alternativă reprezintă o moarte înceată și sigură a mai mult decât partea fizică a omului.

- *Hanson W. Baldwin, redactorul secției militare la New York Times.*

Majoritatea celor 200 de milioane de americani poate că nu vor declara atât de categoric cum a făcut-o maiorul Balwin că ei preferă moartea atomică mai degrabă decât tot ceea ce ar însemna dominația comunistă asupra țării lor. Totuși suntem siguri că aceeași majoritate ar lupta ca să prevină o astfel de calamitate chiar cu riscul propriilor lor vieți, ceea ce înseamnă cam același lucru. Dar este oare situația așa cum ne este ea insistent prezentată în forma asta rigidă de către camarila falsei dileme «predă-te sau mori»?

Legitimitatea argumentului «temerilor» trebuie verificată sub toate aspectele confruntării dintre est și vest: efectivul militar; armamentul convențional și nuclear; capacitatea primului atac; bazele militare pe teritoriu străin; capacitatea industrială; economisirea sau risipirea de forțe; reținerea sau pierderea adevăraților aliați; gradul de infiltrare comunistă în mașinăria administrațiilor occidentale și în relațiile internaționale occidentale, și printre cetățenii de vârstă recrutării; și ce a mai rămas din posibilitatea de a folosi ceea ce președintele Eisenhower numise cea mai bună piedică în calea agresivității sovietice.

Făcută cu obiectivitate inflexibilă sub toate aspectele înșirate mai sus, o astfel de verificare ar arăta că din îmboldul unei forțe irezistibile, politica Statelor Unite, ca conducătoare a lumii occidentale, a fost obligată să se orienteze față de amenințarea comunistă în spre a împinge lumea din era falsei dileme într-o altă eră în care trebuie într-adevăr să fie făcută alegerea între «O singură lume unită sau nici un fel de lume», între apartenența la un imperiu comunist sau anihilarea nucleară, între a fi roșu sau a fi mort. Cu alte cuvinte, va arăta că, în intervalul de la conferința de la Ialta până la expedițiile lui Nixon la Peking și la Moscova această politică nu a abandonat niciodată scopul ei imuabil fixat deja de președintele Roosevelt când a predat dominației comuniste toate acele părți ale Europei de care dispunea în acel moment, și de către președintele Truman când a făcut același lucru cu China – și ca să mergem și mai mult înapoi, de către președintele Wilson și consilierii săi când au hotărât că Rusia trebuie să fie comunistă.

Cam la zece ani după sfârșitul primului război mondial, industria grea, tehnologia și finanțele Statelor Unite au fost acelea care au contribuit la construirea industriei grele a Rusiei roșii, și prin aceasta a industriei ei a armamentului și a potențialului ei de război. Mai recent, măsura în care la pregătirea militară sovietică a contribuit munca clasei muncitoare americane împreună cu toți contribuabilii americani a fost demonstrată clar de către refuzul lui Harold Stassen de a da Senatului Statelor Unite o listă cu cantitățile și natura obiectelor exportate în Rusia sovietică printr-o nouă definiție liberalizată a «materialelor nestratigice» – pe baza ciudatului argument că acea listă era un document confidențial. De atunci încoace noi liberalizări au șters practic diferența dintre ce este și ce nu este strategic, și Iugoslavia comunistă, care este un dușman potențial, a primit cele mai bune materiale pe care le poate furniza industria Statelor Unite în valoare de miliarde de dolari pentru forțele ei de sol și

aeriene. De când au fost stabilite noi raporturi prietenești între Washington și Peking, trebuie să ne așteptăm la un fluviu de «materiale nestrategice» și de credite de lungă durată să curgă spre vest [spre China], care deasemenea va ajuta celui dușman de proporții îngrozitor de mari din Asia să-și ridice potențialul militar, prestigiul și influența.

Citind jurnalul maiorului Jordan (*From Major Jordan Diaries*) dispare orice îndoială cu privire la felul în care a început echiparea de astăzi cu putere nucleară a forțelor sovietice. Maiorul Jordan a fost cel care dirija din postul lui din Montana în timpul ultimului an al celui de al doilea război mondial tranzitul mărfurilor între Statele Unite și Rusia sovietică. Intrigat de enormele lăzi de mai multe tone fiecare care călătoreau spre Moscova cu eticheta «valiză diplomatică» astfel încât nu erau niciodată supuse unei reale examinări, maiorul Jordan a cerut instrucțiuni de la Washington. Cei de la Washington, unde la vremea aceea echipa Hopkins – Dexter-White – Morgenthau dictau legile, i-au ordonat imediat să lase «valizele diplomatice» să treacă fără să fie inspectate și să nu se mai gândească la ele.

Totuși curiozitatea, și fără îndoială oarecare îngrijorare patriotică, în cele din urmă au fost mai puternice decât disciplina și maiorul Jordan și cu colaboratorii lui militari au făcut în așa fel încât au comis o violare îndemânatecă ce nu putea fi decelată a acelor grele valize diplomatice. Ce au găsit i-a lăsat mai uluiți ca oricând. Acele lăzi imense erau pline de ceea ce ei au numit «pământ». Una sau două dintre ele conțineau deasemenea și grămezi de planuri ingineresti. Mai târziu au înțeles că ceea fusese transmis sovietelor cu ajutorul lor erau tone de material de fuziune și planurile ingineresti ale proiectului Manhattan, care era la vremea aceea o activitate militară ultrasecretă. Astfel de încunoștiințare în prealabil ar explica indiferența care ar fi fost altfel uimitoare a lui Stalin când a fost informat la Potsdam de bombardarea atomică de la Hiroșima și Nagasaki.

Timp de câțiva ani decisivi după conferința de la Potsdam, și chiar și după prima explozie atomică sovietică, Statele Unite și puterile occidentale erau în cea mai puternică poziție posibilă ca să țină piept sovietelor în orice confruntare fie diplomatică fie militară. Ar fi putut să se prevaleze de această situație privilegiată pentru ca într-adevăr să impună lumea de libertate și dreptate care fusese în mod mincinos promisă atunci când milioane de ființe omenești au fost azvârlite în căldarea diavolească a inutilului al doilea război mondial. Dar nu s-a făcut nimic. Președintele Truman a urmat sfatul lui Bernard Baruch să aștepte cu nerădbare marea contopire a celor Două Lumi.

Procesele verbale ale cercetărilor Senatului și investigațiile Comisiei pentru Enrgia Atomică ne arată clar cum și prin cine Statele Unite și toată lumea liberă împreună cu ele, au pierdut ulterior avantajul deloc negliabil care ar fi decurs în raporturile cu Rusia sovietică dintr-un monopol prelungit asupra bombei cu hidrogen. «Eroul» celui de al doilea capitol din istoria furtului hegemoniei atomice a fost

profesorul J. Robert Oppenheimer împreună desigur cu protectorii și patronii lui din trei administrații. În ciuda binecunoscutelor lui legături comuniste, Oppenheimer fusese numit să fie șeful științific al proiectului bombei atomice în timpul celui de al doilea război mondial, și a avut deplină putere asupra dezvoltărilor ulterioare ale armelor nucleare până în decembrie 1953. Soția, fratele, amanta și prietenii lui intimi erau comuniști notorii. El însuși dădea anual sume mari de bani partidului comunist. S-a prevalat de postul lui pentru ca să întârzie cu ani producerea bombei cu hidrogen în laboratoarele Statelor Unite, știind foarte bine că sovietele se grăbeau să avanseze cu acest proiect. Când în cele din urma datorită vigilenței FBI-ului și plângerilor subordonaților lui de la Los Alamos, Oppenheimer a fost adus în fața unui comitet senatorial de investigație, i s-a retras accesul la proiecte secrete din cauza «dovezilor de defecte fundamentale din caracterul său», din cauza că «legăturile lui cu comuniști notorii erau mult dincolo de limitele tolerabile ale prudenței și rezervei» și din cauza că «se prevalase de postul său de încredere pe care îl avea pentru ca să se opună realizării bombei cu hidrogen».

În timpul investigațiilor Oppenheimer a recunoscut că cu ani înainte un agent comunist numit Haakon Chevalier îl informase de existența unei rețele de spioni care încerca să strângă cât mai multe informații posibil despre dezvoltarea armelor atomice în Statele Unite, și îl invitase să participe la activitățile ei. Oppenheimer a susținut în timpul investigațiilor că el refuzase propunerile lui Chevalier. Totuși s-a stabilit că știuse timp de ani de zile de existența acelei rețele de spioni și nu spusese nici un cuvânt despre ea autorităților de securitate ale Statelor Unite. S-a dovedit și a fost recunoscut de Oppenheimer faptul că după propunerile criminale ale lui Chevalier, Oppenheimer a păstrat raporturile prietenești cu el întâlnindu-se cu el în general în străinătate. Oppenheimer a recunoscut și că în timpul războiului se făcuse vinovat de sperjur de șapte ori când era chestionat de agenții de securitate ai Statelor Unite. Chiar numai aceste fapte ar fi trebuit să-l aducă în fața tribunalului și în cele din urmă să-i dea aceeași soartă ca soților Rosenberg.

Julius și Ethel Rosenberg au fost executați ca spioni. Trebuie că prietenii lui Oppenheimer erau foarte puternici căci nu a fost pedepsit decât cu retragerea accesului la acte secrete, și pentru aceasta a fost imediat recompensat cu numirea în cel mai dorit și mai bine plătit post din lumea academică americană – cel de director al Institutului de Cercetarea Dezvoltării la Universitatea Princeton, creație a fundației Ford (2).

După ce a fost înlăturat Oppenheimer din conducerea de la Los Alamos, a început cu multă energie acțiunea de producere a bombei cu hidrogen sub supravegherea profesorului Edward Teller și datorită elementelor patriotice din Congres, din guvern și din lumea tehnică, a fost recuperat timpul pierdut și Statele Unite și lumea vestică au fost cruțate de calamitatea de a avea de înfruntat o lume comunistă ca unica posesoare a ceea ce și astăzi este arma absolută. La sfârșitul celei de a doua

administrații a președintelui Eisenhower se putea afirma că totalul potențial al Statelor Unite (în termenii tonajului, mijloacelor de lansare; bazelor aeriene, submarine și balistice; și detecție defensivă) era apreciat de experți a fi în raportul de *patru la unu* față de cel al sovietelor. Dar aici a început un nou capitol în istoria hegemoniei nucleare pierdute.

Acest capitol, capitolul Rostow, nu oferă ca și povestea lui Oppenheimer interesul unui roman de spionaj și contraspionaj căci aici superioritatea nucleară recâștigată, împreună cu garanția de securitate și avantajele generale politice pe care le aducea ea cu sine, a fost cedată în mod voluntar, oficial și pe față. Acest lucru a fost făcut prin dezmembrarea forței de primă lovitură a Statelor Unite, abandonarea bazelor de rachete și bombardiere din Europa și din Orientul Mijlociu, eliminarea bombardierelor B-70, retragerea rachetelor Thor și Jupiter (cele mai mari impedimente) din Europa, și permisiunea acordată în mod deliberat sovietelor, care au fost chiar invitate, să-și aducă armamentul nuclear la nivel de egalitate cu cel al Statelor Unite.

Când a fost ales – sau acceptat – Walt W. Rostow ca consilier intim al fraților Kennedy, ei cunoșteau deja, din lucrările lui publicate, vederile lui despre politica externă și puterea militară. Știau că el era împotriva ca Statele Unite să aibă capacitatea primei lovituri. Știau că el milita pentru ideea ca până și capacitatea celei de a doua lovitură, instrumentul de retaliere, să fie furnizat de «un sistem de armament mai puțin avansat» decât cel pe care îl avea de fapt, pentru ca nu cumva să «sperie» Kremlinul. Ei știau că Rostow era de părere că Statele Unite trebuie să se dezarmeze total, și să pună ceea ce fuseseră forțele lor armate «sub controlul internațional efectiv» a unei organizații mondiale federalizate, și că el milita pentru «reducerea și eventual eliminarea capacităților militare naționale, cu excepția celor necesare pentru menținerea ordinii interne și pentru o forță polițienească internațională». Cu alte cuvinte ei știau că noțiunile de patriotism, de mândrie națională, sau chiar de existență națională erau total străine modului de a gândi și de a simți al domnului Rostow.

Totuși Rostow a fost cel pe care l-au ales atunci când președintele proaspăt ales John Kennedy s-a hotărât, chiar înainte de a lua în posesiune Casa Albă, să trimită un reprezentant la Moscova ca să participe la una din conferințele notorii pro-comuniste de tip Pugwash [NT serie de conferințe despre dezarmare și alte teme globaliste la care au participat oameni de știință din toată lumea, cu simpatii comuniste], și să ia contactul imediat cu autoritățile sovietice cu privire la armament și dezarmare. Rostow s-a întors ca purtător al următoarei propuneri din partea tovarășului Kuznețov: «Politica voastră exclude un atac surpriză împotriva sovietelor. De aceea întreaga voastră capacitate de primă lovitură este un lux inutil. Renunțați la ea, și astfel se va face un mare pas înainte în spre o înțelegere politică între cele două țări ale noastre». Aceasta fusese ce visa Rostow. Kennedy a îmbrățișat imediat ideea, și secretarul apărării McNamara s-a angajat cu entuziasm să o execute.

Noua doctrină – care încă și astăzi guvernează politica externă și militară

americană era ca cel mai bun mijloc de a obține coexistența pașnică cu Rusia sovietică și de a pacifica lumea noastră învrăjbită era să facă sovietele să vadă că nu erau într-o poziție de inferioritate militară. De aceea era evident că ce trebuia făcut era să le lase să ajungă din urmă Statele Unite în ceea ce privește forța nucleară, și chiar să le ajute s-o facă reducând nivelul de pregătire al Americii. Pentru a realiza această politică defetistă, producția de arme nucleare și programul de lansare ale Americii au fost reduse, și sunt menținute cu mult chiar sub nivelul de paritate cu puterea mereu crescândă a Rusiei sovietice în ceea ce privește megatonajul total, rachetele de rază mijlocie, apărarea orașelor și centrelor industriale, rachetele care pot fi lansate din spațiu, și mai ales bombele nucleare foarte puternice care ar fi factorul decisiv în orice confruntare nucleară în care Statele Unite nu erau (cum prin definiție nu puteau fi) cei care atacau.

Vasili Kuznețov era același individ care cu unsprezece ani mai târziu va trata cu omogul intelectual și politic al lui Rostow, profesorul Henry Kissinger, când acest nou dictator al politicii externe a Statelor Unite a venit la Moscova, însoțit de președintele Statelor Unite. Aici vizitatorii, în colaborare cu colegii lor sovietici, au luat toate măsurile necesare pentru ca nu cumva să se repare răul făcut Statelor Unite și securității lumii libere în timpul administrațiilor lui Kennedy, Johnson și Nixon dacă cumva un nou fel de conducător ar pătrunde cândva în Casa Albă.

Vreau să vă reamintesc, și prin aceasta să reafirm poziția noastră, că Spania este poate singura țară care nu a recunoscut situația ce izvorăște din abandonarea popoarelor Europei răsăritene în mâinile Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, și care propovăduiește necesitatea de a restitui libertatea acelor popoare care sunt înrobite tiraniei roșii afirmând aceasta fără nici un fel de restricție. În acest scop considerăm că este insuficientă tactica de renunțare și reconciliere, care face ca popoarele occidentale să fie vinovate de o infracțiune morală și o iresponsabilitate la care nu vrem să participăm.

- *Generalisimul Francisco Franco, într-o cuvântare către Parlamenul Spaniei, 16 mai 1953.*

Cu trei luni înainte președintele Eisenhower exprimase în măsură mai mare sau mai mică aceleași idei ca generalul Franco cu privire la soarta națiunilor captive. În cuvântarea sa despre starea națiunii din februarie 1953 a spus că poporul Statelor Unite «nu va aproba niciodată înrobirea popoarelor ca să negocieze astfel câștiguri imaginare pentru sine». Dar când a sosit momentul să-și dea arama pe față și să demonstreze sinceritatea sentimentelor exprimate, cei doi conducători s-au comportat în mod mult diferit.

Când patrioții unguri s-au ridicat împotriva asupritorilor lor comuniști, generalul Franco a permis să fie înființată imediat o linie de aprovizionare aeriană de

la baze din Spania, ca să ducă eroicilor tineri luptători armele și munițiile de care aveau o nevoie atât de stringentă. Generalul Eisenhower dimpotrivă a făcut din toate puterile presiuni asupra guvernului de la Bonn ca să-l forțeze să retragă permisiunea pe care o dăduse deja ca avioanele spaniole să aterizeze pe sol german pentru alimentarea cu combustibilul de care aveau nevoie.

Ne-am fi putut aștepta de la cei în care avea încredere lumea liberă amenințată cel puțin ca ei să păstreze și să mențină elementele defensive și ofensive (căci sunt aceleași) pe care le dețineau deja. Fară îndoială că aliații și aliații potențiali fac parte din aceste elemente și, după cum a observat însuși generalul Eisenhower, cele 120 de milioane de europeni înrobiți cu potențialul lor exploziv nu erau dintre cele mai neglijabile elemente. Cu toate acestea, contrar angajamentelor ce și le-au luat în mod repetat, și împotriva intereselor propriilor lor țări, indivizii cu responsabilități din Statele Unite nu au demonstrat niciodată vreo preocupare reală pentru valoarea militară și politică reprezentată de națiunile captive. Din contra, cu fiecare ocazie au făcut totul pentru ca să liniștească îngrijorările pe care le-ar fi putut avea Kremlinul cu privire la posibilitatea vreunei răscoale a populației asuprite, și să-l asigure că o astfel de răscoală nu figurează în planurile politice și militare occidentale.

Putem oare atribui incompetenței, dezinformării, sau *temerilor* conducătorilor politici americani, această interdicere autoimpusă de a folosi în mod diplomatic sau militar arma de care se tem sovietele cel mai mult, și care pentru aliații europeni reprezintă cel mai simplu și mai ieftin mod de a compensa tragica lor inferioritate în ceea ce privește forța armată? Ne vine greu să nu vedem în această atitudine manifestarea unei influențe de nemărturisit, străină tuturor intereselor naționale, al cărei principal scop astăzi este izolarea Statelor Unite într-o lume ostilă, cu toate alianțele sale slăbite sau dizolvate și cu pierderea prietenilor. Înlocuirea regimului prietenos și ordonat al lui Batista cu un regim comunist în Cuba este doar una din nenumăratele dovezi de existența și activitatea unei astfel de forțe dominatoare.

Importanța sau chiar existența amenințării comuniste din interior a fost întotdeauna negată de cele mai înalte autorități federale, atât sub guvernele democratice cât și sub cele republicane, în ciuda avertismentelor documentate din partea FBI-ului, care este principala agenție de securitate internă a statului. Acele autorități nu puteau decât să nege că există o astfel de amenințare, căci nu sunt dispuse să explice rolul pe care l-au jucat tot timpul plasând în cele mai sensibile arii din guvern – departamentul de stat, serviciul afacerilor externe, sectorul civil din Pentagon, și chiar unele agenții de securitate – tovarăși de drum notorii sau chiar comuniști pe față.

Ar trebui să explice deasemenea și furia cu care au persecutat și urmărit acele personalități patriotice, militare și civile care i-au denunțat pe prietenii dușmanului și au încercat să-i demaște din locurile lor ascunse. Președintele Statelor Unite a fost acela – însuși generalul Eisenhower – care cu ajutorul majorității senatorilor Statelor Unite i-a dat lovitura mortală senatorul Joseph R. McCarthy, luptătorul, martirul,

bastionul de neînlocuit împotriva acaparării comuniste a țării lui din interior prin infiltrarea administrației, aparatului judiciar și a aparatului legislativ, prin subjugarea aparatului executiv și în cele din urmă la nevoie prin subversiune pe față.

Aceeași administrație care și-a dat toată osteneala necesară ca să-l distrugă pe Joe McCarthy l-a adus și pe Fidel Castro în Cuba. Acesta este un fapt tipic care arată cât de doritoare să colaboreze cu conspirația comunistă internațională au fost întotdeauna birourile care luau decizii în guvernul american. Doi ambasadori americani în Cuba, Arthur Gardner și Earl T. Smith, au fost înlocuiți pentru că îl sprijineau pe Batista care era un anti-comunist, bun administrator și prieten al Statelor Unite, și îl înfierau pe Fidel Castro ca pe un comunist, ceea ce era. William A. Wieland a fost cel care, de la biroul lui din Departamentul de Stat, a realizat aceste două eliminări. Președintele Eisenhower îl numise pe Wieland ca șef al diviziei Caraibilor în ciuda obiecțiunilor furtunoase ale fostului șef al lui Wieland, ambasadorul William Paley, care cunoștea simpatiile pro-comuniste și legăturile comuniste ale fostului său subaltern. Funcționari ai ambasadei americane din Mexico City îl avertizaseră direct pe Milton Eisenhower, principalul consilier al fratelui său în probleme latino-americane, despre adevărata identitate a lui Castro și despre faptul că Wieland nu era demn de încredere. Serviciile de informații militare și FBI-ul informaseră Casa Albă și Departamentul de Stat cu 18 luni înainte de a prelua Castro puterea că Wieland era periculos pentru securitate. Roy Rubottom, șeful lui Wieland la Departamentul de Stat, știuse încă din timpul revoltei din Bogotă că era comunist Castro. Nimic altceva decât existența unei influențe dominante pro-comuniste în cele mai înalte sfere politice nu poate explica de ce în ciuda tuturor informațiilor existente Wieland a continuat să-și păstreze postul și de ce a triumfat politica lui în Cuba. Datorită eforturilor și intrigilor lui, și unei campanii masive lansate de către mass-media americană, administrația Eisenhower a plasat un embargo asupra armelor și munițiilor livrate lui Batista, chiar și asupra acelor pe care le plătise (se repetă aici tratamentul aplicat lui Ciang Kai șek). Castro între timp era aprovizionat în mod clandestin cu arme din abundență, fără de care nu ar fi putut niciodată să-l răstoarne pe Batista.

A existat într-adevăr o perioadă în Statele Unite când nici un pericol comunist nu le amenința instituțiile și existența. Deciziile luate și activitățile tolerate de către guvernul american și de către Curtea Supremă de la prima administrarea a lui F.D.Roosevelt încoace au promovat nașterea pericolului și i-au facilitat creșterea până la proporțiile lui de astăzi.

Decizii administrație și judiciare au făcut ca:

1. Partidul comunist să aibă voie să activeze în Statele Unite.
2. A fost abolită cerința ca membrii partidului comunist să se înregistreze ca agenți ai unei țări străine.
3. Spioni comuniști ca Judith Coplon și alții au fost achitați și puși în libertate sub cele mai ridicole pretexte de procedură.

4. Au fost inventate toate protecțiile juduciare posibile pentru criminalii comuniști aduși în fața tribunalelor, în așa măsură încât aproape în fiecare caz în care erau implicați comuniștii, Curtea Supremă a dat decizii împotriva procuraturii și în favoarea indivizilor acuzați.

5. Legile care interzic subminarea au fost invalidate în state de către curțile federale.

6. Au fost împiedecate școlile și universitățile să dea afară învățătorii și profesorii care refuzau să răspundă sub jurământ dacă erau sau nu membri ai organizațiilor comuniste.

7. Departamentelor guvernului li s-a interzis să predea comitetelor de investigație ale Congresului dosarele de securitate ale angajaților federali, care fuseseră cerute pentru a identifica persoanele numite sau promovate în ciuda avertismentelor FBI-ului și în ciuda rapoartelor negative de securitate cu privire la ele.

8. A fost permisă vehicularea propagandei comuniste prin poșta Statelor Unite, care fusese interzisă înainte.

9. A fost și este și astăzi permis să între zilnic în Statele Unite tone de literatură comunistă din țări comuniste.

10. Contrar intereselor securității militare și publice, și în ciuda multor experiențe neplăcute cu sute de angajați diplomați sovietici din Washington și de la Națiunile Unite, guvernul a permis stabilirea de consulate sovietice în toată țara, multiplicând centrele de propagandă, agitație și spionaj comunist.

11. Departe de a-și folosi puterea de a emite permise pentru radio și televiziune pentru a contracara dezinformarea și interpretarea știrilor în sens pro-comunist de către așa-zisa presă liberă, guvernul a permis acestor două importante canale de știri se se alătore fiecărei companii antiamericane și fiecărei campanii de denigrare a conducătorilor politici patriotici și a forțelor armate.

În ultima analiză munca îndelungată și laborioasă de corupere a tineretului american – care până acum a avut succes doar parțial – a fost îndreptată și împotriva moralului și eficienței forțelor armate, fără să provoace reacția la care ne-am fi așteptat din partea birourilor guvernamentale responsabile, și cel mai adesea cu ajutorul lor.

Violăm natura copilului și facem să fie greu de obținut cele mai bune rezultate etice dacă introducem copilul prea brusc într-un număr de studii specializate, ca cititul, scrisul, geografia, etc., fără relații cu viața lui socială....Adevăratul centru de corelații al obiectelor predate la școală nu sunt științele, nici geografia, ci activitățile sociale proprii ale copilului.

- *John Dewey în My Pedagogic Creed*

Nu poți să faci socialiști din individualiști.

Sistemul progresist a pătruns în toate straturile pâna jos la primele clase elementare ca să pregătească copiii Americii pentru rolul lor de colectivști [comuniști] ai viitorului. Grupul și nu copilul individual este chintesența progresivismului. Copilul trebuie făcut să simtă totdeauna că face parte din grup. Trebuie să aibă gândirea de grup și activitățile de grup.

- *Rosalie Gordon în What Happened to Our Schools.*

Tot prin decizii administrative și cu buna știință a președintelui, indiferent de ce partid politic era la putere, a fost înlocuit sistemul american tradițional de educație, grație unui proces încet și poate ireversibil, prin sistemul pragmatic al lui Dewey guvernat de o filozofie atee, amorală, antipatriotică, pro-marxistă.

John Dewey și discipolii săi Willian H. Kilpatrick, George Counts și Harold Rugg erau propovăduitori pe față ai pricipiilor marxiste și admiratori ai modului de viață din Rusia sovietică, unde credeau ei că «se făuriseră noi principii de bine și rău». Conform pedagogiei pragmatice, scopul educației în instituțiile de învățământ nu este învățarea ci mai degrabă construirea unui nou tip de om pentru o nouă orânduire socială. Capacitățile individuale și diferențele de caracter dintre elevi sunt un impediment, nu o valoare în acest fel de școlarizare. Copiii excepțional de talentați sunt la fel de îngrijorători pentru educatori ca și copiii întârziati mintal. Ce e important e conformitatea, uniformitatea, omogenitatea *grupului de roboți*, o configurare microcosmică a *națiunii de roboți* și a *lumii de roboți*, a utopiei marxiste. Nu are nici o importanță că absolventul de liceu ajunge la universitate cu greutate la citit și la folositul unui dicționar, dacă a învățat să acționeze și să *gândească* laolaltă cu grupul.

Filozofia pragmatică care domină sistemul de învățământ american de astăzi și care a contribuit la formarea modului de a gândi a milioane de americani, nu este numai ateu, este antiteistic. Neagă valoarea absolută a oricărui principiu moral, a adevărului, a oricărui ideal, a oricărui canon de frumusețe și armonie. Religia, patriotismul, legăturile de familie, onoarea, eroismul, devotamentul imuabil față de o cauză dreaptă, sunt rămășițe preistorice care nu au ce căuta în Lumea Ce Va Să Vie. Această lucrare îndelungată și pregătită cu grijă a educației moderne este astăzi unul dintre cele mai importante aspecte ale conspirației comuniste internaționale.

Când a devenit evident că clasa muncitoare americană, datorită prosperității ei crescânde se emancipase cu încetul de sub influența și ideologia comunistă, a fost ales tineretul american ca cel mai important grup din națiune care trebuia cucerit. Putem înțelege motivele operatorilor docti pro-comuniști din generația unora ca Dewey-Counts-Rugg și Marcuse-Aptheker-Angela Davis, dar de ce au fost ei ajutați cu tot dinadinsul de către guvernele americane pentru a căror prăbușire finală ei lucrau cu atâta asiduitate?

Deciziile guvernamentale au făcut ca:

1. Facultățile pedagogice, pepiniere de propagandiști marxști, și-au organizat programa analitică, filozofia și activitățile în deplină conformitate cu filozofia lui Dewey.

2. Discipolii lui John Dewey au avut voie să revizuiască manualele școlare astfel încât să «creeze milioane de noi minți individuale și să le sudeze într-o nouă minte socială».

3. Când datorită unei reacții ostile din partea publicului unele dintre manualele astfel revizuite au fost retrase din bibliotecile școlilor, au fost înlocuite cu asiduitate cu altele care urmăreau într-un mod mai subtil același scop: să pregătească mințile noii generații pentru o lume în care întreaga viața a individului să fie sub controlul guvernului.

4. Instrucția, lectura obligatorie, biblioteca școlii, discuțiile în grup, toate acestea au scopul să fixeze în mintea elevului din clasele elementare până la ultimele clase de liceu convingerea despre supremația a ceea ce este «internațional» asupra a ceea ce este «național» și necesitatea imperioasă ca guvernul mondial unic să înlocuiască în cele din urmă toate guvernele naționale.

5. Profesori străini din țări comuniste să aibă voie să predea în universitățile americane obiecte delicate cum sunt istoria, științele sociale și economia.

6. Conform sistemului de schimburi economice, tineri americani sunt trimiși în Uniunea Sovietică (și pot fi trimiși curând în China roșie) ca să fie îndoctrinați cum trebuie, și tineri propagandiști sovietici, deghizați în studenți, sunt invitați să-și împărtășe propaganda în universitățile americane.

Nu e nevoie decât de o plimbare în jurul clădirilor unei universități sau pe străzile oricărui oraș universitar din Statele Unite ca să se reveleze transformarea grotescă și tragică a unui sector tot mai mare al tineretului american, cauzată de 35 de ani de educație pragmatică încurajată de guvern. Să lăsăm pe unul din admiratorii ei indulgenți, James A. Michener, care a ținut conferința de încheierea promoției la universitatea de stat Kent la 12 decembrie 1970, cam la un an după demonstrațiile studentești anti-militariste care s-au terminat atât de tragic cu moartea a patru studenți, să descrie această minoritate tristă, plictisită, neșesălată, adesea drogată, dar importantă.

Domnul Michener se descrie pe sine însuși ca unul care subscrie la unele din principiile modului de gândire și de viață american de stil vechi, care, ne reamintește el, se caracteriza prin credință în Dumnezeu, patriotism, respect pentru armată, credință în binecuvântările muncii cinstite și sanctitatea căminului, respect pentru cei mai în vârstă și o prejudecată care favorizează monogamia, un fel tradițional de a se îmbrăca și de a se exprima, și forme tradiționale în muzică și în artă. După ce și-a descris calificările, el continuă astfel:

Noul mod de viață respinge aproape fiecare principiu indicat mai sus și astfel este un atac împotriva a tot ceea ce alții consideră cel mai sfânt...Credințele care au menținut organizarea în societate în mod tradițional nu mai sunt respectate, sunt respinse scopurile care au permis ființei umane individuale să activeze în cadrul societății...Creștinismul nu mai este recunoscut a fi principala credință...În noul mod de viață nu mai este loc pentru patriotism...Respectul pentru armată a fost înlocuit cu disprețul. Simbolurile vechi ale patriotismului, cum sunt drapelele, ei le resping cu nerăbdare dacă sunt înclinați spre filozofie, cu dispreț dacă sunt activiști și cu violență dacă sunt revoluționari.

Mulți dintre ei, în special fetele, resping căsătoria tradițională, deși pot s-o accepte de la 30 de ani în sus după ce au trăit cu diveși tineri când erau de 20 de ani...Nu se menționează niciodată castitatea și virginitatea este o iritație temporară...Se renunță la încălțăminte de câte ori e posibil și să fii curat nu mai e o virtute.

Când trec prin oraș în grupuri îi sperie pe cetățenii mai sobri, cărora li se pare a fi incarnarea revoluției. și asta sunt într-un sens.

Domnul Michener a uitat să menționeze acele aglomerări periodice de tineri și fete, uneori cu sutele de mii, care ar putea fi comparați cu indulgență cu adunări de câini hoinari uneori, dacă principala lor ocupație ar fi populația în masă și nu consumul în masă de narcotice și halucinogene.

Acești tineri, descriși veridic de domnul Michener în discursul de încheierea promoției pe care chiar ei i-au cerut să-l țină – acești antipatrioți, antimilitariști, și pângăritori ai drapelului, care cu o zi înainte de tragedia de la universitatea de stat Kent dăduseră foc unei clădiri din complexul universitar în care erau birouri militare – erau de aceeași vârstă ca alți tineri americani care luptaseră cu vitejie în două războaie mondiale și în două războaie care nu trebuiau câștigate în Asia, pentru patria lor și pentru idealurile pe care credeau ei că le reprezintă țara lor. Astfel de schimbări nu au loc de la sine. Au nevoie de o planificare minuțioasă, un efort susținut timp de ani de zile care să cuprindă întreaga țară, cadre abundente (care în acest caz nu puteau fi formate decât din mafia academică) și complicitatea persoanelor din cele mai înalte cercuri guvernamentale, fără care nu putea fi garantată continuitatea netulburată a activității de subversiune.

S-a spus cu oarecare dreptate că cele două războaie care nu trebuiau câștigate din Coreea și Vietnam în care milioane de tineri americani au fost trimiși să lupte în condiții și restricții fără precedent în istoria militară, sunt cauza pentru apariția unei generații de disidenți și rebeli. Trebuie să ne întrebăm în mod foarte serios dacă de fapt aceste două războaie dirijate în mod stupid nu au fost inventate în mod diabolic la cel mai secret post de comandă al conspirației cu singurul scop de a produce la comandă acea generație de disidenți și dezertori.

(1) Domnul Churchill care nu era prost și era el însuși un fermier plin de zel, ar fi trebuit să știe. Agricultură colectivă nu a fost niciodată o metodă favorabilă producției intensive, și munca sclavilor și mai puțin. Supraproducția de către sistemul de ferme individuale din cordonul de nord al Europei centrale, în regiuni care în mod natural sunt mai puțin fertile decât majoritatea terenurilor agricole din Rusia, a dovedit din abundență acest lucru.

La începutul primului război mondial Rusia deja inițiasse revoluția agrară care avusese loc în Marea Britanie la mijlocul secolului anterior, trecând de la agricultura pentru strictul necesar la agricultura valorificată. Colectivizarea agriculturii a stopat această evoluție naturală și binefăcătoare timp de peste o jumătate de secol, în ciuda unor eforturi laudabile făcute de Hrușciiov după ce a făcut cunoștință cu porcii hrăniți cu porumb din Iowa. Sub țarul Nicolae II după reforma agrară a lui Stolâpin, arpoape 80% din terenul agrar al Rusiei trecuse în mâinile țăranilor. La vremea aceea Rusia era grâнарul lumii. Astăzi cu sistemul de gospodării agricole colective, este forțată să importe milioane de tone de grâu din acele țări în care, după cum foarte bine știa domnul Churchill, nici un fermier nu este întâi expropriat apoi asasinat pentru ca nepoții lui să aibă ce mânca.

(2). Povestea lui Oppenheimer are un epilog. La numai câteva zile după asasinarea președintelui Kennedy, președintele Johnson a găsit necesar, mai mult, urgent, ca prim gest public al său să-l cheme pe profesorul Oppenheimer la Casa Alba și să-i înmâneze cu propriile lui mâini prezidențiale un cec de 50.000 de dolari, așa zisul «premiu Fermi» care îi fusese conferit profesorului de o altă fundație din acelea scutite de impozit.

12

Drumul cu cocktailuri

La Geneva am deschis drumul cocktail-urilor (Martini road). Sper că o să rămână todeauna la fel.

- *Nikolai Bulganin către presă.*

Dacă anumite persoane își închipuie că încrederea noastră în victoria marxim-leninismului este o violare a spiritului de la Geneva, evident că ele au o idee greșită despre spiritul de la Geneva. *Ele trebuie să-și remintească odată pentru totdeauna că noi n-am renunțat niciodată și nu vom renunța la lupta pentru victoria comunismului.*

- *Nikita Hrușciiov într-o cuvântare în fața Sovietului Suprem, 29 decembrie 1955.*

Este foarte probabil ca comuniștii să ofere cu multă plăcere cuvinte agreabile în schimbul posesiunii permanente a țărilor pe care le-au înhățat, și în plus a unei șanse ca să facă America să le salveze din nou sistemul de la prăbușire.

Prieteni apropiați ai președintelui sunt îngrijorați de felul în care comunștii se vor folosi de vorbele bune pe care le-a avut de spus domnul Eisenhower despre conducătorii comuniști. Se așteapă ca cel puțin aceste vorbe să fie folosite ca să convingă milioane de oameni ținuți prizonieri de către roșii că conducătorii Statelor Unite își pierd interesul pentru ceea ce li se întâmplă lor.

- *David Lawrence în US New & World Report.*

La Geneva scopul fundamental al guvernului sovietic va fi să ne legeze într-un somn de moarte, în timp ce își perfecționează bombardierele intercontinentale (și rachetele balistice) de care are nevoie pentru ca să ne anihileze printr-un atac surpriză. Ei speră să-l găsească pe președinte dispus să refuze să privească în față adevărurile urâte ale vieții, și predispus să amâne ziua nefastă și să facă ca Ludovic al XV-lea

spunându-i lui Foster Dulles care face pe madame de Pompadour: «Après moi le déluge».

- *William C. Bullitt în revista Newsweek.*

Arta aristocratică a diplomației care nu trebuie să câștige a fost perfecționată înainte de cea a războaielor care nu trebuie câștigate. După conferințele de la Québec, Teheran și Ialta a fost de fapt aplicată în mod consecvent de către negociatorii occidentali în raporturile lor cu omologii lor din răsărit. Ea constă din ignorarea tuturor elementelor unei poziții de forță, dacă din întâmplare deții o astfel de poziție, și din cedarea dinainte fără nici o compensație a tuturor atu-urilor preliminare care ar fi putut servi drept pârgii sau instrumente diplomatice de influențare, astfel încât să sosești dezarmat politic în fața momentului hotărîtor.

Henry Kissinger a dăruit recent notorietate acestei arte, când președintele Nixon a permis ca lupta Americii de a menține China lui Ciang în Națiunile Unite să înceapă de abea după partida lui de ping pong și pilgrimajul lui la Peking, care a informat pe toată lumea că Statele Unite se hotărîseră să sprijine admiterea Chinei roșii. În prealabil delegatul Statelor Unite la Națiunile Unite declarase că Statele Unite se vor supune hotărîrii majorității cu privire la eliminarea lui Ciang. Dar la vremea sa lui John Foster Dulles nu-i era străin acest fel progresist de a negocia, și este evident că cu un astfel de secretar de stat președintele Eisenhower nu a avut nevoie de un paznic ca Hopkins, Rostow sau Kissinger.

Înainte de a pleca la Geneva pe data de 16 iulie 1955 ca să participe la conferința «la nivel înalt» la care Statele Unite, Marea Britanie, Franța, invitaseră Rusia Sovietică, domnul Dulles a schițat principalele punct de pe ordinea de zi a conferinței la o conferință de presă de la Casa Albă:

Și cel puțin va institui un nou proces de soluționare a unora din cele mai mari probleme ca de exemplu: (1) unificarea Germaniei, (2) problema nivelului de înarmare, (3) problema țărilor satelite, (4) problema creată de comunismul internațional, care este o adevărată ciumă în lumea întreagă.

William Bullitt, fost ambasador al Statelor Unite în Uniunea Sovietică, și David Lawrence, unul dintre cei mai pricepuți și mai bine informați ziariști ai zilei – împreună cu toți cei care observaseră că în diplomația americană negocierea cu sovietele întotdeauna a însemnat avansarea cu mai mulți pași în spre poziția imuabilă sovietică – au prevăzut înfrângerea Americii și a lumii occidentale în toate punctele menționate pe ordinea de zi a domnului Dulles. Rezultatele conferinței de la nivel înalt de la Geneva din 1955, și rezultatele conferinței miniștrilor afacerilor externe care a urmat în același oraș, au îndeplinit pe deplin aceste previziuni pesimiste.

Ce a făcut conferință de la Geneva cu privire la unificare Germaniei pe care se presupunea că o promova? De fapt a făcut primii pași în spre politica adoptată cu 17 ani mai târziu sub regimul lui Nixon-Kissinger, când s-au uzat toate mijloacele existente de influențare ca să forțeze parlamentul de la Bonn să ratifice cele două tratate care recunoșteau dezmembrarea Germaniei ca fiind definitivă – așa cum ceruseră Morgenthau la Québec și Harry Hopkins la Ialta în notele lui către Roosevelt scrise cu creionul.

Reprezentanții occidentali le propuseseră interlocutorilor lor sovietici un text complet al instrucțiunilor pentru miniștrii de externe care erau însărcinați cu traducerea în viață a deciziilor ce urmau să fie luate la conferința de la nivel înalt. Acest text stipula fără ambiguitate prioritatea problemei reunificării Germaniei față de cea a securității colective – prevedere foarte importantă pentru că astfel orice chestiune legată de dezarmare, limitarea efectivului militar, retragerea trupelor, etc. devenea dependentă de reunificarea anterioară a Germaniei de Vest și de Est. Conducătorii sovietici care nu avuseseră niciodată nici o intenție să vadă Germania reunificată decât numai sub un regim comunist, s-au opus acelu text pentru că era decisiv, și au propus o altă formulare care nu specifica nici o prioritate în discutarea acelor două probleme. În ciuda avertismentelor unora dintre consilierii lor, oamenii de stat occidentali au acceptat textul sovietic; și după un prim schimb de vederi cu privire la reunificarea Germaniei, delegații sovietici pur și simplu au refuzat să se mai reîntoarcă la acel subiect.

De atunci, nu s-a mai făcut nici o corelare ulterioară între securitatea colectivă și unificarea Germaniei în timpul negocierilor dintre est și vest, și astăzi [la vremea când a fost scrisă cartea în 1973] acest subiect stânjenitor este complet ignorat, datorită sprijinului pe care îl dă Washingtonul performanțelor nepatriotice ale lui Willy Brandt.

Primul ministru Adenauer, ferm pe poziția că dezmembrarea de astăzi a Germaniei era o situație trecătoare care trebuie corectată cât mai curând posibil, a refuzat întotdeauna să stabilească raporturi diplomatice cu acele țări ale Europei de Est, inclusiv cu Rusia sovietică, care acceptaseră reprezentanți diplomați de la guvernul (est-german) de la Spandau. Oamenii de stat occidentali întruniți la Geneva l-au convins pe domnul Adenauer să accepte o invitație să viziteze Moscova, lucru pe care până atunci refuzase să-l facă. La Moscova a fost forțat să cumpere eliberarea a 10.000 de prizonieri de război germani, ținuți în viață de către măcelarii de la Katyn tocmai pentru acel scop – prin consimțirea de a trimite un ambasador vest german în Uniunea Sovietică. Acest lucru a fost o pierdere importantă pentru ideea unității Germaniei.

În problema dezarmării puncte de discordie au fost atunci ca și acum (1) nivelurile respective ale forțelor armate, (2) retragerea reciprocă, (3) limitarea, interzicerea sau distrugerea armelor atomice, (4) crearea unei zone tampon demilitarizate, și (5) controlul.

Sovietele și-au putut permite să se arate foarte dispuse să discute primele patru puncte. Oricare ar fi fost proporția de efectiv militar alocată națiunilor respective, Rusia sovietică ar fi fost principalul beneficiar. În momentul încheierii unei înțelegeri cu privire la efectivul militar (un moment care putea fi ușor fixat de către Moscova) și cam un deceniu după aceea, soldații demobilizați din armata activă rusă și tineretul instruit în organizațiile paramilitare, ar fi fost încă destul de tineri ca să poată să formeze sub conducerea unui corp ofițeresc adecvat excelente divizii de luptă cam de aceleași proporții – sau mai degrabă disproporții – față de puterea comparabilă occidentală care existase înainte de înțelegere.

Sovietele se aflau într-o poziție la fel de avantajoasă cu privire la o înțelegere de retragere reciprocă, care se referea în principal la retragerea reciprocă a trupelor americane și sovietice. O retragere reciprocă a trupelor americane și comuniste care să nu fie o înșelătorie sau din Europa sau din Asia, pur și simplu nu este posibilă. Am putea vorbi despre o retragere reciprocă cinstită a Statelor Unite și a URSS-ului dacă sovietele ar avea oarecari trupe de retras de pe teritoriul Statelor Unite, sau poate dacă și-ar retrage forțele și armamentul din Cuba. În 1955 (și deasemenea în condițiile de astăzi), retragerea reciprocă chiar dacă ar fi executată corect de către comuniști, pentru ei ar fi însemnat pur și simplu să se retragă în spatele unei linii peste care puteau să-și reverse diviziile în orice moment, așa cum au făcut-o când au avut prilejul în Coreea, Laos, Vietnam și Cehoslovacia. Pentru Statele Unite, a însemnat și mai înseamnă și astăzi retragerea dincolo de un ocean, printr-o operație în mod garantat ireversibilă datorită spiritului crescând de defetism, antimilitarist și rebeliune din țară, la a cărei proliferare au contribuit așa de abundent ultimele cinci administrații din Washington prin îngăduința lor și prin oportunismul lor electoral.

În ceea ce privește zona demilitarizată și neutralizată propusă, sovietele au fost de acord să includă în ea țările cotoprite, dacă era inclusă și Germania de Vest. O astfel de zonă ar fi lipsită de orice mijloace de apărare internă sau externă și ar fi accesibilă intrigilor și subversiunilor comuniste, facilitând o soluționare a problemei reunificării Germaniei foarte agreabilă pentru comuniști.

Totuși cu privire la un subiect sovietele au fost neclintite: au refuzat orice sistem de control propus de occident. Problema controlului desigur că a fost și este o parte esențială a problemei limitării sau reducerii reciproce a armamentului nuclear din punct de vedere calitativ sau cantitativ, un subiect care astăzi domină negocierile cu privire la dezarmare.

Dintre toate proiectele de control luate în considerare înainte de conferința de la Geneva, planul lui Bernard Baruch, care prevedea control direct personal nelimitat în timp și spațiu, ar fi trebuit să fie și ar trebui încă să fie unicul acceptabil pentru puterile occidentale, și acestea ar trebui să insiste ca el să fie adoptat înainte de a consimți la orice limitare sau reducere a capacității lor defensive confruntate de un inamic care a proclamat cu voce tare și a demonstrat adesea (ca în criza rachetelor din

Cuba) că înșelătoria face parte din doctrina sa. Planul Baruch a fost abandonat de către Statele Unite și de către alte guverne occidentale datorită presiunilor din partea partidelor lor care vor pacea cu orice preț. «Nu-ul sovietic» în problemele controlului a fost acceptat în principiu de către occident, chiar și în probleme de importanța celor ca tonajul nuclear, rachetele supramegatoane, noile utilaje pentru rachete, metodele de lansare, și numărul, poziția și felul de baze de lansare.

Punctele principale ale planului de control al lui Stassen propus de către Statele Unite la Geneva sunt următoarele:

(1) Schimburi de planuri ingineresti și orice ține de stabilimentul militar între cele două grupuri de puteri.

(2) Observatori la sol, staționari și imobilizați la puncte de observație fixe.

(3) Recunoașterile aeriene făcute de cei care inspectează să fie dirijate și supravegiate de agenți ai țării inspectate, în mod complementar la eforturile observatorilor din posturi.

În ciuda nevinovăției ei – căci părea să prevină dinainte toate obiecțiunile Kremlinului la orice investigare efectivă făcută pe teritoriul rus – sovietele au respins această propunere. De atunci încoace, toate pozițiile vestului în privința controlului au fost abandonate una după alta. Consilierii științifici marxști ai președintelui au fost activi la fiecare stagiul al acestei abandonări a securității naționale fundamentale. Ei au decis că explorări aeriene și în spațiu constituie un control suficient. În discuțiile despre securitate și dezarmare de la Helsinki, Viena și Geneva, sovietele au mers până acolo încât au permis să se instaleze pe teritoriul Rusiei niște dispozitive miraculoase care se presupune că înregistrează pe o rază largă orice obiect, eveniment sau stare atomică, explozii experimentale în aer sau subsol și prezența și cantitățile de stocuri de rachete sau materiale nucleare. «Experții» occidentali consideră că aceste dispozitive sunt un factor de informare important și poate că ar fi putut fi așa, dacă sovietele în înțelepciunea lor n-ar fi hotărât că aceste cutii de control trebuie să fie întâi examinate de către proprii lor oameni înainte de a fi supuse controlului celeilalte părți. Se poate prevedea că prima înțelegere de dezarmare care va fi încheiată cu astfel de garanții nesigure de executare reciprocă probabil că la fel cu înțelegerile la care s-a ajuns la Moscova în timpul călătoriei lui Nixon-Kissinger, va trata doar zone restrânse ale problemei pentru ca să creeze un precedent fără să alarmeze prea mult.

Aici la Geneva unii diplomați zic de o săptămână că rolul acestei conferințe a fost să păstreze *status quo-ul* pe baza a ceea ce seamănă cu un echilibru de forțe militare și a unei temeri comune de un război nuclear. Ei presupun că pentru a se realiza aceasta occidentul trebuie să accepte o Germanie divizată...

Astfel conducătorii occidentali pot să spună națiunilor lor că au făcut tot ce le-a stat în putință. Astfel situația de azi din Europa ar putea fi acceptată ca un lucru nedorit inevitabil.

- New York Times, *reportaj de la Geneva, 2 noiembrie 1955.*

Al treilea punct pe ordinea de zi a conferinței menționată de domnul Dulles în fața presei înainte de a pleca la Geneva era problema a ceea ce el a numit «țările satelite» prin care se referea desigur la națiunile captive.

Cum au fost pregătiți reprezentanții Statelor Unite la conferința de la «nivel înalte» să trateze această problemă? De la un președinte al Statelor Unite și secretarul său de stat care se declaraseră adesea și în mod categoric că sunt în favoarea ca aceste națiuni să-și câștige independența anterioară, ne-am fi putut aștepta la o poziție fermă în această problemă în fața interlocutorilor lor sovietici – o poziție în concordanță cu superioritatea indiscutabilă militară și politică de care Statele Unite încă se bucura la acea vreme.

În realitate această problemă nici nu a fost discutată deloc. Delegația sovietică nu a permis acest lucru. Înafară de o scurtă aluzie în discursul de deschidere al președintelui Eisenhower, cele trei puteri occidentale nici măcar nu au îndrăznit să sugereze cu seriozitate discutarea națiunilor captive, sau a comunismului internațional despre care domnul Dulles declarase că era «o adevărată ciumă în toată lumea». La prima lui mențiune timidă a acestor două probleme, atât de importante pentru securitatea propriei lui țări și atât de intim legate de principiile pe care se presupunea că occidentul le apără, președintele Eisenhower a fost întrerupt nepoliticos de către delegații sovietici. Nici cu acea ocazie n-a putut să-și recâștige cumpătul mai mult decât o putuse în faimoasa sa discuție cu mareșalul Jukov la Potsdam despre meritele comunismului, sau decât o va putea face câteva luni mai târziu când Hrușciiov îl va izgoni din Paris.

Iată cum a raportat Bulganin acest episod Sovietului Suprem la Moscoova:

Delegații sovietici au refuzat să discute situația din țările Europei de Est, sau problema comunismului internațional.

Este bine știut că în acele țări au fost instaurate regimuri populare și democratice chiar de către popor pe baza liberei lor consimțiri.

În ceea ce privește problema comunismului internațional, care este folosită și de către unii ca un fel de sperietoare, noi am reamintit că conferința de la Geneva a fost convocată pentru discutarea problemelor internaționale și nu pentru a se vorbi despre activitățile vreunui partid politic din vreo țară, sau despre raporturile dintre diverse partide.

Cam peste un an, la o conferință de presă din 1956, domnul Dulles a emis câteva declarații edificatoare despre acel subiect:

Întrebare – Domnule, nu greșim dacă acceptăm faptul că poziția acestui guvern, judecând după ceea ce spuneți Dvoastră despre regiunile satelite, este că problema este în esență o problemă unilaterală sovietică, că noi nu suntem pregătiți să negociem cu Rusia sovietică despre situația țărilor satelite?

Di Dulles – Ei bine, sovieticii întotdeauna s-au plasat pe poziția că aceasta este o problemă pe care ei o pot rezolva, și nu este o problemă pe care ei sunt dispuși s-o discute cu noi. Vă reamintiți că la întâlnirea de la nivel înalt de la Geneva, președintele Eisenhower a ridicat această problemă în discursul său și Bulganin care prezida a spus în răspunsul său :»Aceasta este o problemă pe care o s-o tratăm noi înșine, și nu permitem să fie discutată cu nimeni altcineva».

Deci, asta e hotărârea lor. Dacă în orice moment Uniunea Sovietică dorește de la noi o exprimare mai formală a vederilor noastre, vom fi întotdeauna dispuși să le-o oferim.

Să comparăm această atitudine plouată cu declarațiile curajoase ale președintelui Eisenhower citate la paginile 11, 21, 33 și 50 [notă pentru cules pag 11 este începutul cap II, pag 21 cap III, pag 33 cap IV iar pag 50 este un citat din mijlocul cap V] ale acestei cărți, și ale secretarului de stat Dulles la paginile 80 și 168 [notă către cules pag 80 citat din mijlocul cap VII, pag 168 citat la sfârșitul acestui capitol]. S-a întâmplat oare între timp ceva ce să explice această totală schimbare de atitudine cu privire la tragedia popoarelor înrobite la personalitățile cărora li s-a îngăduit să dețină posturi de conducere în Statele Unite de la sfârșitul celui de al doilea război mondial încoace? Nu s-a întâmplat nimic. Parerea noastră este că în nici o clipă nu ar fi putut acele personalități să acționeze mai ferm decât au făcut-o; că oricare ar fi fost intențiile lor și instinctele lor de cetățeni ai Statelor Unite, nu ar fi putut să procedeze altfel, pentru că dintr-un motiv pe care nu vom încerca să-l identificăm aici, ei nu aveau libertatea să facă ceea ce ar fi dorit să facă. Să spunem doar că trebuiau să asculte de forțele fără al căror ajutor activ, sau tratament favorabil, ei nu ar fi putut niciodată să ajungă sau să rămână la putere.

Vorbim despre acei conducători politici americani despre care e greu de crezut că nu au resimțit un spasm patriotic, un impuls de a se justifica pe ei înșiși, când în repetate rânduri lăsau ca interesele lumii comuniste să aibă prioritate în fața celor ale propriilor lor țări. Nu ne referim la agenții marxști și tovarășii de drum care îi supravegheau întotdeauna, ci chiar la conducători.

Nici președintele Kennedy nu a fost mai liber decât președintele Eisenhower când l-a trimis pe Rostow la Moscova să hotărască împreună cu autoritățile sovietice ce putere de atac trebuie lăsată forțelor de luptă americane; sau când i-a trimis acolo pe Averell Harriman și pe William Foster, incluzând în instrucțiunile lor următoarea monstruoasă:

Indiferent dacă recunoaștem sau nu acest lucru, tragem un imens folos din capacitatea statului polițienesc sovietic de a menține liniștea și pacea printre cei peste 200 de milioane de ruși și multele milioane în plus din statele satelite. Prăbușirea imperiului comunist rus astăzi fără îndoială că ar duce la eliberare, dar ar fi cu mult mai catastrofală pentru ordinea în lume decât a fost dezmembrarea imperiului austro-ungar.

Și cum poate fi considerat președintele Nixon *liber*, când și-a repudiat atâtea din propriile lui declarații categorice verbale și scrise? Când în repetate rânduri acționează cu privire la politica Statelor Unite în Europa și Asia în conformitate cu filozofia lui Henry Kissinger proclamată cu ani în urmă în cărți și articole pe care președintele avusese ocazia să le citească?

Suntem convinși de asemeni că domnul Dulles nu a crezut niciodată că la Geneva va putea acționa conform înaltelor declarații pe care le-a făcut în fața unui comitet al Camerei Reprezentanților:

Dar dați-mi voie să vă asigur că noi nu considerăm că masa conferinței este locul la care să renunțăm la principiile noastre.

Popoarele înrobite trebuie să știe că nu au fost uitate, și că noi nu suntem dispuși să căutăm o securitate iluzorie pentru noi printr-un târg cu stăpânii lor care le-ar confirma înrobirea.

Credem mai degrabă că înainte de a pleca din Washington încă, când le vorbea ziariștilor despre «comunismul interanțional» ca o «ciumă» și a trecut de la formula «popoarelor înrobite» la cea a «țărilor satelite», domnul Dulles deja își pregătea retragerea de la conferința miniștrilor de externe de la Geneva care i-a urmat conferinței de la nivel înalt, în spre sanctuarul lui Tito și concepția liniștitoare a «comunismului național».

Revista *Newsweek* ne-a dat o explicație interesantă pentru docilitatea conducătorilor occidentali la Geneva:

Iată ce se ascunde în spatele acestei ciudate înăbușiri [după conferința de la Geneva] a declarațiilor oficiale despre eliberarea sateliților sovietelor.

Studii de informații recente arată că țările satelite pot avea o mai mare valoare pentru occident așa cum sunt acum decât dacă ar fi libere.

Rușii trebuie să aibe garnizoane în țările satelite și deasemeni să le sprijine economic în mare măsură – o sarcină care ar fi înlăturată după eliberare.

Nu știm dacă a fost în realitate CIA-ul, *unde la vremea aceea Allan Dulles era șeful*, cel care era responsabil pentru această informație. Dar Dumnezeu cu mila pentru o țară ai cărei conducători sunt orientați de către astfel de surse de informații!

Din punct de vedere economic, țările satelite întrețin sovietele, și sunt jefuite până la os de către ele. Din punct de vedere militar odată ce acele țări au fost eliberate, pericolul pentru Europa de Vest (și pentru Statele Unite) se va îndepărta cam cu 1.600 de km de malurile Atlanticului. Și națiunile captive nu îngrijorează comandamentul sovietic decât atâta vreme cât spiritul lor de rezistență este menținut viu prin speranța eliberării – așa cum atât de bine a observat președintele Eisenhower. Aceste popoare din Europa și din Asia nu sunt așa de proaste încât să nu observe când au fost abandonate definitiv; și ce s-ar putea întâmpla în Europa și Asia ca rezultat al acestei științe ar putea să surprindă chiar și CIA-ul.

13

Să ridicăm cortina de fier – chipurile

Desigur că dorim o Germanie liberă și unită, dar nu cu prețul unei Polonii, Cehoslovacii, României, Bulgariei, Letoniei, Estoniei, Lituaniei și Albaniei înrobite permanent.

Principalul obiectiv sovietic este să construiască un zid neutru în Europa de Est, de la Austria prin Germania până la țările scandinave în nord.... Aceasta împreună cu pactul de securitate reciprocă va acorda recunoașterea *de facto* a controlului comunist [va acorda recunoașterea *de jure*; recunoașterea *de facto* a fost acordată la Ialta] asupra statelor satelite. Țările satelite vor proteja trupul caracatiței comuniste. Între timp tentacolele ei vor avea libertatea de mișcare în Orientul Mijlociu și Îndepărtat [și deasemenea în Cuba și America Latină].

- *Senatorul William F. Knowland, vorbind în fața Senatului 28 octombrie 1955.*

Dacă Hrușciov nu-și bătea joc de noi când a respins ideea că războiul este esențial pentru victoria comunismului pe ce se bazează oare?

Răspunsul este desigur că Hrușciov se așteaptă ca noi să fim înfrânți chiar de noi înșine. El speră că noi americanii putem fi duși de nas în spre o preocupare așa de mare pentru drepturile cetățenești ale tovarășilor de drum, ale profesorilor supraliberali, și ale oamenilor de știință stângiști, încât vom ignora veșnic prezenta activitate a structurii roșii printre noi.

Hrușciov așteaptă cu nerăbdare o Americă ai cărei eroi sunt cei care «uzează de primul amendament», o Americă unde se acceptă vederile «notabililor» care au declarat recent că este ultragios să zici de partidul comunist că este o conspirație, și unde lumea poate fi condusă să atace «colonialismul» aliaților ei în timp ce trece cu vederea sistemul care există în statul sovietic și sateliții lui. – Este oare Hrușciov complet alături cu drumul nutrind astfel de speranțe și proclamându-le cu îndrăzneală?

- *Editorial în Saturday Evening Post 7 decembrie 1955.*

Desigur că războiul nu îi este necesar Uniunii Sovietice dacă conducătorii ei pot să obțină ceea ce doresc de la occident fără să lanseze nici măcar o singură bombă atomică.

Strategii de la Kremlin joacă foarte abil. Dacă sovietele pot să convingă occidentul să accepte ca Moscova să controleze Europa pentru totdeauna, și Peiping-ul să domine Asia, și dacă comuniștii pot să obțină comerțul deschis deasemenea cu materiale strategice, atunci vor repurta fără război cel mai mare triumf din toată istoria, obținut cel mai ieftin.

– *David Lawrence*, în *US News & World Report*.

La Viena, cu două luni înainte de conferința de la Geneva, puterile occidentale consimțiseră deja să sacrifice definitiv națiunile europene înrobite. Când s-a prefăcut domnul Dulles că a ridicat problema țărilor satelite la conferința la nivel înalt, și deasemenea când s-a prefăcut președintele Eisenhower că intervine în favoarea lor, nu a fost decât pură mascaradă. Președintele și cu secretarul său de stat deja subscriseseră la împărțirea politică existentă a teritoriilor Europei ca la un fapt indisputabil.

Și să nu spună nimeni că ar trebui mai degrabă să uităm acele evenimente deplorabile. Astăzi se aplică tehnica capitulării tăcute, a trădării deghizate în realizare diplomatică, împotriva securității și a independenței chiar și a lumii libere inclusiv a Statelor Unite – nu numai a națiunilor înrobite care deja au fost condamnate. Aceeași politicieni ezitanți împreună cu consilierii lor periculos de deciziși lucrează la Helsinki, Geneva, Viena, Peking și Moscova. Dar încă nu este totul pierdut; încă mai rămâne oarecare șansă să salvăm totul, și încă mai există câțiva conducători care ar putea s-o facă.

Tratatele de pace impuse României și Ungariei în 1947 i-au permis Rusiei sovietice să ocupe militar aceste două țări câtă vreme trupele sovietice rămâneau în Austria. Motivul invocat a fost necesitatea de a menține liniile de aprovizionare deschise pentru garnizoanele de ocupație din Austria. Prin termenii înțelegerii de la Viena dintre Statele Unite, Marea Britanie, Franța și Uniunea Sovietică, Rusia se obligase să evacueze teritoriul austriac imediat după ratificarea acestui nou instrument diplomatic. Conform logicii și în virtutea termenilor tratatelor de pace, dreptul Rusiei sovietice de a ocupa România și Ungaria a încetat să existe în ziua în care a fost ratificat tratatul de la Viena, și evacuarea teritoriilor române și ungare ar fi trebuit să urmeze imediat după evacuarea Austriei.

Schimburile ratificării au avut loc la 27 iulie 1955, patru zile după ce s-a încheiat conferința de la nivel înalt de la Viena, în timpul căreia sovietele nu li s-a reamintit de către delegații puterilor occidentale nici măcar odată ce obligații aveau, astfel încât aceștia au renunțat de bună voie la dreptul de a le reaminti sovietele despre acest lucru ulterior. Iată care a fost șmecheria aranjamentului: la 14 mai sovietele

anunțaseră că se semnase la Varșovia – de către ele, Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, Ungaria, Polonia, România și Germania de Est – un pact al cărui termenii le permitea să pretindă că prezența trupelor sovietice în oricare din aceste șapte țări avea loc prin consimțământul de bună voie al acelei țări ca o consecință a tratatului de apărare reciprocă.

Acceptând ulterior la Viena ficțiunea unui bloc constituit în mod liber care urma să fie recunoscut de acum înainte în taclalele internaționale drept «Forțele Tratatului de la Varșovia». Puterile occidentale au renunțat pentru totdeauna la dreptul de a protesta împotriva prezenței și comportării trupelor sovietice în oricare dintre cele șapte țări și prin aceasta au pus pecete pe infamia de la Ialta. Prin același gest au creat și pus la dispoziția dușmanului și tuturor misișilor unei detente false și a unei securități frauduloase, un instrument perfect de dezarmare morală și fizică în confruntarea cu un inamic înarmat până în dinți cu cele mai moderne arme și care se laudă cu intențiile lui de expansiune și cucerire. Numele acestuia este *Pactul Reciproc dintre NATO și Puterile de la Varșovia*, și constituie cea mai mare înșelătorie politică care a fost practică vreodată împotriva națiunilor încă libere de către conducătorii cărora acestea le-au dăruit încrederea lor. Pericolul este cu atât mai mare și dezastrul este cu atât mai iminent pentru că după conferințele de la Viena și Geneva, și sub presiunea aceluiași influențe neidentificate, NATO a degenerat încet de la o organizație de apărare militară la o instituție condusă de civili care lucrează mână în mână cu aceiași conducători ai occidentului care sunt în momentul de față pe cale de a pierde degrabă prin negocieri la Bonn și la Moscova ultimele șanse de supraviețuire sau de renaștere a libertății în orice parte a Europei. Se face un efort pentru a se crea un fapt împlinit înainte ca să poată avea loc în Statele Unite sau în orice altă parte vreo renaștere miraculoasă a vechii mândrii naționale și a instinctului de autoconservare.

S-au spus multe despre «spiritul de la Geneva». Acest spirit a fost același cu cel de la Ialta. Dar păcatul săvârșit la Geneva – la conferința de la nivel înalt și la conferința ministrilor de externe care i-a urmat – ar putea cu și mai puțină dreptate fi descris doar ca o judecată greșită, căci în cei zece ani ce s-au scurs între întâlnirile din Crimeea și cele din Elveția conducătorii occidentali avuseseră nenumărate ocazii (și anume prin prima violare a Cehoslovaciei, atacul împotriva Greciei, blocada Berlinului, războaiele din Indochina și Coreea, și comportarea în general a Uniunii Sovietice și a comunismului în Germania de Est, Polonia, România, Ungaria, Bulgaria, Albania și Iugoslavia) să descopere adevăratele intenții ale Kremlinului, duplicitatea politicii sale, și cruzimea oricărei dominații comuniste.

Se poate spune mai degrabă că la Geneva încă mai era prezent ceva din spiritul misiunii Marshall în China. Într-adevăr primele contacte paradiplomatice dintre Statele Unite și guvernul de la Peking au fost aranjate la Geneva în 1955. Începând de la nivelul consular acolo, au crescut la Varșovia devenind contacte la nivel de ambasadori, și au dus încetul cu încetul atât sub administrațiile republicane cât și sub cele democratice, la infama vizită făcută la Peking și în final la trădarea Chinei naționaliste.

După cum știm nici Franța nici Marea Britanie nu au îndrăznit la conferința la nivel înalt să

sprjine nici măcar cu un cuvânt aluzia timidă a președintelui Eisenhower la problema națiunilor captive. Aceeași disciplină surdo-mută a dominat conferința miniștrilor afacerilor externe, și domnul Dulles a trebuit să plece de la acea conferință și să se refugieze în Iugoslavia pentru ca să pomenească ceva despre «libertate».

Oricât de ciudată ar fi părut alegerea satrapiei lui Tito ca un loc din care să se discute «libera alegere» și «neintervenția», a fost o iscusință din punctul de vedere al domnului Dulles. I-a permis să vorbească despre «ridicarea cortinei de fier» – doar vorba din Iugoslavia, nu? – și în același timp să pună bazele teoriei «comunismului național» care a fost inventat în mod special pentru ca să-i elibereze pe președinții și secretarii de stat ai Statelor Unite de amintirea stânenitoare a ceea ce putuseră ei declara anterior despre înrobirea popoarelor Europei de Est și despre tirania Moscovei. Împreună cu acceptarea autenticității unei înțelegeri liber consimțite între șapte națiuni europene cunoscute ca grupul de la Varșovia, această teorie formează astăzi unul din principalii stâlpi ai politicii occidentale față de Uniunea Sovietică.

Domnul Dulles era prea bine informat pentru ca să creadă că această scurtă vizită laterală a lui putea să încălzească inimile națiunilor înrobite. Dacă pe de altă parte dorea ca printr-o manevră abilă să augmenteze așa zisa dezbinare dintre Moscova și Belgrad, atunci trebuie că a fost surprins în mod neplăcut de către reacția comună a lui Hrușciiov și Tito și de către comunicatul guvernului iugoslav de după plecarea lui. Pentru ca să «rectifice comentariile contradictorii în presa mondială în urma vizitei domnului Dulles», guvernul iugoslav a anunțat că «atitudinea Iugoslaviei față de țările din Europa de Est fusese deja promulgată în luna iunie a anului trecut printr-o declarație comună dată de către mareșalul Tito și primul ministru sovietic Nikolai Bulganin care cerea să nu aibă loc intervenții și cerea pentru fiecare țară libertatea să-și aleagă propriul ei sistem specific.»

Numai cu ajutorul guvernelor american și britanic, care au deschis calea diviziilor de tancuri sovietice, a putut Tito să-și impună regimul lui comunist asupra poporului iugoslav prin unul din cele mai mari masacre de populație nevinovată din timpurile moderne. Prin urmare domnul Dulles știa înainte de a pleca în călătoria lui din Balcani care era diferența dintre noțiunile lui Tito despre «libera alegere» și «neintervenție» și semnificația pe care sperăm noi că o dădea domnul Dulles însuși acestor cuvinte... sperăm dar nu suntem nici pe departe siguri!

Mai mult, ca program economic de reconstrucție socială, comunismul are puncte de convergență cu mesajul social al creștinismului, ca de exemplu în preocuparea lui declarată cu cei lipsiți de privilegii și în insistența lui cu privire la egalitatea rasială...Nici socialismul de stat, nici piața liberă nu oferă un sistem economic perfect; fiecare poate să învețe din experiența celuilalt. Sistemul de piață liberă încă nu a dovedit că

poate să asigure în mod constant producția și lipsa de șomaj... Socialismul sovietic s-a schimbat mult, mai ales prin faptul că pune un accent mai mare pe motivarea prin câștigul personal.

- *John Foster Dulles, fost președinte al Consiliului Federal al Bisericii, în raportul bianual al acestui consiliu scris de către domnul Dulles în 1946.*

Citând reflecția de mai sus a domnului Dulles în cartea sa *None Dare Call It Treason* (*), John A. Stormer face observația interesantă că ea conține una dintre primele speculații tipărite despre posibilitatea contopirii acestor două sisteme, cel comunist și cel necomunist. Într-un material scris de el anterior tot pentru Consiliul Federal al Bisericii, domnul Dulles propovăduise «un guvern mondial, o limitare puternică și imediată a suveranității naționale și controlul internațional al tuturor forțelor armate și navale.» Președintele care l-a ales mai târziu pe domnul Dulles să-i fie secretar de stat cunoștea desigur ideile lui Dulles despre comunism și independență națională.

Nu credem că ajuns secretar de stat domnul Dulles și-a revizuit opiniile, filozofia și idealurile pe care le avusese când era președintele Consiliului Federal al Bisericii în 1946. Dimpotrivă, credem că aceste idealuri și această filozofie i-a guvernat politica în timpul întregii lui durate în Departamentul de Stat, și că toți cei care au avut slujba lui în acel departament de atunci încolo și că toți cei aflați în funcții oficiale la nivelul la care se iau deciziile, inclusiv președinții Statelor Unite de la Roosevelt la Nixon, au aparținut aceluiași mod de gândire și s-au comportat întotdeauna în consecință, în ciuda manifestărilor lor publice înșelătoare și manevrelor lor tactice care induc în eroare. Aproape toți dintre ei au aparținut deasemenea aceleași organizații puternice, în parte secrete și subvenționate din belșug în mod misterios: *Consiliul pentru Relațiile Externe* (Council on Foreign Relations).

Nu putem crede că doar din pură întâmplare s-a nimerit ca cei ce propovăduiau marea contopire [între comunism și restul lumii] și un singur guvern mondial să ocupe aproape toate pozițiile înalte din guvern timp de opt administrații. Rațiunea ne spune cu insistență că aceste persoane au fost alese să-și ocupe pozițiile sau pe baza părerilor lor bine cunoscute sau pe baza docilității lor în care se putea avea încredere.

Foster Dulles fiind secretar de stat, fratele lui Allen fiind șef la CIA [Agenția Centrală de Informații Secrete] și Earl Warren fiind judecătorul suprem al Statelor Unite, toți trei numiți de către președintele Eisenhower, trei dintre cele mai importante instrumente de control și acțiune în politica internă și externă americană se aflau în grija unora care aveau aceleași idei. Dacă îi considerăm ca fiind partizani tipici ai contopirii, ca și cei care stăpânesc atâtea arii importante ale vieții politice americane, ne punem întrebarea: erau oare ei sinceri în pretinsa lor imparțialitate cu privire la cele două moduri de viață pentru a căror contopire se străduiau ei, sau oare în secret favorizau și căutau să propulseze poziția comunismului în lume?

Credem că răspunsul reiese din rezultatele politicii acestor opt administrații în domeniul apărării externe și interne împotriva agresivității și infiltrării comunismului.

După Berlin, unde la întrebarea cu privire la unificarea Germaniei Molotov a răspuns «Niciodată!» și după conferințele de la Geneva la nivel înalt cu privire la Asia, unde s-a demonstrat că sovietele nu acceptau decât victoria lor diplomatică completă – după toate acestea de ce au acceptat delegații occidentali la conferința de la Geneva să fie reluată conferința miniștrilor de externe cu gangsterii de la Kremlin în același oraș cu aceleași palavre sterile și umilitoare?

Pentru a se explica această întâlnire și atâtea multe alte întâlniri oratorice inutile sau lipsite de succes cu oponenții comuniști în diferite orașe ale lumii și la Națiunile Unite, s-a argumentat că acele întâlniri ofereau o ocazie excelentă pentru a se face unele cereri drepte și logice din partea occidentului, și au reprezentat deasemena un efort inteligent pentru a face Rusia sovietică să accepte «un schimb liber de idei, informații și persoane».

Cu privire la ocazia de a face chiar și cea mai importantă dintre cererile puterilor occidentale, să citim din *New York Times* cât de slabă a fost această șansă atât la întâlnirea de la nivel înalt cât și la cea a miniștrilor externe:

Ultima geană de speranță într-o realizare pozitivă la conferințele de la Geneva s-a evaporat drept rezultat al unei continuări a impasului existent cu privire la ultimul punct de pe ordinea de zi, și anume ridicarea cortinei de fier... După cum au arătat miniștrii de externe occidentali această problemă stă la baza tuturor celorlaltor probleme, *pentru că este în cele din urmă cheia păcii.*

De ce au acceptat mai întâi delegații la conferința de la nivel înalt și apoi miniștrii lor de externe, mijloacele insolente prin care oamenii de la Kremlin îi împiedeca ca să vorbească cât de liber și cuprinzător ar fi dorit despre ceea ce într-adevăr era «cheia păcii», creind astfel un precedent care încă mai domină toate întâlnirile dintre est și vest?

În ceea ce privește intenția de a face sovietele să accepte «un schimb liber de idei, informații și persoane», era sortită pieirii de la bun început, pentru simplul motiv că propaganda comunistă și spionajul comunist sunt deja atât de puternic dezvoltate în țările necomuniste, agenții comuniști sunt atât de numeroși, și activitățile subversive comuniste au fost atât de mult facilitate de atitudinea în care se complace occidentul. Oamenilor de stat occidentali le rămăsese prea puțin de oferit, sau chiar nimica, în schimbul dreptului de a-și aduna propriile informații, de a-și propaga propriile idei, și de a-și face propria propagandă, sau chiar de a îndrăzni oarecare activitate subversivă – în sânul națiunilor din imperiul comunist. Fiecare carte, fiecare ziar, fiecare piesă de propagandă publicată în Uniunea Sovietică poate fi obținută, reprodușă și împrăștiată în Statele Unite. Fiecare tovarăș de drum, fiecare om de

știință comunist, fiecare celulă academică cripto-marxistă din universități și din licee, din fundațiile scutite de impozit și din birourile redactorilor de ziare, poate să contribuie pe față sau într-un fel mai subtil la difuzarea doctrinei comuniste în Statele Unite.

Un raport al comitetului judiciar al Senatului Statelor Unite din 1952 ne informează că la vremea aceea fuseseră distribuite în Statele Unite peste un milion de reviste, cărți și alte materiale tipărite comuniste, 2.275 de filme și 25.000 de plăci de patefon sovietice. Astăzi după legalizarea distribuirii propagandei comuniste prin poșta Statelor Unite și după alte măsuri în mod deliberat pro-comuniste pentru care sunt responsabile atât ramura executivă cât și ramura judiciară a statului, literatura comunistă este introdusă în Statele Unite cu miile de tone anual. Poștașul Statelor Unite poate fi acela care o aduce la ușa ta și la școala la care merg copiii tăi, unde grație unor măsuri legislative, executive și judiciare la fel de anti-americane, ateismul, așa numita educație sexuală, educarea sensibilității (*sensitivity training*) contribuie la aceeași operă de corupere a sufletelor și minților americanilor.

La un an după evenimentele de la Budapesta stația de televiziune *Columbia Broadcasting System* a difuzat un program televizat de o oră arătându-i poporului american pe tovarășul Hrușciiov ca un omuleț din topor, sincer și cu inima deschisă, și permițându-i acestuia să repete fără contrazicere toate balivernele propagandei comuniste, inclusiv afirmația că poporul ungar și toate popoarele din spatele cortinei de fier nu au decât o singură mare aspirație: să-și păstreze pentru totdeauna guvernele lor impuse de soviete. Era evident că întrebările care i s-au adresat fuseseră aranjate dinainte și primiseră aprobarea lui Hrușciiov. Cel care i-a luat interviul, așa de ceremonios și respectuos, nu a pus nici una din multiplele întrebări la subiect cărora le-ar fi putut da glas cu atâta ușurință – ca de exemplu: dacă lucrurile erau într-adevăr așa de dulci în spatele cortinei de fier de ce a trebuit să-și trimită diviziile de tancuri și bombardierele în Ungaria ca să înnăbușe o insurecție? De ce au fugit zeci de mii de unguri din țara lor? De ce sunt toate guvernele satelite forțate să-și închidă ermetic frontierele ca să prevină un exod general?

Interviul lui Hrușciiov a fost un triumf unic pentru propaganda și prestigiul sovietic, și este evident că a fost aranjat în mod special ca să contracareze dinainte efectele raportului Națiunilor Unite despre atrocitățile sovietice din Ungaria. Această apariție nepotrivită a dictatorului sovietic în fața publicului unei țări libere a fost demoralizatoare și descurajatoare cu atât mai mult cu cât toată lumea își dădea seama în Statele Unite și în alte țări că dacă guvernul Statelor Unite s-ar fi opus acestui act de publicitate comunistă, compania de radioteleviziune nu ar fi putut să-i dea curs. Și oare nu sunt cuvenite oarecari explicații pentru faptul că Hrușciiov putea să-și prezinte cu mai multă libertate vederile într-un studio de televiziune din Statele Unite decât puteau oamenii de stat occidentali să și le prezinte pe ale lor la conferința la nivel înalt de la Geneva?

În ceea ce privește tranzitul de persoane prin cortina de fier, în 1957 am fost informați că în numai 12 luni, 1.040 de delegații și 17.000 de persoane au trecut granița Rusiei în ambele direcții, cu toții desigur fiind autorizați și fiind sub controlul strict al guvernului sovietic. Cine au fost beneficiarii acestui schimb important? La congresul comunist de la Moscova din 1956 au participat 56 de delegații comuniste străine, dintre care numai 13 erau din țări cu guverne comuniste, în timp ce 43 erau ale partidelor comuniste din țări necomuniste, care veneau la Mecca comunistă ca să-și reînvioreze ardoarea și să-și primească instrucțiunile. Ca o dovadă că evenimentele de la Budapesta nu au afectat cu nimic aprecierea Departamentului de Stat cu privire la cât sunt de dezirabile contactele dintre lumea comunistă și tineretul american, 160 de băieți și fete americane au primit autorizația să participe la așa zisul «festival mondial al tineretului» de la Moscova din august 1957. Jurnale de actualități îi arată cum trec în pas de paradă prin fața asasinilor tineretului ungur salutând cu pumnul ridicat sub steagul american. De atunci încoace participarea tineretului Statelor Unite și al altor țări libere la festivaluri asemănătoare la Viena, Helsinki și alte orașe – toate fiind exhibiții de propagandă organizate de către comuniști – a devenit o rutină, și bisericile s-au alăturat acestei mascarade macabre.

L-am auzit pe un judecător de la Curtea Supremă a Statelor Unite cum după o vizită în Rusia sovietică își exprima admirația pentru metodele și conștiinciozitatea justiției sovietice. Și l-am auzit pe un fost ministru de externe francez cum după o altă vizită din acestea prietenești declara că Rusia sovietică «ar trebui să servească drept model pentru puterile occidentale pentru felul inteligent și uman în care își tratează naționalitățile neruse». Este asta ignoranță, cretinism, sau ce este? Încă nu am găsit în presa sovietică vreo expresie de admirație, sau chiar de înțelegere a felului de a trata și a instituțiilor lumii libere, venind de la nici unul din acești pelerini sovietici care sunt primiți cu brațele deschise de autoritățile americane. Pe de altă parte, printre rapoartele lungi și abundente ale publiciștilor occidentali care au călătorit în Rusia sovietică nu am găsit nici unul care să dea o apreciere cinstită și lipsită de ambiguități a așa ziselor schimbări în felul de a trata și în politica sovietică după moartea lui Stalin – cu excepția unor rapoarte remarcabile ale Margueritei Higgins care a murit timpuriu. Aproape toate rapoartele celelalte ascund o tendință subtilă și coordonată de a prezenta Rusia sovietică ca pe o țară mai mult sau mai puțin normală, și pe gangsterii de la Kremlin ca pe niște tipi cu totul simpatici și afabili. Un reporter entuziast odată a mers până acolo încât să compare farmecul bulbosului Malenkov cu farmecul micului lord Fountleroy.

Ideea adesea sugerată că de dragul unei «mai mari securități» Rusia sovietică ar accepta un schimb de informații și de persoane, sau orice alt schimb politic imaginabil, cu occidentul, este absurdă. Sovietele și imperiul communist au toată securitatea de care au nevoie, și au mai multă decât este sănătos pentru lumea necomunistă.

Această securitate le-a fost asigurată în mai multe feluri:

- Întâi de toate prin faptul că puterile occidentale au fost acelea care cu prețul unor sacrificii fără seamăn de vieți umane și de bunuri, au salvat Rusia sovietică de la pericolul unei anihilări totale de către armatele germane;

- prin faptul că după sfârșitul celui de al doilea război mondial, puterile occidentale de bună voie și fără nici o compensație au înmănat lumii comuniste o suprafață enormă din suprafața pământului în Asia și în Europa și aproximativ un miliard de ființe omenești, sporindu-i astfel cu mult potențialul economic, politic și militar;

- prin apatia cu care lumea liberă a acceptat de atunci încoace toate ultragiile internaționale ale Rusiei sovietice;

- prin infiltrarea comunistă a aparatului de stat al Statelor Unite și al altor țări necomuniste, și prin prezența preponderantă și continuă la Casa Albă și la Departamentul de Stat a unor indivizi de care Kremlinul știe că nu trebuie să se teamă deloc, și de la care se poate aștepta la multe;

- prin repetatele angajamentele defetiste ale conducătorilor Statelor Unite și prin creșterea numărului de indivizi anti-militariști, anti-patriotici, comuniști și pro-comuniști printre americanii și europenii tineri de vârstă militară;

- prin starea de aproape completă dezarmare a țărilor europene necomuniste;

- prin aparatul gigantic militar sovietic, care în mod indisputabil are caracter ofensiv;

- prin felul defetist în care Statele Unite au dus războiul lor care nu trebuia câștigat în Coreea și Vietnam;

- și prin certitudinea (la care s-a ajuns ca o urmare a evenimentelor din Budapesta și a mobilizării flotei a șasea a Statelor Unite împotriva aliaților lor, a demolării capacității de a da prima lovitură a Statelor Unite și a evacuării bazelor din Europa, a crizei din Cuba și a dezertărilor la Bay of Pigs, a interzicerii testelor nucleare și a tratatului de neproliferare atomică, și a ratificării de către parlamentul de la Bonn a tratatelor de la Varșovia și Moscova) că angajamentul Statelor Unite de a apăra Europa printr-o lovitură nucleară în cazul unei agresiuni comuniste nu valorează nici cât hârtia pe care a fost scris.

După încheierea negocierilor SALT și de securitate reciprocă de la Moscova în spiritul «Cartei lui Kissinger» și după ce ultimul soldat american a părăsit câmpul de luptă din extremul orient, ultima securitate ce i-a mai rămas Rusiei sovietice și lumii comuniste de cerut va fi să ceară marea contopire între lup și micuța Scufiță Roșie, așa cum au visat-o domnul Dulles și cu Lenin, și așa cum au pregătit-o în mod clandestin conducătorii cărora poporul american le-a încredințat apărarea existenței sale ca o națiune independentă.

«Cauza Uniunii Sovietice este cauza tineretului din întreaga lume» i-a spus președintele Roosevelt, cea mare sursă de inspirație, tineretului american la 3 septembrie 1942.

* Titlul *None Dare Call It Treason* este o aluzie la cupletul atribuit lui Sir John Harington (1561-1612): *Treason doth never prosper, what-s the reason? / For if it prosper, none dare call it treason!* [Trădarea n-are succes niciodată: de ce oare?! Dacă reușește nimeni nu îndrăznește să-i zică trădare].

14

Prima rundă a domnului Dulles și declarația de la Washington

Libertatea trăiește încă alături de sclavie, la fel de plină de mulțumire de sine și la fel de preocupată cu propriile ei plăceri, propriul ei materialism ca și în trecut. «Să-l păzesc eu pe fratele meu?» a exclamat Cain cu secole în urmă. Dar ecoul acelei voci se aude încă în toată lumea. Oamenii continuă să se închine la idoli falși ai convenienței prost înțelese. Sunt încă înșelați de calul troian.

- *David Lawrence în US News & World Report.*

Există credința fundamentală că poporul american nu are nevoie sau are prea puțină nevoie să fie avertizat cu privire la amenințarea războiului rece... Principala problemă a conducătorilor va fi, dacă nu a ajuns deja să fie, cum să țină în frâu dorința poporului de a lovi în comunism cu tot ce putem, mai ales dacă vor mai fi incidente ca Cuba și Laos-ul... Mândria învingătorului și nemulțumirea de a fi ținut în frâu în timpul războiului din Coreea a dus la revolta lui MacArthur și la mccarthyism.

- *Senatorul William Fullbright președintele comitetului senatorial pentru relațiile externe, într-un memoriu care conținea directive politice.*

Dacă comuniștii sovietici acuma spun că e bine să existe comunism pe bază națională, asta oferă perspective favorabile polonezilor, cehilor și celorlaltor care ar dori mai degrabă să aibe propria lor formă de comunism național decât să asculte de Moscova.

- *Secretarul de stat John Foster Dulles într-o conferință de presă din 26 aprilie 1957.*

Păreră noastră este, și eu cred că aceasta este păreră tuturor, că Tito ocupă o poziție mult diferită cu privire la lumea liberă decât țările comuniste care sunt sub controlul direct al Moscovei. Comunismul internațional și subordonarea față de vederile Moscovei sunt una; comunismul independent e altceva.

- *Președintele Dwight D. Eisenhower într-o conferință de presă la 3 octombrie 1957.*

Din închisoarea în care fusese azvârlit pentru scurtă vreme de către guvernul «comunist național» al lui Josip Broz Tito pentru că vorbise prea sincer și deschisese gura când nu era cazul, Milovan Djilas a demască minciuna președintelui Statelor Unite și a secretarului lui de stat pe care am citat-o pe pagina anterioară. Iată ce a spus tovarășul dictatorului iugoslav:

Statul comunist, fondat prin forță și violență, aflându-se în conflict continuu cu propriul său popor, trebuie să fie militaristic, chiar dacă nu există motive externe. Nicăeri nu este cultul forței așa de răspândit ca în țările comuniste. *Comunismul național nu dorește și nici nu este capabil să devină nimic altceva decât tot comunism, și ceva îl atrage întotdeauna în mod spontan spre sorginea lui – în spre Uniunea Sovietică.* Nu va putea să-și dezlege soarta de ceea ce îl leagă de celelalte țări și mișcări comuniste [sublinierea noastră].

Djilas, care participase direct la toată violența și teroarea cu care a fost instaurat regimul comunist în Iugoslavia, nu îl critica ci pur și simplu făcea o constatare.

Oare președintele Eisenhower și cu domnul Dulles puteau să nu știe aceste lucruri, sau credeau în mod cinstit că Tito și cu regimul său evoluaseră de așa natură încât să merite nu numai în mod special un tratament politic favorabil, ci și ajutor militar care consta din cel mai bun armament pe care îl putea produce industria americană în valoare de miliarde de dolari, și sprijin economic cu încă alte miliarde americane?

Să presupunem că din cauză că au trecut unsprezece ani, până și generalul Eisenhower uitase masacrele de la Bleiberg și celelalte măceluri care au urmat, în ciuda faptului că împărțea responsabilitatea cu înaltul comandament britanic pentru un măcel care pe bună dreptate a fost descris ca fiind *de douăzeci de ori mai mare decât cel de la Katyn* (1). Dar în Iugoslavia avuseseră loc cu trei ani înainte de călătoria domnului Dulles la Brioni evenimente care nu puteau încă să fi fost uitate de oricine citise ziarele pe vremea aceea, și și mai puțin de persoane așa de bine informate ca președintele și secretarul său de stat.

La sfârșitul anului 1953, ca să vadă câtă încredere putea avea în poporul lui, sau ca să întindă o cursă adversarilor regimului său – cum o făcuse Mao cu faimosul lui discurs despre «o mie de flori» – Tito a conceput ideea unui plebiscit condus de către guvern, cerându-le iugoslavilor să răspundă deschis la întrebarea: «Ești creștin sau

ateu?» – ceea ce era același lucru ca și cum i-ar fi întrebat: «Ești sau nu ești comunist?»). Optzeci la sută din cetățeni au avut curajul să răspundă: «Suntem creștini». Numai patrusprezece la sută au răspuns că erau ateii, printre ei fiind bineînțeles toți salariații civili și militari ai guvernului. Cruda represiune care a urmat a durat până la începutul lui 1955. Printre miile de victime au fost 200 de preoți ortodocși. Unul dintre ei, episcopul Anton Bsevîk a fost ars ca o torță vie după ce a fost torturat.

Acestui dictator comunist și acestei Iugoslavii i-a făcut o vizită de prietenie doamna Eleanor Roosevelt, imperturbabila președintă a comitetului Națiunilor Unite pentru drepturile omului, numai la câteva luni după ce a avut loc acel măcel. Acest fel de comunism «național» îl dorea domnul Dulles pentru «polonezi, cehi și ceilalți» și despre acest fel a remarcat președintele Eisenhower că era «altceva».

Câteva circumstanțe remarcabile făceau ca Iugoslavia să fie cel mai favorabil loc în care puterile occidentale ar fi putut opri avansul comunismului în acea parte a Europei la sfârșitul celui de al doilea război mondial – dacă ar fi dorit să o facă. Toate porturile la Adriatică, de la Trieste la Vallona, se aflau sub controlul de necombătut al forțelor lor navale. Iugoslavia, născută în primul război mondial, consta din vechiul regat al Serbiei legat cu Croația și Slovenia care fuseseră austriece. Populația ei era compusă din țărani înstăriți, care erau în mod special prosperi în Croația și Slovenia, unde de secole beneficiaseră de excelența administrației austriece. Erau foarte conservatori și adversari fanatici ai comunismului. În general erau romano-catolici în fostele provincii austriece și ortodocși în regatul vechi, erau creștini devotați, așa cum a reieșit dramatic din rezultatul plebiscitului. Erau de asemenea soldați de prim rang și au arătat de mai multe ori în decursul istoriei cu câtă ardoare puteau să lupte ca să-și câștige sau să-și apere independența. Fără marea trădare a occidentului, chiar dacă ar fi trebuit să se bazeze numai pe propriile lor mijloace și pe propria putere de luptă, armata lui Mihailovici s-ar fi dovedit foarte greu de învins de către o forță comunistă invadatoare. Și chiar după înfrângere ar fi putut să facă pentru multă vreme din fostul regat al Iugoslaviei cel mai vulnerabil loc din imperiul comunist european – un cap de pod pentru trupele occidentale, dacă conducătorii occidentali s-ar fi trezit vreodată din indiferența lor față de pericolul unei cuceriri a continentului de către comunism.

Dar conducătorii occidentali au pus capăt acestei circumstanțe, care era potențial așa de opusă aspirațiilor comuniste, mai bine decât ar fi putut s-o facă comuniștii înșiși. Nici torpilarea a două distrugătoare britanice în fața portului Vallona printr-un dispozitiv iugoslav doi ani după sfârșitul războiului, nici sprijinul pe care l-a dat Tito atacului împotriva Greciei și nici participarea lui în infama răpire a copiilor greci, nu a putut să-i determine pe conducătorii occidentali să-l considere pe Tito altfel decât ca pe un aliat. Cu toate acestea, chiar înainte de moartea lui Stalin, și fără nici un fel de rezerve de atunci încolo, în fiecare problemă internațională importantă Tito a luat o poziție identică cu a sovietelor. A făcut-o fără nici o greutate căci singura promisiune pe care o dădea în schimbul abundenței sprijin militar, economic și moral pe care îl

primise din occident era să se apere dacă ar fi vreodată atacat. În Asia, în Africa, în Europa, Tito a fost un proponent activ pentru felul de neutralitate al Moscovei, dar pentru propriile lui forțe, înarmate de către Statele Unite și alte puteri occidentale, el nu și-a luat nici un fel de angajament de neutralitate. Și nici nu s-a angajat în nici un fel să coopereze cu occidentul într-un conflict european posibil, în care la întrebarea cine a fost agresorul cu siguranță se vor primi cele mai fantastice răspunsuri.

Dacă armata lui Tito de tancuri americane și forța lui aeriană foarte modernă construită în America este vreodată azvârlită în vreun conflict internațional, va fi de partea sovietică, pentru că, așa cum a arătat Djilas, sfârșitul comunismului în Rusia ar însemna și sfârșitul lui Tito. Unicul alt mod posibil de a folosi acest armament formidabil ar fi împotriva populației iugoslave în vechiul regat sau în Croația. Amenințarea cu intervenția armatei a fost mijlocul prin care Tito a scăpat momentan de pericolul unei revolte generale în Croația în iarna anilor 1971-72.

Istoria raporturilor Statelor Unite, și a puterilor occidentale în general, cu Broz Tito, din momentul în care l-au impus poporului iugoslav până în momentul în care l-am văzut la televizor așezat confortabil într-un imens fotoliu cu picioarele încrucișate și o țigare groasă de foi în gură în salonul președintelui Nixon, este istoria unei alte trădări, și o altă dovadă că libertatea și dreptatea și toate celelalte lozinci folosite de conducătorii occidentali când au condus omenirea în dezastrul de nerecuperat al celui de al doilea război mondial, nu au fost decât minciuni.

Milioane de oameni cu sânge, religie și tradiții diferite, au fost incorporate cu forța în Uniunea Sovietică, și multe alte milioane au fost absorbite de fapt, chiar dacă nu totdeauna în mod formal, în blocul comunist sovietic. Numai în Europa cam 100 de milioane sunt forțate să muncească împotriva voinței lor pentru glorificarea și creșterea statului comunist sovietic.

- *Declarația de la Washington, semnată de președintele Dwight D. Eisenhower și primul ministru Anthony Eden, 1 ianuarie 1956.*

Așa zisa declarație de la Washington – din care am extras citatul de mai sus – nu ar fi putut fi pronunțată mai solemn nici dacă ar fi reprezentat adevăratele gânduri ale celor doi oameni de stat despre popoarele «absorbite în blocul sovietic» și ar fi semnalat începutul unei cruciade, chiar a uneia politice doar, pentru cauza lor.

De fapt atât președintele Statelor Unite cât și primul ministru al Mării Britanii vorbeau ironic și lacrimile pe care le vărsau erau fără îndoială lacrimi de crocodil. Oamenii bine informați nu au dat mai mare importanță acestei declarații de anul nou decât aceea că le-au oferit o satisfacție iluzorie, înainte de a fi ales președintele pentru cel de al doilea termen al său în Statele Unite, acelei părți din alegători care fuseseră impresionați de către represiunea sângeroasă a revoltei muncitorilor din Germania de Est de către forțele armate ale Moscovei; apoi diverselor grupuri etnice din Statele

Unite; și apoi în general marii mulțimi de cetățeni cinstiți care în orice țară sunt înclinați în mod natural să creadă în sinceritatea, patriotismul și intențiile nobile ale celor pe care și i-au ales drept conducători.

În acel moment domnul Eden propovăduia o conferință de dezarmare și securitate reciprocă între puterile occidentale și Rusia sovietică – care a fost tradusă în viață recent parțial doar de către președintele Nixon și domnul Kissinger la Moscova, și este pe cale de a fi desăvârșită prin negocierile cu privire la SALT. La sfârșitul acestei conferințe s-ar legaliza și perpetua situația tragică pe care o deplângea declarația de la Washington. În plus toată lumea știa care fusese rolul domnului Eden care jucase rolul lui Hopkins pe lângă Churchill, în negocierile de la Teheran și Ialta, unde absorbirea la care se făcea referire în declarație fusese aprobată în unanimitate.

La Viena președintele Eisenhower și cu secretarul său de stat avuseseră ocazia ca cel puțin să facă un protest împotriva fraudei de la Varșovia în apărarea celor 120 de milioane «obligați să muncească pentru glorificarea și creșterea statului comunist sovietic». Nu au făcut-o. Nu o făcuseră nici la Geneva, înainte de ratificarea înțelegerii de la Viena.

Mai exista și o incongruență uimitoare între lamentațiile din declarațiile de la Washington, și declarația președintelui imediat după încheierea conferinței de la nivel înalt că «promisiunile viitorului sunt mai strălucite decât au fost vreodată în ultimii ani.» Domnul Dulles a făcut la fel, și mai mult chiar, după conferința miniștrilor de externe, când a spus presei că occidentul «câștigase prima rundă». Și tot în această atmosferă îmbăcsită de înșelătorie președintele de azi a Statelor Unite a declarat după negocierile de la Moscova dintre Rusia sovietică și Henry Kissinger că «s-a încheiat era ostilității!».

Președintele Nixon nu a fost mai justificat zicând acestea decât fusese președintele Eisenhower când declarase, așa cum o făcuse cu o lună înainte de revolta muncitorilor polonezi din Poznan împotriva tiraniei comuniste, și cu trei luni înainte de revolta patrioților unguri și reprimarea ei inumană de către forțele polițienești și armate ale lui Hrușciiov, că promisiunile viitorului erau mai strălucitoare decât oricând. Nu a fost mai puțin înșelător domnul Dulles când și-a ridicat mâna făcând semnul victoriei după ceea ce el a numit «prima rundă», care se terminase cu cele trei conferințe de la Geneva – una despre afacerile Orientului Îndepărat în 1954, și celelalte două în 1955.

După părerea noastră domnul Dulles nu avea nici el dreptul să numească această perioadă din confruntarea occidentului cu întreprinzătorul imperiu comunist «prima rundă». Adevărata primă rundă a început cu anexarea a unsprezece țări europene și a întregii Chine de către lumea comunistă cu colaborarea deplină a puterilor occidentale. Sfârșitul ei a fost însemnat de către explozarea primei bombe atomice sovietice; și deoarece de atunci încoace Moscova a avut voie – sau a fost chiar ajutată, așa cum o sugerează scandalul Oppenheimer – să-și dezvolte nestingherită arsenalul nuclear și mijloacele de lansare este greu de negat faptul că sovietele au mai multe motive

decât avea domnul Dulles să ridice pumnul salutându-și victoria, obținută prin neprezentare.

Dar să nu căutăm nod în papură; să vedem mai bine câtă dreptate ar fi putut avea domnul Dulles cu optimismul lui cu privire la «prima rundă». Nu este aceasta o pierdere de vreme, căci ne va ajuta să ne dăm seama în ce măsură conducătorii occidentali au fost și vor fi înșelați – sau dacă, din motive pe care numai ei le știu acești conducători s-au hotărât să înșele popoarele care le-au dăruit încrederea, cu ajutorul mijloacelor de comunicare în masă care se prostituiază, cu privire la avansurile implacabile ale comunismului.

În perioada care s-a încheiat cu conferința miniștrilor pentru afacerile externe de la Geneva, s-au întâmplat următoarele:

- Trupele Chinei roșii înarmate de către Uniunea Sovietică au câștigat pentru lumea comunistă în mod definit Coreea de Nord cu 12 milioane de locuitori și jumătate din Indochina cu 14 milioane. Au cucerit deasemenea Tibetul, ceea ce le-a pus în contact direct cu India și regatele din Himalaia și le-a permis să ocupe câteva trecători strategice din Himalaia.

- «Aranjamentul» din Laos a predat peste jumătate din țară dominației comuniste și a expus cealaltă jumătate pericolului unui guvern de coaliție.

- În timp ce Statele Unite și aliații lor își mențineau forțele militare sub nivelul stabilit de către termenii armistițiului, în Coreea roșie, violând în mod flagrant acești termeni, comuniștii au construit 38 de noi aeroporturi militare și au adus 500 de noi bombardiere și avioane de luptă cu propulsie și 700 de tancuri noi de ultimul model. Coreea de Nord și-a menținut 750.000 de soldați înarmați și China roșie încă își menține diviziile dealungul râului Ialu.

- Japonia, acel luptător rănit, având libera alegere din punct de vedere sentimental, ezita între amintirea testamentului politic al generalului Tojo care fusese asasinat – «Popoare ale Asiei uniți-vă împotriva dușmannului comun!» – și atracția pe care contactele cu occidentul a avut-o întotdeauna pentru ea. Pentru ca s-o mențină în orbita occidentului va fi nevoie de un efort de obiectivitate foarte puțin probabil să vină din partea anumitor cercuri inexplicabile (care nu pot fi trase la răspundere) care sunt totdeauna reprezentate în Departamentul de Stat și la Casa Albă.

- În Nepal a devenit prim ministru Dr K.I. Singh care fusese exilat anterior pentru activitățile sale pro-comuniste și care se întorsese acum de la Peking unde fusese oaspete de onoare timp de ani de zile.

- În general perioada la care se refereau președintele și cu domnul Dulles a fost martora unei tendințe îngrijorătoare în raporturile politice, economice, personale și doctrinare între țările din Asia și Africa pe de o parte și Moscova și Peking de cealaltă. Întreaga lume arabă s-a aliniat cu brio împotriva occidentului «imperialist». În Africa orientală britanică conducătorii Mau Mau educați la Moscova și la Peking, care își ziceau «generalul Rusia» și «generalul China», împrăștia teroare și distrugere

sângeroasă. Bandele de asasini care bântuiau în provinciile Ubangi și Basuto își ziceau «rușii». Teroriștii și gherilele roșii care operau în Camerunul francez erau conduși de unul Mayobe, care fusese instruit la Praga, în una din școlile speciale pentru agitatorii africani care începuseră să funcționeze pe vremea lui Lenin (2).

În Orientul Mijlociu activitățile teroriste din Cipru au zdruncinat profund înțelegerile formale și raporturile prietenești dintre Marea Britanie, Grecia și Turcia. Transiordania care fusese aliata credincioasă a Marii Britanii, îl concediasse în mod neceremonios pe generalul britanic Glub Pasha, comandantul legiunii arabe. Siria și Iracul și-au dat consimțământul ca să se înființeze două noi centre de propagandă și agitație sovietică, într-o regiune care deja este în flăcări.

În Germania, primul ministru Adenauer, împins de către prietenii lui occidentali, a fost forțat să accepte stabilirea unei ambasade sovietice cu personal numeros la Bonn – cum se poate ușor ghici, ca un prim pas în spre negocieri directe și separate cu Moscova și în cele din urmă cu guvernul Germaniei de Est, sub controlul și inspirația Rusiei sovietice.

Sentimentul de solidaritate și securitate cu siguranță că nu s-a dezvoltat în mod favorabil în timpul «primei runde» a domnului Dulles printre membrii NATO-ului și CENTO-ului (pactul de la Bagdad al națiunilor din Orientul Mijlociu). Dimpotrivă, ce a avut loc a fost o agravare periculoasă a diferențelor de vederi dintre puterile europene și Statele Unite. «În ciuda alianțelor, în ciuda afirmațiilor care neagă această constatare, nu există o politică comună a Franței, Marii Britanii și Statelor Unite» a spus Christian Pineaud, ministrul de externe francez, înainte de a pleca la Moscova. Remarca domnului Pineaud urma să fie confirmată în mod uluitor în momentul loviturii de forță dată de colonelul Nasser împotriva canalului de Suez.

Discrepanța mare care exista dintre producția industrială a Uniunii Sovietice, după patru ani de război devastator dus pe teritoriul ei, și cea a fabricilor americane pe care același război le adusese la producție maximă, ar fi putut să mențină Uniunea Sovietică în rolul uneia care pierde, pentru o perioadă mai îndelungată chiar decât «prima rundă» a domnului Dulles. Dar nu a fost așa. Am menționat uimitoarea liberalizare în timpul acelei prime runde a fostelor restricții comerciale dintre Statele Unite și Rusia sovietică. Este fascinant să aflu de la Dr. Antony Sutton de la Institutul Hoover din cadrul Universității Stanford, că numai datorită utilajelor de factură americană exportate ca fiind materiale nestrategice au putut sovietele să-și reconstruiască uzinele de producție de război cu cel mai modern utilaj cu ani mai devreme și desigur cu mult mai bine decât le-ar fi fost posibil altminteri.

Dacă Statele Unite și celelalte puteri occidentale nu au câștigat prima rundă a domnului Dulles din punct de vedere teritorial, politic, economic, sau al influenței și prestigiului, după cum am văzut că a fost cazul, au câștigat-o oare în ce privește pregătirea militară și securitatea națională? Răspunsul ar fi putut fi pozitiv, dacă prietenii și dușmanii ar mai fi crezut încă în certitudinea unei retaileri atomice americane în

cazul unui atac surpriză sovietic împotriva Europei, chiar și a unuia făcut doar cu arme convenționale. Dar puțini sunt acei de ambele părți ale cortinei de fier care și-au mai păstrat credința în această certitudine. Întrebat de către presă dacă ar putea apăra Europa în cazul că nu se vor folosi armele atomice, generalul Loris Norstad, comandantul suprem al forțelor NATO, a răspuns: «În cazul unui război general răspunsul este NU». Înainte de a-și părăsi postul de comandă din Europa, generalul Gruenther a găsit că este de datoria lui să-i avertizeze pe cei interesați spunând «Dacă se ajunge la o luptă terestră nu suntem destul de puternici ca să menținem frontul de azi în Europa. Trebuie să ne apărăm în spatele frontului în sud-estul Franței».

În situația descrisă mai sus cu greu am putea discerne promisiunea unui viitor mai bun pentru cei care «promovează respectul universal pentru drepturile omului și libertățile fundamentale». Dar sunt și alte aspirații decât cele exprimate prin articolul 55 al Cartei Națiunilor Unite – de exemplu cele înșirate de domnul Dulles pe când era președintele Consiliului General al Bisericilor, sau cele sugerate de către domnul Dulles, ambasadorul Kennan, și Arthur Sulzberger de la *the New York Times* când au conceput împreună formula «comunismului național», care a devenit astăzi un articol de bază al politicii externe americane. Această formulă este destul de bine descrisă sub titlul «satelitele definitiv captive», într-o recenzie la un articol de domnul Kennan, care a apărut în *the New York Times* la 7 mai 1956:

Dacă Statele Unite se țin departe și le cedează rușilor privilegiul particularității și disimilitudinii lor, domnul Kennan nu vede de ce nu s-ar putea stabili raporturi satisfăcătoare și dătătoare de speranță între Statele Unite și Uniunea Sovietică...

Deși domnul Kennan condamnă «nedreptatea hidoasă» comisă de către Uniunea Sovietică împotriva națiunilor din Europa de Est, el argumentează că există un element definitiv, *la bine și la rău*, în ceea ce s-a întâmplat în Europa de Est.

După părerea lui cel mai bun lucru pe care îl pot spera Statele Unite este ca aceste regimuri comuniste să evolueze «în spre o poziție de mai mare independență și dialog mai deschis cu opinia propriului public» [sublinierea noastră].

(1). La sfârșitul lui mai 1945, peste 300 de cetățeni croați civili și militari se refugiaseră pe teritoriul austriac de teroarea și atrocitățile gherilelor lui Tito și ale trupelor sovietice cărora le permisesse înaltul comandament aliat să pătrundă pe teritoriul iugoslav, în ciuda unui acord anterior de la Teheran care stipula contrariul. Trupele britanice, aflate în mod aparent încă sub înaltul comandament aliat, au luat în sarcina lor aceste mase umane pentru beneficiul lui Tito. Le-au forțat să treacă frontiera înapoi în Iugoslavia. Ca să evite o rezistență posibilă a unităților militare, au folosit același truc ca și cu armata lui Vlasov. Ofițerii au fost despărțiți de trupele lor, dezarmați și li s-a spus că vor fi duși în Italia. Au fost încărcăți în camioane militare și aduși direct la

locul unde îi așteptau comendo-urile de exterminare ale lui Tito. Cititorilor care sunt mai tari de înger și vor să cunoască detaliile a ceea ce s-a întâmplat cu civilii și militarii care au fost astfel predați lui Tito, le recomandăm cartea căpitanului Joseph Hecimovitch *Tito-s Death Marches and Extermination Camps*. Mormintele comune identificate până acum conțin 280.000 de victime.

(2) Trebuie să ne reamintim, ca încă o circumstanță uluitoare a timpurilor care le trăim, că în Africa neagră și în insulele Pacificului, guvernul Statelor Unite a lucrat și lucrează încă mână în mână cu puterile comuniste pentru eliminarea nediscriminată și dementă a elementului european de ordine și civilizație. Acest lucru are loc și în regiunile în care se mai perpetuează obiceiurile neolitice ale canibalilor și vânătorilor de capete. Moise Ciombe, unicul conducător din Africa neagră care era puternic atașat de civilizația occidentală și înțelegea avantajele pe care le putea obține poporul lui dintr-o colaborare și prietenie cu foștii coloniști după ce fusese realizată independența de ei, a fost izgonit din țara lui printr-un efort combinat al Statelor Unite, Națiunilor Unite, Rusiei sovietice, Cehoslovaciei și altor țări comuniste și socialiste, și a fost apoi asasinat.

ocul unde îl aştepta comanda-urile de extenuare ale lui Tito. Căpitanul care stătea în faţa lui de înţeles că el nu va fi rănit şi că el va fi rănit de înţeles că el nu va fi rănit. Căpitanul care stătea în faţa lui de înţeles că el nu va fi rănit şi că el va fi rănit de înţeles că el nu va fi rănit.

15

(2) Trebuie să ne reamintim că în Africa neagră şi în Asia de Sud-Est, guvernul Statelor Unite a lăsat să se desfășoare revoluțiile comuniste pentru a evita să fie nevoiți să se confrunte cu războiul rece. Acest lucru a fost făcut în scopul de a evita să se confrunte cu războiul rece. Acest lucru a fost făcut în scopul de a evita să se confrunte cu războiul rece.

Racii nu fluieră

Comunistii și aliații lor încearcă să determine Occidentul să accepte politica de a face concesii comunistilor cu ajutorul unor povești de groază despre un viitor război atomic. Aceasta este numai o parte a complotului pentru un Guvern Mondial Roșu. Occidentul are mai multă putere decât orice bombă atomică, cu hidrogen sau cu cobalt. Are sau poate obține sprijinul tuturor acelor națiuni din spatele cortinei de fier.

Occidentul trebuie să înceapă să formeze armate naționale în exil, cum a făcut-o în timpul războiului, dar nu ca membre al unei legiuni străine britanice sau americane. Aceste armate trebuie să fie sub propriul lor drapel; să-și aibă propriile uniforme și să-și aibă propriile state majore independente....

În plus la acestea, națiunile occidentale trebuie să ofere arme, sprijin și ajutor mișcărilor de rezistență din spatele cortinei de fier, așa cum au făcut-o în timpul ultimului războiu pentru rezistența necomunistă.

- P.J. Huxley-Blyth în *Betrayal*.

Nu putem avea pace, sau adevărată securitate până când imperiu sovietic hipertrofiat nu pleznește din interior. Principalele victime, națiunile captive, își vor aduce contribuția, dacă li se poate garanta ajutor neprecupețit din partea lumii libere – nu numai ajutor diplomatic și moral – ci și resurse materiale și conducere competentă.

Ce este necesar astăzi este o decizie directă a Statelor Unite și a principalilor lor aliați să ajute eliberarea popoarelor de sub comunism... Oamenii asupriți și torturați din sfera sovietică trebuie să afle că în fine ne-am hotărât să facem cauză comună cu ei împotriva stăpânilor lor.

- A.S.Panell, într-un anunț plătit din the New York Times.

Când a murit Stalin în 1953, am sperat că politica sovietică se va îndulci. Dar oprirea necruțătoare a revoltei poporului din Ungaria și Germania de Est, și din

Polonia după câțiva ani, a arătat că noii conducători nu aveau nici o intenție să ducă o politică de pace. Deși președintele Hrușciov era un conducător zâmbitor și oarecum popular, am văzut prea puține schimbări în politica lui internațională față de cea a lui Stalin. El a plantat rachetele intercontinentale în Cuba, fapt care a dus la confruntarea nucleară din 1962. Nu am văzut nici o detentă adevărată nici după ce echipa Brejnev-Kosâghin a preluat puterea de la Hrușciov în 1964. Mă tem că așa zisa detentă este cel mai fantastic fel de himeră.

- *Generalul Curtis E. LeMay în America is in Danger.*

După moartea lui Stalin s-a afirmat că cel de al 24-lea congres comunist făcuse primul pas în spre o nouă politică externă sovietică și în spre o reconstrucție internă socială și economică mai apropiată de modelul democratic occidental, și că această schimbare în atitudinea sovietică dovedește că Moscova recunoaște slăbiciunile și chiar falimentul sistemului ei de guvernare anterior. Unii conducători laburiști britanici au mers atât de departe încât au declarat că noua tendință în comportarea sovietică «oferă o ocazie enormă de a pune capăt războiului rece *împotriva celui mai bun guvern pe care l-a avut Rusia vreodată*».

Faptul că Rusia sovietică a putut să învingă pericolele implicite într-o schimbare de conducere fără să se deranjeze cu mai mult decât cu un număr minim de execuții rapide, și unanimitatea cu care a fost adoptată o pretinsă nouă atitudine – acestea nu sunt indicii de slăbiciune, regret sau remușcări, acestea constituie dimpotriva așa cum au dovedit-o evenimentele ulterioare, o demonstrație impresionantă de disciplină, încredere în sine și hotărîre.

De fapt nu a avut loc nici o schimbare nici în strategia nici în tactica politicii sovietice, care întotdeauna a combinat vorba înșelătoare cu loviturile puternice. Sistemul de conducere prin echipe în care administrația lui Eisenhower a pretins că vede un indiciu că se îndulcește atitudinea Kremlinului, nu a fost o trăsătură nouă în istoria Uniunii Sovietice. Cea mai sângeroasă perioadă a ei, cea bolșevică, a fost o fază de conducere prin echipă în decursul căreia au fost măcelărite milioane. Și nici cei care au constituit noul personal al Kremlinului după moartea lui Stalin nu erau *oameni noi* la conducere. Ei erau aceiași criminali internaționali, aceiași măcelari și tirani, care au domnit peste poporul rus împreună cu Lenin, Troțki și Stalin, din 1918 încoace (1).

Să ne luăm de exemplu pe Hrușciov, individul ales de către administrația Eisenhower să fie arătat poporului american în carne și oase ca un exemplu de conducător comunist din felul celor noi și «îndulciți». Documentația formidabilă colectată de Comitetul Camerei Reprezentanților cu privire la Activitățile Antiamericane arată că:

1. Hrușciov care era el însuși ucrainian, a fost personal responsabil pentru ideea de a «elimina» prin înfometare circa 700.000 de ucrainieni și pentru realizarea planului pe care îl inițiase în 1930.

2. În procesele de eliminare din 1936 a supravegheat personal executarea a mii de oameni.

3. În 1937 fiind șef peste un al doilea masacru din Ucraina, a măcelărit aproximativ 300.000 de oameni în plus.

4. După sfârșitul celui de al doilea război mondial a organizat lichidarea prin execuții în masă sau deportări în lagăre de concentrare a încă câteva sute de mii de ucrainieni.

Povestea despre îndulcirea scopurilor și metodelor comuniste este, ca și cea despre «comunismul național», doar un alt alibi, un alt lighean în care ca Pilat din Pont își vor spăla mâinile acei dintre conducătorii occidentali care supunându-se unor ordine pe care nu pot să le mărturisească, au acceptat nu numai dominația comunismului de astăzi acolo unde deja este suprem, ci și cuceririle lui viitoare în întreaga lume care încă își zice liberă.

Ofensiva pentru obținerea păcii, cursa în care s-a lăsat de bună voie prinsă echipa Eisenhower-Dulles la cele trei întâlniri de la Geneva, a fost o politică plănuită pe vremea lui Stalin. Așa zisele congrese pentru pace înșelătoare au fost organizate sub administrația lui Stalin cu colaborarea ineptă sau vinovată a atâtor guverne necomuniste. Sovietelor li s-a permis întotdeauna să profite de politica de coexistență pașnică la fel ca și de demonstrațiile lor de forță și agresivitate; și nu au nici un motiv să-și schimbe acea rutină productivă câtă vreme același fel de conducători ocupă cancelariile occidentale.

Această politică de tranchilizare nu a fost îndreptată în mod special împotriva conducătorilor americani și al altor state occidentale, care atât de des se arătaseră gata să se conformeze dorințelor Kremlinului și chiar îl ajutaseră să-și ascundă adevăratele intenții. A fost îndreptată împotriva publicului american și occidental care în mod instinctiv nu avea încredere în pericolul intrinsec care există în structura mondială comunistă, mereu crescândă. Dacă Stalin și succesorii lui puneau accentul pe pace și bună înțelegere între oamenii bine intenționați într-o perioadă de afirmații pur tactice, deși chiar și înainte de revolta de la Budapesta ei își dădeau perfect de bine seama că scopurile și cauza lor erau spijinite de cercuri influente în politica americană, o făceau pentru a contracara neîncrederea și teama care încă mai existau printre omenii de rând, majoritatea cărora sunt patrioți cinstiți.

Obiectivele lor au fost și rămân încă următoarele:

1. Să inducă un fals sentiment de siguranță în occident, și astfel, cu ajutorul prietenilor lor din lagărul opus, să încetinească ritmul pregătirilor militare ale puterilor occidentale, în special al acelorale Statelor Unite – singura țară care ar putea să dea de gol cu succes înșelătoria șantajului nuclear sau a unui ultimatum nuclear.

2. Să încheie acorduri reciproce de dezarmare în conformitate cu propriile lor dorințe – ceea ce înseamnă că nu vor exista prevederi pentru un sistem de control efectiv și pe baza unui raport de unu la unu, începând de la situația militară prezentă

și neatingându-se problema capetelor de rachete nucleare foarte puternice, unde sovietele au obținut o superioritate decisivă, datorată faptului că au violat primul acord de interzicere a testelor nucleare și au violat traducerea în viață a celui de al doilea de 87 de ori.

3. Să manevreze prin viclenie cât mai multe țări posibile să intre în tabăra «neutră» incluzând în mod special Germania de Vest, și să pericliteze alianțele și prietenii americane.

4. Să obțină sub pretextul pactelor de «neagresiune» sau «securitate reciprocă» și al altor formule, recunoașterea formală a uzurpărilor comuniste teritoriale și politice în Europa Centrală și de Est.

5. Să realizeze ruina și dezintegrarea forțelor de rezistență și revoltă care și-au arătat potențialul în România și Germania de Est și urmau să și-l arate din nou în curând la Poznan și Budapesta.

Într-adevăr nu a avut loc nici o detentă între soviete și lumea occidentală după sfârșitul celui de al doilea război mondial. Ceea ce a fost numit detentă a fost întotdeauna o nouă capitulare a puterilor occidentale sub conducerea indisputabilă a Statelor Unite; o nouă abandonare de poziții teritoriale, militare, politice și morale care au dus în fiecare caz doar la noi provocări, noi pretenții și noi stări de fapt create de Uniunea Sovietică și de lumea comunistă.

Am văzut aceleași lucruri întâmplându-se mereu după retragerea trupelor occidentale din Berlin în 1945, urmată de repudierea unilaterală de către soviete a protocolului de la Londra din 1944 care stabilea condițiile reciproce ale acestei retrageri, și urmată de prima violare a Cehoslovaciei și de blocada Berlinului. În Asia după ce întreaga Chină a fost înmănată comuniștilor – ceea ce a fost desigur o concesie enormă – am avut Coreea, Laosul și Indochina ca exemple de detente. În Statele Unite după infama trădare de la Bay of Pigs, criza rachetelor nucleare și transformarea Cubei într-un bastion militar sovietic, au fost deasemenea prezentate ca făcând parte din așa zisa detentă.

Cu mult înainte de criza de la Budapesta și din Suez, opinia publică din Statele Unite ar fi trebuit să-și dea seama că atât sub conducătorii democrați cât și sub cei republicani țara a pierdut rundă după rundă în perioada «războiului rece și a coexistenței pașnice»; că acei conducători nu se arătasera dornici să oprească declinul dintr-o poziție imbatabilă de putere, securitate și influență; și că până și ezitanta demonstrație de forță din Asia de fapt avusese drept scop să-l grăbească. Maselor le-a fost imposibil să-și dea seama datorită activităților de dezinformare și de spălare a creierului și a sufletului, duse de mass media, de clicile academice și chiar de către biserici, care au înregistrat un progres așa de distrugător în sânul maselor de americani.

Senatorul Joseph R. McCarthy – ca să-l menționăm doar pe unul ca reprezentant al celor câțiva conducători patriotici care au dus o luptă curajoasă și neînfrântă pentru securitatea și mărirea patriei lor – a dovedit cu prisosință că o astfel de pierdere de

poziție cauzată cu propria mână în fața prestigiului și influenței Uniunii Sovietice mereu crescânde în afacerile lumii nu a avut loc fără complicitatea pro-comuniștilor care ocupau funcții importante în guvern. Dar efectele salutare ale eforturilor acestor americani adevărați au fost practic neutralizate prin atacurile furioase ale clicii liberale din mass media națională și internațională și ale majorității senatului Statelor Unite conduse de președintele Eisenhower (2).

Erau trei factori principali defensivi și ofensivi ai superiorității militare de partea lumii libere: (1) avansul Statelor Unite față de Uniunea Sovietică în ceea ce privește armamentul nuclear, (2) solidaritatea dintre puterile occidentale și (3) *dorința indestructibilă a națiunilor înrobite, inclusiv a poporului rus, de libertate*. Nimeni nu putea să aprecieze valoarea acestor factori mai bine decât fostul comandant suprem al tuturor armatelor aliate din Europa, cel care a devenit ulterior președinte, și care insistase cu voce tare asupra importanței de a păstra vie această dorință, ca un element esențial al securității americane.

Dar adevărul incredibil este că tocmai președintele Eisenhower a fost cel care în decursul a câtorva zile tragice (1) a dat o lovitură iremediabilă solidarității occidentale, tocmai în momentul când Uniunea Sovietică trimitea un ultimatum nuclear Franței și Marii Britanii, retrăgându-și în mod brutal scutul nuclear al Statelor Unite care fusese promis acelor două țări în cazul unui conflict armat; și (2) s-a declarat de partea armatelor asupritoare împotriva luptătorilor unguri patrioți, deși cea mai mică încurajare dată luptătorilor pentru libertate ar fi putut să aprindă fitilul care să pricinuiască mult așteptatul lanț de explozii printre națiunile de sub robia comunistă.

Glumeț ca întotdeauna, tovarășul Hrușciiov a asigurat odată la o conferință de presă că «comunismul va fi înfrânt când vor învăța racy să fluiere». A trebuit ca președintele Statelor Unite să dea comunismului garanția că racy nu vor avea niciodată fluiere, că milioanele de vite omenești din spatele cortinei de fier nu vor fi ajutate niciodată să iasă din grajdurile lor – o garanție cu atât mai memorabilă cu cât a fost dată în circumstanțe care ofereau lumii libere poate ultima ocazie să scape de galera de sclavi universală a națiunilor pe care ne-a promis-o Lenin, și să-și obțină iertarea păcatelor.

De fapt comunismul reprezintă cea mai întunecată reacțiune. Este un sistem antisocial în care sunt împletite unele dintr-cele mai rele trăsături ale barbariei, sclavagismului, feudalismului și ale exploatării care sughe viața, manifestată în revoluția industrială.

Prea mulți sunt cei din lumea liberă care par-că și-au pierdut capacitatea pentru indignare morală împotriva celei mai brutale lipse de omenii atunci când este manifestată de către comuniști... Ne doare dar trebuie să privim crudul adevăr în față... Nici o țară nici un popor nici o mișcare nu poate sta deoparte rămânând neutră în această luptă. Nehru și Tito nu sunt neutri. Ei sunt ajutoare și aliați [ai comuniștilor] cu fapta și de fapt, chiar dacă nu cu vorbăria diplomatică.

- *George Meany, președinte al AFL-CIO.*

Au explicat oare capacitățile nucleare relative ale Uniunii Sovietice și ale Statelor Unite din 1956, sau vreo altă circumstanță irezistibilă, subita dezertare a președintelui Eisenhower la lagărul inamic, care este de necrezut chiar și după precedentul misiunii Marshall în China? Sau a trădat felul în care a încurajat el diviziile lui Hrușciiov în timpul insurecției de la Budapesta, și felul în care a sprijinit ultimatumul Kremlinului dat Marii Britanii și Franței în afacerea canalului de Suez, încă odată adevărata poziție a tuturor ocupanților Casei Albe de la Franklin Roosevelt încoace în epocala luptă dintre Libertate și Tiranie pe care o duce omenirea astăzi?

Cu alte cuvinte, avea Moscova în 1956 o superioritate atât de devastatoare asupra Statelor Unite în putere nucleară încât Washingtonul nu putea face nimic altceva decât să se supună? Sau era raportul dintre Washington și Moscova de cu totul altă natură decât cel antagonistic în a cărui existență a fost făcută lumea să creadă?

Orice apreciere a diferenței în ceea ce privește puterea aeriană și capacitatea nucleară dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică trebuie să ia în considerare faptul că printr-un consimțământ unanim sovietelor li s-a acordat avantajul neprețuit al inițiativei, care într-un război nuclear îl plasează pe posesorul său pe drumul spre victorie. În 1956 și mulți ani după aceea, acest avantaj substanțial cedat agresorului probabil era neutralizat de către amenințarea *împiedecării reciproce*. Excluzând posibilitatea unei anihilări totale a capacității de replică a inamicului din prima lovitură, Moscova știa că orice succes ar fi obținut printr-un atac surpriză, puterea distructivă teribilă a armelor termonucleare ar lăsa țării atacate mai multe mijloace decât cele necesare ca să-l facă pe agresor să plătească scump victoria, care ar fi fost într-adevăr o victorie ca a lui Pirrus. Totul părea să indice că armamentul absolut necesita o victorie absolută cam în prima oră. În 1956 Uniunea Sovietică era departe de a putea contempla o astfel de posibilitate, o situație consemnată de generalul LeMay – pe care nimeni nu îl poate acuza de indiferență față de securitatea țării sale – când a declarat în 1961: «Dacă începem războiul astăzi, probabil l-am câștiga, dar spun aceasta cu mai puțină încredere decât am avut-o în aprilie 1956. Surplusul de putere pe care l-am avut în trecut dispare foarte rapid».

Pericolul pentru lumea occidentală și pentru Statele Unite a început să apară la orizont numai în 1961, când Uniunea Sovietică violând acordul de interzicerea testelor nucleare pe trei ani care fusese acceptat de Washington sub presiunea oamenilor de știință simpatizanți roșii și a consilierilor președintelui cu diplome de la Harvard, a reușit (după o lungă serie de teste în Arctica) să explodeze dispozitive de 60 de megatone și poate chiar de 100 de megatone (3). Amenințarea a devenit universală și permanentă numai atunci când administrația fraților Kennedy, ascultând vreun ordin obscur, a abolit capacitatea primei lovituri a Statelor Unite, a retras rachetele americane Minuteman și Thor din Europa și a evacuat bazele din Europa și Orientul Mijlociu, în schimbul unei evacuări neverificate temporare a bazei de rachete sovietice din Cuba.

În 1956 Statele Unite erau destul de puternice ca să dea de știre Kremlinului că națiunea era capabilă și hotărâtă să-și respecte angajamentele față de Europa în orice clipă. Diferența dintre situația militară relativă a estului și vestului din 1956 și cea care s-a dezvoltat sub administrațiile Kennedy și Johnson și care persistă astăzi încă, arată ce ocazie unică a fost pierdută pentru ca națiunile înrobite să-și câștige libertatea – și pentru ca lumea liberă să se scape odată pentru totdeauna de sabia lui Damocles care încă atârna deasupra capului ei – atunci când președintele Eisenhower a luat uimitoarea hotărâre să suporte dubla demonstrație de forță a sovietelor de la Budapesta și din conflictul canalului de Suez.

La vremea conjuncturii Budapesta – canalul de Suez, doctrina strategică preponderentă a Statelor Unite stabilită în ciuda celor din Casa Albă și din Departamentul de Stat care îl urau pe McCarthy, de către experți militari și civili conștienți de responsabilitatea lor, era că împiedecarea agresiunii reciproce *pe bază de egalitate* îi prindea în cursă pe cei care nu aveau nici o intenție să dea prima lovitură. Ei înțelegeau că o adevărată împiedecare a agresiunii nucleare în cazul unui adversar ca Uniunea Sovietică nu putea fi obținută decât printr-o capacitate de a da prima lovitură care să fie indubitabil superioară. Ideea sănătoasă era că, chiar și în epoca atomică, dacă nu era legitim să lovești un dușman potențial în mod preventiv pentru ca să supraviețuiești, *era totuși esențial ca acel dușman să fie convins că ai capacitatea s-o faci.*

Simpla posesiune a unei superiorități indisputabile în capacitatea primei lovituri nu însemna complotarea unui atac subit neprovocat împotriva nimănui. Însemna întâi de toate că cu ajutorul serviciilor lor de informare Statele Unite vor putea să eradichez de la început orice agresiune nucleară pregătită pe ascuns. Însemna deasemenea că Statele Unite erau întotdeauna capabile și pregătite să-și respecte angajamentele din NATO care includeau răspunsul cu arme nucleare în cazul unui atac total sovietic împotriva Europei, chiar dacă acest atac avea loc doar cu forțe convenționale.

A însemnat toate acestea, atât pentru prieteni cât și pentru dușmani până la primele zile din noiembrie 1956, când președintele Eisenhower, cu toată forța lui aeriană și navală, a luat partea Uniunii Sovietice *împotriva* aliaților lui din NATO, Franța și Mare Britanie. Solidaritatea dintre America și națiunile europene occidentale astfel zdrobită nu a mai fost niciodată refăcută. Și după teribila cădere în ceea ce privește puterea și prestigiul pe care au suferit-o Statele Unite în timpul administrațiilor lui Kennedy și Johnson, a fost înlocuită de un marș comun întâi în spre dependență și apoi în spre sclavie.

(1) Iată câteva din declarațiile viitorilor antistalinisti ruși:

De la Hrușciov: «Tovarășe Stalin, milioane de oameni se îndreaptă în spre tine cu cea mai adâncă dragoste și credință.... Cel mai mare serviciu pe care l-ai adus a fost

lupta nemiloasă împotriva dușmanilor poporului, menșevicii, social-revoluționarii, troțkiștii, zinovieviștii, buhariniștii etc... Ai apărat unitatea învățăturilor lui Lenin.»

De la Bulganin: «Numele tovarășului Stalin este simbolul a tot ce este avansat și progresist.»

Nu ar fi superfluă o destalinizare nici de acea parte a cortinei de fier unde se află lumea liberă, după cum o arată următoarele citate:

De la Churchill: «Va veni o generație care va binecuvânta numele lui Stalin». «Stalin este cea mai umană personalitate pe care am întâlnit-o în Rusia.»

De la Truman: «Îmi place unchiul Iosif». «Stalin era un prizonier al biroului politic [Hrușciiov, Bulganin, etc.] care era mult mai dur decât era el.»

De la ambasadorul J. E. Davis, expertul special în problemele sovietice ale lui Roosevelt: «Ochii lui negri [ai lui Stalin] sunt peste măsură de blânzi și binevoitori.... Copiii doresc să șadă în brațele lui, câinii se apropie pe nesimțite de el.»

De la secretarul de stat Cordell Hull: «Am fost impresionat de Stalin... Mi-am zis în sinea mea că orice american care ar avea personalitatea și punctul de vedere al lui Stalin ar putea cu ușurință să ajungă în funcții înalte în țara noastră.»

Nu știm dacă aceste lumini ale politicii occidentale se înșelau pe ei înșiși sau se străduiau să-și înșele propriul popor. În orice caz aflăm că reacția lui Stalin după fiecare întâlnire particulară cu unul dintre ei era aceeași. Unul din biografii lui scrie că Stalin întotdeauna își conducea vizitatorul cu foarte multă curtoazie până la ușa și apoi se prăbușea într-un fotoliu cu picioarele îndepărtate și izburcea într-un râs homeric.

(2). Puterea de convingere a mass mediei naționale și internaționale este așa de mare încât astăzi opinia publică mondială este convinsă că senatorul McCarthy a fost dezaprobat de o majoritate a senatului de 67 la 22 pentru că a adus acuze nedrepte împotriva unor oameni nevinovați în timpul anchetei asupra activităților subversive și comportării de trădători al unor indivizi și asociații, pe care o conducea el. Adevărul este cu totul altul. Toate eforturile Comitetului de Investigație al Senatului nu au putut dovedi că vreuna din acuzațiile senatorului ar fi fost nefondată. Și de aceea, din cauză că președintele Eisenhower și forțele care îl aduseseră la putere deciseră că McCarthy trebuia condamnat oricum, a fost dezaprobat pentru că nu a respectat și a insultat comitetul în timpul investigațiilor. «Insulta» anumită pentru care a primit votul de blam a fost următoarea întrebare pe care a pus-o senatorul exesperat: «Nu vedeți că îi ajutați pe comuniști?» În cuvintele de felicitare adresate de președintele Eisenhower președintelui comitetului care fusese invitat la Casa Albă anume ca să le primească, votul lor de blam a fost «O treabă bine făcută.»

(3) Zece ani mai târziu, uitând prima lui experiență, și cedând fără îndoială acelorasi influențe irezistibile din umbră, președintele Nixon a fost de acord să iscălească un nou acord de eliminare a testelor nucleare cu aceiași înșelători notorii, pe care îl va impune, împreună cu un tratat de neproliferare, tuturor țărilor care au putut fi convinse după eforturi îndelungate să accepte această înțelegere paralizantă.

16

Marea dezonoare

Ungaria este acum un mare cimitir. Armatele Uniunii Sovietice au comis acțiuni ce nu pot fi descrise...Bărbați, femei și copii sunt smulși cu forța de pe teritoriul ungar. Sunt executați zilnic sute de oameni. Și toate acestea au loc în fața unei omeniri indignate care se adresează Națiunilor Unite ca singura putere capabilă să pună capăt acestor orori și acestor masacre.

- Emilio Nuñez Portuendo – în fața adunării Națiunilor Unite cu puțin timp înainte ca forțele ascunse din Statele Unite să predea Cuba, patria ambasadorului Portuendo, comunistului Castro și călăilor lui.

Unele dintre premisele de bază ale politicii noastre externe au fost puse la încercare în realitate și nu au trecut examenul.

Una din aceste premise a fost angajamentul nostru față de independența națiunilor din Europa de Est. Războiul rece a început de la această problemă și a fost dus în mare măsură pentru ea. Dar când a început să se dezintegreze imperiul rus, Statele Unite au renunțat la uzul forței și au dat astfel aproape în întregime mână liberă Uniunii Sovietice.

O altă premiză a politicii noastre externe a fost menținerea puterii Marii Britanii și Franței ca membre ale alianței Atlanticului. Dar noi am colaborat cu Uniunea Sovietică, cauzând probabil daune ireparabile poziției Marii Britanii și Franței în Orientul Mijlociu și în lume în general. Indiferent care erau meritele intrinsece ale acțiunii lor militare, odată aceasta începută interesul nostru vital era ca ea să aibă un succes rapid și deplin.

Politica noastră externă a avut cel puțin în ultimii ani premisa că capacitatea noastră de a răspunde cu arma atomică era suficientă pentru ca să ne protejeze interesele prin mijloace pașnice. Și totuși am fost chiar acum martorii unei subite și totale ruine a poziției occidentului la atacul a ceea ce se poate descrie ca un ultimatum rusesc.

- *Hans Morgenthau, director la Centrul pentru Studii ale Politicii Americane, Universitatea din Chicago, într-o scrisoare către the New York Times.*

Acțiunea acelor români care deja renunțaseră la toate bunurile lor materiale din lumea aceasta când au părăsit Europa de Vest plecând în țara lor (unde au fost parașutați ca elemente de legătură cu rezistența anti-comunistă) nu a fost un efort rezultat dintr-un moment de exaltare. Acțiunea lor și sacrificiul lor a aprins noi speranțe în sufletul unui popor înrobite, condamnat la sclavie de către un oportunism barbar.

Națiuni cu astfel de eroi nu vor capitula niciodată, nu vor pieri niciodată. Viitorul unei țări, victoriile ei, gloriile ei eterne sunt totdeauna fondate pe sacrificiile celor care au căzut pentru Dumnezeu și pentru patrie. Alexandru Tănase și tovarășii lui au dovedit încă odată că nu există un alt fel de a înfrânge comunismul decât luptând împotriva lui cu spada în mână.

- *Gomez Tello în Arriba, 2 decembrie 1953.*

Americanii de rând de astăzi au văzut prea multe schimburi vesele de vizite, prea multă amicitie și prea multe declarații de înțelegere între șefii de state sau politicienii occidentali și asupritorii și măcelarii națiunilor din Europe răsăriteană. Le vine greu să-și aducă aminte că în 1956 mai exista încă un enorm sentiment public de solidaritate și responsabilitate față de țările din sclavia comunistă; le vine greu să înțeleagă importanța pe care o acordau experții militari și politicienii occidentali potențialului exploziv al populațiilor înrobite ca un element în apărarea Europei care compensa periculoasa superioritate numerică a forțelor sovietice.

Evenimente importante care au avut loc în spatele cortinei de fier chiar înainte de revolta din Ungaria îi justificaseră pe deplin pe acei care doreau să se prevaleze de acest factor militar bine definit în cazul unui conflict armat în Europa. În prima parte a anului 1954 și în anii anteriori avusese loc îndelungata și sângeroasa rezistență armată a românilor la tirania comunistă, despre care comandamentul aliaților avusese informații directe și continui, deși presa occidentală cu excepția ziarelor austriece și germane, au scris despre ea cu zgârcenie de detalii. Unul dintre cele mai interesante aspecte despre care s-a scris a fost neostenitul ajutor și protecția pe care le-au primit insurgenții din partea populației locale. În 1953 avusese loc rebeliunea din Germania de Est, care începuse ca o manifestație a muncitorilor în Berlinul de est și s-a terminat ca o revoltă deplină anticomunistă în întregul teritoriu al Germaniei de Est, cuprinzând peste 200.000 de insurgenți. A fost zdrobită fără milă de către diviziile de tancuri sovietice. De data asta nu au lipsit informațiile, și s-a dezlănțuit o indignare generală. Dar nici un fel de presiune din partea publicului nu a putut să determine guvernele occidentale sau Națiunile Unite să reacționeze în mod corespunzător (1).

În Iugoslavia în același an (1953), în ciuda masacrelor memorabile și lungilor ani de teroare, 80 % din cetățeni îndrăzniseră să declare într-un recensământ oficial că erau creștini – deci nu comuniști. Apoi cu patru luni înainte de revolta din 1956 a patrioților unguri, a avut loc răscoala muncitorilor din Poznan, care a zdruncinat timp de câteva zile bazele regimului comunist în Polonia, și a fost zdrobită numai prin intervenția necruțătoare a armatei sovietice, care a lăsat sute de morți și răniți pe străzile orașului.

În 1956 a mai existat încă o circumstanță importantă în favoarea sprijinirii și ajutorării forțelor insurgente din teritoriile ocupate de soviete – o circumstanță care însă nu a supraviețuit administrației Adenauer în Germania. Ea consta din atitudinea politică a guvernului de la Bonn față de Rusia sovietică care era și cea a majorității opiniei publice germane, care la vremea aceea era încă puternic influențată de prezența a milioane de refugiați germani din provinciile răsăritene pierdute și din țara sudeților. Merită să dăm aici un citat destul de lung dintr-un articol despre acest subiect din *the New York Times* – care la vremea aceea ducea o campanie pentru «Tito-izarea» Europei captive ca cel mai bun deznodământ pentru tragedia europeană – pentru că s-a văzut curând că acest articol reprezenta poziția principalelor cercuri oficiale americane. Pentru acestea, în ciuda declarațiilor lor contrarii, ideea eliberării era anatema în aceeași măsură în care era un blestem pentru scribii otrăviți ai acestei istorii din *the New York «Pravda»*:

Aceste elemente din est aveau motive să creadă că guvernul de la Bonn sprijinea eforturile lor de a forma o alianță între *colaboratorii lui Hitler* slavi, unguri și români cu germanii de est cu scopul de a-i disloca pe comuniștii din Europa de est...

S-au elaborat planuri pentru această legiune de către astfel de elemente ca foștii membri ai armatei ruse ai generalului Vlasov care au luptat de partea naziștilor în cel de al doilea război mondial, sau a Crucii cu Săgeți ungare, sau a Gărzii de Fier românești, și a regimului slav al părintelui Tisso...

Aceste grupuri nu au ținut secret atașamentul lor pentru ceea ce ei consideră că este evoluția unui partid de dreapta sau al războiului în politica Statelor Unite. În aceste grupuri de estici există o puternică credință, după cum reiese din cercetări, că ei au aliați puternici în Statele Unite care, zic ei, au convingerea că comunismul este un dușman mai real decât fascismul...

Anumiți refugiați *fasciști* de aici, care se pare că sunt pe cale de a primi cel puțin o nouă situație socială, ca prieteni care împărtășesc o soartă comună, *sunt încă urmăriți fiind acuzați de crime de război*. Noul birou [biroul german pentru ajutorarea persoanelor dislocate] se crede că se va ocupa să le găsească fonduri și locuri de muncă [sublinierea noastră].

Fără îndoială că oratoria vreunui conducător american în poziție de răspundere despre «libertate pentru națiunile captive», jucase un rol în iscarea acestor rebeliuni izolate în spatele cortinei de fier. Dar înainte de revolta ungară încă se mai putea găsi vreo scuză care să explice de ce acei conducători hotărâseră că încă nu sosise momentul să onoreze încurajările care dat fiind importanța persoanelor implicate, aveau valoarea unui adevărat angajament. Se putea argumenta că nu existau contacte directe geografice cu România și Polonia; că în Germania de Est și în Polonia răzmerițele fuseseră zdrobite prea repede ca să permită armamentului și altui ajutor substanțial să fie oferit la timp; că un număr insuficient din populația respectivă participase la rebeliune; și că armatele țărilor satelite nu au colaborat.

Revoluția ungară le-a prezentat o situație total diferită celor care, ca președintele Eisenhower, spuseseră «trebuie să sprijinim intensificarea voinței de libertate în țările satelite din spatele cortinei de fier» și care făcuseră de atâtea ori apeluri la rezistență împotriva tiraniei.

Când după ani de teroare, de execuții în masă, de închisori de exterminare și de umilințe și de înjosiri, poporul ungar s-a ridicat și a luptat pentru libertate sau moarte, revolta a acoperit aproape întreaga suprafață a țării și a cuprins un sector corespunzător de mare al populației. La Budapesta străzile, instituțiile publice, oficiul poștal, stațiile de radio, erau toate în mâna insurgenților. Statuia lui Stalin a fost răsturnată și sfărâmată în bucăți. Au fost deschise închisorile din toată țara ca să elibereze victimele persecuției comuniste, printre care și cardinalul Mindszenty. A fost format un nou guvern cu Imre Nagy ca președinte. Armata s-a dat de partea noului guvern și a insurgenților.

Când și-au făcut apariția trupele sovietice la Budapesta și poliția de securitate comunistă a tras în revoltați, demonstrațiile au devenit într-adevăr sălbatice. Trupele sovietice au fost bătute și s-au retras fără să opună prea multă rezistență; unii dintre ei s-au alăturat răzmeriței. Poliția secretă a fost curând învinsă; membrii ei au fost lichidați pe loc sau vânați fără milă. Consiliile insurgenților au acoperit întreaga țară, și *la 26 octombrie președintele Nagy a putut anunța poporului ungar că Kremlinul acceptase să-și retragă trupele de pe teritoriul ungar. Și acest lucru era adevărat.*

Evenimentele din Ungaria erau urmărite de către guvernul sovietic cu aceeași atenție încordată cu care le urmăreau populațiile captive din spatele cortinei de fier. Oare puterile occidentale, oare Statele Unite, se vor decide să-i ajute pe patrioții unguri în mod real? Moscova știa, și noi știm acuma, prin mai multe informații absolut demne de încredere, că cel mai mic sprijin deschis occidental, ca de exemplu organizarea unei linii de aprovizionare cu armament și muniții, chiar de formă doar, și chiar un corp de voluntari cât de mic, așa ca cel care în momentul acela se pregătea în Spania lui Franco să răspundă apelurilor disperate ale poporului ungar, ar fi aprins în Polonia și România, și probabil în Germania de Est și statele baltice, o revoltă populară simultană – care ar fi fost probabil prohodul dominației sovietice.

La 28 octombrie, mareșalul Jukov, comandantul suprem al forțelor sovietice, i-a spus domnului Bohlen, ambasadorul american la Moscova: »Ungurii n-au decât să facă ce vor. Nu-mi pașă nici cât negru sub unghie!» Prin aceasta vroia să spună nu chiar ce spusese ci mai degrabă că, în lipsa anumitor asigurări pe care le-a primit ulterior, prefera să-i lase pe unguri să facă ce vor decât să provoace un conflict general cu toate consecințele sale nefavorabile pentru lumea comunistă și aspirațiile ei. Confirmând declarația lui Jukov, trupele sovietice de ocupație se retrăseseră în spre granițele cu România și Cehoslovacia și în spatele acestora. Între timp alte divizii motorizate și blindate au fost aduse de grabă în spre aceste granițe din provincii rusești îndepărtate – ceea ce era o măsură militară lesne de înțeles care conținea mai multe posibilități defensive și ofensive.

În după amiaza zilei de 4 noiembrie, aceste trupe – o masă de circa 200.000 de soldați, 2.000 de tancuri și vehicule blindate, au invadat din nou Ungaria gonind spre Budapesta și împrăștiindu-se peste întregul teritoriu ungar. Ce avusese loc între timp la Washington nu s-a știut pe deplin timp de patru ani și o parte, anume intervențiile guvernului Eisenhower la Madrid și la Bonn, a fost complet ignorată până în ziua de astăzi de către presa americană aservită.

La 2 noiembrie 1956 o telegramă trimisă de către Departamentul de Stat lui Tito îi cerea să transmită guvernului sovietic următoarea asigurare:

Guvernul Statelor Unite nu privește cu ochi buni guvernele care nu sunt prietenele Uniunii Sovietice aflate la granița cu Uniunea Sovietică.

După cum o arată succesiunea evenimentelor, numai după ce a primit această neîndoioasă asigurare că Statele Unite nu se vor amesteca ca să-i ajute pe patrioții unguri orice s-ar întâmpla în Ungaria, și-a aruncat Hrușciiov, care meditase în mod serios asupra posibilității că va fi obligat să abandoneze Ungaria din punct de vedere militar și să se mulțumească cu un guvern al lui Imre Nagy, hoardele împotriva poporului ungar.

La vremea aceea în Spania un grup de tineri printre care se aflau fiii a patru membri ai guvernului spaniol, organizaseră, folosind avioane ce le fuseseră puse la dispoziție de către persoane neidentificate, o linie aeriană de alimentare care să ajute luptătorii unguri cu armament și muniții și eventual cu grupuri de voluntari care să participe direct la lupta pentru libertatea Europei. Guvernul Adenauer, solicitat în mod oficial, acordase acestor doritori de a salva eroicul tineret ungar permisiunea să folosească unul din aeroporturile germane pentru alimentarea necesară cu combustibil și pentru încărcări adiționale ale avioanelor. *Guvernul Eisenhower a intervenit imediat la Madrid și la Bonn cu toate mijloacele de presiune care îi stăteau la dispoziție pretinzând ca guvernul german să-și retragă autorizația pe care o dăduse deja, și ca forțele sovietice din Ungaria să fie lăsate să acționeze nestingherite.* Guvernul spaniol

și cel german nu au avut ce face decât să cedeze și să abandoneze această acțiune înțeleaptă și curajoasă.

Reprimarea revoltei ungare a fost unul dintre cele mai barbare măceluri comuniste la care lumea liberă a participat în calitate de spectatori cu brațele încrucișate. Ce ar fi putut să devină începutul victoriei libertății s-a sfârșit cu aproximativ 36.000 de morți – uciși în luptă sau executați – și mii de deportați. Aproximativ 190.000 de persoane au fugit din țară, circa 38.000 dintre ei fiind primiți în Statele Unite. Acolo nimeni nu știa nimic despre mesajul președintelui Eisenhower către Kremlin sau intervenția lui la Bonn și la Madrid. Ce au auzit și văzut oamenii a fost diatriba grandilocventă a ambasadorului Lodge la Națiunile Unite împotriva ororilor acțiunilor sovietice în Ungaria, și pe vicepreședintele Nixon plecând la Viena cu tone de conserve și penicilină ca să ajute masele de refugiați și să-i aleagă anume pe o cincime din ei care urmau să fie primiți în Statele Unite printr-un program special de urgență pentru refugiați.

Când Casa Albă și Departamentul de Stat au prezentat la Națiunile Unite problema invadării Ungariei de către forțele sovietice, știau foarte bine că abandonau poporul maghiar tragicului lui destin. Richard Nixon nu va uita lecția premergătorilor săi Eisenhower și Dulles, când va căuta cea mai ușoară modalitate de a-l trăda pe Ciang Kai-Șek, cel mai credincios aliat al țării sale, și îl va înlocui la Națiunile Unite și în componența diplomatică a Statelor Unite cu dușmanul său neîmpăcat comunist.

Mai mult, s-ar părea că nu toți cei 38.000 de refugiați unguri care au fost primiți în Statele Unite erau dintre autenticii luptători pentru libertate. De fapt, Anna Kethyl, sosită la New York ca una dintre primii refugiați primiți, care se instituisese singură ca purtătoare de cuvânt pentru eroicii insurgenți, a declarat la o conferință de presă organizată de grabă: «*Nu dorim ajutor militar!*» Dar ajutorul militar era tocmai ceea ce patrioții unguri doreau, și pentru ce pledau în acel apel disperat care va răsună pe vecie în coridoarele istoriei ca un reproș amar făcut fiecărui laș, fiecărui trădător, fiecărei Iude:

Aceste cuvinte pot fi ultimele din partea stațiunii Ungariei libere. Popoare ale lumii, auziți-ne chemarea. Ajutați-ne nu cu sfaturi, nu cu vorbe, ci cu fapta! Cu soldați și arme! Nava noastră se scufundă, se stinge lumina, se adâncesc umbrele. Auziți-ne strigătul! Dați-ne o mână frățească! Nu uitați că acest atac sălbatic al bolșevismului nu va înceta, următorii puteți fi voi!

Contraamiralul Ellery W. Stone a spus că părerea generală era că Benjamin Cohen, consilierul Departamentului de Stat, era cel care exercita influența asupra subalternilor lui Byrnes care propovăduiau să se cedeze totul Rusiei pentru ca să se evite războiul. A spus că Freeman Mathews îi spusese că la conferința care a avut loc între amiralul Shuirman, Matthews, Dean Acheson și Benny Cohen, Cohen pledase să i se încredințeze Rusiei Tripolitania și să i se permită să fortifice Dardanelele (2).

- James Forrestal în jurnalul său.

Comportarea guvernului Eisenhower în criza ungară în timpul primei săptămâni din noiembrie 1956 a constituit de fapt o avertizare a celor 120 de milioane de prizonieri est europeni și a celor 230 de milioane de pușcăriași din imensul lagăr de concentrare care fusese cândva Rusia că, contrar a ceea ce președintele Eisenhower însuși spusese și promisese atât de des, nici un ajutor nu le va surveni niciodată de la unica putere necomunistă care ar fi putut să-l dea, și că de aceea ei ar face mai bine să se resemneze odată pentru totdeauna la soarta lor mizerabilă.

Acționând astfel, Washingtonul a depozat în mod arbitrar țările europene nenucleare, poate pentru totdeauna, de cea mai bună armă pe care o aveau împotriva aparatului militar formidabil și amenințătoare sovietice. Este clar că în Europa ca și în Asia, cea mai mare parte din responsabilitatea pentru situația precară în care se găsesc acum țările încă libere le revine Statelor Unite. Doi președinți americani au cedat în mod ușuratic unsprezece țări europene și întreaga Chină imperiului comunist. Trădarea Ungariei, și ce a avut loc în aceeași săptămână fatală pe alt câmp strategic și politic, a ridicat din nou în cancelariile europene problema: «Care sunt aliații, și care sunt dușmanii, în ochii anumitor grupuri care iau hotărârile în Casa Albă și în Departamentul de Stat, atât sub administrațiile republicane cât și sub cele democratice?»

Conformându-se înțelegerii din 27 iulie 1954, Marea Britanie și-a desăvârșit retragerea celor 80.000 de militari din zona canalului de Suez în iunie 1956, punând astfel capăt unei ocupații de 74 de ani și abandonând controlul asupra unei poziții strategice extrem de importante, pentru care plătitese aproximativ 4 milioane de lire sterline guvernelor Kediye în 1869. Afacerea Suezului s-ar fi putut sfârși aici, după ani de agitație, dacă nu ar fi fost hotărârea subită a domnului Dulles de a retrage ajutorul financiar și tehnic promis de către Statele Unite pentru construcția barajului de la Asuan. Hotărârea domnului Dulles nu pare să fi fost prea inteligentă, nu numai din cauza crizei care a provocat-o la vremea aceea, ci și din cauză că a deschis permanent în mai multe feluri, noi căi pentru influența sovietică în Orientul Mijlociu și în țările arabe pe coastele mării Mediterane, chiar și mai eficient decât ar fi făcut-o proiectul lui Benny Cohen.

Decizia neașteptată a domnului Dulles i-a iritat cu atât mai mult pe egipteni pentru că însuși secretarul de stat fusese acela care inițiasse și promovase proiectul americano-egiptean de la Asuan. Nasser s-a folosit imediat de pretextul oferit și la 26 iulie 1958, la cinci săptămâni după ce ultimul soldat britanic părăsise zona canalului conform înțelegerii, a ocupat-o el cu armata, a declarat că a naționalizat canalul, și a anunțat că profitul generat astfel va fi folosit pentru construirea barajului de la Asuan.

Oamenii de stat francezi și britanici s-au întrunit degrabă la Londra. Israelul, care veghea și era întotdeauna bine informat, a făcut prima mișcare, și au început luptele în peninsula Sinai. Când Parisul și Londra au cerut să se înceteze focul imediat, colonelul Nasser a respins ceea ce era de fapt un ultimatum și Franța și Marea Britanie s-au hotărât să treacă la fapte. Au început prin bombardarea Alexandriei – o mișcare

inutilă și nu prea inteligentă, și apoi au început să debarce trupe în zona canalului printr-o operație încununată de succes. A fost ultima dată că circumstanțele au readus puterile europene în aceste părți ale fostelor lor imperii pe care, sub dubla presiune a propriilor partide politice de stânga și a așa zisei «politici anticolonialiste» a Statelor Unite, le abandonaseră influenței, infiltrării și ocupației comuniste.

Mișcarea anglo-franceză fără îndoială a fost o mișcare de forță, dar tot așa fusese hotărârea lui Nasser de a prelua canalul. În orice caz nu exista nici o asemănare între lupta Ungariei pentru propria ei libertate și existență, și lupta colonelului Nasser pentru încălcarea acordurilor internaționale. Dar să comparăm reacțiile Statelor Unite (și ale Națiunilor Unite) față de atacul nemilos și de neiertat al forțelor armate sovietice împotriva însăși a existenței Ungariei, cu reacțiile față de parașutările de trupe anglo-franceze într-o zonă limitată care tocmai ieșise de sub controlul britanic cu stipulațiile precise ale unui acord internațional pe care guvernul lui Nasser îl viola acum.

Lumea întregă știe prin ce canale guvernul președintelui Eisenhower a informat Kremlinul că nu trebuie să se teamă de vreo intervenție a Statelor Unite provocată de invazia trupelor sovietice în Ungaria. Dar nu s-a amintit niciodată cum au fost sovietele asigurate că vor putea trimite un ultimatum Franței și Marii Britanii fără să se teamă că prin aceasta vor declanșa imediat stipulația centrală a tratatului Atlanticului de Nord, ratificat la 21 iulie 1950 de către Senatul Statelor Unite: «Un atac armat împotriva uneia sau mai multora dintre [semnatarele înțelegerii NATO] în Europa și în America de Nord va fi considerat a fi un atac împotriva tuturor». Dar faptele dovedesc că sovietele au fost asigurate de aceasta, în mod explicit sau implicit.

Termenii celor două note identice trimise la Londra și la Paris, prin care Moscova pretindea să fie retrase imediat trupele care luptau în zona canalului, erau fără nici un dubiu termenii unui ultimatum:

Suntem ferm hotărâți să zdrobim agresiunea și să readucem pacea în Orient folosind forța. În acest moment crucial sperăm că veți arăta prudența necesară și veți trage de aici concluziile corespunzătoare.

Strategia NATO-ului cerea un răspuns nuclear din partea Statelor Unite în cazul unui atac sovietic împotriva unuia dintre statele europene membre, chiar dacă acest atac avea loc doar cu arme convenționale. În consecință cerea ca Statele Unite să emită o amenințare nucleară deschisă în cazul unei amenințări sovietice, indiferent dacă era nucleară sau nu, împotriva unuia sau mai multor membri ai NATO-ului. Departe de a formula o astfel de amenințare ca răspuns la ultimatumul sovietic, președintele Eisenhower l-a sprijinit, nu numai dezavuându-și în mod public aliații, ci și dând ordin să se mobilizeze flota a cincea a Statelor Unite în sprijinul încercării sovietice împotriva forțelor asociaților lui din NATO, care în acel moment erau angajate în luptă în fața țărnicurilor egiptene și în zona canalului.

În aceste condiții Marea Britanie, al cărei prim test cu bomba de hidrogen nu avusese încă loc (va avea loc în 1957) și Franța, care în 1956 nici măcar nu-și dezvoltase încă neglijabila ei «forță de atac», nu puteau face altceva decât să cedeze și să se retragă așa cum o ceruseră sovietele. Dacă mai persista o ultimă îndoială în mințile inamicului, ale celor care vroiau să fie neutri, și ale neutrilor, despre paralizanta nehotărîre și disensiune din tabăra occidentală, atunci părăsirea poporului ungar în fața destinului lui tragic urmată de abandonarea Marii Britanii și a Franței de către puternicul lor aliat în momentul în care se aflau la ananghie, desigur au înlăturat-o. Din nou îl cităm pe profesorul Hans Morgenthau, care nu poate fi acuzat nici că este belicos, nici că este extrem de ostil față de lumea comunistă:

Contribuind la distrugerea puterii Marii Britanii și Franței și la periclitarea intereselor lor, Statele Unite au distrus puterea celor mai tari și mai de încredere sprijinitori pe care îi aveau în acea regiune și în toată lumea. și ce au obținut în schimb? Au consolidat puterea dușmanilor lor implacabili, și arătându-și slăbiciunea și lipsa lor de program politic vor pierde orice bunăvoință ar fi putut să obțină temporar din partea țărilor arabe opunându-se Marii Britanii și Franței....

Vidul politic și militar creat prin distrugerrea puterii britanice și franceze în acea regiune se umple acum, și din punct de vedere practic a și fost umplut, de către puterea celor care sunt dușmanii nu numai ai Marii Britanii și ai Franței ci și ai Statelor Unite [sublinierea noastră].

Adăugăm la foarte raționala observație a profesorului Morgenthau că Statele Unite și Națiunile Unite acționând atât de rapid și concomitent cu sovietele atât în afacerea Ungariei cât și în afacerea Suezului, au contribuit la ceea ce urma să devină două victorii militare sovietice gratuite, care au avut consecințe imense în cele din urmă. Au permis astfel ca forțele insurecționiste antisovietice din Europa – forțe de care Moscova se temea la fel de mult ca și de puterea nucleară americană și poate chiar mai mult – să fie suprimate prin cele mai barbare metode garantându-le forțelor de opresiune că nu vor fi trase la răspundere. Într-un caz tipic au dat a înțelege Kremlinului că așa numita «umbrelă nucleară» nu era decât o promisiune goală făcută membrilor europeni ai NATO-ului, de care Moscova nu trebuia să fie îngrijorată în ceea ce privea politica ei în Europa.

Nu este adevărat că le-ar fi fost imposibil Națiunilor Unite să facă presiuni reale asupra ucigașilor de la Kremlin în problema Ungariei. În 1946, la propunerea unei delegații a lui Tito, acel ucigaș în masă, Spania anticomunistă a fost exclusă din Națiunile Unite sub pretextul ridicol că ea reprezenta un pericol pentru pacea în lume. De ce nu a putut fi introdusă o rezoluție asemănătoare împotriva Rusiei sovietice care de data aceasta ar fi fost pe deplin justificată? Ce avusese loc în Ungaria era un atac înarmat ultragios al unui membru al Națiunilor Unite împotriva altui membru, și oprimarea barbară cu forțele armate ale agresorului tocmai a acelor drepturi garantate

în mod explicit de Carta Națiunilor Unite. Dacă ar fi fost respinsă o astfel de rezoluție, acei membri ai Națiunilor Unite care încă fac deosebirea între libertate și sclavie ar fi putut să se lipsească de organizația mincinoasă, ipocrită și malignă de astăzi și să formeze poate în același oraș și aceeași clădire o nouă organizație care să se conformeze într-adevăr stipulațiilor Cartei Națiunilor Unite și să fie dispusă să le aplice. *Desigur că nu ar fi putut fi găsită o ocazie mai bună și mai onorabilă decât aceasta pentru a repudia impostura de la San Francisco.* Națiunile Unite ar fi putut cel puțin să recunoască noul guvern al lui Nagy și să refuze recunoașterea aceluia impus de către diviziile de tancuri sovietice.

Circumstanțele generale, și simultaneitatea revoltei din Ungaria cu intervenția anglo-franceză în Orientul Mijlociu, au creat cea mai favorabilă situație pentru a demasca impostura obișnuită sovietică înainte ca ea să crească până la a deveni șantajul de mare anvergură de astăzi, sprijinită așa cum este azi de către forța nucleară și navală pe care URSS-ul le-a obținut între timp. La vremea celor două crize puterile occidentale aveau în mână următoarele atu-uri, care au fost pierdute sau minimalizate ulterior:

1. Oroarea universală și spontană și indignarea provocate de atrocitățile represiviunii sovietice în Ungaria;

2. Turbulența amenințătoare din sânul Națiunilor Unite provocată de exemplul disperat și eroic al ungarilor, care – așa cum știau sovieticii mai bine decât oricine altcineva – ar fi putut ajunge la punctul unei explozii la cel mai mic gest de încurajare venit din partea puterilor occidentale;

3. Atitudinea Germaniei sub Adenauer la o vreme când programul de educație al lui Henry Morgenthau încă nu crease tot dezastrul pe care l-a realizat ulterior în ceea ce privește moralul tineretului și forțelor armate germane – o atitudine care reprezenta cu atât mai mult o amenințare pentru Moscova din cauza aspirațiilor dinamice ale populației din Germania de Est în spre unificare și libertate;

4. Indubitabila inferioritate nucleară și aeriană a sovietelor, comparată cu puterea nucleară și aeriană americană înainte de calamitatea creată de Kennedy-MacNamara-Rostow;

5. Sentimentul de mândrie națională cu privire la măreția și responsabilitatea Americii care la vremea aceea încă mai domina în cercurile legiuitoare și politice, în public și la tineretul Statelor Unite în ciuda îndelungatelor eforturi ale mafiei academice și ale agenților ascunși ai dușmanului – o stare de spirit care a scăzut în mod tragic la generația de azi de yuppies și a celor care își ard chemările la mobilizare, generație ale cărei războaie nu sunt duse pe câmpul de luptă ci în camerele comitetelor Senatului Statelor Unite, în incinta universităților, și pe străzile orașelor; și

6. Impresionanta stare și sursă de inspirație a unei solidarități maxime și a unei lealități comune care ar fi fost creată cu cele trei mari puteri necomuniste dacă Statele Unite ar fi dat de știre sovietelor că pactul NATO era încă valabil în ceea ce privește forma și spiritul lui, și că Statele Unite sunt pregătite să-l susțină cu toate forțele lor armate și cu tot arsenalul lor nuclear.

Luarea unei astfel de poziții categorice ar fi implicat un risc desigur, așa cum o face orice act de curaj. Dar cândva va trebui luată o astfel de poziție, și va fi în condiții mult mai puțin favorabile dacă imensul program nuclear sovietic are vreo valoare, afară doar dacă occidentul este dispus să fie în cele din urmă prins în cursa mortală a dezarmării reciproce, sau a limitării reciproce a înarmărilor.

Între timp, cu Budapesta și Suezul, solidaritatea occidentului a fost irosită, și este îndoielnic că va mai putea fi regenerată pe deplin vreodată. După afacerea Suezului, care va fi atitudinea Marii Britanii și a Franței, sau cea a națiunilor mai mici care au fost martorele abandonării Ungariei, în ziua în care un document asemănător celui transmis la Paris și la Londra la 5 noiembrie 1956, este pus de către ambasadorul sovietic de la Washington pe biroul aceluși Kissinger oarecare care la ora aceea va sta la dreapta președintelui?

1). Oarecari conserve, printre care s-au menționat în mod special conserve cu spaghetti, au fost trimise de către organizații particulare familiilor muncitorilor; unele au ajuns la destinație, altele nu.

2). În 1954 Benjamin Cohen, care fusese membru al grupului de consilieri de încredere ai lui Roosevelt și ai secretariatului Națiunilor Unite, și era consilier la Departamentul de Stat, «după ce s-a consultat cu personalități competente», publicase un memorandum despre problema Chinei care a fost foarte lăudat de *the New York Times*. Acolo el recomanda ca Formoza să fie considerată o țară separată și independentă și că celelalte schimbări în starea ei să fie «incluse în Carta Națiunilor Unite care nu permitea decât rezolvări pașnice a astfel de controverse». La vremea aceea, ca și astăzi, singura rezolvare nepașnică a problemei chineze de care se temeau Cohen și prietenii lui era o debarcare a trupelor lui Ciang pe continent. Kissinger, care era consilier și astăzi este secretar de stat se pare că a cumpărat dreptul de autor asupra acestei idei de la Cohen. Sau poate că ambii ascultă de aceiași supraconsilieri?

17

Despre guverne libere și politicieni liberi

A fost ceva inuman când puterile occidentale au privit cu pasivitate masacrarea poporului ungar.

Este o nebunie să continuăm mulțumindu-ne să contemplăm de departe cu oarecare milă mișcările de insurecție din țările înrobite fără să ajutăm aceste revolte patriotice în vreun fel practic. Dacă atitudinea asta de expectativă va mai dura multă vreme, ar putea duce la sinuciderea lumii libere.

Ca să lupte împotriva comunismului internațional cu oarecari șanse de succes, lumea liberă trebuie să-l atace în bastionul lui central, reprezentat de către asociația de ticăloși de la Kremlin.

- *Amiralul Carlos Penna Botto, în cuvântul de deschidere la cel de al treilea Congres Anticomunist din America Latină.*

Efectele vor dura câtă vreme există cauza lor. Atâta vreme cât există baze ferme pentru comunismul internațional în Rusia sovietică și în țările care i-au fost înmânate, vor exista deasemenea potențialul unei expansiuni doctrinare, posibilitățile de penetrare și acaparare, ajutorul financiar, noua promovare de agitatori instruiți, posibilitatea folosirii de noi tactici și noi metode.

Este esențial să lovim inamicul în propriile lui baze, să atacăm centrele de difuzare ale comunismului chiar la sursa lor. Această concluzie nu poate fi negată sub pretextul că ar duce la amestecul direct în afacerile interne ale unei țări străine, căci activitatea și acțiunile pe care le propune ar putea fi plănuite și executate de către organizații particulare anticomuniste, beneficiind de libertățile garantate de către toate regimurile democratice.

- *(Semnat) Nicolas Mara, reprezentant ungar*

Radu Ghenea, reprezentant român

Serge Kokownitzine, reprezentant rus

- *Într-un raport la cel de la treilea Congres Anticomunist din America Latină.*

Chiar dacă vrem sau nu vrem să admitem, avem beneficii enorme din capacitatea statului polițienesc sovietic de a păstra ordinea și liniștea peste cele peste 200 de milioane de ruși și multele milioane în plus din statele satelite. Prăbușirea imperiului comunist rus ar duce astăzi fără îndoială la libertate; dar ar fi cu mult mai catastrofală pentru ordinea din lume decât a fost dezmembrarea imperiului austro-ungar în 1918.

- Din instrucțiunile Departamentului de Stat date lui Averell Harriman și William C. Foster când au fost trimiși la Moscova să negocieze interzicerea testelor nucleare și tratatul de neproliferare.

Orice analiză concretă și lipsită de prejudecăți a principalelor evenimente de după cel de al doilea război mondial arată că de când a fost adoptată Carta Națiunilor Unite de către 46 de națiuni la San Francisco în 1945, la care s-au adăugat adeziuni următoare, nu mai există țări libere. În locul lor avem două grupuri de guverne, unul sub o totală dominație comunistă, și celălalt supus unei infinități de interpretări arbitrare ale Cartei, un codex internațional scris în întregime de personalități marxiste care aveau în vedere un viitor guvern mondial. Acest codex este acceptat de guvernele acestea ca suprainpus peste propriile lor constituții naționale, propriile lor legislații și jurisprudențe.

În conformitate cu acest codex și filozofia lui, a fost arogat pentru niște triburi neolitice din Africa neagră privilegiul de a alege prin vot universal și secret între un crocodil, un hipopotam și o girafă. Între timp cei care tiranizează peste un miliard de ființe omenești în Europa și Asia, care nu au fost aleși sau votați prin nici un fel de mijloc de către populațiile pe care pretind că le reprezintă, sunt acceptați la Națiunile Unite și toate celelalte reuniuni internaționale pe picior de egalitate cu reprezentanții unor guverne liber alese. Asta a fost exact ce s-a întâmplat imediat după masacrele de la Budapesta, când reprezentanții guvernului comunist impus poporului ungar de câte diviziile de tancuri ale mareșalului Jukov au fost primiți în adunarea generală a Națiunilor Unite.

Puterile occidentale și Națiunile Unite au scris pentru revolta din Ungaria un epilog la fel de tragic ca însuși evenimentul – un epilog care a arătat definitiv nu numai că oamenii de stat occidentali nu avuseseră niciodată nici o intenție să sprijine aspirațiile popoarelor sacrificate la Ialta spre dobândirea propriei lor independențe, ci și că ei considerau orice încercare a victimelor a se elibera ca fiind contrară intereselor puterilor occidentale.

La 12 decembrie 1956, adunarea Națiunilor Unite, trezită în fine la indignare morală, a votat o rezoluție dojenitoare dar absolut lipsită de acțiune cu privire la prezența trupelor sovietice în Ungaria. *Dar din cele 72 de state membre numai 49 au vrut să voteze ca să condamne guvernul sovietic.* Membrele necomuniste ale Națiunilor Unite și-au continuat rolul de spectatori pasivi la banditismul sovietic pe care și-l asumaseră în ziua în care au acceptat Rusia sovietică și acoliții ei ca pe niște parteneri

iubitori de pace și doritori de libertate. Nici în Carta Națiunilor Unite, și nici în principiile pe care pretindeau cu toții că le susțin, ei nu au putut găsi nici un motiv pentru care să sară în ajutorul unui alt membru care este supus unui atac și unui martiriu, în nici un alt fel mai concret decât cerând permisiunea guvernului sovietic și noului guvern ungar pe care îl adusesese Jukov cu armata lui de tancuri, să trimită investigatori la ruine și la câmpurile de măcel – permisiune care bineînțeles că a fost respinsă pe loc (1).

Primele convoaie de deportați tocmai părăseau Ungaria îndreptându-se în spre lagărele de exterminare din Siberia, și trupurile victimelor represiunii sângeroase încă atârnav în spânzurătorile comuniste din Budapesta, când Dag Hammarskjöld, secretarul general al Națiunilor Unite, a găsit că este potrivit să-l trimită pe domnul de Sienne, un membru francez al secretariatului, în capitala Ungariei cu oferta unui împrumut substanțial pentru noul guvern ungar. I-a făcut aceeași ofertă în același timp lui Gomulka, primul ministru polonez – la numai câteva zile după ce acesta din urmă semnase împreună cu colegii săi Bulganin și Ciu En Lai un apel către toate guvernele comuniste din Europa și Asia cerându-le să fie pedepsită cu cea mai mare severitate orice deviere de la adevărata linie comunistă, după modelul din Ungaria.

Într-o cuvântare ținută în fața colegilor săi din NATO la 10 decembrie 1956, domnul Dulles s-a grăbit să le dea sovietelor asigurări solemne că puterile occidentale nu vor sprijini niciodată nici o rezistență națională în țările captive, un angajament la care celelalte membre ale NATO-ului au subscris imediat. Într-o conferință de presă din 22 aprilie 1957, secretarul de stat a repetat această promisiune făcută Kremlinului în numele guvernului său.

La 23 iulie 1957, opt luni după performanța trupelor mareșalului Jukov din Ungaria, și după ce felicitase muncitorii unguri pentru că «împreună cu soldații sovietici zdrobiseră revolta reacționarilor», în mod evident președintele Eisenhower a găsit că e momentul să lustruiască cumva imaginea armatei sovietice în fața publicului american. Astfel a declarat într-o conferință de presă: «Mareșalul Jukov și cu mine am cooperat foarte strâns. Nu văd ce rău ar fi să decurgă dintr-o întâlnire între cei doi miniștri ai apărării. Jukov este un comunist declarat dar este un om sincer» (2).

Raportul despre atrocitățile comise de către trupele sovietice în Ungaria, care fusese cerut Secretariatului de către majoritatea membrilor Adunării Generale, nu a fost publicat decât un an mai târziu, mult prea târziu pentru a fi de vreun real folos (și nici atunci nu în forma originală). La vremea aceea reprezentanții guvernului Kadar din Ungaria erau deja solid instalați în adunare în locul victimelor lor. Povestea acestui raport e ca un roman detectiv brutal, în care principala trăsătură este o moarte misterioasă, dar care se termină fără ca ticălosul să fie pedepsit; arată cât de departe erau dispuși să meargă un secretar general al Națiunilor Unite și personalul lui ca să fie pe placul Kremlinului și al lumii comuniste în general.

Un fost diplomat danez, Povl Bang-Jensen, fusese numit secretar adjunct al comitetului Națiunilor Unite însărcinat cu raportul despre Ungaria. Bang-Jensen, ca mulți alți danezi din generația lui, fusese probabil influențat mult mai mult de către prolificul revoluționar de salon George Brandes decât de către Kierkegaard. El era de fapt un «stângist» hotărât; probabil că nu i s-ar fi oferit o poziție în personalul permanent al Națiunilor Unite dacă nu ar fi dat oarecari garanții intelectuale de felul acesta. Dar era totuși un cavaler, un om de onoare și cu spirit de întreprindere, și asta i-a pricinuit căderea.

Deoarece noul guvern comunist ungar refuza să accepte vizita unui investigator al Națiunilor Unite – a refuzat să emită viza de intrare chiar și secretarului general Hammarskjöld – Bang-Jensen a trebuit să-și construiască documentația comitetului său interogând cât mai mulți posibili din refugiații unguri care fuseseră martorii operațiilor armatei și poliției sovietice în timpul suprimării revoltei, și în general ai activităților regimului comunist din Ungaria. Mulți dintre acești refugiați mai aveau încă familii în Ungaria și ca să evite posibilitatea represaliilor comuniste împotriva rudelor lor, Bang-Jensen a trebuit să le promită informatorilor săi că nu le va divulga niciodată numele. Fiind membru al personalului Națiunilor Unite, el știa foarte bine că, conform unei «înțelger între parteneri» secrete, subsecretarul pentru Afacerile Politice și ale Consiliului de Securitate (probabil al doilea cel mai important post la Națiunile Unite) era întotdeauna un militar comunist, că alte poziții cheie din structura permanentă a Națiunilor Unite erau întotdeauna ocupate de către cetățenii țărilor comuniste sau de către simpatizanți comuniști, și că în consecință dând Națiunilor Unite numele martorilor era ca și cum le-ar da aceste nume autorităților ungare și sovietice.

În consecință Bang-Jensen a refuzat să comunice numele informatorilor săi secretariatului atunci când secretarul general Hammarskjöld i le-a cerut, pe motivul că le dăduse o promisiune solemnă că nu o va face. Din motive știute de el însuși doar, domnul Hammarskjöld a insistat și i-a cerut lui Bang-Jensen să aleagă între supunere și concediere. Bang-Jensen a răspuns invitând membrii mai multor delegații la Națiunile Unite în apartamentul său luxos și arzând în fața lor acea parte a documentației care ar fi putut să trădeze numele martorilor unor membri prea curioși ai personalului Națiunilor Unite. *A fost imediat concediat din funcție.*

Bang-Jensen ar fi putut să plece atunci în Danemarca și să-și reia postul în corpul diplomatic danez, unde fără îndoială ar activa încă în siguranță și în viață astăzi. Nu a făcut-o, pentru că credea că el mai avea ceva de făcut pentru poporul ungar oprimat, a cărui agonie și nenorocire învățase s-o cunoască în toate oribilele ei detalii.

Raportul original despre tragedia ungară, la a cărui redactare contribuise substanțial Bang-Jensen, fusese în fine publicat de către secretariatul Națiunilor Unite într-o versiune deformată cu viclenie care îi răpea astfel influența puternică pe care ar fi putut s-o aibe asupra opiniei publice americane și asupra Congresului american. El

a cerut cu insistență să fie corectat, și și-a propus să denunțe faptul că deciziile secretariatului Națiunilor Unite cu privire la orice problemă politică importantă erau pe deplin în mâna personalităților comuniste cărora li se permisesse să infiltreze personalul permanent al Națiunilor Unite. El spunea că are doi martori importanți, doi cetățeni sovietici, *care erau dispuși să depună mărturie cu privire la acest subiect în fața Senatului Statelor Unite dacă li se promitea că vor fi protejați prin statutul de refugiați politici.*

Faptul că s-a opus ordinelor lui Hammarskjöld și campania sa ulterioară a adus asupra lui Bang-Jensen toate necazurile obișnuite pentru oricine militează și denunță comunismul și fărâdelegile sale. Cum era de așteptat secretariatul Națiunilor Unite a găsit o autoritate medicală care l-a declarat că este instabil mintal, fără ca nici măcar să-l examineze (3). Promițând să aducă acești doi martori importanți care să depună cu privire la prezența și influența comunistă în interiorul secretariatului, el mersese prea departe. *A dispărut de acasă timp de o săptămână încheiată. Apoi trupul lui a fost găsit pe o bancă din parcul central (Central Park) cu un glonte în cap.*

Moartea violentă a martorilor tocmai când sunt pe cale să vorbească a ajuns să fie în ultima vreme un fel de jurisprudență. De câte ori e posibil, astfel de morți sunt prezentate de parcă ar fi sinucideri. Bineînțeles că așa s-a procedat și în cazul lui Bang-Jensen. Dar familia și prietenii lui sunt convinși că diplomatul danez a fost întâi răpit și apoi asasinat. Este un lucru cert că autoritățile polițienești nu au făcut nici un efort serios să afle unde își petrecuse ultimele zile ale vieții, și niciodată nu li s-a cerut un astfel de efort de către fostul lui patron, secretarul general al Națiunilor Unite, așa cum ar fi fost desigur natural.

După ce a studiat cu grijă cazul morții lui Bang-Jensen, Subcomitetul Senatului pentru Securitatea Internă a fost la fel de puțin convins ca și familia și prietenii lui despre veridicitatea explicației oficiale. A declarat:

Este însă părerea acestor raportori că verdictul de sinucidere s-a bazat pe dovezi incomplete. Există prea multe argumente solide care dezic sinuciderea, prea multe întrebări la care nu s-a găsit răspunsul, prea multe motive serioase pentru a suspecta o cauzalitate sovietică și posibilitatea unei implicații sovietice.

Asemeni acestui subcomitet senatorial, și împreună cu familia lui, nici noi nu credem că Bang-Jensen s-a sinucis. Nu credem pentru că nu avea motive s-o facă. Nu credem pentru că, după o perioadă de oarecari dificultăți financiare în urma concedierii lui subite, găsise o slujbă foarte confortabilă care i-ar fi permis să rămână în New York și să-și continue eforturile de a da în vileag aceste forțe periculoase care dețineau în mâna lor Națiunile Unite, în a căror bunăvoință crezuse cândva și acum nu mai putea să creadă. Sovietele aveau într-adevăr interesul ca Bang-Jensen să dispară, dar ar fi o greșală să credem că și-ar fi riscat în mod frivol proprii lor agenți într-o astfel de operație, știind că anumite alte forțe asociate lor, ale căror activități erau mult mai

protejate și care erau cel puțin la fel de interesate să-l facă să tacă pe *omul care știa*, erau gata să facă treaba asta murdară (4).

Forțele care s-au scăpat de Bang-Jensen erau foarte probabil aceleași care cu doi ani mai târziu l-au eliminat pe persectorul său, Dag Hammarskjöld, când le-a fost teamă că o întâlnire între acesta și Moise Ciombe ar putea duce la un acord de armistițiu între forțele Națiunilor Unite și trupele Katangăi și la un compromis care ar fi privat conspirația guvernului mondial de cea mai mare victorie politică și prima ei victorie militară.

Este ca o lovitură dată din plin moralului forțelor de rezistență din lumea comunistă. Este o trădare a speranțelor inamicilor comunismului... Ziua în care s-a anunțat această invitație [invitația lui Eisenhower către Hrușciiov] a fost o zi întunecată și de disperare pentru aproape întreaga populație a fiecărei țări satelite și pentru zeci de milioane din însăși Rusia. Ce a avut loc în domeniul roșu din 1917 încoace este un război civil permanent între stăpânitori și cei stăpâniți. Noi nu am fost doar neutri, ci prin politica noastră tot timpul am luat partea Kremlinului împotriva victimelor lui.

- *Eugene Lyons, redactorul revistei Reader-s Digest depunând în fața Comitetului Congresului pentru Activitățile Neamericane.*

Conformându-se politicii de coexistență pașnică, oamenii de stat occidentali au evitat întotdeauna să denunțe guvernul sovietic așa cum merită într-adevăr. De aceea uzurpatorii de la Kremlin sunt în măsură să continue să declame fără întrerupere despre libertate și dreptate, vociferând despre colonialism și imperialism, și jucând rolul de eliberatori, cu destulă verosimilitudine ca să convingă un public igorant și confuz. Discursurile insolente sovietice nu au primit niciodată în întâlnirile internaționale în care sunt declamate răspunsul pe care îl merită – un răspuns în care ar trebui să fie consemnate detaliat fiecare țară violată, fiecare teritoriu înghițit, fiecare popor înrobitor, deznădăcinat sau masacrat, fiecare crimă și fiecare victimă.

Între timp fiecare întâlnire prietenească între conducătorii occidentali și cei sovietici adaugă la grosimea vălului de uitare care a fost așternut peste calvarul sutelor de milioane de victime ale tiraniei comuniste. «În ultimii 25 de ani», a spus cardinalul Cushing, «Statele Unite au avut în general o politică de calmare a Rusiei sovietice... Dacă vrem să ne salvăm țara este clar că trebuie să punem capăt acestui proces care a atins o nouă culme prin invitarea lui Nikita Hrușciiov să viziteze Statele Unite în 1959».

Cardinalul Cushing nu sărea peste cal când făcea aluzie la faptul că astfel de gesturi politice ca invitația către Hrușciiov să viziteze Statele Unite periclita nu numai poziția morală a țării ci și siguranța și independența ei. O poziție morală este și o poziție de forță. Când două puteri care au capacități militare mai mult sau mai puțin egale, sunt într-o confruntare, diferența dintre înfrângere și victorie într-un conflict

armat poate să provină de la prietenii și aliații lor; și un impostor poate uzurpa poziția morală abandonată de una dintre părți împreună cu toate avantajele pe care le aduce ea după sine. Exact asta a făcut Hrușciov când a proclamat dreptul țărilor «pașnice și iubitoare de dreptate» ca Uniunea Sovietică și China roșie să sprijine chiar cu armament și armate ceea ce el numea «războaiele de eliberare». De acest fel erau războaiele limitate în care Statele Unite au consimțit, în virtutea vreunui acord tacit, să se angajeze în Coreea și Vietnam, în limitele stricte prescrise de către inamic – limite care în mod cert niciodată nu conțineau victoria.

Este ușor de înțeles indignarea cardinalului Cushing, care la vremea aceea era împărtășită de marea majoritate a poporului american. Hrușciov și-a primit invitația la mai puțin de doi ai de la măcelul de la Budapesta, în ciuda publicării raportului pe deplin documentat al Comitetului Congresului pentru Activitățile Neamericane despre cariera lui sângeroasă din primele zile ale existenței lui politice. Vizita lui ulterioară a fost remarcabilă prin efortul neprecupețit al președintelui Eisenhower și al guvernului său să bage pe acest musafir dezgustător pe gâtul poporului american, permițându-i să-și debiteze tiradele prin toată țara, de la New York, unde s-a fotografiat cu amicul său Nelson Rockefeller îmbrățișați tandru, pâna în California, unde muncitorii i-au pus întrebări prea multe și care prea au mers drept la țintă.

Adevărata atitudine și politică a președintelui Eisenhower față de Rusia comunistă dezvăluită publicului la vremea evenimentelor din Ungaria, a fost din nou revelată în timpul vizitei lui Hrușciov în Statele Unite. Președintele a mers atât de departe în efortul lui de a-l prezenta pe conducătorul sovietic ca pe un individ simpatic, pașnic, încât a permis ca nepoții lui să fie filmați în poalele măcelarului poporului ucrainian, încununând acest spectacol jalnic printr-un apel la tradiționala ospitalitate americană cu anunțul:

Aceasta a fost o scenă care îți încălzește inima, așa cum orice american ar dori să vadă între proprii săi nepoți și un străin (5).

E adevărat că în vremurile bune din trecut pionierii și coloniștii nu își întrebau oaspetele străin de unde vine și ce treabă are, dar acest obicei lăudabil nu ar putea fi considerat potrivit în cazul lui Hrușciov ale cărui identitate și acțiuni trecute erau bine cunoscute.

Nu numai președintele Eisenhower, dar toți cei cinci președinți ai Statelor Unite de după cel de la doilea război mondial au păstrat față de Rusia sovietică și lumea comunistă aceeași politică de concesiile nelimitate și continuă retragere care a fost adoptată inițial de către președintele atacului de la Pearl Harbor. În tot acest răstimp de peste un sfert de secol ar fi greu de găsit o singură ocazie când această politică nu a promovat interesele conspirației comuniste ci a fost în avantajul Statelor Unite sau al lumii necomuniste.

S-a avansat cauza comunismului, și nu cauza libertății și dreptății,

- atunci când tiranilor de la Kremlin li s-a permis să facă ce vor cu unsprezece țări europene;

- atunci când 700 de milioane de chinezi au fost predați lui Mao Țe Dun și neasemuitei lui hoarde de ucigași în conformitate cu dispozițiile grupului Lattimore de agenți comuniști atestați, și aliatul credincios Ciang Kai Șek a fost pentru prima dată, dar nu și pentru ultima dată, trădat în mod rușinos;

- atunci când diviziilor de tancuri ale generalului Lucius Clay li s-a interzis să spargă blocada ilegală a Berlinului, și astfel sovietele au fost informate că puteau «calca pe bătăturile președintelui american» fără teamă de represalii, chiar și pe bătăturile unui președinte ale cărui forțe armate aveau la vremea aceea monopolul asupra armelor nucleare, și care dovedise că nu va pregeța să le folosească – împotriva unui adversar anticomunist;

- atunci când politica și activitățile americane s-au alăturat acelorale ale conspirației comuniste ca să izgonească prezența civilizatoare europeană care menținea pacea în Africa și Asia – care urma să fie rapid înlocuită cu anarhie, tiranie, repetate masacre în masă și dezrădăcinarea a milioane de oameni, și cu preponderența comunistă ca cea de la Kremlin sau Peking;

- atunci când restricțiile paralizante inventate în celulele procomuniste din Departamentul de Stat i-au privat pe generalii și forțele americane din Coreea de victoria pe care o cuceriseră cu prețul unor astfel de sudori, lacrimi și sânge tânăr și vitejesc, și când jumătate din populația coreeană care fusese salvată de tiranii ei comuniști le-a fost cu generozitate înmănată din nou acestora;

- atunci când jumătate din populația Indochinei a fost tratată la fel, grație a ceea ce trebuie să fie numit *trădarea de la Dien Bien Fu*;

- atunci când comunistul Fidel Castro a fost instaurat la putere în Cuba de către Departamentul de Stat cu aprobarea lui Milton Eisenhower, și atunci când grație infamei trădări de la Bay of Pigs și marii înșelătorii a crizei rachetelor care a urmat, Cuba a fost transformată într-o bază sovietică permanentă pentru forțe aeriene, submarine și nucleare chiar în inima emisferei care fusese cândva protejată de către Statele Unite în virtutea doctrinei Monroe;

- atunci când, cu sprijin american, sovietic și cehoslovac și cu alte eforturi asociate printre care și cele ale lui Jawaharlal Nehru, o armată de bandiți ai Națiunilor Unite plătiți din belșug împreună cu niște mercenari un pic mai distinși, au fost trimiși împotriva populației pașnice din Katanga și a conducătorului lor iubit Moise Ciombe, din cauza ostilității lui declarate pentru comunism și a colaborării lui prietenești cu țările europene necomuniste;

- și atunci când populațiile din Vietnamul de Sud, Cambogia și Laos au fost abandonate pe câmpul de luptă împotriva puterii concentrate a dușmanului comunist, bătându-se joc de sacrificiul și eroismul forțelor armate americane care luptaseră acolo și de cei 50.000 care au căzut pentru ca să le salveze.

Ca să nu lungim vorba, vom menționa dintre nenumăratele cazuri numai acelea în care pozițiile și acțiunile guvernelor americane, indiferent dacă erau republicane sau democrate, nu pot fi explicate altfel decât prin dorința de a evita să producă neplăceri Moscovei sau Pekingului, sau prin dorința de a ajuta conspirația mondială comunistă să-și atingă scopul suprem. Aceasta din urmă este fără îndoială explicația cedărilor de la Teheran și Ialta, a misiunii Marshall din China, și a interzicerii testelor nucleare și a tratatului de neproliferare (6). Negocierile de la Helsinki cu privire la dezarmarea reciprocă și la securitate acum pregătesc din nou să ajute conspirației pe ascuns.

Este greu să atribuim această continuă promovare a cauzei conspirației comuniste internaționale de către conducătorii națiunilor necomuniste unei lungi serii nenorocoase de greșeli de judecată, pentru că aceeași promovare a intereselor comuniste se manifestă și pe plan intern. Acest lucru are loc nu numai în Statele Unite; dar din cauza poziției preponderente pe care o ocupă Statele Unite încă în lumea necomunistă, are loc acolo mai mult decât în orice altă parte, și cu repercusiuni mai universale.

Un aspect remarcabil a acestei protejări a intereselor comuniste și a activităților comuniste pe plan intern în Statele Unite îl constituie persecuția nemiloasă (de către președinții Statelor Unite, de către cele mai înalte autorități federale și uneori de către majoritatea Senatului Statelor Unite, sprijiniți cu glas tare de către mass media controlată) a patrioților care au încercat să oprească infiltrarea celor mai importante funcții ale aparatului de stat de către indivizi cu vederi comuniste sau de către agenți comunisti. Persecutarea nemiloasă a reprezentantului Martin Dies, a senatorului Joseph McCarthy, a generalului Edwin Walker, a lui Otto Otepka, și a multor alora în timpul administrațiilor lui Roosevelt, Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson ilustrează acest lucru.

Tot o decizie administrativă, după cum știm, a făcut ca propaganda comunistă să fie distribuită cu ușurință prin sistemul poștei Statelor Unite astăzi, câtă vreme fusese interzisă cândva, și să li se permită câtorva sute de tineri americani, care sunt chiar trimiși, să-și completeze educația marxistă în Rusia sovietică, Iugoslavia, Polonia, Cuba și alte țări comuniste.

Fără dispozițiile Departamentului Sănătății și Bunei Stări atât sub președinții democrați cât și sub cei republicani, nu ar fi putut fi transformat sistemul de școlarizare tradițional american la toate nivelurile în pepiniere de viitori cetățeni ai lumii, de zurbagii leneși, de propovăduitori demenți ai unei noi ordini sociale care va aboli valorile fundamentale spirituale, morale și intelectuale grație cărora persistă diferența dintre o ființă umană și un umanoid, dintre un bărbat sau o femeie cu sănătate mintală și un robot standardizat.

Conducătorii ramurii executive atât sub democrați cât și sub republicani și legiuitorii ambelor partide nu se pot dezvinovăți pe deplin dând vina în întregime pe ramura judiciară pentru rolul pe care l-au jucat Curtea Supremă și alte tribunale federale pregătind în Statele Unite terenul pentru acea nouă ordine socială. Este adevărat că

datorită deciziilor anticonstituționale ale Curții Supreme ale Statelor Unite a fost posibil să fie pedepsit un învățător dintr-o școală de stat care i-a cerut unui elev de al său să scrie pe tablă «Dumnezeu să binecuvânteze patria mea, Statele Unite». Datorită aceluiași decizii, copiii americani, atât cei albi cât și cei negri, sunt îndepărtați cu dinadinsul în fiecare zi sub pretextul integrării cât mai departe de controlul și protecția familiilor lor. și într-adevăr datorită Curții Supreme, partidul comunist, care fusese cândva ilegal, poate acum funcționa legal în Statele Unite, și agenții comuniști și dușmanii declarați ai propriilor lor țări pot să plece liberi din Statele Unite și să se reîntorcă liberi cu instrucțiunile și ordinele pe care le-au primit în țările comuniste. Curtea Supremă îi repune în drepturi cu regularitate pe funcționarii dați afară pentru lipsă de loialitate, și a anulat toate legile împotriva activităților antistatale din toate statele. Curtea Supremă aproape întotdeauna sprijină punctul de vedere comunist împotriva celui al Statelor Unite, și anulează sentința unor spioni condamnați ca Judith Coplon pe orice pretext de procedură care poate fi decelat.

Dar responsabilitatea revine președinților care și-au urmat unul altuia, republicani sau democrați, și Congreselor corespunzătoare, pentru că au umplut Curtea Supremă cu politicieni de extremă stângă, adepți ai filozofiei marxiste și neutraliști ambivalenți. Și ramura judiciară nu are nimic de a face cu metodele de spălare a creierului și de îndoctrinare introduse în școlile americane prin directivele departamentelor ramurii executive. Unele dintre acestea sunt împrumutate direct din sistemul de școlarizare sovietic, cu scopul evident de a prinde tineretul american în cursa unei noi ordini naționale și internaționale care nu are nimic de a face cu tradițiile creștine, patriotice, și ale vieții de familie care au dat naștere mării și puterii poporului american și i-au păstrat independența. Tot ramura executivă este aceea căreia, atât sub administrațiile democratice cât și sub cele republicane, îi revine responsabilitatea pentru lipsa de disciplină, anarhia promovată cu dinadinsul, care este un preludiv premeditat la o preluare a puterii de către comuniști sau de către o dictatură de stil comunist.

Cu aprobarea atât a ramurii executive cât și a celei legislative, puterile executive, legislative și judiciare ale guvernului Statelor Unite care îi sunt garantate poporului american prin constituție, sunt transferate în mâna unei structuri internaționale a cărei cartă de drepturi și datorii a fost scrisă de către un funcționar american care s-a dovedit ulterior că a fost un spion comunist, și de către colaboratorii lui intimi, cu toții aflându-se sub controlul exclusiv al funcționarilor sovietici.

Din nou ramura executivă este aceea care, atât sub administrațiile democratice cât și sub cele republicane, este responsabilă pentru războaiele dirijate de civili pe care militarilor li se interzice să le câștige, în care inamicul comunist primește privilegiile și sanctuare care îi garantează triumful final atât pe câmpul politic cât și pe cel de luptă.

Cu aprobarea președinților atât republicani cât și democrați, a fost înzestrat inamicul comunist cu tot sprijinul economic, financiar și tehnic de care avea nevoie pentru ca să-și poată concentra eforturile industriale asupra producerii materialului

de război folosit de el împotriva soldaților americani. În unele cazuri, ca în cel notoriu al Iugoslaviei comuniste, inamicului i s-a furnizat de fapt cel mai bun material militar al Statelor Unite, inclusiv ultimele modele de tancuri, bombardiere, avioane, etc., în valoare de miliarde de dolari.

Demolarea capacității americane de a da prima lovitură fără a se obține concesiile reciproce de la inamicul comunist, a fost în întregime opera ramurii executive – inclusiv a consilierilor președintelui, care nu au fost votați în funcție. La fel au fost și discuțiile despre dezarmarea «reciprocă» în condițiile insolente sovietice care fuseseră deja acceptate, și anume, că niciodată nu va exista nici un fel de control «la fața locului» al dezarmării pe teritoriul rus sau pe teritoriile guvernate de slugile sovietelor.

Suntem de aceea nevoiți să tragem concluzia că nici unul dintre pașii următori nu ar fi putut fi făcuți fără consimțământul tuturor conducătorilor care i-au urmat lui Roosevelt la Casa Albă. Acești pași au adus Statele Unite, prin coroziune internă, prin trădarea prietenilor, prin ajutorarea dușmanului și prin renunțări frivole, de la poziția de forță și neasemuit prestigiu în care se afla la sfârșitul celui de al doilea război mondial, la situația în care îl vedem pe președinte, comandantul suprem al forțelor armate, alergând cu pălăria în mână de la Peking la Moscova, cerșind orice fel de rezolvare a războiului din Vietnam destul de onorabilă ca să-și asigure realegerea. Între timp o armată americană care nu fusese înfrântă niciodată a primit ordinul, sub presiunea unei ramuri legislative defetiste, a unei minorități de zurbagii, și a unor influențe misterioase ascunse, să abandoneze degrabă un câmp de bătaie unde muriseră peste 50.000 de tineri americani și fuseseră răniți și schilodiți alte 300.000, și să părăsească un aliat credincios și curajos care lupta pentru libertate și care a fost astfel a doua oară trădat conchistadorului comunist.

În mintea oricărui om care nu refuză să gândească se naște întrebarea: de ce cinci președinți ai Statelor Unite au urmat fără întrerupere această linie a unei decadente autoimpuse, care a făcut ca o națiune mare, puternică, niciodată înfrântă, de 200 de milioane de oameni liberi care se guvernează singuri, să fugă cu coada între picioare înaintea forțelor armate ale unei țări minuscule guvernate de comuniști?

Sunt la fel de inacceptabile următoarele două răspunsuri posibile: (1) că acești conducători care s-au arătat așa de inteligenți și inventivi când și-au făurit viitorul politic sau campania electorală, nu aveau deșteptăciunea necesară ca să vadă că prezidau asupra unei decăderi a ceea ce fusese cândva America; și (2) că au făcut-o anume sau pur și simplu din neglijență. Nu putem crede nici una din aceste explicații. Rămâne un singur răspuns valabil: *acești conducători nu sunt și nu au fost niciodată liberi să acționeze conform propriilor lor dorințe*. Deci ceea ce contează nu sunt intențiile bune sau visurile pe care le-au putut avea cândva despre mărirea și eminența patriei lor, ci mai degrabă scopul Puterii Ascunse – numită de unii «*Insiders*» [cei inițiați], cunoscută altora sub diferite titluri ca «*bancherii internaționali*», «*stăpânii ascunși*», și «*illuminati*», fără ajutorul căreia conducătorii probabil nu ar fi ajuns niciodată să

ocupe posturile de conducere, cu toate beneficiile materiale care aparțin acelor posturi, pentru care luptaseră cu atâta aviditate.

Se dezbate cât este de ascunsă această Putere Ascunsă și unde anume în Statele Unite se află cartierul ei general vizibil sau invizibil. Dar convingerile și scopurile ei în domeniul intern și internațional sunt ușor de identificat. Ajunge să citești coloanele politice și articolele de fond zilnice ale marilor ziare americane – *the New York Times*, *Washington Post*, *Miami Herald*, *Boston Globe*, *Los Angeles Times* etc.; să asculți comentariile la radio și televiziune, să urmărești cu atenție informația selectivă, în doctrinarea vicleană, și tăcerile studiate ale întregii mass media, care sunt așa de evident controlate de la un singur post de comandă (7).

Obținem o vedere mai adâncă asupra scopurilor acestei entități conspirative cu multe nume studiind producțiile literare, profesiunile de credință, și activitățile unor organizații ca Fundația Carnegie pentru Pacea Internațională, Fundația Carnegie pentru Promovarea Învățământului, Consiliul pentru Relațiile Externe, Americanii pentru Acțiuni Democratice, Fondul pentru Republică, Congresul Legalității Rasiale, Asociația Națională pentru Promovarea Oamenilor de Culoare, Consiliul Național Împotriva Mobilizării, Studenții pentru o Societate Democratică, Uniunea pentru Acțiuni Democratice, Comitetul pentru Eliminarea Comitetului Congresului pentru Activități Neamericane, și toate celelalte organizații și toți ceilalți indivizi finanțați direct sau indirect de către marile fundații scutite de impozite, *a căror existență este cumpărată prin totala lor supunere la ordinele date de ceea ce trebuie să numim, luând în considerare toate elementele, o conspirație internațională pro-comunistă.*

O astfel de investigație care poate fi ușor făcută de orice cetățean american destul de interesat să o facă ar arăta că cei finanțați de către marile fundații cu miliardele de dolari pe care le revarsă în mașina de propagandă a conspirației au următoarele scopuri:

- Abolirea de facto a constituției Statelor Unite, abrogarea a ce a mai rămas din drepturile și prerogativele statelor, și concentrarea tuturor puterilor la Washington în mâinile ramurii executive;
- Suprimarea sistemului de inițiativă individuală [free enterprise];
- Substituirea unui sistem de școlarizare corespunzător după standarde internaționale în locul sistemului american vechi tradițional, pentru a crea un tip de american conformist standard;
- Substituirea în locul tribunalelor americane a autorității unei curți internaționale într-o arie mare și importantă a activităților judiciare;
- Amalgamarea genetică a rasei albe cu cea neagră în Statele Unite;
- Substituirea unei simple forțe polițienești în locul forțelor armate americane, care vor fi reduse la a constitui doar o parte dintr-o armată internațională sub un comandament internațional;
- Suprimarea, dacă este necesar cu forța, a ceea ce a mai rămas din structurile de civilizație occidentală în Africa sau oriunde altundeva;

· Înlocuirea dolarului și a altei monede naționale cu bani «elastici» și polivalenți internaționali;

· Consolidarea și întărirea Națiunilor Unite prin crearea unei armate a Națiunilor Unite și prin alte măsuri adecvate;

· Instaurarea finală a unui stat polițienesc mondial, construit după modelul marxist, prin abolirea oricărei independențe naționale; și

· Demolarea spiritului de rezistență și a mândriei pentru forța Statelor Unite prin războaie care nu trebuie câștigate, prin măsuri de dezarmare fals reciproce, prin campanii antimilitariste, prin încurajarea «dizidenților» în cadrul forțelor armate, și prin alte acțiuni care periclitează spiritul și disciplina militară.

Nu este sigur că oricare dintre aceste obiective ar fi fost aprobate chiar doar de o minoritate apreciabilă a alegătorilor americani, dar este sigur că o foarte mare majoritate dintre ei ar vota împotriva filozofiei reprezentate prin totalitatea acestor obiective și ar vota împotriva conducătorilor care o promovează sau o acceptă ca să le fie directiva pentru politica internă și externă americană. și totuși Statele Unite au fost conduse în direcția aceasta pas cu pas în timpul ultimelor zece administrații.

Având în vedere formidabila mașinărie de publicitate și propagandă care le stă la dispoziție, cu posibilitățile de a forma opinia oferite de marile fundații în valoare de miliarde de dolari, este ușor de înțeles cât de mare este influența care poate fi exercitată asupra alegerilor prezidențiale de către cei cărora li se spune *inițiați*. Desigur că *inițiații* își au preferințele lor cu privire la alegerea unui conducător al unui partid sau a unui candidat la președenție, dar aceste preferințe nu au în vedere partidele politice ca atare ci mai degrabă probabilitatea ca acel candidat să se conformeze filozofiei politice fundamentale a partidului căruia îi aparține. Ei știu că acest lucru este practic identic în ceea ce îi privește atât pe democrați cât și pe republicani. *Inițiații* obiectează cu adevărat numai la candidații a căror integritate indubitabilă și forță de caracter i-ar emancipa într-un moment de pericol național de orice legături politice sau electorale, și i-ar face să asculte numai de propriile lor principii și propria lor judecată. Ne putem aștepta să fie lansată cu promptitudine toată artileria de minimalizare și vilificare care le stă la îndemână *inițiaților* împotriva unui astfel de candidat indiferent din ce partid.

Pericolul în care se află astăzi America a fost prevăzut încă din 1936 de către acel patriot cinstit dintr-o bucată, Alfred E. Smith, pe care *inițiații* din zilele acelea l-au înlocuit cu Franklin Roosevelt la conducerea partidului democrat. Al Smith și-a încheiat astfel ultimul discurs politic:

În încheiere dați-mi voie să vă dau acest avertisment solemn. Nu poate exista decât o singură capitală, Washington sau Moscova! Nu poate exista decât o singură atmosferă de guvernământ, aerul curat, limpede și proaspăt al Americii libere, sau miasma rău mirositoare a Rusiei comuniste.

Nu poate fi decât un singur drapel, cel cu pavilionul nostru sau steagul roșu al Uniunii Sovietelor lipsite de Dumnezeu.

După treizeci și cinci de ani și după șase alți președinti, reprezentantul Statelor Unite Mendel Rivers, președintele Comitetului Congresului pentru Forțele Armate, poate cel mai bine informat om din țară cu privire la pregătirea militară relativă a Statelor Unite și a Rusiei sovietice, a vorbit Congresului după cum urmează într-un discurs care urma să fie și cuvântarea lui de rămas bun:

Domnule președinte al Camerei, în cei treizeci de ani în care am fost membru al acestei adunări nu am pășit niciodată în această incintă cu mai multă îngrijorare decât astăzi pentru viitorul acestei națiuni... Nu pot să subliniez destul cât este de serioasă situația. știu totuși că există membri în Congresul Statelor Unite care vor spune «și ce-i cu asta?» Nu pot decât să-i avertizez pe membrii acestei Camere că suntem la marginea prăpastiei și nu am fost niciodată așa de îngrijorat în toți anii în care am fost membru al Congresului Statelor Unite.

Nu numai Statele Unite ci întreaga lume a civilizației occidentale se află la marginea prăpastiei prevăzute de Mendel Rivers; și întreaga lume va fi salvată în ziua în care Statele Unite își recâștigă poziția de putere și prestigiu din trecut. Dar acest lucru se va putea întâmpla numai atunci când cetățenii americani își vor alege drept conducători oameni care nu s-au bucurat de sprijinul Stăpânilor Ascunși în lupta politică a țării, care niciodată nu și-au cumpărat acest sprijin cu prețul independenței judecării lor și cu prețul instinctelor lor de americani – oameni care reprezintă o mișcare națională spontană și nu unul din vechile partide politice, împregnate așa cum sunt de către interesele proprii personale și de grup ale unora, care în primul rând nu au fost niciodată sancționate de către constituție.

(1) În aceeași zi – 12 decembrie 1956 – Consiliul de Securitate a votat cu nouă voturi majoritare pentru și două contra să primească Mongolia, alt satelit sovietic, în Națiunile Unite.

Și același Consiliu de Securitate, aceeași adunare, același secretar general care se declaraseră cu toții neputincioși în fața agresiunii sovietice împotriva Ungariei, nu au ezitat să trimită o expediție de trupe mercenare împotriva pașnicei Katanga, o țară necomunistă care se apăra împotriva activităților revoluționare străine.

În acest atac internațional ilegal, sprijinit de Kremlin și de sateliții lui și finanțat în mare măsură de către Statele Unite, și-au găsit moartea sute de victime nevinovate, africani și europeni, femei, copii și bărbați. Sancțiunea a început sub administrația lui Eisenhower, a continuat cu ferocitate crescândă sub Kennedy și a culminat sub președintele Johnson cu răpirea și asasinarea lui Moise Ciombe, cel mai înțelept om de stat pe care l-a produs vreodată Africa neagră, prieten al țărilor occidentale și al civilizației occidentale.

(2) Comentând pe marginea declarației președintelui, J. M. Roberts, analistul știrilor la Associated Press, a avertizat că «principalul rezultat al unei vizite a lui Jukov în Statele Unite ar fi să convingă și mai multă lume că Statele Unite sunt dispuse să facă afaceri cu asasinii».

(3) Această procedură a devenit rutinieră, cum a fost în cazul generalului Walker, răpit din ordinul lui Robert F. Kennedy și azvârlit într-o instituție de boli mintale pentru o săptămână.

(4) Nu că nu ar ști sovietele cum să se scapă de proprii lor fugiți, chiar și într-o țară străină. Generalul Walter Krivitzki a fost «lichidat» în propria cameră din hotelul Mayflower din Washington *chiar înainte de ora la care trebuia să apară ca principal martor în fața Comitetului Congresului pentru Activități Neamericane.*

(5) Citat de John Stormer în *None Dare Call It Treason.*

(6) Se obiectează în general că imensele concesiile politice și teritoriale făcute la Teheran și Ialta au fost motivate de necesitatea de a câștiga războiul. Președintele Roosevelt însuși a explicat că au fost făcute mai degrabă în speranța de a câștiga prietenia Rusiei sovietice după război.

(7) Controlul și monopolul aproape total asupra mijloacelor de informare include (datorită agențiilor de distribuție) deasemenea librăriile și chioșcurile de ziare în așa măsură încât societatea John Birch s-a văzut nevoită să-și formeze o rețea proprie de librării în toată țara pentru distribuirea cărților și pamfletelor antiradicale pe care le publică.

18

Chestie de semnatică

Nu e nevoie să subliniem extraordinara importanță a acestui congres cu privire la politica militară a partidului comunist al Uniunii Sovietice, la întărirea potențialului militar, la coeziunea trupelor în jurul partidului, la educarea lor în spiritul marxist-leninismului, și nesfârșitul lor devotament față de patria socialistă, față de prietenia cu țările proletariatului internațional, și la ura lor față de imperialism și față de toți dușmanii comunismului.

- *Krasnaia Zvezda, comentarii despre congresul cadrelor politice ale armatei din martie 1972, al șaselea din ultimii cincizeci de ani.*

Prin aceasta hotărâsc că este pentru binele națiunii ca banca de import-export a Statelor Unite să garanteze, să asigure, să ofere credit, și să participe la oferirea creditului legat de cumpărarea sau închirierea oricăror produse sau servicii direct de către, sau pentru vânzarea și închirierea lor către, Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, în conformitate cu secția (b) 2 a actului pentru banca de import-export din 1945 cu amendamente.

- *Richard Nixon într-o declarație prezidențială 18 octombrie 1972.*

Câți din serviciul militar străin n-ar prefera, vorbesc din proprie experiență, să facă un compromis, să evite un conflict, să nu se periclitizeze— Aceasta ar părea o cale sigură atunci când comuniștii amenință, caută gâlceavă sau caută să amăgească, dar acest comportament în cele din urmă va duce doar la înfrângerea inevitabilă a forțelor libertății. Comuniștii au intenția să cucerească lumea. Ei încearcă orice punct slab din lumea necomunistă. Sunt dispuși să riște pentru ca să-și obțină scopurile. De aceea este esențial ca cei care reprezintă Statele Unite să-și dea seama că vom fi sortiți înfrângerii în lupta asta mondială dacă nu suntem dispuși să riscăm la fel de mult în apărarea libertății cât sunt comuniștii dispuși să riște ca să o distrugă.

- *Richard Nixon, Six Crises.*

Există un alt fel de neutralitate care nu face deosebire din punct de vedere moral între lumea comunistă și lumea liberă. Nu avem simpatie pentru acel punct de vedere. Cum poate cineva considera că sunt egali cei care cred în demnitatea omului și în drepturile fundamentale ale tuturor oamenilor, cu cei care își tratează supușii ca pe niște simple mașini? Este oare democrația același lucru ca și dictatura? Este libertatea la fel ca tirania? Lumea liberă are defecte, și le cunoaștem și le deplângem cu toții. Dar poate oricare din faptele noastre să fie comparată cu istoria comunismului?

- *Richard Nixon, Manila, 4 iulie 1958.*

A devenit din ce în ce mai rutinier ca atunci când ne referim la activitățile și la prezența trupelor americane în Extremul Orient (de exemplu în Coreea sau Vietnamul de Sud) sau la obligațiile Statelor Unite față de China liberă a lui Ciang Kai șek, să le considerăm ca pe niște acțiuni generoase de solidaritate internațională, sau de ajutor dat unor țări mici atacate sau amenințate de către cei doi gigantici huligani comuniști sau de către slugile lor. Rareori sunt menționate chiar responsabilitățile Statelor Unite față de țările Extremului Orient și necesitățile propriilor lor securități și interese naționale, și publicul nu le mai înțelege.

În legătură cu responsabilitățile Washingtonului față de situația precară a tuturor vecinilor mai mari sau mai mici ai Chinei roșii, trebuie să ne reamintim întâi de toate că dacă nu ar fi fost comportarea atroce a președintelui Truman față de lealul aliat chinez, nu ar exista o Chină roșie; și dacă nu ar fi fost misiunea Marshall, acea țară ar fi astăzi o Chină naționalistă, o mare putere prietenă care nu ar prezenta nici un pericol și nici o amenințare pentru vecinii ei și pentru întreaga lume. Ar fi condusă cu aceeași exemplară înțelepciune și eficiență cu care a fost condusă Formosa sub guvernul naționalist chinez timp de un sfert de secol. Ar fi o piață abundentă și sigură pentru produsele și necesitățile lumii necomuniste, și un bastion puternic împotriva expansiunii comuniste în spre oceanul Pacific și oceanul Indian.

Acesta a fost cel mai fatal caz de inexplicabilă delăsare a unui președinte al Statelor Unite cu privire la grelele sale responsabilități față de securitatea țărilor necomuniste din Asia în general și față de Indochina în special; dar nu a fost primul caz, și nici nu era să fie ultimul. Să menționăm doar câteva alte cazuri:

– Încălcarea la Teheran a promisiunii făcute de președintele Roosevelt lui Ciang Kai șek că toate provinciile ocupate de Japonia, inclusiv Mancuria, vor fi restituite Chinei și că Coreea va fi din nou o țară unitară, liberă și independentă;

– Invitația care nu a fost niciodată explicată făcută de președintele Truman Rusiei sovietice să participe ca cobeligerantă în războiul împotriva Japoniei, după ce Japonia fusese deja înfrântă – o invitație care a dăruit în cele din urmă lumii comuniste toate beneficiile victoriei pe care o cuceriseră cu atât de mult sânge și atât de multă trudă trupele americane ale lui MacArthur, cele chineze și cele aliate;

– Absurdele limitării defetiste dictate generalului MacArthur și succesorilor lui în Coreea; interzicerea de a se folosi trupele lui Ciang Kai șek; smulgerea victoriei din mâinile generalilor americani în repetate rânduri, *cu consimțământul președintelui Truman*, de către o bandă de simpatizanți comuniști înscăunați solid în Departamentul de Stat. și acceptarea definitivă de către administrațiile Eisenhower-Nixon a unei Corei divizate;

– Prinderea în capcană a trupelor franceze la Dien Bien Fu prin neonorarea de către acel guvern Eisenhower-Nixon-Dulles a promisiunii unei intervenții masive a forțelor aeriene ale Statelor Unite, și în consecință înmânarea victoriei către dușman, cum a fost în Coreea, prin acceptarea unei Indochine divizate fără ca nimeni să-și dea osteneala să consulte sau chiar să ia în considerare voința și dorința populației care a fost astfel cu cinism înmănată stăpânirii comuniste;

– Abandonarea insulelor de nord de către Ciang Kai șek, care a fost forțat la aceasta de către aceeași administrație Eisenhower-Nixon. Acest lucru, împreună cu blocada de fapt a Formosei de către cea de a șaptea flotă a Statelor Unite, a fost cea mai bună garanție dată guvernului de la Peking că trădarea lui Ciang Kai șek de către președintele Truman făcea parte din politica permanentă a Statelor Unite cu privire la extremul orient, că Chinei naționaliste nu i se va permite niciodată să-și debarce trupele pe continentul asiatic, și că va fi cu atât mai puțin ajutată să o facă de către irezistibilele forțe aeriene și navale ale Statelor Unite;

– Negocierile între Washington și Peking la nivel de ambasadori la Geneva și Varșovia, întreprinse de către aceeași administrație Eisenhower-Nixon, ca un preludiu neândoelnic al pelerinajului Nixon-Kissinger la marele zid chinezesc;

– Strategia de a nu câștiga războiul – care includea o garanție dată inamicului că va avea sanctuare și linii de aprovizionare inviolabile, o garanție că obiectivele bombardamentelor vor fi predeterminate și mărginite; și mai mult, garanția că numai inamicul va avea voie să lupte pe teritoriul celeilalte părți beligerante și să violeze zonele neutre de demarcație – o asigurare proclamată pentru prima dată oficial în Vietnam ca fiind modul stabilit american de a duce războiul împotriva atacurilor comuniste, cel puțin în Asia;

– și în fine, festivitatea surpriză de la Peking, lovitura neașteptată sub centură dată nu numai lui Ciang Kai șek ci tuturor aliaților și prietenilor Americii din Extremul Orient, inclusiv Japonia.

Au fost oare responsabilitățile Statelor Unite cu privire la Europa și amenințarea ei de către comunism mai puțin indubitabile decât cele cu privire la Asia? Ar trebui să fie suficient să ne reamintim câteva din circumstanțele mai evidente din întregul conglomerat al unei politici care, anticipând sfârșitul norocos al altor turnee de ping-pong viitoare, s-ar părea că a făcut din cele două supraputeri nucleare singurii aliați într-o lume de asocieri haotice și confruntări ambigui de interese:

– Rolul jucat de către Statele Unite în timpul administrației lui Wilson în instaurarea și stabilizarea autorității bolșevice în Rusia;

– Contribuția masivă financiară și inginerescă a Statelor Unite în timpul tuturor administrațiilor atât înainte cât și după cel de al doilea război mondial la dezvoltarea industriei grele a Rusiei sovietice și, direct sau indirect, a potențialului ei de război;

– Rolul hotărâtor jucat de președintele Roosevelt mai ales la Londra dar și la Paris și la Varșovia, în presiunile făcute asupra Poloniei trădate ca să respingă propunerile perfect acceptabile ale Germaniei cu privire la coridor și la Danzig – furnizând astfel scânteia care să provoace explozia ce urma să sfâșie în bucăți continentul în cel de al doilea război mondial;

– Vinderea către soviete la Teheran și la Ialta a unsprezece țări europene, și ordinele care au originat direct din Statele Unite și au fost date armatelor occidentului cu privire la teritoriile pe care urmau să le permită forțelor sovietice să le ocupe – în special cele cu privire la abandonarea orașului Praga trupelor lui Stalin și izolarea Berlinului și a Vienei în teritorii ocupate de sovietici;

– Complicitatea Statelor Unite cu gangsterii de la Kremlin în aranjarea de alegeri de formă care au adus guvernele comuniste la putere în toate țările ocupate de sovietici;

– Comportarea administrației Eisenhower-Nixon în timpul crizelor combinate ale războaielor anticomuniste ungare și ale confiscării canalului de Suez. Asta le-a dat sovieticilor o dovadă indubitabilă, o dovadă pe care nu o vor uita niciodată, că toată încurajarea și promisiunile implicite date de conducătorii americani țărilor înrobite nu erau decât sforării, și că puterile din pactul NATO și alte țări europene nu vor beneficia niciodată de presupusa umbrelă nucleară a Statelor Unite, nici chiar în cazul unui ultimatum nuclear sovietic fățiș;

– Încăpățânarea cu care Statele Unite s-au alăturat sovietelor făcând presiuni asupra națiunilor libere din Europa și din întreaga lume ca să se oblige, prin interzicerea testelor nucleare și prin tratatul de neproliferare, să nu încerce niciodată să obțină o poziție militară care să le permită să reziste la șantaj sau la atacuri din partea unei puteri nucleare inamice – astăzi din partea sovietelor, mâine vor fi atât din a sovietelor cât și din a Chinei roșii;

– și, în sfârșit, cutia Pandorei ce a fost deschisă la Moscova, care este și mai mult decât cea deschisă la Peking o bombă cu acțiune întârziată. Când va fi pe deplin cunoscut conținutul ei, cu siguranță nu va fi mai plăcut pentru participanții necomuniști de la negocierile de la Helsinki, Viena și Geneva, decât a fost conținutul bombei chinezești pentru prietenii asiatici ai Washingtonului.

Nu avem nevoie de un mic Metternich care să ne spună de câte ori au fost neglijate responsabilitățile și angajamentele față de alții în viața internațională atunci când erau în joc interesele naționale, în special securitatea națională. Dar – lăsând la o parte întrebarea dacă nu cumva în politică ca și în alte domenii în cele din urmă cea mai bună politică este să fii cinstit – a rămas neexplicat cum ar putea retragerea deja

hotărâtă din Extremul Orient și inversarea de mult pregătită a poziției americane în problemele în care se confruntă sovietele cu Europa, fi în interesul Americii sau în favoarea securității ei.

Nu există motiv mai mare de alarmare pentru o țară independentă decât amenințarea unei încercuiri economice, politice sau militare. Alarma este cu atât mai legitimă atunci când securitatea țării este amenințată în toate aceste trei feluri. O astfel de amenințare s-a ivit pentru Statele Unite atunci când, sub presiuni și sub controlul coloanei a cincea de funcționari de care au permis să fie înconjurat președintele Roosevelt a adus imperiul comunist cu 1.000 de km mai aproape de Atlantic și președintele Truman l-a adus chiar până pe malurile Pacificului.

Deși această amenințare la început era invizibilă pentru un ochi neexperimentat, ea va deveni în mod dureros vizibilă pentru milioane de americani odată cu terminarea euforiei armistițiului, când vor începe să vadă consecințele ireversibile ale capitulării din Vietnam, și schimbările profunde cauzate în Europa de către negocierile pentru securitate și dezarmare impuse țărilor libere europene prin presiunile comune ale Moscovei și Washingtonului.

Dacă acest lucru se poate întâmpla Chinei naționaliste nu avem nici o garanție că nu ni se va întâmpla și nouă. Sunt sigur că această alterare și schimbare a politicii Statelor Unite va însemna că toți conducătorii națiunilor Asiei trebuie să-și revizuiască acum bazele pentru toate înțelegerile între Statele Unite și țările lor respective.

- *Ferdinand Marcos, președintele Filipinelor, după ce președintele Nixon a anunțat că a acceptat invitația lui Ciu En Lai.*

Ar fi fost o greșală să se creadă că intensificarea bombardamentelor, a minării și blocajului porturilor din Vietnamul de Nord, și prelungirea conversațiilor finale pentru armistițiu dintre Kissinger și Le Duc Tho ar reprezenta o adevărată consolidare a politicii americane cu privire la Asia. Conducătorii anticomuniști din Asia nu au făcut această greșală, ei care până la vizita necinstită a lui Nixon și Kissinger la Peking încercaseră încă să creadă în acordurile bilaterale și multilaterale pe care le încheiaseră cu Statele Unite.

Nu a fost minarea și nici bombardarea cea care i-a adus pe Kissinger și pe Le Duc Tho din nou la Paris – după o săptămână de incertitudini dramatice și recriminări reciproce publice – ca să-și pună inițialele pe acordul final care a pus pecetea pe condamnarea la moarte a libertății în Extremul Orient. A fost mai degrabă faptul că toate cerințele nordvietnameze din cele nouă puncte ale textului din octombrie satisfăcute de Henry Kissinger cedând omologului său comunist au fost de fapt satisfăcute prin textul din februarie, folosindu-se doar un limbaj mai diluat și mai ambiguu.

Deja înainte de călătoria lui Nixon la Peking, un număr de 7.800 de avioane și elicoptere americane, reprezentate aproape la egalitate, fuseseră pierdute în războiul din Vietnam, și 5,5 milioane de tone de explosive fuseseră aruncate pe câmpurile de luptă din Vietnamul de Sud și pe un număr limitat de obiective din Vietnamul de Nord, fără ca să aibă vreun efect apreciabil asupra capacității de atac al inamicului, reânnoit mereu. În ceea ce privește ultimul bombardament masiv pe teritoriul nordvietnamez care viza întotdeauna aceleași obiective, și era prederminat ca totdeauna de autoritățile civile din Washington, acesta nu a fost decât un alt câștig pentru comandamentul inamicului, care știa exact unde să stea la pândă așteptând avioanele și piloții americani, înzestrate cu multitudinea de rachete SAM de către soviete. Mai mult, inamicul era sigur că cea mai mică deviație a generalilor Statelor Unite de la planul de bombardament asupra căruia se înțeleaseră Kissinger și Le Duc Tho ar fi imediat pedepsită prin concedierea vinovatului. Jumătate din bombardierele B-52 trimise la luptă au căzut în cascada de avioane ale Statelor Unite doborâte acolo unde le așteptau rachetele SAM. Dar în ciuda faptului că în săptămâna „marei crize” a negocierilor de la Paris, bombardierele au aruncat asupra obiectivelor prescrise cam de patru ori echivalentul puterii explozive a bombelor atomice de la Hiroșima și Nagasaki, Hanoiul s-a plâns de pierderi de câteva sute de vieți doar. Iar în ceea ce privește efectul minării și blocajului porturilor nordvietnameze asupra evoluției evenimentelor militare, este de ajuns să ne reamintim că informațiile militare americane apreciaseră că cantitatea de material de război furnizat de către soviete Vietnamului de Nord cu permisiunea Washingtonului în timpul celor 8 ani precedenți, plus transporturile accelerate de cale ferată prin teritoriul chinez, ar fi permis comandamentului nordvietnamez să-și mențină activitățile militare la același nivel până în 1975.

Se naște o întrebare importantă și uluitoare cu privire la minarea și blocarea porturilor nordvietnameze prin care inamicul primise mai mult de 80% din armamentul și proviziile sale. Chiar de la începutul intervenției Statelor Unite în ostilitățile din Vietnam, autoritățile militare ale Statelor Unite de la fața locului și cele din Washington ceruseră cu insistență ca să fie folosită enorma superioritate navală și aeriană americană pentru ca să blocheze aceste linii de aprovizionare ale inamicului. Pe tot parcursul administrațiilor lui Kennedy și Johnson și a primei administrații a lui Nixon, Casa Albă și Departamentul de Stat se opuseseră unei astfel de măsuri pe baza teoriei că ar putea să prolifereze ostilitățile în mod periculos, extinzându-le în timp și spațiu, provocând o intervenție chineză sau sovietică. De ce au hotărât deodată președintele Nixon și cu savanții lui consilieri că acest pericol nu mai exista, și că era foarte consultă minarea și blocarea? și de ce au hotărât așa chiar în acel moment?

La vremea când 500.000 soldați americani luptau încă și când câteva mii dintre ei morți astăzi erau încă în viață – și înainte ca președintele Nixon să promită în mod solemn atât prietenilor cât și dușmanilor, atât cetățenilor Statelor Unite cât și lumii, că toți soldații americani vor fi aduși acasă orice s-ar întâmpla – luarea acelorasi măsuri

ar fi avut drept rezultat o victorie rapidă. Acum, cu 500.000 mai puțini soldați și cu forțele sudvietnameze lăsate singure, nu a avut nici o semnificație militară reală pentru a hotărâ rezultatul final al războiului.

Credem că răspunsul poate fi găsit într-o carte care a ajuns să fie biblia pentru războaiele care nu trebuie câștigate și pentru diplomația care nu trebuie să câștige nimic – cartea profesorului Kissinger *International Policy and Nuclear Armament* pe care i-o comandase s-o scrie Consiliul pentru Afacerile Externe. Cartea definește o politică care a fost practică în mod continuu de la blocada Berlinului și de la războiul din Coreea încoace, și anume: *în orice confruntare cu inamicul comunist nu fă niciodată mai mult decât îți permite el sau dorește el să faci*. Singura inovație importantă pe care a sugerat-o acest profesor de la Harvard este de natură practică: pentru ca să eviți orice eroare regretabilă în această atitudine, de ce să nu te consulți chiar cu inamicul? De fapt, *de ce să nu-i ceri permisiunea?*

A fost nevoie de îmbinarea acestor două personalități pline de imaginație, creatoare și ușor de condus, ale lui Richard Nixon și Henry Kissinger – ca să se traducă în realitate acest mecanism foarte simplu în problema Vietnamului care fusese până acum insolubilă. Fără îndoială că permisiunea pentru anumite bombardamente intensificate și pentru minare și blocare a fost obținută în timpul vizitei surpriză a lui Kissinger la Peking și la Moscova. Permișiunea a fost în mod evident acordată de către Peking și Moscova (cărora nu le păsa absolut deloc de încă câțiva soldați nordvietnamezi întinși țepeni pe câmpul de luptă, sau încă câțiva civili bombardați în orașele nordvietnameze), dar nu fără să se pună o condiție importantă și fără să se ceară un preț.

Condiția a fost ca președintele Nixon să continue să-și onoreze promisiunea de a retrage toate forțele Statelor Unite din Vietnam și din peninsula Indochinei. Moscova și Pekingul știau foarte bine că *această retragere va fi ireversibilă*, indiferent ce mecanisme de disimulare pentru salvarea onoarei ar putea fi adoptate de către președinte: escaladarea bombardamentelor, minare, blocaj, și săptămâni de meciuri de box spectaculoase și amicale la negocierile secrete de la Paris, în timp ce în negocierile publice erau elaborate cu grabă și în mod secret cele 72 de protocoale care au constituit incredibila monstruoasă armistițiu a lui Kissinger-Le Duc Tho. Ei știau cu toții – la Washington, Peking și Moscova – că această retragere mai curând sau mai târziu va lăsa Vietnamul de Sud, Laosul, Cambogia și Tailanda pradă celor două mari puteri comuniste și ciracilor lor. Pentru moment Moscova și Pekingul nu cereau mai mult.

Pe la sfârșitul administrației Nixon-Kissinger deja știam mai multe despre cât de mare a fost prețul plătit pentru retragerea „onorabilă” care a făcut ca președintele Nixon să fie nu numai un candidat meritoriu pentru premiul Nobel pentru pace ci și un exemplu de curaj politic și fermitate marțială în circumstanțe asemănătoare totalității acelor din episoadele cu Bay of Pigs și rachetele din Cuba. Am aflat că în acest preț

pe lângă creditele masive și furnizările promise, erau incluse și dezarmarea generală și deasemenea retragerea reciprocă din Europa – și că de fapt politica externă Nixon-Kissinger era exact cea cerută de senatorii Fulbright și Mansfield, doar cu termene diferite.

În Japonia efectele expediției Nixon-Kissinger la Peking au fost aproape imediate. Conducătorii japonezi de după război, făcând un efort miraculos de înțelepciune politică, se hotărâseră să uite de Hiroșima și Nagasaki și de infama spânzurare a generalilor și a oamenilor de stat japonezi. Își aduseseră țara la ceea ce credeau că este o coaliție occidentală anticomunistă sub conducerea Statelor Unite. Dar după picnicul de la marele zid chinezesc, Eisaku Sato, cel cu Alianța Japonezo-Americană, cel care fusese responsabil pentru acceptarea drept valide a promisiunilor Washingtonului că nu vor avea loc schimbări importante în politica față de China fără consultare prealabilă cu aliații asiatici, a fost forțat să se retragă; a fost înlocuit cu Tanaka, care era un patriot la fel de veritabil ca și Sato, dar era mai puțin amestecat în linia politică japoneză anterioară. Tanaka a trebuit să adapteze acea linie la faptul evident că Henry Kissinger nu era decât un Owen Lattimore care acționa în legalitate, și că succesorul lui din generația politică de la Ialta și Potsdam, care încă avea frânele în mână, probabil că va fi la fel.

Tanaka a început adaptările anticipând viclesugurile lui Kissinger și întrerupând relațiile diplomatice ale Japoniei cu guvernul naționalist al Chinei din Taiwan – ceea ce era *sine qua non* pentru stabilirea relațiilor diplomatice cu Pekingul. Succesorii lui Tanaka vor trebui să continue aceeași linie; la fel va trebui președintele Marcos al Filipinelor și toți ceilalți conducători asiatici, foști aliați sau prieteni ai Statelor Unite, de la Coreea de Sud până la Tailanda și dincolo de ea. Unii dintre ei o vor face cu prudența și moderația japonezilor, alții mai repede și chiar cu brutalitate.

Australia și Noua Zeelandă, punctele sudice de rezistență ale liniei de apărare anticomunistă din Pacific, s-au grăbit deasemenea să ia măsuri văzând implicațiile călătoriei celor doi Marco Polo contemporani la marele zid chinezesc. Alegerile generale din decembrie 1972 din ambele țări au adus la putere guverne laburiste. La Canberra noul prim ministru, domnul Gough Whitlam, care tot timpul campaniei electorale fusese sprijinit de către sinistrul Hawke, președintele comitetului central al sindicatelor, o organizație comunistă declarată, în primele douăzeci și patru de ore după ce a preluat puterea a luat următoarele măsuri:

1. L-a numit în cabinetul său pe comunistul M. Cairn, conducătorul moratoriului împotriva războiului din Vietnam;
2. A eliberat șapte deținuți care dezertaseră din motive de conștiință și care fuseseră închiși dându-le compensație financiară pentru timpul petrecut în închisoare;
3. A anunțat anularea timpurie a serviciului militar obligatoriu, și a trimis la vatră imediat 7.000 din forțele armate;

4. A retras forțele australiene din bazele din Singapore și Malaezia, prologul la retragerea din SEATO și din pactul defensiv ANZUC;

5. A închis ambasada australiană din Formosa și a stabilit primele contacte cu China roșie în vederea stabilirii de relații diplomatice; și

6. A decis că la Națiunile Unite Australia trebuie să voteze împotriva Rodeziei, Africii de Sud și Portugaliei, și a interzis sosirea pe teritoriul australian a oricărei echipe sportive străine „alcătuită pe bază rasistă”. Ultima măsură e cam ciudată venind de la o țară care până recent interzisesse imigrarea italienilor din cauza „tenului lor măsliniu”, ca să folosim expresia unui membru al parlamentului australian.

Direcția pe care a luat-o Noua Zeelandă spre stânga depărtându-se de alianțele occidentale a fost la fel de rapidă ca și a Australiei și chiar mai brutală. Ambele țări probabil se vor alătura unui nou bloc economic japonez și vor pune capăt atașamentului lor față de Marea Britanie sau îl vor reduce la o simplă formalitate.

Cei mai puțin independenți dintre prietenii și aliații din Pacific ai Statelor Unite, uimiți și ezitând încă, nu vor putea rezista multă vreme curentului care îi împinge în spre Peking, ceea ce din punct de vedere militar va afecta direct toate bazele din prima linie a apărării Statelor Unite din Extremul Orient, de la Okinawa (âncredințată astăzi unei Japonii care e mai mult neutră decât aliată) până la bazele costisitoare din Formosa, Filipine și Tailanda (care astăzi este amenințată să fie în mod inevitabil abandonată în urma trădării definitive a Tailandei negociate de domnul Kissinger în cea de a opta lui vizită la Peking). Este o situație care fusese prevăzută și temută de către generalul MacArthur și generalul Chennault, dar care cu siguranță va încălzi inimile unei alte categorii de profeți – aceia care fuseseră oaspeți la voioasa celebrare de iubire arătată de 300 de colegi diplomați din Statele Unite pentru scursorile bandei lui Lattimore.

Statele Unite nu vor continua războiul nici o zi mai mult decât este necesar pentru ca să ajungem la o înțelegere pe care o considerăm dreaptă și echitabilă. De aceea vrem să înlăturăm orice îndoiala cu privire la faptul că dacă ajungem la o înțelegere care satisface condițiile stipulate de către președinte, dacă ajungem la o înțelegere pe care noi o considerăm dreaptă, nimeni altcineva nu va avea putere de veto asupra acțiunilor noastre.

-Henry Kissinger vorbind presei în numele Statelor Unite.

și iată cum o altă țară liberă a fost condamnată la moarte, iată cum o națiune cu o populație de 19 milioane de oameni muncitori, cinstiți, pașnici, după ce au luptat timp de 14 ani cu un eroism de neasemuit și hotărâre neabătută pentru dreptul de a trăi liber de dominația îngrozitoare a comunismului, a fost abandonată de către aliații care erau direct responsabili pentru situația ei precară și a fost predată Molohului comunist cu mâinile încătușate.

În ceea ce privește viitorul Vietnamului nu era nici o diferență între înțelegerea din decembrie pe care și-au pus inițialele domnii Kissinger și Le Duc Tho, și cele 72 de documente semnate la Paris la 26 ianuarie 1973 de către secretarul de stat William P. Rogers. Întreaga lume fusese martora șantajului la care a fost supus poporul sudvietnamez între decembrie și ianuarie de către emisarii Washingtonului, Haig, Agnew, Kissinger, Sullivan și ambasadorul Bunker, și de către mesajele lui Nixon, până când au fost forțați să cedeze. Astfel întreaga lume a putut vedea câtă crezare a meritat afirmația lui Kissinger că Saigonul era pe deplin de acord cu vederile lui și cele a lui Le Duc Tho despre pacea în Vietnam.

Ce ne izbește de la început citind textul din ianuarie este profuziunea într-adevăr remarcabila a celor 4.500 de cuvinte ale lui care nu sunt altceva decât speranțe pioase, recomandări santimonioase, și dorinți imaginate. Se vede deasemeni imediat că toate ambiguitățile sunt în favoarea intenției neabătute a Vietnamului de Nord de a domina întregul Vietnam și par să fie concepute astfel încât să zădărnicească eforturile Vietnamului de Sud de a-și obține independența. Îl putem crede pe domnul Kissinger când spune că „negociatorii nordvietnamezi sunt cei mai eficienți atunci când s-au hotărât în cele din urmă să încheie”. și de ce nu ar fi, având un astfel de acord de încheiere a războiului între ei și Statele Unite ca cel pe care domnul Kissinger, la vremea aceea un individ fără nici o slujbă sau împuternicire oficială, l-a acceptat în numele țării sale?

Preambulul la acord spune că în Vietnam va fi restaurată pacea „pe baza respectului pentru dreptul poporului vietnamez la autodeterminare”. Erau două poziții evident opuse, cea a Hanoiului și cea a Saigonului. Cât de departe se întinde dreptul la autodeterminare al sudvietnamezilor? Ne dă răspunsul articolul I: „Statele Unite și toate celelalte țări [care celelalte țări?] respectă independența, suveranitatea, unitatea și integritatea teritorială a Vietnamului așa cum au fost ele negociate în acordurile cu privire la Vietnam la conferința de la Geneva din 1954”. Asta înseamnă o respingere formală a tezei lui Thieu și a poporului lui, care vedeau în mult dorita unire a celor două Vietnamuri o uniune a două state suverane care negociază pe picior de egalitate – nici unul invadat de celălalt, și fără să-și vadă teritoriul sfâșiat și milioane din propria populație refugiate în propria lor țară de atrocitățile comuniste, de forțele armate ale inamicului și de gherilele teroriștilor. Această teză a lui Thieu a fost și cea adoptată de către acel guvern al Statelor Unite care a trimis la început trupele americane să apere Vietnamul de Sud împotriva agresiunii nordvietnameze.

Agitatorii care se opuneau Vietnamului de Sud și prieteii comunismului din întreaga lume au pretins mereu că Statele Unite și Vietnamul de Sud violaseră acordul de la Geneva din 1954, care într-adevăr prevedea alegeri generale în întregul Vietnam, și au presupus că Vietnamul de Nord acționa pe baza acelor acorduri când a trecut peste linia de demarcație. Adevărul este exact invers. Vietnamul de Nord a fost cel care a violat acordurile de la Geneva, care interziseseră orice fel de discriminare

sau represiune și prevădeau ca populația abandonată Vietnamului de Nord să fie tratată în mod strict uman, la fel cum prevăd și articolele 3 și 11 ale aranjamentului final dintre Kissinger și Le Duc Tho din februarie. Acea populație a fost supusă la cel mai atroce tratament, violându-se acea interdicție, ceea ce a provocat migrarea a peste un milion de nordvietnamezi în Vietnamul de Sud.

Acordurile de la Geneva din 1954 și 1964 prevedeau independența și inviolabilitatea Laosului și a Cambogiei. În 1964 Laosul fusese invadat deja de trupe nordvietnameze și chineze. Cea mai mare parte din gherile și materiale de război care sprijineau formarea și continuarea existenței vietcongului au infiltrat Vietnamul de Nord prin porturile și teritoriul cambogian. Trupe comuniste străine stăpânesc astăzi aproape jumătate din Cambogia. Se va vedea dintr-o privire aruncată asupra hărții militare a Indochinei din 1973, care arată întinderea teritoriului Cambogiei și Laosului ocupate de către comuniști, pe lângă o treime din Vietnamul de Sud pe care îl stăpâneau la vremea aceea, fără nici o urmă de îndoială cine a atacat pe cine și cine a violat, și cât de lipsită de fundament a fost acea doză de autoînjosire americană și de recunoaștere a culpabilității pe care le-a permis domnul Kissinger să fie introduse în termenii armistițiului.

Agresiunea Vietnamului de Nord și violarea neprovocată a acordurilor de la Geneva cu privire la Vietnamul de Sud, Laos și Cambogia a avut loc cu asentimentul și sprijinul Moscovei și Pekingului. Nici Hanoiul, nici Pekingul, nici Moscova, nu mai aveau nici un drept să invoce acordurile de la Geneva și să ceară impunerea lor.

Când i s-a cerut secretarului de stat William P. Rogers să semneze de două ori aceleași texte în două ceremonii diferite, acest lucru a avut scopul de a evita să rănească sentimentele Vietcongului cu privire la guvernul de la Saigon, al cărui existență refuza să o accepte, și sentimentele identice ale Saigonului față de Vietcong, și totuși acea junglă de secțiuni paragrafe și cuvinte ale articolului 17 ale acordului din februarie stipula ca „cele două părți sudvietnameze” să „formeze o comisie militară bilaterală”, căreia să i se încredințeze cele mai delicate și mai importante prevederi ale acordului și ale cărei hotărâri trebuiau să fie luate în mod unanim, ca și cele ale comisiei internaționale de control.

Articolul 2 stipula că „forțele armate ale celor două părți sudvietnameze vor rămâne pe loc” și că „comisia comună militară va determina ce arii vor fi controlate de fiecare parte”. Deci ce i s-a cerut Saigonului a fost să admită că Vietcongul avea dreptul să ocupe și să administreze („prin modalități de staționare”) în egală măsură cu cel al guvernului legal în acea treime de țară unde, în anumite localități, câteva sute de teroriști vietcong puneau pe fugă zeci de mii de sudvietnamezi, sau unde câteva sute de teroriști dominau populații de mii de oameni (cum au făcut-o la Hué pentru un timp în 1968) prin tehnica clasică comunistă de mutilare, masacrare și degradare umană.

Această comisie militară bilaterală – care reprezenta atât guvernul legitim de la Saigon cât și gherilele infiltrate și minoritatea organizată în străinătate și înarmată de

către străini, care făceau răzmerița – se presupunea că va continua să controleze cele mai importante prevederi ale acordului chiar și după încheierea activităților comisiei comune militare cvadripartite. Printre sarcinile ei importante, care erau în majoritate permanente, erau „reducerea efectivului militar al celor două părți sudvietnameze” și „interzicerea de introducere de trupe străine”.

Conform articolului 7 „cele două părți vietnameze vor avea voie să-și înlocuiască periodic munițiile și materialele de război care au fost distruse, stricate, uzate sau folosite după încetarea focului”. Cu alte cuvinte nu s-a diferențiat câtuși de puțin între guvernul de la Saigon și guvernul revoluționar proviziu al entității Vietcongului. Cu cele 8.500 de cuvinte și 23 de articole ale sale, acordul din februarie nu a făcut altceva decât să ratifice existența a două guverne diferite în Vietnamul de Sud până după ce vor avea loc „alegerile generale în mod autentic libere și democratice sub supraveghere internațională” pe care le prevedea articolul 9.

Cât de libere și democratice ar fi putut fi acele alegeri?

Negocierile de la Paris au avut loc și au fost încheiate în secret între guvernul Statelor Unite și cel al Republicii Democratice Vietnam, *ale căror nume sunt singurele menționate ca fiind „guverne”* în acordurile finale. Astfel ele erau principalii participanți. Guvernul Vietnamului de Sud și conducerea frontului național de eliberare nu au fost niciodată menționate cu numele în instrumentul de la Paris. Ele erau considerate doar ca *părți aderente* și pe tot parcursul textului erau tratate pe picior de perfectă egalitate. Ca să completăm descrierea acestui aranjament și adevărata enumerare a părților angajate, trebuie să ne reamintim că Le Duc Tho niciodată nu s-a dus sau s-a reântors de la Paris fără să se oprească la Peking sau la Moscova, unde își primea instrucțiunile finale; și este foarte greu de crezut că secretul întâlnirii dintre Kissinger și Le Duc Tho a fost la fel de strict păstrat față de Vietcong ca și față de guvernul de la Saigon.

O trecere în revistă a obligațiilor impuse de către acordul de la Paris cu privire la situația militară din Vietnam asupra celor două părți principale – asupra Vietnamului de Nord, agresorul și asupra Statelor Unite, care încercau să ajute Vietnamului de Sud să-și respingă agresorul și să-și salveze independența și suveranitatea – este extrem de interesantă, și are probabil importanță istorică.

Articolele 4, 5 și 6 cereau ca Statele Unite și toate celelalte țări aliate cu Statele Unite și cu Republica Vietnameză să-și retragă de pe teritoriul vietnamez (după cum se menționase în articolul 3) în primele 60 de zile de la încetarea focului, toate trupele și tot personalul asociat cu operațiile militare chiar și cel care se ocupa de programul de pacificare; să-și retragă tot armamentul, toate munițiile și toate materialele de război; și să-și demoleze toate bazele militare de pe pământul Vietnamului. Obligații asemănătoare nu au fost impuse Vietnamului de Nord, ale cărui trupe, după cum a explicat Kissinger presei, aveau voie să rămână indefinit în Vietnamul de Sud. De fapt existența acelor forțe nici măcar nu a fost menționată în acordul de la Paris – conform cu postulatul nordvietnamez că ele nu ar fi existat.

Articolul 4 specifica că Statele Unite nu vor continua intervenția militară și nu vor interveni în treburile interne ale Vietnamului de Sud. *O astfel de obligație reciprocă nu a fost însă impusă și celuilalt participant principal.* Articolul 15 spune că până la reunificare Vietnamul de Nord și cel de Sud trebuie să respecte zona de demarcație; și mai încolo spune că nu trebuie să intre în alianțe sau blocuri militare, și nu trebuie să permită unor puteri străine să mențină trupe și baze militare pe teritoriile lor. *Această prevedere nu se aplica însă la trupele și bazele nordvietnameze de pe teritoriul sudvietnamez, după cum a informat domnul Kissinger presa și a informat președintele Nixon Senatul Statelor Unite.*

Articolul 12 prevedea constituirea unui consiliu național de reconciliere format din *trei segmente egale.* Care era acel misterios al treilea segment „egal”? Dacă nu ne înșelăm trebuie că a fost acel al treilea partid „neutru” care cerea ca Vietnamul de Nord să fie inclus în orice organizare politică interimară a Vietnamului de Sud, și cu care Saigonul refuza să trateze. În orice caz acest consiliu din trei segmente egale a avut sarcina să organizeze alegerile generale din Vietnamul de Sud sub supraveghere internațională așa cum prevedea articolul 9.

Articolul 9 spune: „Dreptul la autodeterminare al poporului sudvietnamez este sacru, de necontestat și va fi respectat de toate țările”. În continuare: „Poporul vietnamez va decide viitorul politic al Vietnamului de Sud prin alegeri generale în mod autentic libere și democratice sub supraveghere internațională”. Se naște imediat o întrebare. Acordul de la Geneva din 1954 fusese tot timpul invocat de către Vietnamul de Nord, de către cercurile pacifiste și liberale din Statele Unite și de către toți cei care, atât în Statele Unite cât și în alte țări, vroiau să facă Statele Unite și Vietnamul de Sud să pară că ar fi cei care au violat tratatul și sunt responsabili pentru tragedia din Vietnam. Dar acordurile de la Geneva din 1954 nu prevedeau că alegerile vor avea loc doar în Vietnamul de Sud ci prevedeau un plebiscit în întregul Vietnam, o consultare a întregului popor vietnamez sub supraveghere internațională. *De ce nu a cerut și acordul de la Paris deasemenea alegeri generale libere și democratice în întregul Vietnam, inclusiv Vietnamul de Nord sub supraveghere internațională, stipulând astfel pentru mult încercatul popor vietnamez, așa cum o ceruse articolul 11 pentru Vietnamul de Sud, beneficiile tuturor acelor libertăți democratice menționate în acel articol? A fost un fapt rușinos și cinic să se aplice proviziile de la Geneva din 1954 numai atunci când ele îi favorizau numai pe acei care le violaseră tot timpul; și a fost o batjocură să se pretindă că acele acorduri se mai aplicau și mai erau încă în vigoare.*

Trebuie să eliminăm toate balivernele liniștitoare democratice cu care negociatorii Statelor Unite și ai Vietnamului de Nord au încercat să camufleze adevăratul caracter al acordului de la Paris, și să aruncăm o privire asupra condițiilor actuale în care urmau să aibe loc campania electorală și alegerile generale în Vietnamul de Sud *dacă li s-ar fi permis vreodată să aibă loc.*

Conform prevederilor fundamentale ale acordului de la Paris toate trupele americane ar fi plecat cu mult înainte de a avea loc aceste alegeri, abandonând pentru totdeauna câmpul de luptă vietnamez. Dar toate trupele regulate nordvietnameze (după Washington în număr de 150.000; după Saigon în număr de 300.000) urmau să rămână încă acolo, alături de trupele regulate și extraordinare ale guvernului revoluționar provizoriu, făcându-și țara făcându-o să arate ca blana pătată a unui leopard, fapt care le permitea să controleze și să terorizeze o parte mult mai mare din populație decât doar pe cei care locuiau în petecele de teritoriu pe care le ocupau de fapt nordvietnamezii.

Partea necomunistă nu avea o putere vecină prietenă care să o protejeze în mod activ asemănătoare cu China roșie. Cum partea sudvietnameză era privată de sprijinul forțelor aeriene ale Statelor Unite, cum trupele de ocupație nordvietnameze erau încă la fața locului și restul forțelor nordvietnameze nu erau prea departe în spatele „inviolabilei” zone de demarcație, nimic nu garanta că campania electorală nu va fi altceva decât o altă fază a ostilităților neîntrerupte. De data aceasta Vietnamul de Sud ar fi ajuns în mod garantat să fie o victimă sigură și Statele Unite ar fi ajuns un partener învins, gata să înmâneze peste trei miliarde de dolari fostului lor inamic ca compensație pentru daunele de război.

Conform articolului 18 comisia internațională de control (care originar era compusă din reprezentanți ai Poloniei, Ungariei, Canadei și Indoneziei) urma să fie responsabilă pentru supravegherea evoluției alegerilor generale din Vietnamul de Sud (căci nu se stipulau nici un fel de alegeri în Vietnamul de Nord). Statele Unite, care fuseseră unul dintre cei doi principali parteneri la acel acord, nu erau reprezentate în acea comisie, *dar celălalt principal partener, Vietnamul de Nord, era*. Canada și Indonezia sunt țări libere, independente, suverane, a căror neutralitate și imparțialitate poate fi cel puțin presupusă. Dar Polonia și Ungaria nu numai că sunt țări comuniste, *dar sunt și sub-ocupația militară a Rusiei sovietice*. De aceea ele nu sunt țări independente și sunt total dependente de Moscova în toate aspectele comportării și deciziilor lor. Experiența din trecut cu alte comisii alcătuite la fel după războiul din Coreea și după primul război din Vietnam nu ne permite să sperăm că vom vedea o atitudine obiectivă din partea celor doi membri comuniști sau din partea segmentelor ungare și poloneze din colectivul a 1.125 de oameni însărcinați să ajute comisia la supraveghere.

Articolul 9 (c) spune că țări străine „nu-i vor impune nici o tendință și nici o personalitate politică poporului din Vietnamul de Sud”. Pe de altă parte articolul 14 îi cerea Vietnamului de Sud să fie gata să stabilească raporturi diplomatice cu toate țările, fără să ia în considerare sistemul lor politic și social, ceea ce înseamnă că Saigonul era obligat să accepte prezența numerosului personal al misiunilor diplomatice și consulare ale Chinei roșii și ale Uniunii Sovietice – și asta desigur înainte de începerea „alegerilor libere și democratice”. Oare nu a fost aceasta ideea lui Kissinger?

Dar chiar dacă ne-am fi imaginat împotriva oricărei probabilități rezonabile și a tuturor experiențelor din trecut că va avea loc o consultare a poporului sudvietnamez făcută în mod drept, cinstit și fără dificultăți de neînving, am putea oare crede că ea va permite poporului sudvietnamez „să-și decidă el însuși viitorul politic” așa cum stipula articolul 9? Sau oare aranjamentul Kissinger-Le Duc Tho le-a îngăduit în așa măsură libertatea de alegere încât această consultare a publicului se reduce pur și simplu la formula „dacă iese fața câștig eu, dacă iese reversul pierzi tu”?

Sudvietnamezii luptaseră curajos atât de mulți ani tocmai ca să se apere împotriva celei mai mari calamități care i se poate întâmpla în zilele noastre oricărei comunități umane – cucerirea și dominația comunistă. Statele Unite își trimiseseră trupele încă odată să lupte în Extremul Orient tocmai pentru ca să le ajute să scape de această calamitate și să respingă agresorii comuniști care violaseră acordurile de la Geneva din 1954 de nenumărate ori – prin tratamentul la care au supus poporul nordvietnamez, prin invazia Laosului, a Vietnamului de Sud și a Cambogiei și prin comportarea lor față de populația țărilor invadate. Opțiunile oferite poporului sudvietnamez de către consultarea aceasta „liberă și democratică” ar fi trebuit de aceea să includă dreptul pentru a cărui apărare au luptat și au murit eroic 220.000 luptători americani și sudvietnamezi și au fost răniți și schilodiți încă 440.000 pe pământul Vietnamului; dreptul și ocazia să aleagă între libertate și sclavie. Dacă își închipuie cineva că acea ocazie le-a fost de fapt oferită în acordul confuz încurcat cu atâta măiestrie, dintre Kissinger și Le Duc Tho, o face numai din cauză ca nu l-a citit cu atenție și nu a ascultat cu atenție atunci când președintele Nixon l-a citit în fața Senatului Statelor Unite.

Contopirea obligatorie cu Vietnamul de Nord comunist – pe un continent de pe care orice influență și protecție necomunistă urma în mod necesar să dispară – a fost implicată în fiecare articol semnificativ al textului de la Paris. Stipulațiile capitolului IV, „exercitarea dreptului la autodeterminare a poporului sudvietnamez”, aveau voie să fie aplicate numai în cadrul stabilit de către capitolul V al acordului „reunificarea Vietnamului și raporturile dintre Nord și Sud”.

Ca și în 1954, a fost convocată o conferință internațională ca să „recunoască” acordul de la Paris și să asigure aplicarea lui în general, și în special să asigure „drepturile fundamentale ale poporului vietnamez și dreptul poporului sudvietnamez la autodeterminare”. *Două propoziții absolut contradictorii* în aceste împrejurări, după cum știe orice persoană informată. Prima înseamnă dominația Hanoiului comunist pe întregul teritoriu vietnamez. A doua înseamnă dreptul Vietnamului de Sud să trăiască ca o națiune independentă și nu sub dominația comunistă.

Nu avem nici un motiv să credem că conferința internațională cu privire la Vietnam din 1973 avea să ia mai mult în considerare drepturile poporului vietnamez la libertățile așa de frumos descrise în articolul 9 de către marxist-leninistul Le Duc Tho și prietenul său de la Harvard, decât a făcut-o conferința de la Geneva din 1954.

Componența conferinței de la Paris urma să includă cinci țări comuniste; și țările necomuniste care aveau să fie reprezentate, inclusiv Statele Unite, demonstraseră prin conducătorii lor oficiali, prin organele lor de informare și prin partea zgomotoasă a „opinieii lor publice”, o părtinire hidoasă, o totală indiferență la îngrozitoarea suferință a populațiilor din Indochina și o adevărată ostilitate față de conducătorii lor – acele capete obtuze care refuzau să recunoască – că erau deja înfrânți.

Pe scurt, acordul de la Paris din 1973 cu privire la terminarea războiului dintre Statele Unite și Vietnamul de Nord recunoștea abandonarea finală și irevocabilă a câmpului de luptă din Vietnam de către forțele armate ale Statelor Unite în mâinile inamicului. Lăsa Vietnamul de Sud la mila Chinei roșii, a Uniunii Sovietice și a Vietnamului de Nord.

Aceștia au fost termeni de capitulare. Însemnau nu numai sfârșitul participării americane în Vietnam dar și începutul sfârșitului prezenței, prestigiului și influenței Statelor Unite, și pierderea tuturor aliaților lor în întreaga Asia. Cei 57.000 de soldați ai Statelor Unite care au murit degeaba în Vietnam nu sunt singurii ale căror stafii care băntuie astăzi străzile Washingtonului în jurul Casei Albe, a Capitolului și a Departamentului de Stat. Toți camarazii lor care au murit înaintea lor pe câmpurile de luptă asiatice unde credeau că au fost trimiși să apere libertatea și dreptatea în Asia sunt și ei strigoi incomizi care acuză. În aranjamentul general pentru Indochina care i-au făcut pe președintele Nixon și pe Kissinger să apară ca mari aducători de pace ai timpurilor noastre, șantajistii nu au uitat de Cambogia și Laos. Laosul, în care ambasadorul Statelor Unite dusese o activitate înfrigurată la un anumit sfârșit de săptămână, și unde unsprezece generali și colonei recalcitranți au fost împușcați pe loc, a fost obligat să execute până la ultima limită programul Harriman-Hrușciiov. Aceasta însemna să lase țara și mai complet în mâinile dușmanului comunist, care o domină complet astăzi. În Cambogia, unde copii de 13 și 14 ani și mame care își purtau sugarul în spinare și puștile în mână, alergau degrabă să întărească armatele pe câmpul de bătaie, neînfrântului Lon Nol i s-a cerut să cedeze conducerea „unei personalități mai democratice”, și el împreună cu poporul lui au fost în cele din urmă abandonați unui dușman implacabil și satanic. Dacă toate acestea pot fi descrise cu adevărat ca „o pace onorabilă” – așa cum le-a descris președintele Nixon – atunci Kissinger avea dreptate când a declarat presei că greutățile întâmpinate tot timpul nu fuseseră decât „o chestie de semantică”. E adevărat că cuvântul *onoare* are poate mai multe înțelesuri, în funcție de persoana care îl folosește, dar cuvântul *securitate*, aplicat la securitatea militară a unei națiuni, nu poate avea decât unul singur. și nimeni nu poate pretinde că securitatea națiunii americane nu a fost în mod sever diminuată de către ruina din Vietnam pentru crearea căreia sunt responsabili conducătorii americani.

19

De la câmpurile de luptă din Palestina la epoca lui Rockefeller

Granițele noastre au fost extinse. Au crescut forțele noastre. Noi administrăm serviciile publice. În fiecare zi noi mulțimi dintre ai noștri pătrund în țara noastră... Trebuie să păstrăm tot ce am cucerit, să ne organizăm administrația cu o energie feroce, să ne întărim poziția în orașe și sate, să accelerăm imigrarea și colonizarea, și să avem grijă de armata noastră.

- David Be Gurion, declarație făcută la 10 iunie 1948, în timpul unui armistițiu în ostilitățile care au urmat primei împărțiri a Palestinei.

Ar fi o ofensă adusă celui mai elementar principiu de dreptate să răpim victimelor nevinovate [palestinienilor] dreptul de a se reîntoarce în patria lor în timp ce emigranții evrei sosesc în droaie și amenință să înlocuiască pe refugiații arabi care fuseseră împământeniți timp de secole în această țară.

- Conte Bernadotte în ultimul său raport către Națiunile Unite, care îl trimiseseră în Palestina ca să medieze între evrei și arabi, înainte de a fi asasinat de o bandă evreiască.

(Ucișorii contelui Bernadotte nu au fost niciodată arestați de către autoritățile israeliene; și nici Națiunile Unite nu au cerut niciodată în mod serios să se cerceteze moartea emisarului lor. Când unul dintre reprezentanții arabi s-a ridicat în Adunarea Generală ca să protesteze împotriva acestei indiferențe, reprezentantul Suediei, compatriotul contelui Bernadotte, a fost acela care în mod tragicomic l-a admonestat cu brutalitate „să respecte durerea Suediei”.)

E foarte probabil că se vor face eforturi din partea unor conducători sioniști ca să obțină de timpuriu de la Dvoastră oarecari promisiuni în favoarea programului sionist, care împinge imigrarea nelimitată a evreilor în Palestina și înființarea unui stat evreiesc

acolo... Problema Palestinei este însă foarte complicată și implică chestiuni care depășesc cu mult situația precară a evreilor din Europa. Există o tensiune continuă în situația din Orientul Apropiat, în mare măsură drept rezultat al problemei Palestinei, și deoarece avem interese în regiunea aceea care sunt vitale pentru Statele Unite, părerea noastră este că acest subiect trebuie tratat în totalitatea lui cu cea mai mare grijă și avându-se în vedere interesele de durată ale țării noastre.

- *Avertisment trimis președintelui Truman de către Departamentul de Stat cu trei zile înaintea memorabilei sale întrevederi cu rabinul Steven S. Wise de la 20 aprilie 1948.*

Am văzut cum, începând cu Ialta și sfârșind cu misiunea Marshall din China, 120 de milioane de europeni și 700 de milioane de chinezi au fost predați, în ciuda protestelor lor disperate, în mâna imperiului comunist, unde s-au alăturat celor 200 de milioane de ruși care erau deja înțarcuiți în imensul lagăr de sclavi sovietic.

Roosevelt și Churchill au fost responsabili pentru trădarea infamă a cauzei lumii necomuniste la Ialta. Dar un conducător american, președintele Truman, a fost acela care a fost singurul responsabil pentru că a luat întreaga Chină cu toți locuitorii ei din mâinile aliatului credincios al Statelor Unite, Ciang Kai șek, și a dat-o pe mâna bandei de asasini și tirani ai lui Mao țe Dun, care au fost, sunt și vor fi întotdeauna (cel puțin până când un Mao american se instalează la Casa Albă), dușmanii patriei domnului Truman.

Tot președintele Truman a fost cel care a inaugurat seria de evenimente care, aruncând cele 120 de milioane de arabi care fuseseră înainte cei mai aprigi dușmani ai comunismului în brațele conspirației comuniste, ar putea eventual să completeze cercul asediului lumii libere. Merită să ne reamintim aceste evenimente astăzi, de la începuturile lor până la pericolul impas în care ele au adus acum întreaga omenire necomunistă. Înainte de a o face, vrem să subliniem cu toată emfaza că cele ce urmează a fi spuse nu au nimic de a face cu antisemitismul dar au foarte mult de a face cu ceea ce așa de multe ori i-a dat naștere acestuia: și anume cu o minoritate de evrei beți de putere și colaboratorii lor dintre goi lacomi de putere, care în repetate rânduri au scufundat masele de evrei în cele mai jalnice tragedii. Astăzi aceste două grupuri sunt pe cale de a-și repeta acțiunile, de data aceasta ducând cu sine tot restul lumii în spre un sfârșit apocaliptic fără limită.

Când examinăm istoria Orientului Mijlociu, trebuie să avem prezentă în minte diferența, atât de des uitată, dintre comunitățile evreiești din diferite țări, și sionismul internațional, instigatorul aventurii moderne israreliene. Această diferență a fost încă odată în mod clar vizibilă când, după un atac terorist israelian împotriva Iordaniei în 1951, patru profesori universitari evrei au protestat în mod public întrebând: „Este aceasta tradiția evreiască în virtutea căreia noi am crezut că am fondat statul Israel? Este aceasta oare respectul pentru viața omenească pentru care se declara poporul evreu

atunci când încă nu constituia o națiune politică? Este acesta modul de a dovedi lumii că națiunea noastră propovăduiește principiile dreptății?”

Accesul public acordat de către ministerul de externe britanic la dosarele sale confidentiale înainte de 1918 revelează cum s-a dezvoltat ideea sionistă de la visul imperial favorit al câtorva indivizi până la momentul realizării ei. În 1916 situația militară a Mării Britanii și a Franței pe câmpul de luptă și pe căile maritime era la cel mai scăzut nivel al ei. Acesta a fost anul când Haim Weizmann și Samuel Landman, doi sioniști britanici influenți, au reușit în cele din urmă să convingă autoritățile de rigoare britanice și franceze că cel mai bun mod, poate unicul mod, de a induce președintele american să intre în război era asigurându-se de cooperarea evreilor sioniști, și apoi să mobilizeze forețele lor surprinzător de puternice din America și din altă parte în favoarea aliaților pe baza unui *quid pro quo*. Acest plan a fost descris de către Samuel Landman în cartea sa *Great Britain, the Jews and Palestine* (1).

Declarația Balfour din 1917 a fost rezultatul acordului secret din 1916. În ea se stabilea că guvernul britanic va asigura că se va instaura în Palestina o patrie națională pentru evrei, „fără să aducă prejudicii drepturilor civile și religioase ale comunităților neevreiești care există acolo”. Ultimul obstacol în calea cooperării depline a sionismului cu cauza aliaților fost înlăturat odată cu căderea regimului țarist și în sfârșit, ca răspuns la repercusiunile la incidentul *Lusitaniei* pregătit cu atâta grijă, președintele Wilson a consimțit să-și părăsească atitudinea de a fi „prea mândru ca să se războiască” și a azvârlit forțele Statelor Unite pe uscat și pe mare în război de partea dușmanilor Germaniei.

După primul război mondial, Liga Națiunilor dăduse Marii Britanii un mandat asupra Palestinei. După 30 de ani de confruntări sângeroase cu grupurile de teroriști sioniști, Marea Britanie a renunțat să mai facă eforturi ca să oprească imigrările masive ilegale evreiești și să reconcilieze promisiunile contradictorii pe care le făcuse atât arabilor cât și evreilor. La 15 mai 1948 a predat Națiunilor Unite mandatul ei asupra Palestinei. Pe baza recomandărilor Comisiei lor Speciale pentru Treburile Palestinei, Națiunile Unite deja alcătuiseră (în noiembrie 1947) un plan pentru împărțirea teritoriului de sub mandat abandonat de către Marea Britanie în trei zone demografice: (1) un stat evreiesc cu circa 500.000 de evrei, în mare majoritate imigranți recenți, și un număr aproximativ egal de arabi; (2) un stat arab compus din 725.000 de arabi și 10.000 de evrei; și (3) o zonă internațională care să includă Ierusalimul și Bethleemul și care să conțină un număr aproximativ egal de evrei și arabi (100.000).

Este evident că Națiunile Unite nu aveau dreptul să doneze, contravenind oricărei dreptăți elementare și prevederilor fundamentale ale propriilor lor Carte, proprietatea a sute de mii de arabi și teritoriul care fusese patria lor timp de mii de ani, fără să consulte populația autohtonă. Dar la vremea aceea votul arab în Adunarea Generală nu conta prea mult. O astfel de decizie arbitrară nu ar dura nici o zi într' o epocă în care prezența arabă a crescut în mod evident și în care un protest arab ar fi susținut de către

„lumea a treia” și de către toate țările africane. Israelul a pierdut o ocazie care poate nu va mai veni niciodată prin faptul că nu s-a mulțumit să rămână în limitele geografice stabilite în noiembrie 1927. În ultimă instanță arabii și evreii sunt veri etnici. Minoritatea evreiască care se afla în Palestina înainte de declarația Balfour din 1917 întotdeauna trăise în bună înțelegere cu majoritatea covârșitoare arabă, așa cum trăiseră întotdeauna în Africa de Nord și în fostul imperiu Otoman. Nu exista nici un motiv ineluctabil pentru care, după ce trecuse prima nemulțumire arabă, pătrunderea evreilor într-un teritoriu guvernat de arabi să nu fi avut loc cu la fel de mult succes cu cât a avut loc în cazul continentului american și a celui african (2). Finanțarea unei astfel de evoluții cu siguranță ar fi costat cu mult mai puțini bani, mai puțină disperare, mai puține lacrimi, mizerie și vărsare de sânge pentru întreaga lume decât patru războaie sioniste. Numai pe o astfel de evoluție, deși posibilitatea ca ea să aibe loc este foarte mică astăzi după dezlănțuirea unei uri, mâinii, și obsesii de răzbunare atât de mari, poate să se bazeze singura șansă ca lumea noastră să pună capăt coșmarului palestinian cu mijloace pașnice (3).

Dar nu în felul acesta aveau de gând sioniștii, de la Theodore Herzl la David Ben Gurion și Moïșe Dayan, să stabilească suveranitatea Ierusalimului în Orientul Mijlociu; și nu acestea erau granițele pe care le vizau ei. Urmărindu-și visul lor romantic, au fost încurajați nebunește de către puternicii lor sprijinitori americani din Casa Albă și din Capitol; tuturor președinților americani și tuturor congreselor americane de la administrația lui Truman până astăzi le revine responsabilitatea principală, în special față de poporul evreu, care sunt acum împinși în spre încă una din tragediile care au apărut adesea în istoria sa.

Pe data de 14 mai 1948 Marea Britanie a renunțat la mandatul ei asupra Palestinei. În aceeași zi sioniștii au proclamat republica Israel; și la numai 14 minute după ce a fost dată proclamația, președintele Truman a recunoscut noua republică. Sovietele i-au urmat pilda după trei zile, și după numai un an de existență națională, în mai 1949 Israelul a fost primit în Națiunile Unite.

Recunoașterea excepțional de grăbită a republicii proclamate de sioniști de către Statele Unite viola promisiunea solemnă dată în scris de către predecesorul președintelui Truman, Franklin D. Roosevelt, regelui Saud al Arabiei Saudite, că Statele Unite nu vor accepta scopurile sioniste de a stabili un stat evreiesc în țările arabe. Președintele Truman și-a plasat astfel țara în mod oficial și pe față într-o poziție exclusiv pro-israeliană care nu a fost niciodată abandonată de către succesorii lui.

Războiul terorist sionist împotriva arabilor începuse cu mult înainte de proclamarea republicii Israel. Bandele care fuseseră vinovate de ambuscadele împotriva atâtor ofițeri și soldați britanici și de dinamitarea unui hotel din Ierusalim în care au fost ucise 99 de persoane, cei mai mulți civili, acum erau înarmate cu arme din programul de împrumut american pe care le obținuseră în mod misterios. Au fost dezlănțuite împotriva populației palestinieni. A fost o teroare sistematică care avea

scopul să cauzeze exodul locuitorilor autohtoni și să facă loc pentru intruși. În iulie 1946, cu aproape doi ani înainte de proclamarea republicii israeliene, au fost asasinați cu frivolitate 250 de țărani, jumătate din ei femei și copii, la Dair Yassin. Măceluri asemănătoare au acompaniat fiecare nou progres al sionismului în Palestina. În octombrie 1956, 15 țărani arabi, 14 dintre ei femei cu copii în brațe, au fost uciși la Kai Kass prin foc de mitraliere când se întorceau acasă de la lucru, de către soldații israelieni.

Rezultatul acestui sistem de cucerire a fost într-adevăr uimitor și nu se poate spune că sioniștii nu l-au aplicat cu succes. Astăzi sunt aproximativ 2,7 milioane de refugiați arabi din Palestina, inclusiv 1,6 milioane care de ani de zile duc o existență subumană în lagăre de corturi murdare; sunt 700 de mii de refugiați în diverse țări arabe; și 500 de mii sunt împrăștiați în toată lumea, și sunt aproape un număr egal de evrei în Palestina, dintre care cei mai mulți nu fuseseră niciodată acolo înainte de primul război mondial, căci sosiseră ca imigranți din Europa, Asia, Africa de Nod și America. Mulți dintre ei trăesc exact în locuințele și satele golite de arabii alungați.

Se naște întrebarea dacă administrația lui Truman și cele care i-au urmat la Washington serveau intereselor americane sau le trădau mai degrabă, și interesele țărilor asociate cu America în apărarea lumii libere, când și-au ales drept aliați și campioni ai intereselor Americii în Orientul Mijlociu și în Mediterană 2,5 milioane de evrei emigrați recent, și prin aceasta au împins în mod deliberat toate cele 120 de milioane de arabi, africani și asiatici din Orientul Mijlociu, care fuseseră înrădăcinați de mii de ani în acea parte a lumii și care îi includ pe proprietarii malului golfului Persic bogat în petrol, în brațele sovietelor (4).

Cum eram de acord cu politica declarată a administrației lui Roosevelt cu privire la Palestina i-am spus rabinului Wise că voi face tot posibilul ca să realizez acea politică. Citisem cu atenție declarația Balfour în care Marea Britanie se angajase la o patrie a evreilor în Palestina. Mă familiarizasem cu istoria problemei, a unei patrii evreiești, și cu situația evreilor și a arabilor. Eram sceptic, citind întreaga retrospectivă până la zi, cu privire la unele din vederile și atitudinile luate de către „băieții cu pantaloni în dungi” din Departamentul de Stat. Mi se părea că lor nu le păsa destul de mult de ce se întâmplă cu miile de persoane deplasate [evrei] vizate. Părerea mea era că era posibil să ai în vedere interesele de durată ale țării mele și în același timp să ajuți aceste nefericite victime ale persecuției să-și găsească o patrie, și înainte de plecarea rabinului Wise i-am clarificat acest lucru.

- *Harry S. Truman în Year of Decisions.*

După câte știm președintele Truman nu a arătat niciodată nici un sentiment special de responsabilitate față de milioanele de estonieni, letoni, lituanieni, polonezi, nemți, români, unguri și bulgari care au fost dezrădăcinați din patria lor și deportați cu forța în lagărele de sclavi ale lui Stalin din Siberia și din Arctica pentru ca să fie exterminați,

sau față de milioanele de nemți expulzați din Prusia și Cehoslovacia, deși prin acordul de la Ialta Statele Unite au fost de fapt un real complice în acel act de neasemuită barbarie. Mai mult, sub administrația lui Truman și evident cu consimțământul președintelui, aproape un milion de refugiați europeni neevrei, care erau victimele nu ale unor persecuții din trecut ci ale unor persecuții din prezent, au fost capturați cu brutalitate și predați de către forțele armate americane tiranilor și torționarilor de care fugiseră.

De aceea suntem foarte sceptici cu privire la sinceritatea motivelor umanitare pe care le invocă președintele Truman ca să explice răspunsul pe care l-a dat la insistențele rabinului Wise. Credem mai degrabă, cum credea și Dean Acheson, că influențe mult mai vechi și de lungă durată decât orice influență ar fi putut exercita rabinul Wise în timpul interviului său, au făcut din președintele Truman un adept convins al crezului sionist cu mult înainte de a renunța la prăvălia lui de mărunțișuri pentru ca să intre în politică. Citim despre asta în cartea lui Acheson *Present at the Creation*:

Declarația Balfour care promitea evreilor ocazia de a stabili o patrie în Palestina îi păruse [lui Truman] întotdeauna că „merge mână în mână cu nobilele principii ale președintelui Woodrow Wilson, în special cu principiul autodeterminării”. Știam din mulți ani de conversație cu el că aceasta era o convingere adâncă, implantată în el în mare parte de către prietenul lui intim și fostul lui partener de afaceri, Eddie Jacobson, un sionist pasionat.

Trebuie notat aici că citatul din interiorul acestui citat cu privire la principiul autodeterminării este luat direct chiar din cartea președintelui Truman *Years of Trial and Hope*. și nu putem decât să ne mirăm cum acest principiu „nobil” putea fi invocat în favoarea invadării Palestinei de către o populație străină organizată în bande de teroriști, și ulterior în forțe armate regulate, ca să-i izgonească din țară prin violență și teroare pe locuitorii autohtoni cu zecile și sutele de mii.

Răspunsul este evident. Domnului Truman nu-i păsa cu nimic mai mult de autodeterminare decât le-a păsat la oricare din succesorii lui sau la oricare din conducătorii europeni și americani care acceptaseră Rusia sovietică – care violase în cel mai flagrant și mai crud mod acest principiu nobil până la vremea aceea – în Națiunile Unite împreună cu toți tiranii acoliți care au prosperat sub protecția sovietică; și el i-a tratat pe toți acești tirani ca pe niște interlocutori normali, gazde dragi, oaspeți onorați și prieteni. Rolul jucat de Dean Acheson în „labirintul problemei Palestinei”, după cum îl numește chiar el în *Present at the Creation*, este și mai enigmatic – și în același timp mai tipic pentru atitudinea generală a multor conducători politici americani – decât cel al președintelui Truman, care ar putea fi poate scuzat în oarecare măsură prin totala lui ignoranță despre circumstanțele politice care depășeau cercul restrâns al problemelor interne ale țării sale. După cum spune chiar el, domnul Acheson a

prevăzut imediat consecințele nefericite de lungă durată pentru securitatea și interesele americane a înstrăinării simpatiei și prieteniei lumii arabe; dar el nu a găsit că era necesar, nici când era subsecretar nici când era secretar de stat, să se opună unei astfel de politici eronate. Zice el:

Nu împărtășeam vederile președintelui cu privire la soluția Palestinei... Numărul de evrei deplasați care puteau fi absorbiți în Palestina arabă fără să creieze o gravă problemă politică ar fi inadecvat, și să transformi țara într-un stat evreiesc capabil să primească un milion sau mai mulți imigranți evrei ar agrava enorm problema politică și ar periclita nu numai interesele americane ci interesele tuturor țărilor occidentale în Orientul Apropiat. De la judecătorul Brandeis, pe care îl veneram, și de la Felix Frankfurter, prietenul meu intim, învățasem să înțeleg, dar nu să împărtășesc, emoția mistică a evreilor pentru reîntoarcerea în Palestina și sfârșitul diasporei. Insistând ca sionismul să devină o politică a guvernului american, *ei permiseseră sentimentelor lor să înlăture totalitatea intereselor americane, după părerea mea*. Sionismul era singurul subiect pe care Felix și eu îl exclusesem de comun acord din convorbirile noastre zilnice de mare orizont...

În ciuda propriilor mele vederi m-am străduit cu loialitate să asigur că dorințele președintelui vor fi înțelese și executate, asumându-mi în această privință un rol mai mult administrativ decât cel de sfetnic.

Ne-am putea întreba ce înseamnă a fi loial pentru un înalt funcționar al guvernului și un conducător politic, dacă nu înseamnă mai înainte de toate a fi loial propriei tale țări; și deasemenea, dacă însuși președintele nu ar fi fost mai bine slujit de către sfetnicul său dacă acesta și-ar fi menținut poziția arătând pericolele politicii prezidențiale nu numai pentru America ci pentru întreaga lume occidentală, și consecințele posibile ale enormei responsabilități pe care și-o asuma președintele Truman fără ca să aibă nici măcar scuza sentimentală a amicului Felix sau a veneratului judecător Brandeis.

„Băieții cu pantaloni în dungi- din Departamentul de Stat aveau dreptate de data aceasta. În problema Palestinei erau amestecate interese vitale ale Statelor Unite și ale lumii necomuniste, fapt care ar fi trebuit să fie la fel de evident pentru președintele Truman, pentru sfetnicii lui, pentru Congres și pentru presa americană din zilele acelea cum a fost pentru toate administrațiile care au urmat, inclusiv ale lui Richard Nixon și Henry Kissinger. Orice raționament serios ar fi arătat că isteria sionistă care avusese o influență atât de puternică asupra politicii externe americane nu avea nimic de a face cu securitatea sau interesele americane. sau cu cele ale lumii libere la care Statele Unite aparțin încă. E greu de spus dacă ardoarea pro-israeliană este împărtășită de către publicul american în general. În Statele Unite și în alte țări democratice, opinia parlamentară adesea are prea puțin sau nimic de a face cu părerile alegătorilor; și presa și alte mijloace de comunicare departe de a oglindi în mod autentic curente

opinie publice, sunt folosite de către diferite grupuri de influență ca să creeze și să dirijeze aceste curente. Este foarte probabil că doar o evoluție neprevăzută și șocantă a acestei politici antinaționale va permite opiniei publice să se facă auzită; și aceasta ar putea-o face într-o bună zi cu mai multă violență decât se poate imagina acum.

Politica aceasta antiarabă a creiat și printre puterile din NATO, membrele organizației de apărare reciprocă european-americană, sentimente de nemulțumire, dezorientare, suspiciune și ranchiună care poate nu vor fi niciodată invinse. Acest lucru s-a întâmplat mai ales după runda de ostilități din Orientul Mijlociu din 1973. Celelalte puteri occidentale nu au uitat mobilizarea flotei mediteraneene a Statelor Unite împotriva Franței și Marii Britanii în sprijinul unui ultimatum sovietic când aceste două puteri au încercat să pună frâu aroganței lui Nasser. și nici nu pot ierta cu ușurință Statele Unite pentru că s-au angajat în aventura alarmei generale a tuturor bazelor americane („experiența psihologică” a lui Kissinger) într-o regiune de mare interes politic, economic și strategic european, fără ca ele să fie consultate sau nici măcar avertizate.

Repetatele victorii israeliene asupra forțelor arabe, victorii datorate în întregime colaborării militare americane, departe de a fi victorii împotriva ambițiilor unei alte supraputeri (așa cum ar dori să ne facă să credem unele înalte autorități diplomatice americane), au inițiat o reacție antiamericană violentă și poate ireversibilă printre cele 120 de milioane de arabi, cu riscul ca o regiune care conține două treimi din rezervele de petrol cunoscute ale lumii să fie cedată Rusiei sovietice; sau ca Statele Unite să fie forțate să ducă un război de felul celui din Vietnam în Orientul Mijlociu pe care Kremlinul din nou îl va duce prin intermediar, având toate avantajele logistice de partea sa.

Posibilitatea unei astfel de expediții militare nu trebuie neglijată cu ușurință. Pacifismul grupărilor politice democratice, liberale, și ale unui guvern unic mondial din Statele Unite este un pacifism unilateral (5). Aceștia și-au azvârlit țara în două războaie mondiale care nu priveau nici un interes american. Ei nu s-ar opune de exemplu unui război împotriva Africii de Sud, Rodeziei sau a teritoriilor portugheze din Africa, așa cum nu s-au opus, ci dimpotrivă au provocat și au organizat jocosul război împotriva Katangăi. Cât despre o expediție militară împotriva lumii arabe, cei mai autorizați purtători de cuvânt ai unora din aceste grupuri și-au declarat opinia în mod public. De exemplu Martin Luther King Jr, laureat al premiului Nobel pentru pace, cu puțin înainte de a muri a cerut să aibă loc o intervenție a forțelor navale ale Statelor Unite care să forțeze strâmtoare Tiran și să transporte material de război în Israel. Robert F. Kennedy care a fost ulterior asasinat de către un refugiat comunist arab, a promis Israelului intervenția armată americană directă la orice caz de nevoie. Fostul senator Wayne Morse, un „porumbel al păcii” de frunte, a cerut într-un delir belicos subit ca forțele navale ale Statelor Unite să fie trimise „cu stindardul fluturând” împotriva ticăloșilor de egipteni care blocau liniile de aprovizionare ale Israelului.

Vor merge oare președintele și secretarul de stat ai Statelor Unite mai departe în apărarea aspirațiilor sioniste, și a frontierelor pe care au decis că Israelul trebuie să le păstreze, decât la starea de alertă generală a tuturor forțelor armate ale Statelor Unite – dincolo de care nu mai este decât un singur pas până la război? Nu știm. Dar dacă aceste frontiere includ Ierusalimul, așa cum par să fi decretat cei de la putere în înțelepciunea lor, orice pace onorabilă care ar putea fi încheiată va fi, ca și în Vietnam, doar un armistițiu fragil, și pericolul de a târî lumea într-un alt război general care nu ar fi trebuit să aibe loc, va persista încă.

În ultima analiză Ierusalimul este punctul central al problemei Palestinei, punctul central al întregii probleme a Orientului Mijlociu, și ar putea deveni cu ușurință deasemenea punctul central al problemei păcii în lume. Căci pentru sionism Ierusalimul nu este doar încă o localitate care trebuie inclusă în statul israelian. Este capitala dorită pentru care a suspinat poporul evreu timp de 2000 de ani, simbolul forței și coeziunii sale, metropola (care va fi în curând locuită de milioane de refugiați din Rusia) care deja visează că dominața sa se va întinde până la Eufrat.

Ca o capitală a statului evreiesc Ierusalimul nu poate rezista la capătul extrem al unui coridor lung și îngust înconjurat de populații ostile. Ca să fie într-adevăr viabil Ierusalimul trebuie să fie buricul statului sionist, sudat în mod larg și sigur cu restul teritoriului său și cu ieșiri sigure la marea Mediterană și la marea Roșie. Acest lucru face să fie de neconceput o evacuare voluntară destul de mare a teritoriilor uzurpate care să permită întoarcerea celor aproximativ două milioane de arabi palestinieni expulzați din patria lor.

Dar mai există încă un alt motiv, la fel de puternic ca și orice considerație teritorială, pentru care arabii să se considere ca fiind în permanent război cu Israelul câtă vreme Ierusalimul rămâne în mâini evreiești. Pentru lumea islamică Ierusalimul are aceeași semnificație simbolică și spirituală pe care o are pentru evrei. Este o a doua Mecca pentru musulmani. Aici se găsește moscheea lui Omar spre care converg mii de pelerini în fiecare an venind din țări îndepărtate ca Indonezia și Filipinele. (Moscheea lui Omar este sanctuarul pe care un incendiator misterios, despre care poliția militară a generalului Dayan zice că ar fi fost de naționalitate australiană, a încercat să-l distrugă dându-i foc în 1957).

Dacă unii dintre noi au uitat că Ierusalimul este și orașul sfânt al creștinismului, Henry Kissinger nu a uitat. Imediat după importanta lui primă întâlnire cu președintele egiptean Sadat, și-a trimis asistentul, pe Joseph J. Sisco, la Roma. Fusese precedat în orașul papei de către directorul pentru afacerile creștinismului din departamentul israelian al cultelor, care informase agenția de știri catolică că guvernul său a decis să facă din Ierusalim un „lăcaș comun spiritual”, dar că din punct de vedere politic va rămâne capitala Israelului. Nu ne îndoim că misiunea lui Sisco a fost să convingă Vaticanul că acest aranjament paradoxal era o posibilitate reală.

Volumul mereu crescând al imigrației evreiești în Palestina, sprijinit de către

Statele Unite și expulzarea corespunzătoare cu forța a arabilor palestinieni, au fost principalul motiv pentru atitudinea mereu crescând antiamericană a lumii arabe, și sunt cea mai mare piedică în calea unei soluționări pașnice a tragicei probleme a Orientului Mijlociu. Astfel stând lucrurile, cum se poate explica că și în cel mai periculos moment al celei mai recente crize din Orientul Mijlociu – când războiul arabo-israelian părea că se va transforma într-un al treilea război mondial – aproape întreg senatul Statelor Unite și o mare majoritate a Camerei Reprezentanților continuă cu încăpățănare să sprijine prin voturile lor exodul a cinci milioane de evrei ruși din Rusia în Palestina? Uluit de iresponsabilitatea acestei acțiuni a reprezentanților aleși ai poporului american, senatorul Fulbright a observat că majoritatea colegilor lui par să fie „mai preocupați de interesele Israelului decât de cele ale Statelor Unite”.

Dar ar fi o greșală să credem că motivul pro-sionist este singurul sau nici măcar cel mai puternic imbold, în spre o posibilă intervenție armată a Statelor Unite în Orientul Mijlociu – *o intervenție pe care sovietele ar putea-o încuraja din propriile lor motive*, și a cărei consecințe nu pot fi decât dezastruoase pentru toate părțile interesate, cu excepția Rusiei și a comunismului internațional.

Un motiv plauzibil pentru un deznodământ violent al crizei din Orientul Mijlociu ar putea fi tentația de a găsi o soluție rapidă și radicală la problema sursei de energie despre care s-a bătut toba mult prea mult, prin preluarea câmpurilor petrolifere arabe. Credem însă că adevăratul pericol pentru pace rezidă în posibilitatea ca o anumită frăție internațională puternică, motivată de propriile ei interese și ambiții, ar putea să facă din problema sursei de energie un pretext pentru ca să arunce forțele armate americane într-o aventură în Mediterană și în Orientul Mijlociu, grevată de consecințe incalculabile și probabil dezastruoase nu numai pentru Statele Unite dar și pentru întreaga lume necomunistă.

Industria americană și poporul american sunt afectați în modul cel mai dureros de aparenta criză punitivă de petrol și de distribuirea lui selectivă. Finanțele internaționale, puternicul sistem internațional bancar caracterizat în mod suficient prin numele lui Rockefeller și Rothschild, se preocupă de cu totul alt aspect al problemei petrolului, unul care va continua să le preocupe chiar dacă nu ar implica ostilitățile arabo-israeliene. Acesta este imensa sumă de bani, imensa bogăție a conducătorilor națiunilor arabe. Aceasta le pune posibilitatea chinuitoare că un alt sistem bancar și financiar ar putea crește ca să se măsoare cu cel care de la lupta de la Waterloo încoace și-a exercitat pe tăcute influența asupra regilor, guvernelor și evenimentelor lumii. În aproape 150 de ani, ziua de azi este prima dată când controlul ascuns asupra destinelor națiunilor de către o minoritate închisă s-a văzut în fața posibilității unei confruntări serioase. Fără îndoială că la această posibilitate s-a referit Nelson Rockefeller în primele zile din iunie 1973, în timpul unei conferințe de presă de la Casa Albă (care i-a fost împrumutată de către președintele Nixon pentru această ocazie importantă). Mass media nu a găsit că este necesar să facă multă publicitate în jurul afirmațiilor lui

Rockefeller; dar sperăm că textul lor se află pe biroul fiecărei cancelarii europene și a altor țări din lumea liberă, căci el conține indicii interesante cu privire la „noua ordine” pe care Rockefeller și colegii lui din „comisia pentru decizii critice pentru America” ar dori s-o impună întregii lumi. Vom cita aici doar câteva din observațiile lui cu privire la războiul din Orientul Mijlociu și cu privire la viitorul apropiat:

Întrezărim în viitor ziua, la viteza cu care se desfășoară lucrurile acum, prin 1980, 1985, când va exista un deficit de schimburi externe de circa 25 de miliarde de dolari pe an și cea mai mare parte din acei bani vor fi în mâinile națiunilor arabe.

Din cauză că în acele regiuni inițiativa individuală este foarte limitată, *ce o să facă cu toți acei bani?* În ce măsură va fi afectată țara noastră prin acest lucru? *Putem să ne permitem asta? Care sunt implicațiile pentru securitate?* Prin urmare, ce politică și ce măsuri ar trebui să luăm sau să contemplăm?

Merită să examinăm cu atenție nu numai amenințarea la care se face aluzie în declarația lui Rockefeller, ci și întregul program ascuns (domnul Rockefeller îl numește „esoteric”) de a metamorfoza lumea asta efervescentă careia a anunțat fostul guvernator al New Yorkului că își va dedica eforturile din momentul în care își va da demisia.

Observațiile lui Rockefeller merită să fie examinate cu atenție din cauza formidabilului potential de presiuni, corupție și intimidări din partea conspirațiilor paralele a finanțelor internaționale, a guvernului mondial și a comunismului. Toate aceste conspirații – care sunt faze sau încrângături ale sinistrei secte a Illuminatilor în îmbrăcămintea ei modernă – sunt totdeauna dispuse să-și unească forțele, având același scop sau scopuri diferite, pentru ca să dea încă o lovitură dăunătoare civilizației occidentale. Am văzut în Katanga cât de rapid, eficient și brutal pot lucra atunci când sunt ajutate de conducători occidentali lipsiți de onoare.

(1) Una dintre primele demonstrații publice a influenței organizației sioniste evreiești asupra Casei Albe a fost denunțarea vechiului tratat de prietenie și alianță (vechi de peste 70 de ani) dintre Statele Unite și Rusia țaristă (1912). La decizia pentru abrogarea tratatului, grevate de atâtea consecințe de mare importanță care nu au fost prevăzute atunci, interesele naționale ale Statelor Unite par să nu fi fost deloc luate în considerare.

Aceasta a fost prima victorie a sionismului împotriva Romanovilor într-un război care urma să se termine cu asasinarea țarului și a întregii lui familii la Ekaterinburg. Denunțarea i-a fost smulsa unui foarte potrivit președinte Taft de către o delegație de la B-nai B-rith condusă de Jacob Schiff, Louis Marshall și Adolf Kraus. Într-o ceremonie solemnă acești trei sioniști americani influenți i-au înmănat plictisitului președinte distincția anuală acordată acelei persoane care în ultimele 12 luni „adusesese cel mai mare serviciu cauzei evreiești”.

(2) În districtul Mea Shearim din Ierusalim sunt trei până la patru mii de evrei din secta Naturei Karta care sunt devotați fanatici credinței lor și sunt legați cu scrupulozitate de Torah, și care trăesc în relații mult mai bune cu concetățenii lor arabi decât cu noii imigranți la Tel Aviv și cu soldații lui Dayan. Sunt violent antisioniști și se opun oricărei idei de cucerire, pe care ei o consideră că este contrară învățămintelor din Torah.

(3) Este greu de apreciat suma totală a sprijinului financiar direct și indirect care s-a revărsat din Statele Unite ca să ajute Israelul să se instaleze ca un stat independent și să-și realizeze întreprinderile militare. În 1969 acest sprijin era deja apreciat la aproximativ 4 miliarde de dolari. Legea ajutorului dat Israelului din 18 octombrie 1973 a prevăzut o contribuție în plus de 2,2 miliarde pentru ajutor militar de urgență și l-a autorizat pe președinte ca în cele din urmă să scutească Israelul de obligația de a restitui creditele astfel acordate. Hotărîrea a fost semnată drept lege dovedind că o majoritate a Senatului Statelor Unite și a Camerii Reprezentanților aprobau pe deplin caracterul antiarab pe care președinții americani l-au dat politicii americane din Orientul Mijlociu în ultimul sfert de secol.

(4) Nu credem că trebuie să facem excepție pentru administrația Eisenhower-Dulles din 1956. Invazia israeliană în peninsula Sinai nu a fost decât un apendice la expediția franco-britanică împotriva Egiptului. Pentru președintele Eisenhower, și în special pentru secretarul de stat Dulles, care era un adept fanatic și chiar un fondator al frăției guvernului mondial, ce trebuie evitat cu orice preț era reîntorcerea uneia din fostele puteri coloniale la fostele ei posesiuni africane sau asiatice. Decolonizarea era un fapt ireversibil atât pentru conspirația guvernului mondial cât și pentru conspirația comunistă. De aici a izvorât ultimatumul simultan sovietic către Paris și Londra și mobilizarea celei de a opta flotă a Statelor Unite împotriva reocupării militare franco-britanice a zonei canalului de Suez recent evacuate. Această mobilizare nu a fost îndreptată împotriva Israelului; Ben Gurion a înțeles perfect acest lucru și și-a retras trupele așteptând altă ocazie. Între timp domnul Dulles retrăgând subit oferta Statelor Unite de a finanța și ingineri barajul de la Assuan pe râul Nil, alienase și mai mult lumea arabă și o deschisese larg influenței sovietice.

(5). Este adevărat că guverne democratice, liberale au început războaiele din Coreea și Vietnam. Dar aceste războaie se plănuia să nu fie câștigate, și oricare au fost adevăratele intenții ale forțelor din spatele deciziilor marțiale ale președintelui Truman și ale președintelui Kennedy, rezultatul ambelor războaie a fost pur și simplu capitularea („pace onorabilă”) în Vietnam, și o retragere impusă în mometul unei victorii certe în Coreea: în total, pierderea prestigiului, influenței și a prietenilor în Orientul Îndepărtat și în întreaga lume; convulsioni cetățenești degradante în țară; cruda pierdere de vieți omenești; și pierderi financiare astronomice. Exact ceea ce ar fi dorit să obțină inamicul comunist din aceste două confruntări militare în care Moscova nu a riscat nici măcar un batalion.

20

E rândul Europei: apoi al Statelor Unite

Concepția dominantă despre cum acționează descurajarea reciprocă a ajuns să propovăduiască trei dogme de mare anvergură:

(1) Forța noastră nucleară trebuie să fie concepută aproape exclusiv sub formă de «represalii» ca răspuns la un atac nuclear sovietic – mai ales la o încercare de a ne dezarma printr-o lovitură subită.

(2) Forțele noastre trebuie să fie concepute și să opereze astfel încât aceste «represalii» să poată fi rapide și să poată fi realizate printr-o singură lovitură masivă și mai ales promptă. Ce s-ar putea întâmpla după lovitură nu îi prea interesează pe cei care plănuiesc strategia.

(3) «Represaliile» cu care se amenință trebuie să constea din uciderea unei părți importante din populația sovietică. *Mai mult, aceeași capacitate de a ucide populația noastră trebuie să-i fie garantată guvernului sovietic pentru a elimina principala sa motivare pentru augmentarea forțelor (nucleare) sovietice. Astfel descurajarea este stabilizată, făcând-o reciprocă.*

Cea de a treia dogmă ne dictează nu numai să dorim ca orașele din Rusia să rămână esențialmente lipsite de apărare, ci și să fim dispuși să ne abținem de la a apăra orașele noastre și chiar să punem stavilă capacității noastre de a distruge armele nucleare sovietice.

- Fred Charles în Foreign Affairs ianuarie 1973.

Deabea acum se străvăd în totalitatea lor implicațiile promisiunii președintelui Nixon de a da după război un ajutor până la 3,5 miliarde de dolari Vietnamului de Nord.

E o sumă mai mare decât au dat Statele Unite în șase ani pentru reconstrucția Japoniei după cel de al doilea război mondial. Japonia, bombardată cu bombe atomice de două ori de către Statele Unite, era o națiune de 75 de milioane prin comparație cu cele 21 de milioane ale Vietnamului de Nord.

Această sumă este de trei ori mai mare decât i-a dat China roșie Hanoiului în cei patru ani de vârf ai războiului din Vietnam și cu o jumătate de miliard de dolari mai mult decât le-a dat Rusia aliaților ei în aceeași perioadă...

Președintele crede că dacă Hanoiul poate fi convins să-și abandoneze suspiciunea față de străini și colaboreze armonios cu alte țări pentru reconstruirea Vietnamului de Nord, se va face un pas important înspre o pace durabilă în Indochina.

- US News & World Report, 12 februarie 1973.

Capitularea preventivă poate fi ascunsă redefinind-o prin termeni politici în loc de termeni militari – astfel îi vom zice «acomodare preventivă»...

De ce să nu ne vină să credem lucrul acesta când cei din Europa, în special cei din țările membre în NATO, au acceptat în mod clar aceeași politică?

- *Phyllis Schlafly și Admiralul Chester Ward, în Strike From Space.*

Tactica implicită și uneori explicită a europenilor constă din planuri de capitulare...Foarte puțini europeni cred că o națiune poate fi justificată când se sinucide, sau când începe acțiuni care ar duce la anihilarea ei totală, sau chiar când privește în mod pasiv întâmplări care conțin o mare probabilitate de a conduce la un astfel de rezultat...

Iată ce am observat eu. Principala fundamentala politică de război este în Europa ceea ce noi aici la Hudson numim «capitulare preventivă» sau «acomodare preventivă».

- *Herman Kahn în On Escalation.*

La începutul a celei de doua administrații a sale, președintele Nixon a anunțat «o politică nouă pentru o lume nouă» – probabil ca să explice anumite contradicții flagrante între unele dintre propriile sale declarații memorabile cu privire la comunism, la ororile și la pericolele lui, și politica externă a primei sale administrații, încununată de vizitele lui fulger la Peking și Moscova.

El invocă în primul rând două motive care să-i legitimeze afirmația că în mod recent a avut loc o schimbare radicală în situația internațională de după cel de al doilea război mondial: (1) faptul că blocul comunist, chipurile, nu mai este o entitate monolitică așa cum era (făcând aluzie desigur la divergențele care se presupune că au apărut în relațiile chino-sovietice); (2) «detenta» care el declară că s-a ivit recent între lumea comunistă și cea necomunistă.

În ciuda declarațiilor domnului Nixon, faptele conflictului din Vietnam au demonstrat că oricât de mare ar fi importanța certurilor chino-sovietice, China roșie și Uniunea Sovietică vor fi totdeauna umăr la umăr în orice confruntare serioasă cu lumea necomunistă. Cât despre «detenta» în care ni se cere să credem, ea există numai în vederile optimiste despre viitor pe care le dețin președintele Nixon și cu consilierul său favorit. Adevărul este dimpotrivă, că nici o perioadă de după cel de al doilea război mondial, decât poate cea a războiului din Coreea, nu a fost caracterizată de mai

multe brutalități, acțiuni amenințătoare și activități subversive comuniste decât perioada recentă. Am văzut în ea armament nuclear sovietic masiv, a două cotropire a Cehoslovaciei, asasinările repetate la zidul Berlinului, proclamarea doctrinei Brejnev, și războiul comunist victorios din Vietnam – un război în care zeci de mii de soldați americani au fost secerăți de armament produs în masă de Rusia sovietică, după care Washingtonul a fost obligat de către eforturile comune politice și militare chino-sovietice nu numai să abandoneze câmpul de luptă, ci să accepte să plătească minusculului lui inamic vietnamez miliarde de dolari drept compensație de război. Adevărul indisputabil este că nu a avut loc niciodată nici o detență, ci doar o perioadă de liniște limitată geografic cumpărată de către lumea occidentală sub conducerea americană cu prețul unei retrageri continue în fața provocărilor repetate ale lumii comuniste.

Nu este o politică nouă politica urmată de președintele Nixon și consilierul său favorit. Călătoria la Peking, trădarea lui Ciang Kai șek, introducerea Chinei roșii în Națiunile Unite, abandonarea tuturor pozițiile americane în Extremul Orient (căci se va ajunge acolo), acestea au fost doar o continuare a misiunii Marshall în Asia a președintelui Truman; a războiului care nu trebuia câștigat din Coreea atât sub Truman cât și sub Eisenhower; a celor ce s-au întâmplat la Dien Bien Fu; a evacuării forțate a insulelor nordice din strâmtoarea Formosei; a contactelor prietenești cu China roșie la nivel de ambasadori la Varșovia. Iar conferința internațională cu privire la afacerile Vietnamului care a avut loc recent la Paris, unde Washingtonul și Hanoiul făceau pe gazdele, nu a fost decât o copie mizarabilă a deplorabilei conferințe de la Geneva din 1954 cu același subiect.

În mod asemănător, călătoria lui Nixon și Kissinger la Moscova din 1971 nu a fost decât o nouă ediție a vizitei lui Walt Rostow, trimisul special al președintelui Kennedy proaspăt ales, din 1960 în capitala sovietică. Acolo s-au întâlnit cu toții cu același principal interlocutor, Vasili Kuznețov, foarte probabil cu rezultate asemănătoare în aranjamentele atât deschise cât și secrete la care s-a ajuns cu privire la concesiile «reciproce» în problemele dezarmării. Conferința SALT din Helsinki, și conferința cu privire la securitatea Europei centrale și la reducerea reciprocă a forțelor armate nu sunt decât continuarea și ratificarea celor de la Teheran, Ialta și Potsdam.

Există un paradox evident când se negociază reducerea reciprocă a forțelor armate (în mod echilibrat sau dezechilibrat) și dezarmarea reciprocă la conferința la care nu există – după cum știe toată lumea – decât unul singur care amenință, înarmat până în dinți cu arme atât nucleare cât și convenționale, și de cealaltă parte se află un grup amenințat de puteri europene mici și mari a căror posibilitate de apărare militară a fost redusă până la a fi ne semnificativă, prin apatie, demoralizare organizată, și disensiuni interne. O comparație rapidă a structurii militare din Franța, o țară cu peste 50 de milioane de locuitori, cu cea din Elveția, o țară cu 7 milioane (dar 7 milioane în care voința de libertate este încă vie) va arăta că țările din Europa occidentală sunt

într-adevăr pregătite în cazul unui atac sovietic nu să opună vreo rezistență serioasă, ci mai degrabă să execute capitularea «preventivă» sau «premergătoare» pe care a prevăzut-o Herman Kahn.

Armata micii Elveții, care are de apărut un teritoriu numai a 12 parte din teritoriul Franței și care este în mod special favorabil operațiilor defensive, poate mobiliza în 24 de ore 800.000 de bărbați (12 divizii, fiecare de câte trei brigăzi, plus 23 de brigăzi independente, în total 59 de unități de operație). În Elveția mobilizarea și concentrarea, datorită structurii naționale militare, sunt una și aceeași acțiune. După o mobilizare și concentrare completă, armata franceză poate să numere 900.000 de oameni, numai cu puțin mai mult decât puterea Elveției, împărțită în șase divizii și 14 brigăzi independente, un total de doar 39 de unități de operație. Forța aeriană elvețiană este din punct de vedere calitativ egală celei mai bune forțe aeriene franceze și din punct de vedere cantitativ îi este doar cu puțin inferioară.

Cu excepția Spaniei, care nu este inclusă în sistemul general de apărare europeană din cauza sentimentelor politice ultrastângiste din anumite țări membre în NATO, singura altă putere necomunistă continentală care deține un număr semnificativ de oameni sub arme este Germania de Vest. Dar ravagiile celor 25 de ani de educație conform planului Morgenthau făcute printre germanii care au astăzi vârsta militară sunt de așa natură încât valoarea combativă a forțelor armate germane este astăzi o cantitate necunoscută.

În aceste împrejurări orice judecată cu mintea întreagă va duce desigur la concluzia că în ceea ce privește forțele convenționale ar fi o nebulie din partea Europei necomuniste să-și reducă orice element din structura sa militară – confruntată fiind cu cele 98 de divizii motorizate, fiecare prevăzută cu 175 de tancuri, cele 21 de divizii blindate de câte 325 de tancuri fiecare, și 8 divizii aeropurtate, pe care le mențin sovieticii între Urali, Caucaz și Europa centrală. și această apreciere a puterii sovietice nu ia în considerare decât forțele terestre; omite potențialul naval și aerian formidabil al URSS-ului, și deasemeni forțele armate ale forțelor satelite (inclusiv cele înzestrate în mod generos cu cel mai bun armament modern de către Statele Unite și alte țări din Europa occidentală – ca de exemplu Iugoslavia lui Tito).

Ar putea oare potențialul forțelor nucleare americane neutraliza în timpul negocierilor dintre estul și vestul Europei efectul enormei superiorități numerice a forțelor convenționale sovietice? Patru elemente determină potențialul nuclear: (1) numărul de rampe de lansare fixe sau mobile; (2) numărul de capete nucleare; (3) megatonajul total; (4) numărul și puterea capetelor nucleare cu spramegatonaj. Toată lumea este de acord că în ceea ce privește primele trei elemente fiecare din cele două părți deține necesarul pentru a anihila cealaltă parte- dacă este cazul să le folosească. Este de asemenea bine știut că sovieticii au construit datorită detonărilor lor experimentale din Arctica (pe care le-au făcut violând primul acord de interzicerea testelor nucleare) o rachetă care se apreciază că are 40 sau 50 de megatone. Aceasta

este o supraarmă pe care Statele Unite nu o au și pe care nu au puterea să o construiască câtă vreme se consideră sub obligația celui de al doilea tratat internațional de interzicerea testelor nucleare – pe care le-au obligat și pe celelalte țări necomuniste să le accepte. Numai numărul de arme și megatonajul total au fost luate în considerare în acordul cu privire la limitarea reciprocă a anumitor arme nucleare la care s-a ajuns în timpul călătoriei lui Nixon și Kissinger la Moscova. Sovieticii au refuzat să accepte orice limitare sau orice control cu privire la mărimea rachetelor individuale. Suprafața distrugerii care ar rezulta din explozia uneia dintre aceste arme fantastic de puternice (o megatonă are o putere explozivă echivalentă cu un milion de tone de trinitrotoluen) este de mărimea unei provincii întregi. Este foarte posibil ca o țară care are monopolul asupra capetelor nucleare de supramegatonaj (și se estimează că sovietele au 30 până la 60 din acestea), și o țară care în plus a primit în mod tacit privilegiul inițiativei militare, ar avea capacitatea să distrugă print-o singură lovitură surpriză orice capacitate de ripostă pe care ar fi putut să se bazeze adversarul ei.

Nu putem ști cu siguranță dacă această posibilitate poate să se transforme în realitate până nu a avut loc un astfel de atac surpriză total. Evident, o repetiție generală experimentală nu e de conceput. Dar efectele morale și politice chiar a acestei posibilități asupra căreia se speculează sunt suficiente ca să asigure că sovietele și acoliții lor vor participa la orice conferință internațională înarmate cu o preponderență în mod practic irezistibilă.

Putem fi siguri că multă vreme orice conversație pe față sau secretă dintre est și vest a avut loc în condițiile unei astfel de situații acceptate care poate fi descrisă ca un șantaj tacit. Aceasta include conferințele cu privire la afacerea rachetelor din Cuba; tratatul de interzicerea testelor și de neproliferare nucleară; recunoașterea definitivă a frontierelor de astăzi a Germaniei; negocierile pe față și secrete care au avut loc la Peking și Moscova; interminabilele discuții dintre Kissinger și Le Duc Tho de la Paris, și desigur foarte probabil și cele cu privire la consolidarea economică politică și militară a inamicului prin enorme transporturi de materiale și prin credite enorme.

Tot în această atmosferă de forță, agravată de atitudinea echivocă a administrației lui Nixon, s-au confruntat și se vor confrunta țările din Europa occidentală cu Rusia sovietică și acoliții ei la Helsinki, Viena și Geneva, în discuții în care sunt în joc securitatea și chiar independența lor.

După cum știm ideea unei conferințe de securitate europeană a fost concepută de către soviete și propusă de către Hrușciiov și Bulganin în 1956. Ideea de a o separa de negocierile SALT a luat naștere tot la sovietici. Amândouă propunerile au fost primite împotriva voinței ei de către lumea necomunistă dar în cele din urmă, cum Statele Unite promovau și ele «o politică nouă pentru o lume nouă» sovietele au obținut atât conferința de Viena cât și cea de la Helsinki.

La Viena cu ajutorul Statelor Unite au reușit să facă ca puterile NATO-ului să fie de acord să se înlocuiască termenul de «reducere reciprocă echilibrată» cu termenul

de «reducere reciprocă – și să se accepte deasemenea că *Ungaria nu face parte din Europa centrală* și deaceea nu este obligată să-și reducă armata națională și nici forțele armate străine staționate pe teritoriul ungar nu e nevoie să fie retrase. La Helsinki i s-a permis domnului Gromîko să ceară ca Europa să adopte un nou cod de conduită bazat pe independența și suveranitatea țărilor și pe «dreptul la liberă alegere» a popoarelor lor. Ne temem că în cele din urmă și mai importante câștiguri le vor reveni sovietelor la Geneva sau în orice alt loc unde ar putea avea loc întâlnirile, dacă dialogul dintre est și vest continuă să fie dirijat de către ceea ce pare a fi un directorat comun între URSS-SUA.

Îată la ce se așteaptă Moscova de la aceste discuții:

1. Să obțină ratificarea status quo-ului politic și geografic european de astăzi, printr-un document legal internațional, semnat de toate țările europene și de către Statele Unite.

2. Să fie astfel autorizată doctrina Brejnev, legalizând și întărind dominația sovietică asupra țărilor din răsăritul Europei și în mod indirect să ratifice afirmația Kremlinului că are dreptul să sprijine sau să participe în «războaie de eliberare», pe baza teoriei că libertatea este în pericol ori de câte ori unei insurecții comuniste i se opun «forțele reacțiunii».

3. Să lărgească și să adâncească cât mai mult posibil fisurile din blocul «celor nouă din Europa».

4. Să elimine participarea americană în apărarea Europei, care încă încurcă planurile atotcuprinzătoare de expansiune ale Uniunii Sovietice.

5. Puterea nucleară americană să înghețe la nivelul ei de astăzi.

6. Să înnăbușe odată pentru totdeauna avântul pentru dreptate și libertate al tuturor națiunilor înrobite dintre cortina de fier și cea de bambus – singura forță inamică de care sovieticii încă se mai tem cu adevărat.

7. Să intensifice, să îmbunătățească, și să reformeze economia sovietică, care a fost deteriorată în mod periculos, cu ajutorul capitalului, tehnologiei și expertizei occidentale, întărind astfel baza materială a acțiunilor viitoare a Rusiei sovietice chiar împotriva țărilor care au ajutat-o.

8. Să inducă în lumea occidentală un sentiment înșelător de siguranță prin declarații pacifiste echivoce.

Se pune accentul pe numerele 4 și 6, căci celelalte Kremlinul poate să considere pe bună dreptate că le-a câștigat deja. Într-adevăr se vor ivi cu certitudine disensiuni între puterile occidentale europene; retragerea trupelor americane din Europa este doar o chestiune de timp. După afacerile canalului de Suez și a Budapestei, nimeni nu mai poate crede că umbrela nucleară americană deasupra Europei este o realitate; și prea multe grupuri puternice de influență, industriale și financiare, au interes să investească și să facă afaceri în Rusia sovietică și China roșie pentru ca să permită ca astfel de operații profitabile să fie influențate de considerații politice. și judecând

logic, recunoașterea și ratificarea hărții politice a Europei de astăzi fusese deja obținută atunci când puterile din NATO și alte guverne occidentale au acceptat invitația de a participa în aceeași termeni și la aceeași masă cu reprezentanții frauduloși ai națiunilor înrobite la discuțiile preliminare de la Helsinki.

Odată acceptate doctrina Brejnev și dogma «războaielor de eliberare», dezarmarea reciprocă chiar «echilibrată», ca un element de securitate este un concept total greșit, având în vedere formidabilele eforturi care au indiscutabil un caracter agresiv, pe care le-a depus Moscova în aria rachetelor de supramegatonaj, orbitale și cu multiple capete nucleare. În aceste condiții se naște întrebarea cât poate fi încă de liniștitor adjectivul «echilibrată» legat de retragerea trupelor și de dezarmare atât pentru țările libere din Europa cât și pentru Statele Unite.

Retragerea reciprocă a forțelor armate ale Statelor Unite și ale Rusiei sovietice este desigur o fraudă și mai evidentă. Pentru sovietici ar însemna retragerea în spatele unei linii convenționale pe care ar putea-o depăși legal revenind ori de câte ori «aliații» lor, guvernele satelite, ar putea să le ceară aceasta – așa cum a făcut-o guvernul cehoslovac în 1968. Pentru Statele Unite pe de altă parte ar însemna retragerea dincolo de Atlantic, operație în mod garantat ireversibilă nu numai din cauza enormelor dificultăți logistice dar și din cauza a ceea ce pare să fie o evoluție ireversibilă a opiniei publice americane în ceea ce privește expedițiile americane transoceanice sau orice alt efort militar.

Printr-o coincidență semnificativă care nu a fost întâmplătoare, un prim impas a avut loc la 25 februarie 1973 la conferința despre securitatea Europei centrale de la Viena, în legătură cu reducerea propusă a numărului de trupe ungare. La 25 februarie Brejnev era la Praga, sărbătorind lovitura de stat comunistă din 1948 din acea țară, și conducătorii sovietici și cei cehoslovaci se felicitau reciproc cu privire la cooperarea frățească a celor două armate – căci diviziile sovietice erau încă în Cehoslovacia, unde rămăseseră de la invazia din 1968. Ca o demonstrație suplimentară, și de data aceasta tot una bine calculată, Moscova a decis ca să aibă loc în același moment în România manevre militare comune ale țărilor pactului de la Varșovia.

Experiența din trecut cu conducătorii lumii occidentale i-a convins de mult pe bandiții de la Kremlin că atitudinea apatică și defetistă pe care au adoptat-o acești conducători în materie de politică internațională nu se va schimba niciodată. Sovietele nu au nici o îndoială că odată ce au fost luate în considerare, propunerile lor atât cu privire la reducere cât și cu privire la retragere vor fi realizate mai curând sau mai târziu în orice măsură o doresc ele, și că mai curând sau mai târziu ultimii sodați americani vor fi retrași din Europa așa cum vor fi retrași și din Coreea și din Formosa și din întreaga Asie de Sud-Est.

Atât de mare era încrederea Kremlinului că nu are de ce să se teamă de vreo trezire a hotărârii sau rezistenței în sânul delegațiilor occidentale de la Viena, încât generalul Sokolov, primul ministru adjunct al apărării sovietic, a găsit că e bine să

declare tocmai în timpul conferinței că Uniunea Sovietică trebuie să se înarmeze până în dinți ca să se apere împotriva agresorilor «imperialiști», și să reafirme dreptul sovieticilor de a se amesteca în orice «război de eliberare». Brejnev a făcut aceeași declarație tot în acel moment într-un discurs ținut la Praga cu privire la prerogativa sovietică de superioritate asupra fiecărei țări din interiorul granițelor lumii comuniste.

Nu a fost nimeni la Viena care să sară în apărarea populațiilor captive și să nege legalitatea frontierelor morții. Cine era acolo care ar fi putut să o facă? Desigur nu reprezentanții domnului Willy Brandt, care, de necrezut, cu bună știință și-a pus semnătura pe o serie de tratate care recunoșteau că sunt finale granițele stabilite printr-o defalcare care redusese Germania la jumătate din suprafața ei anterioară, și desigur nu reprezentanții Statelor Unite, al căror guvern sub președintele Nixon făcuse toate presiunile care le stăteau în putința ca să convingă parlamentul german să ratifice tratatul conceput de domnul Brandt și prietenii lui marxști – după ce administrația lui Eisenhower deja dăduse măcelarilor sovietici dreptul de a face tot ce vor cu națiunile pe care le țineau înrobite în spatele unei cortine de fier care mâine poate fi mutată pe Rin sau la Atlantic, și cu atât mai puțin ar fi putut fi Franța.

Mareșalul Andrei Greciko, comandantul suprem al armatei sovietice, avusese comanda lichidării cu cruzime a insurecției anticomuniste a muncitorilor germani din 1953, și înainte de aceasta, în 1948 a lichidării rezistenței poporului cehoslovac la invazia sovietică. Deci Greciko a fost invitat cu un scop comun stabilit și bine definit de către guvernul francez într-o vizită oficială la Paris în ajunul conclaveului pan-european de la Viena. Scopul vizitei a fost să se stabilească în numele Franței și Rusiei, cele două aliate în mod traditional anti-germane, limitele care vor fi îngăduite la conferința de la Viena. Cităm din schimbul de discursuri între ministrul francez al apărării și omologul său sovietic:

Din discursul domnului Debré: «Toate popoarele europene cer ca situația de astăzi, și mai ales granițele dintre diferite state așa cum au rezultat din sfârșitul celui de al doilea război mondial, să rămână baza solidă pe care ne vom construi viitorul». Din partea mareșalului sovietic: «Inviolabilitatea frontierelor care au rezultat din ultimul război este o condiție fundamentală pentru întărirea securității europene».

Nu știm când și cum a fost autorizat domnul Debré să vorbească în numele «tuturor popoarelor europene» într-o problemă atât de importantă. Dar nu ne îndoim că atunci când va sosi momentul guvernele tuturor acestor popoare vor dovedi aceeași docilitate care a fost dovedită la Paris din partea tuturor guvernelor reprezentate la conferința cu privire la Vietnam.

Multă vreme lumea liberă a trăit în epoca capitulării preventive prevăzute de strategul nuclear, Herman Kahn, și cel puțin începând cu epoca călătoriei domnului Rostow la Moscova unde a fost trimis de către proaspătul ales președinte John Kennedy, politica de securitate națională a Statelor Unite s-a bazat pe următoarele dogme:

1. Trebuie să li se permită sovietelor să ajungă din urmă superioritatea nucleară americană. La vremea călătoriei lui Rostow aceasta era în proporție de 5 la 1, și mult timp înainte de aceasta proporția fusese de *mult la nimic*.

2. Statele Unite trebuie să se abțină de la a pregăti orice apărare împotriva unui atac nuclear în orașele americane.

3. Statele Unite trebuie să-și degradeze capacitatea de a distruge armele nucleare sovietice.

Această politică este cea călduros recomandată de domnul Fred Charles și de către *Foreign Affairs*, «pentru a elimina principala motivație pentru augmentarea forțelor nucleare sovietice». Ei numesc aceasta *descurajare reciprocă*. Este politica care a fost aplicată cel puțin începând cu demolarea capacității primei lovituri a Statelor Unite și a întregului arsenal de rachete intercontinentale din Europa. Din curpinzătorul complex de rachete Thor și Jupiter nu a mai rămas nici una pe continent. Dar în același interval de timp, și mai ales la epoca călătoriei la Moscova a lui Nixon și Kissinger, sovieticii au făcut un efort uriaș ca să devină cea mai mare putere militară, navală și nucleară din lumea în care trăim.

Ma uit dealungul anilor când eram tânără și veselă,
 Îmi amintesc lucrurile plăcute ce credeam că le voi face cândva –
 Să-mi închin sufletul Domnului Hristos care a venit pe pământ să moară,
 Și să fiu atât de vitează pentru țara mea, patria mea!
 Visam că în zilele amurgului vieții voi tricota în balasoar;
 Dar eram tot timpul pe fugă și nu aveam nici un moment de pace.
 Anii au trecut atât de repede, timpul mi-era totdeauna plin
 Ajutându-i pe cei dragi și pe prieteni, oriunde puteam da o mână de ajutor.

Apoi au pătruns forțe diavolești în bisericile, școlile și căminele noastre,
 Și cu ajutorul lui Dumnezeu am început munca de recuperare a libertății.
 Când demascam aici un trădător, un altul se ivea în locul lui;
 Deși am câștigat bătălii, și mai multe ne stăteau în față.
 Nu ne putem odihni, trebuie să continuăm lupta, chiar osteniți și sperați fiind.
 Ma uit cu jind la balansoarul meu care rămâne neocupat.
 - *Florence Post*.

Niciodată nu s-a manifestat influența Statelor Unite asupra politicii lumii libere în mod mai clar și mai brutal decât după vizita subită a lui Nixon și Kissinger la Peking și la Moscova. și niciodată acea influență nu a grăbit în mod mai deschis avansul țărilor necomuniste, inclusiv și a Statelor Unite, în spre destinația care se pare că le-a fost plănuită de către conspirație, și anume, cimitirul celor învinși sau capcana în care sunt prinși proștii.

Iată această mulțime hipnotizată cum se grăbește cu carnetul de cecuri în mână și cu mapele doldora de contracte, pe urmele lui Nixon, Kissinger și Rockefeller la Peking, Moscova, Spandau și alte capitale comuniste mai mici. Să ne imaginăm ce ar putea însemna toată această competiție de oferte ale națiunilor puternice industriale și financiare pentru lumea comunistă în viitor – din punctul de vedere al progresului economic, al posibilităților financiare, al puterii militare, al noilor alianțe, al unei noi hegemonii, și unei noi expansiuni geografice.

Adevărul este că niciodată nu a avut loc o adevărată luptă împotriva comunismului din momentul în care președintele Wilson s-a hotărât să sprijine Kremlinul împotriva generalilor naționaliști ruși, și în care amiralul Kolceak, șeful rezistenței poporului rus împotriva conspirației bolșevice, a fost predat inamicului de către generalul francez Janin. Henry Kissinger nu a spus nimic nou când a declarat presei că «Statele Unite nu ar avea nimic de obiectat împotriva unui guvern comunist în întregul Vietnam, dacă un astfel de guvern ar fi instaurat la putere prin mijloace democratice». Domnul Dulles a spus același lucru cu ani înainte sub o administrație Eisenhower-Nixon, când i-a spus lumii că Statele Unite nu aveau nimic împotriva regimurilor «comuniste naționale» din țările est europene. Semnificația cuvintelor «democratic» și «național» în vocabularul acestor impostori devenise clară deja sub administrația lui Truman, în timpul alegerilor din țările înrobite, al căror caracter «democratic» și «național» fusese garantat de către secretarul de stat Byrnes.

Teoreticianul Henry Kissinger și președintele Nixon executorul nu inventaseră nimic nou. George Kennan, John Foster Dulles și Walt Rostow erau ideologi la fel de docti ca domnul Kissinger, și toți președinții care s-au conformat și au sprijinit politica lor defetistă au fost la fel de eficienți ca și președintele Nixon în executarea capitulării treptate în fața Bestiei fără Nume, pe măsura și de maniera pe care le-o permiteau circumstanțele din vremea lor. și dacă îi includem în seria noastră de președinți și consilieri prezidențiali pe președintele Wilson cu *alter ego*-ul său colonelul House, și pe președintele Roosevelt cu diverșii lui mentori, suntem forțați să mai facem o observație foarte interesantă.

Acei consilieri și cu căpeteniile sfătuite de ei nu aparțineau cu toții aceleași generații, nu aveau aceeași vârstă, nu erau din același strat social; acționau în climate politice diferite; și atașamentul lor traditional pentru Statele Unite nu era de aceeași durată. și totuși cu toții acționau, și cei care sunt încă activi încă acționează, în aceeași direcție dezastruoasă, fără să ia în considerare consecințele pe care le aveau pentru Statele Unite toate greșelile comise de către predecesorii lor. Toți au ajutat lumii comuniste să supraviețuiască, să se extindă, să-și dezvolte forțele din punct de vedere economic, industrial și *militar*.

Aflăm din surse autorizate că, pentru a da o explicație nu numai celor câtorva miliarde de dolari promise Hanoiului dar și a astronomicelor credite oferite Moscovei și Pekingului, "președintele este convins că dacă Hanoiul poate fi convins să-și

acomodeze suspiciunea față de străini și să colaboreze armonios cu alte țări pentru reconstruirea Vietnamului de Nord, se va face un pas important în spre o pace durabilă în Indochina.

Președintele Roosevelt a explicat în cuvinte aproape identice de ce îi dăduse lui Stalin tot ce ceruse la Teheran și Ialta. și – trecând de la "giganția la oameni de stat de dimensiuni mai mici – Harold Stassen a vorbit la fel explicându-i Senatului de ce s'a simțit obligat să mărească cantitatea de mărfuri și utilaje livrate sovietelor, și să liberalizeze restricțiile care existau asupra felului acelor mărfuri în așa măsură încât el preferase să evite să vorbească Senatului despre aceasta la vremea sa.

Este greu de crezut că au avut loc o serie nesfârșită de greșeli făcute de conducători în domeniul relațiilor internaționale. Este cu atât mai greu cu cât vedem că toleranța și chiar complicitatea deschisă a acelor conducători au încurajat emanațiile mefitice care de mult au invadat și acum permează lumea universitară americană și mijlocele controlate de informare a publicului – și care, după cum a spus papa Paul VI-lea, au început să pătrundă chiar și la Vatican. Nu, nu putem crede că au avut loc așa de multe greșeli, toate tinzând în aceeași direcție, în domenii atât de diferite. Nu putem crede că cei care le-au comis se aflau cu toții sub vraja aceleiași iluzii nevinovate. Credem că toți conducătorii responsabili și competenți de dincoace de cortina de fier știau perfect de bine că sprijinul industrial, financiar și politic acordat lumii comuniste îi era acordat unui dușman neîmpăcat și că a ajutat la consolidarea puterii politice și potențialului militar ale acelui dușman, pe care, mai mult, ei continuă să-l ajute atât în Europa cât și în Asia, apropiind astfel din ce în ce mai mult ora irezistibilei revoluții.

Și cum nu putem crede deasemenea că printre elita conducătorilor occidentali se află sau atât de mulți proști sau atât de mulți trădători, una singură pare să fie explicația pentru această trădare a milioanelor încrezătoare și înșelate de către cei pe care i-au ales ca să le conducă și să le protejeze. Aceasta este că *acești conducători nu sunt liberi*, ci sunt supuși direct sau – dacă aparțin unor țări mai puțin puternice, mai mici sau mai sărace – indirect, prin presiunile țărilor mai mari, unei puteri supreme care nu are caracter național.

Știm ce obiecțiuni se vor ridica împotriva acestei explicații, care este singura care se potrivește la fiecare din toate cazurile pe care le-am descris. Dacă există o astfel de supraputere, se va pune întrebarea: dacă este într'adevăr atât de irezistibilă, de ce nu și-a ajuns deja scopul? și dacă acest scop este ruina civilizației noastre occidentale și înlocuirea ei cu un sistem al cărei primă manifestare este lumea comunistă, de ce uneori a acționat, sau a părut că acționează, împotriva propriului său scop final, și de ce nu provoacă întotdeauna reacția dorită?

Răspunsul este că ceea ce a izbutit de această putere ascunsă să realizeze într'un timp atât de scurt nu s-a făcut ușor. Cei mai pricepuți analiști din zilele dinainte de primul războiu mondial nu ar fi crezut că este posibilă harta politică a lumii de astăzi, sau schimbările enorme și fatale din structura opiniei publice mondiale care au

rezultat din cataclismul a două conflagrații mondiale. Dar avalanșa în spre *stânga* (ca să folosim terminologia general acceptată) nu a fost scutită de o reacție puternică din partea *drepte* care deja exista în Statele Unite și în toate țările necomuniste, și nici de apariția unor conducători din opoziție competenți și hotărâți (Forrestal, McCarthy, McCarran, Taft, printre alții) în Statele Unite. Acțiunea foarte eficace pe care s'au grăbit stăpânii ascunși să o efectueze împotriva acestui fenomen a fost să umple cu încetul locul care aparținea *drepte* autentice și conducătorilor autentici cu partide politice de dreapta false și cu conducători frauduloși sau idioți – tocmai aceia care astăzi se grăbesc să participe la conferințele SALT, la Viena și la Geneva. A fost necesar ca să fie lăsată doar o singură alegere comunităților naționale induse în eroare: să aleagă între adevărata stângă și o stângă camuflată. De aici rezultă simulacrul de luptă parlamentară, boxul cu propria umbră în conferințele internaționale și războaiele care nu trebuie câștigate din Asia.

Trucul cu "dreapta frauduloasă" nu ar fi avut succes la un public a cărui opinie a evoluat normal ca răspuns la evenimentele lumii. De aceea a trebuit creat un nou public educat în mod special care să neutralizeze cu beligeranța sa spectaculară și gălăgioasă numărul ireductibil de indivizi normali care sunt destul de cinstiți și de inteligenți ca să nu se lase amețiți și duși de nas până la marginea prăpastiei și chiar și dincolo de ea. Această sarcină a durat destul de mult – prin definiție a durat cât e nevoie ca să fie educată o generație. Cu ea au fost însărcinați educatorii bine îndoctrinați din epoca lui John Dewey, apoi jurnaliștii corupți care de fapt sunt comuniștii din redacțiile ziarelor și din studiourile de radio și televiziune, și mulțimea de fanatici care au apărut dintr'odată în sânul clerului aproape fiecărei biserici creștine.

Președintele Nixon a anunțat că 1974 va fi anul Europei și domnul Kissinger a fost de acord. 1973 a fost anul Asiei, al culminării politicii – pentru care sunt responsabili atât democrații cât și republicanii – care a forțat victorioasa armată americană să accepte înfrângerea și capitularea în Vietnam, și a făcut ca Statele Unite să-și abandoneze toți aliații, toți prietenii și pozițiile pe care le avea pe malul Pacificului. Dacă se va permite continuarea aceleiași politici, 1974 va fi într'adevăr în același sens anul Europei, anul abandonării aceluși continent în mâinile molohului comunist. Dar ceea ce urmărește Moscova în negocierile europene de astăzi este mai mult decât stabilizarea unei preponderențe acceptate în politica europeană și, în cele din urmă, accesul deschis la malurile Atlanticului. Acest lucru, fiind fortăreața sovietică din Cuba deja întărită, ar perfecta aproape total încercuirea Statelor Unite. Dar Moscova urmărește și dezarmarea militară și morală a Statelor Unite, în schimbul unei epoci paradiziace pe care nu o pot garanta decât domnul Kissinger și cărțile lui savante.

Aceste ultime rânduri îi sunt adresate majorității patriotice încă necorupte a poporului american de către cetățeanul unei țări care deja a căzut în prăpastia de mizerie și infamie care se deschide larg astăzi pentru restul lumii. Nu vă lăsați conduși mai departe pe drumul pierzării în spre aceeași sclavie abjectă în care a căzut deja o

treime din omenire. Nu v'au spus adevărul despre cum este acea sclavie, nici mass media voastră și nici conducătorii voștri de astăzi. Vor face tot posibilul – mergând până acolo încât să joace hora cu asasinul în masă Ceaușescu – ca să vă facă să credeți că dincolo de cortina de fier în definitiv nici nu e așa de rea viața, în timp ce pe ascuns fac tot ce le stă în putință pentru ca să vă facă pe voi și pe copiii voștri să acceptați hidoasa contopire ireversibilă pe care v'au merit-o.

Ați fost convinși să acceptați eliminarea capacității primei lovituri a Statelor Unite, retragerea bazelor Thor și Jupiter din Europa, cele două războaie care nu trebuiau câștigate din Asia, și degradarea preponderenței absolute nucleare a Americii la o superioritate relativă, și apoi la o paritate inexistentă, și în cele din urmă practic la o capitulare nucleară atât de exact descrisă de către strategii revistei *Foreign Affairs*, organul conspirației guvernului mondial pro-comunist. Nu desconsiderați acel oracol. În numărul său din aprilie 1972 veți găsi exact protocolul asupra căruia s'a căzut de acord la Moscoa *cu două luni mai târziu* cu privire la limitarea reciprocă a armelor nucleare, și întreaga filozofie care aparține de aceasta.

Nu trebuie să acceptați ultimul pas în direcția aceea, "perfecționarea doctrinei de apărare nucleară deja deplorabilă recomandată de aceeași strategii care, fără indoială, domină convorbirile cu privire la SALT așa cum au dominat convorbirile și acordurile secrete de la Moscova din 1972.

Adevărul este că patria voastră, căminul vostru, copiii voștri, tot ce au iubit și apărât generații de americani, se află în pericol de moarte. Dar este adevărat și că mai puteți încă să vă mai salvați periclitata moștenire de libertate, dreptate, bună stare, și decență atât în țara voastră *cât și în toată lumea*. Aveți forța numerică; prin aceasta aveți putere; și constituția Statelor Unite, ai cărei autori au prevăzut și au făcut cu înțelepciune pregătiri pentru cele mai întunecate conjuncturi, vă oferă mijloacele. Nu trebuie decât să le folosiți.

Urmați îndemnul curajoasei doamne, autoarea poeziei de la începutul acestor ultime pagini. Lăsați neocupat balansoarul! Încercați și să-i încurajați și să-i ajutați pe conducătorii voștri de astăzi să se elibereze de satana, de amenințările, vicleniile și splendorile lui. Dacă nu pot sau nu vor să o facă, atunci alegeți alți conducători dintre aceia care, ajunși la putere, ar fi gata să înfrunte toate interdicțiile conspirației și să redea patria voastră lui Dumnezeu și pe copiii voștri să-i restituie părinților lor!

Epilog

Cazul din Chile și lumea otrăvită

O scurtă analiză a celor ce s-au întâmplat în 1973 în Chile va fi un epilog potrivit pentru această carte despre trădați și trădători.

Această țară din America de Sud ne-a oferit spectacolul unei națiuni care a descoperit la timp că conducătorii ei o mânau pe ascuns în spre o dominație comunistă totalitară și i-a respins cu violență. și reacția internațională aproape unanimă – reacția guvernelor, a reprezentanților aleși și chiar a opiniei publice – la această înfrângere de rău augur a comunismului ne dezvăluie cât de adânc a fost pătruns organismul lumii libere de otrava marxistă și chiar anarhistă.

În primul rând să rectificăm istoria răposatului Salvador Allende și a administrației sale. A fost întoarsă și desfigurată de către mafia internațională de dezinformare, care slujea unui public contaminat de predilație morbidă pentru tot ce este în favoarea propășirii marxismului sau anarhismului în lumea necomunistă.

Trei neadevăruri capitale continuă să fie răspândite de către mass-media și de către demonstrații publice bine orchestrate despre evenimentele din Chile: (1) că Allende a fost un conducător iubit ales de către majoritatea poporului chilean; (2) că Allende nu a fost comunist ci un reformator socialist binevoitor și iubitor de pace care nu a folosit niciodată forța pentru ca să impună cătușele comuniste poporului chilean; și (3) că Allende a fost răsturnat de către o lovitură de stat militară fascistă organizată de către grupuri de capitaliști chileani și străini, ajutați desigur de către CIA.

Revista franceză *Match*, care poate fi cumpărată la orice chioșc de ziare din Europa, își informa cititorii într-un editorial lacrimogen care îl părtinea pe Allende că "Allende a fost ales președinte cu o majoritate de 39.000 de voturi". Aceasta era curată minciună. Acest număr reprezintă doar diferența dintre voturile pe care le-a primit Allende și cele pe care le-a primit candidatul partidului Național, unul dintre cei doi opozanți importanți ai lui Allende. Allende nu a fost adus la putere de către

voința exprimată a poporului chilean, așa cum erau îndemnați să creadă americanii și europenii. De fapt 64 % din electoratul chilean, organizați nu în unul ci în două partide de opoziție, a votat împotriva lui. Chile a fost predată coaliției marxiste cu ajutorul uneia dintre acele manevre parlamentare murdare care, în atâtea țări democratice, anulează dorințele și cerințele electoratului așa cum au fost ele exprimate prin scrutin.

Așa zisul partid Creștin-Democrat al lui Patricio Alwyn, al fostului președinte Eduardo Frei, și al renumitului Chanchol, acesta din urmă fiind la fel de marxist ca și partizanii lui Allende, a fost instrumentul victoriei finale a lui Allende. Cum nici unul dintre cei trei candidați principali la președinție nu obținuse o majoritate absolută în campania din 1970, prin procesul electoral, conform constituției, decizia i-a revenit Congresului Național, unde cele două partide de dreapta dețineau împreună cam 60% din locuri. Partidul Creștin-Democrat și-a vândut toate voturile coaliției marxite, în schimbul unei vagi promisiuni a lui Allende că va respecta constituția, și anticipând anumite avantaje politice viitoare.

Numai partidul Național, sub Arturo Alessandri, a votat conform mandatului popular. Cei care nu sunt deja informați cu privire la acest subiect pot extrage o primă învățătură din aceasta: trebuie să ne ferim de grupuri sau personalități politice declarate conservatoare, naționaliste sau anticomuniste care după ce au fost alese sub eticheta lor de partid care inspiră încredere, ajută adversarii lor stângiști la preluarea puterii sau la alte realizări. Din cauza unei manevre asemănătoare a Uniunii Creștin-Democrate din Germania, marxistul Willy Brandt este astăzi arbitrul destinului poporului german. Sub protecția Creștin-Democraților din Italia și a partidului Gaullist din Franța au crescut partidele comuniste din aceste două țări până la proporțiile fantastice și influența de care se bucură astăzi.

După cum era de așteptat, în țările în care partidul comunist propriu zis este reprezentat printr-o minoritate nesemnificativă, astfel încât sperietoarea comunistă este relativ neglijabilă, această prestidigitație este mai ușor executată de către conducătorii liberali și conservatori, și viața națională este împinsă mai aproape de modelul comunist. Dar ea trebuie executată încet și cu destul îndemănare ca să nu provoace o reacție publică violentă. Am văzut o demonstrație a acestei tehnici în Statele Unite, atât sub administrații democrate cât și sub cele republicane. Allende nu a avut succes din cauză că a încercat să-și realizeze schimbările revoluționare cu o grabă brutală și cu înșelătorii prea evidente.

Allende era prezentat și este încă prezentat de către apărătorii lui din toată lumea necomunistă ca un fel de Kerenski nevinovat, un patriot idealist și înfocat (presupunând că Kerenski a fost într-adevăr un astfel de om) care a încercat să introducă "socialismul" în Chile prin măsuri constituționale pașnice. Dar nu era socialismul spre deosebire de comunism ceea ce încerca să introducă Allende în Chile, ci însuși comunismul marxist-leninist. și el știa foarte bine că nu poate face aceasta fără să facă total uz de forță, așa cum s-a făcut în fiecare țară unde domnește comunismul astăzi.

Când Patricio Alwyn, șeful partidului Creștin-Democrat, l-a acuzat pe Allende că nu își respectă promisiunea de fi moderat, Allende i-a aruncat în față lăudăroșenia că "era marxist întâi și după aceea președinte în Chile" – fapt cu care în mod evident s-a ferit să se laude în timpul campaniei sale electorale. După cum a recunoscut în cele din urmă cardinalul primat din Chile care fusese în favoarea lui Allende, Allende se hotărâse să-și realizeze scopul prin orice mijloace era necesar. Distrugerea și ruina bazelor națiunii făceau parte din acestea, și noul președinte din Chile s-a apucat să o facă cu zel extrem.

Inflația și creșterea vertiginoasă a numărului de salariați de stat sunt rutiniere în orice proces de ruinare plănuț de comuniști. La sfârșitul regimului lui Allende erau cu 50.000 mai mulți funcționari de stat decât la început. Emiterea de bani noi depășise nivelul de 300% în august 1973 și creștea în mod sistematic cu 3% în fiecare lună. Bilanțul de import-export, care fusese pozitiv când a pătruns Allende în Palazo de la Moneda, era cu 530 de milioane de dolari negativ la sfârșitul administrației lui. În timpul administrației lui datoriile externe au crescut cu 60%, în timp ce investițiile naționale au scăzut cu 33%. Încursiunile ilegale ale guvernului în sectorul industrial, agricol, și al muncii au adus productivitatea națională, prin scăderi subite, la cel mai scăzut nivel din istoria statului Chile.

Folosind vorbirea ambiguă tipică a tuturor acestor măscărici politici, la începutul administrației sale Allende promisese "o revoluție socială fără forță fizică, fără debandadă instituțională". Dar s-a grăbit să avertizeze că "e imposibil să distrugi o structură socială și economică preexistentă fără să dezvolți cel puțin minimul unui sistem care să o înlocuiască". Cât de minimă a fost dezvoltarea sistemului de înlocuire se vede din influența pe care a avut-o asupra vieții zilnice și comportării poporului chilean.

Cum se întâmplă în fiecare perioadă de inflație nelimitată și de intervenție radicală nerațională în sectorul agricol, prețurile și penuria de alimente au crescut ajungând la proporții catastrofale. Același lucru s-a întâmplat cu alte mărfuri necesare unei existențe civilizate – îmbrăcăminte, rufe, pantofi, săpun, hârtie, etc. Iritația care s-a născut în sânul populației a fost sporită de privilegiile speciale acordate anumitor grupuri din clasa muncitoare favorizate de autoritățile marxiste, și refuzate altora. Acest favoritism ilegal a creat nemulțumire la majoritatea oamenilor care munceau, în special la uniunea muncitorilor din minele de cupru (mineritul cuprului fiind pricipala industrie din Chile) și la uniunea camionagiilor.

Camionagii din Chile au fost portretizați pentru publicul american și european ca niște antreprenori capitaliști mari care conspiră împotriva unei administrații progresiste. Adevărul este că ei sunt în număr de 45.000, și majoritatea sunt proprietari fiecare pe un singur camion. Greva lor prelungită și tenace a fost provocată de faptul că li s-a refuzat accesul la depozitele de cauciucuri și piese de schimb care erau deținute de către guvern, și la care aveau acces liber doar cei dintr-o uniune minoritară care

erau afiliați la organizații marxiste. Această grevă a fost unul din factorii principali în înfrângerea finală a lui Allende.

Dar femeile din Chile au fost acelea care, cu demonstrațiile lor tunătoare de casnice, au început războiul poporului împotriva tiraniei marxiste incipiente. Lor li s-au alăturat clasele muncitoare, majoritatea studenților și profesorilor, corporațiile avocaților, judecătoriile, și o mare majoritate în adunările naționale. Armata a fost ultima care a colaborat cu ele. Loială tradiției până aproape în ultimul moment, a sprijinit cu credință guvernul existent și s-a opus rezistenței civile la oprimarea guvernamentală, consimțind chiar să fie reprezentată în unele din guvernele formate de Allende sperând să devieze traiectoria lor accelerată îndreptată în spre crearea unei noi Cube în America latină.

Marea majoritate a Congresului chilean, Curtea Supremă, Curțile inferioare și Curtea de Control (Controleria de la Republica) l-au avertizat în repetate rânduri pe Allende despre cum viola guvernul său în mod continuu legile și constituția. Allende a ignorat toate aceste avertismente. Forțele armate s-au decis să treacă la fapte numai când s-a dovedit că nu exista nici un alt fel de a împiedica conspirația internațională comunistă de la a adăuga țara lor la cuceririle sale.

Marea problemă a lui Allende era să ademenească forțele armate ca să-și păstreze atitudinea pro-guvernamentală cât timp îi va trebui lui ca să instruiască în secret o "armată paralelă" cu ajutorul instructorilor din Cuba și din alte țări străine, și s-o înarmeze cu armament sovietic și cehoslovac, care era introdus prin contrabandă din abundență în țară. Încercarea unor înalți funcționari guvernamentali să ațâțe soldații împotriva ofițerilor lor a fost ceea ce a determinat pe generali să treacă la fapte împotriva forțelor subversive care căutau să preia puterea prin înșelătorie sau cu forța în încă o țară independentă – așa cum făcuseră generalii cu succes în Brazilia, Bolivia, și Uruguay.

Diferența dintre aceste alte țări sud americane și Chile era că în Chile nu a fost un caz în care majoritatea populație s-a alăturat acțiunii forțelor armate, ci unul în care forțele armate s-au alăturat populației, care după trei ani de protest și mânie, vroia să scape de oprimarea crescândă a unui regim marxist.

Din noroc pentru Chile și prin eforturile generalului Pinochet și a camarazilor lui, au fost privați Allende și partizanii lui de răstimpul necesar pentru a se conforma unei metode esențiale pentru succesul final al unei lovituri de stat comuniste împotriva unei populații care rezistă. Această cerință fusese indeplinită în Rusia cu complicitatea lui Kerenski a a puterilor occidentale; în Iugoslavia datorită felului în care a fost trădat generalul Mihailovici de către puterile occidentale; în China datorită misiunii Marshall; în Cuba cu ajutorul Departamentului de Stat al Statelor Unite; dar nu și în Spania în ciuda intervențiilor brigăzilor internaționale și a sprijinului venit de la Paris, Londra și Washington. Metoda era pur și simplu: ÎNTĂI OMOARĂ ARMATA!

În asta constă poate principala învățatură oferită de către această dramă din munții

Anzi: o încercare comunistă de preluarea puterii trebuie întotdeauna considerată a fi o agresiune dinafară, pentru că întotdeauna își are baza într-una sau mai multe țări comuniste, de la care își primește armamentul, instructorii și ordinele. De aceea intervenția forțelor armate ale națiunii amenințate nu este doar legitimă ci este chiar obligatorie, dacă se urmărește eliminarea încercării inamicului. Este cu atât mai esențială atunci când guvernul cu forțele sale polițienești și serviciile sale de informații nu a putut să împiedice crearea situației de criză – și cu atât mai mult atunci când chiar guvernul se dovedește că face parte din complotul comunist împotriva națiunii.

Diverse țări nu vor beneficia de învățăturile trase din Chile dacă nu iau în considerare că o armată poate fi “omorâtă” la fel de bine, sau poate chiar mai bine, educând o generație de viitori soldați lipsiți de bărbăție injectând lipsa de disciplină printre soldați; lipsindu-i pe ofițeri de autoritate, mai mult, tratându-i ca pe niște cetățeni de mâna a doua; și permițând sau chiar sprijinind campanii antimilitariste (1).

Conspirația comunistă internațională pierduse pe rând trei redute promițătoare în America latină: întâi Brazilia, apoi Bolivia și apoi Uruguay, și în fiecare dintre acestea forțele subversiunii la un moment dat nu fuseseră departe de o victorie decisivă. Kremlinul contase pe triumful lui Allende în alegerile prezidențiale din Chile pentru a compensa aceste înfrângeri și a restitui prestigiul și pozițiile comunismului în America. Îl cunoștea pe Allende și nu se îndoia de loialitatea și capacitatea lui. Credea că administrația lui Frei pregătise în mod suficient clasele muncitoare urbane și rurale pentru un ultim pas în spre felul de viață pe deplin comunist. și desigur că își dădea perfect de bine seama de prezența în Chile a 13.000 de refugiați din țări latino-americane din care comunismul fusese izgonit sau în care se lupta împotriva lui. Aceștia erau organizați ca să provoace subversiune în Chile conduși mai ales de către agitatori profesioniști și experți în razboiul de gherilă veniți din Cuba.

Căderea lui Allende a fost cu atât mai dureros regretată la Moscova cu cât era imposibil să nu se vadă că fusese rasturnat de către poporul chilean – clasele muncitoare, micii antreprenori, profesioniștii și casnicele din pătura de mijloc. Moscova știa că forțele armate nu făcuseră decât să intervină în ultimul moment între populația exasperată și “armata paralelă” gata de luptă a lui Allende, care ar fi fost în mod inevitabil sprijinită de către brigăzi internaționale de tipul lui Guevara care ar fi apărut de dincolo de Anzi și dealungul miilor de kilometri de țarm în Chile. Astfel ea a prevenit cu înțelepciune un război civil ca cel care a fost necesar să salveze Spania din ghiarele comunismului.

De data aceasta guvernele democratice occidentale nu au sprijinit atacul comunist din punct de vedere militar și financiar așa cum o făcuseră în timpul războiului civil din Spania. Dar reacția oficială și publică în țările necomuniste în favoarea lui Allende și a bandei lui a fost mai adâncă, mai universală, și astfel provoacă mai mult dezgust și mai multe temeri decât cea în favoarea lui *La Passionaria* și *El Campesino* în Spania. În 1936, grupări și personalități politice importante, publicații importante

și o mare parte din opinia publică occidentală erau de partea Spaniei naționaliste. Regiuni și grupuri de voluntari străini s-au alăturat armatei lui Franco împotriva brigăzilor internaționale, a legiunii americane Abraham Lincoln, și a altor formații marxiste nespinoale. Dar spectacolul pe care l-au dat țările occidentale după intervenția patriotică anti-comunistă încununată de succes a forțelor armate din Chile a fost de cu totul de altă natură.

În anumite țări occidentale manifestațiile provocate de căderea lui Allende și de dezastrul comunist din Chile a avut aspectul unui doliu național. În parlamente s-a ținut un moment de tăcere; oameni de stat, intelectuali renumiți și membri ai clerului au protestat în mod jalnic sau cu indignare; săptămâni după căderea comunismului chilean încă se mai revărsau gloate isterice pe străzile orașelor din America și Europa. Dar cel mai remarcabil și mai elocvent lucru a fost atitudinea uniform pro-marxistă atât a ziarelor de stânga cât și a celor așa zise de dreapta din țările "burgheze". Fără îndoială că ceva e putred și nu numai în Danemarca ci și în celelalte țări scandinave.

Ca să contracareze scandaloasa campanie de calomnie și înșelăciune lansată de mass-media internațională împotriva statului Chile și a conducerii *Junta de Gobierno*, s-a luat hotărârea să se trimită personalități și grupuri civice din Chile în turnee în capitalele europene. Primirea lor a fost rece în cele mai bune cazuri; în general a fost ostilă și uneori a fost brutală.

Chilenii vroiau să-i informeze pe interlocutorii lor europeni despre următoarele fapte: (1) situația economică dezastruoasă în care scufundase Allende și guvernul său țara; (2) ilegalitatea faptelor acestora, pe care le comiteau desconsiderând total deciziile și hotărârile Curții Supreme și a Congresului din Chile; (3) instruirea și înarmarea clandestină a unei armate revoluționare de gherilă cu ajutorul instructorilor din Cuba și din alte țări străine; (4) în special existența autentificată a faimosului plan al cărui principal component era masacrarea conducătorilor militari și politici în prima zi a preluării puterii de către comuniști; și (5) numărul real al victimelor în timpul preluării puterii de către militari.

Asta era ce vroiau să spună publicului din capitalele Europei libere, dar asta era ceea ce nimeni nu vroia să audă sau să creadă. Prima autoritate importantă cu care au dorit să intre în legătură a fost Vaticanul. Dar când cardinalul Silva, episcopul Santiagoului, a informat Sfântul Scaun de intenția lui de a vizita Vaticanul cu această misiune, întâi a fost informat în mod politic că vizita lui nu era bine venită. Când a insistat, i s-a permis în cele din urmă să vină la Roma după o perioadă de așteptare în Germania.

Un altul dintre pelerinii chileni de prietenie care s-a dus în Europa, în fruntea unei delegații de șapte membri, nu a fost altul decât Leon Villarin, președintele Uniunii Camionagiilor care fusese responsabilă pentru lunga grevă ce contribuise atât de mult la căderea lui Allende. La Paris Villarin a fost asaltat la hotelul său de către un grup de comando condus de renumitul agitator internațional Alain Krivine, care în aceeași

seară fusese oaspetele de onoare al unui eveniment la France-Culture, o instituție oficială. Ce nu a putut Villarin să spună clasei muncitoare franceze, a spus mai târziu la Madrid, unde primirea lui a fost ceva mai cordială. A spus: "În Chile am fost vaccinați împotriva comunismului pentru foarte multă vreme".

O altă delegație chiliană a fost condusă de Don Sergio Diez Ursua, senator și profesor de drept constituțional, și a constatat dintr-un membru al Curții Supreme din Chile, un fost ministru al justiției, decanul asociației avocaților chileani și alți distinși juriști. Acest grup a ținut o conferință de presă în trecere prin Madrid. Așa cum se întâmplase anterior la o întâlnire între presă și noul ambasador chilean care crease precedent, mulțimea de corespondenți ai presei străine au bombardat vizitatorii chileani cu întrebări tendențioase, ostile și provocatoare, în ciuda faptului că toți primiseră dinainte Cartea Albă a noului guvern chilean, în care toate întrebările controversate erau dezbătute pe larg cu documente.

Nefiind prea bine protejați de către jurnaliștii spanioli care se aflau deasemenea la întrunire, și unii dintre care participau și ei la bombardare, juriștii chileani au fost obligați să se apere dintr-o poziție defensivă la baricadă, și cel mai bun lucru pe care l-au putut face a fost să ceară ca lumea cel puțin să ia în considerare posibilitatea celor spuse de ei.

Jurnaliștii, corespondenți ai celor mai larg răspândite ziare și reviste din America și Europa fără îndoială că reprezentau destul de bine sectoarele opiniei publice din țările lor respective – sau mai bine zis ale opiniei pe care marea industrie internațională de știri reușise să o creeze în acele țări. Era evident că cei mai mulți dintre ei, în ciuda a tot ce li se spusese și tot ce știau despre regimul marxist al lui Allende, erau cu totul de partea lui și, ca și omologii lor din timpul războiului civil din Spania, ar fi primit cu bucurie înfrângerea naționaliștilor.

Cum putem în această lume a noastră și a mea explica această perversiune crescândă a logicii elementare, a instinctului de autoconservare, a noțiunilor de pericol și siguranță, de adevăr și de neadevăr, și de valori morale, atât la indivizi cât și la comunitățile umane? Cum putem explica supunerea conducătorilor acestor comunități la ordine și instrucțiuni a căror origine ei nu o vor mărturisi, și care sunt în flagrantă contradicție cu interesele pe care se presupune că ei le apără? Ce se ascunde în dosul încăpățănării și unanimității aproape totale a organelor de informare ale lumii atunci când înșeală și dezinformează publicul, în mod evident cu un scop unic? și ce putem crede despre o organizație universală care se proclamă a fi apărătoarea drepturilor și a prerogativelor ce constituie diferența dintre un om liber și un selav, dintre o națiune liberă și una înrobătă, dar care adăpostește sub steagul ei albastru cei mai cruzi tirani și uzurpatori pe care i-a cunoscut vreodată istoria omenirii?

Există o conspirație comunistă, există o conspirație a unui guvern mondial, există puteri sordide și organizate pe plan mondial care activează în lumea noastră. Dar chiar toate acele elemente de influență nu par a fi suficiente pentru ca să explice

infamia, răutatea și demența pe care atât de mulți dintre noi le-au acceptat în cele din urmă. Trebuie să existe ceva în spatele acestor manifestări, ceva mai universal, mai diabolic, mai apropiat de RĂUL în sine, decât oricare dintre cauzele individuale ale uimirii, disperării și temerilor noastre. E imposibil să nu ne ducă gândul la o lume posedată, și la secta satanică denunțată de către papii de demult la toate curțile Europei pentru că urmăreau exact aceleași scopuri pe care le vedem atât de aproape de a fi realizate astăzi.

Ca și Robert Welch, vedem în cele două fotografii a lui Kissinger cu Mao și a lui Rockefeller cu Hrușciiov, împerechiați cu afecțiune, simbolul și întruchiparea umană a acestei puteri malefice imanente de care putem fi salvați numai printr-o trezire universală miraculoasă. Credem cu tărie în posibilitatea unei astfel de treziri. Poate că Chile ne-a dat exemplul ei.

(1) În Statele Unite, un cetățean "proaspăt" (Kissinger) născut în altă țară și crescut în altă țară, sau cineva care a fost avocatul unei ambasade comuniste (Acheson) pot fi numiți să fie secretari de stat; un individ care are mari interese financiare în Rusia sovietică (Harriman) poate fi numit ambasador la Moscova, fără nici un fel de carantină obligatorie. Dar un general american cu orice fel de realizări în cariera sa nu poate fi numit secretar al apărării decât dacă a fost pe lista pensionarilor timp de 10 ani. Acesta este motivul pentru care nu s-a găsit decât un civil la Pentagon, domnul Stanley R. Resor, care să "apere" forțele armate americane de o campanie odioasă de ponegrire ale cărei efecte încă nu au fost șterse, lansată de o fundație scutită de impozit care are legături notorii cu sovieticii.

Cronologie

1943.

28 noiembrie – 1 decembrie – Roosevelt, Churchill și Stalin se întâlnesc la Teheran. Toate pretențiile teritoriale și politice ale lui Stalin cu privire la Europa răsăriteană sunt acceptate de către Roosevelt, care cere doar să se păstreze secretul asupra acestui târg până după alegerile prezidențiale din Statele Unite.

1945

7 – 11 februarie – Roosevelt, Churchill și Stalin se întâlnesc la conferința de la Ialta. Aranjează ruperea continentului în două Europe, una liberă, cealaltă înrobită. Sunt sacrificate două state aliante, Polonia și Cehoslovacia.

12 – 30 aprilie – Moare Roosevelt, Mussolini este asasinat și Hitler se sinucide. (Churchill, așa zisul „ultim dintre giganți”, va trăi încă destul de mult ca să vadă cum se dezmembrează imperiul pe care pretindea că îl apără în momentul în care îl împingea într-un război lipsit de sens căruia el știa foarte bine că acel imperiu nu-i va putea supraviețui).

25 iunie – Se încheie la San Francisco prima întrunire a Organizației Națiunilor Unite, unde a prezidat Alger Hiss ca secretar general provizoriu. Uniunea Sovietică este cooptată având trei voturi; ceilalți membri fondatori au fiecare câte un singur vot.

17 iulie – 2 august – Rusia Sovietică este în mod nelogic admisă la conferința de la Potsdam ca participantă la războiul împotriva Japoniei (care fusese deja înfrântă și care se oferise cu două luni înainte să negocieze pacea prin intermediul Moscovei). Se confirmă izolarea Berlinului în mijlocul unui teritoriu ocupat de sovietici și dominația sovietică asupra a unsprezece națiuni europene.

8 – 9 august – Bombardarea inutilă și ușuratică cu bomba atomică a orașelor Hiroșima și Nagasaki lasă în urmă 170.000 de morți și nenumărați răniți și schilodiți pe viață.

9 decembrie – Generalul George S. Patton moare în Germania după un accident de automobil (ciocnirea Jeepului său cu un camion greu care ieșea deandărătelea de la o încrucișare de străzi tocmai când trecea generalul).

1946.

16 ianuarie – Are loc la Londra Adunarea Generală a Națiunilor Unite cu Alger Hiss ca președinte.

15 martie -17 iulie – șeful de bandă comunistă Iosip Broz (Tito) îl răpește pe generalul Draja Mihailovici, eroul apărării Iugoslaviei împotriva invaziei germane, și îl execută după un proces de formă (aliații occidentali l-au impus pe Tito ca conducător al poporului iugoslav fără nici un alt scop decât cel de a servi Puterilor Anonime și omnipotente care au decis că o ordine antiumană lipsită de Dumnezeu trebuie să înlocuiască ordinea creștină care a domnit în lumea occidentală de 2000 ani).

30 septembrie – Sunt spânzurați la Nuernberg mareșalul Wilhelm Keitel și generalul Jodl. Mareșalul Goering se sinucide 3 ore înainte de a fi executat. La Roma este spânzurat generalul Anton Drostler (acest nou mod a trata generalii învinși va fi aplicat și pe frontul asiatic).

12 decembrie – La New York sunt elaborate tratatele de pace cu așa zisele „țări satelite” care sunt obligate să aibe „guverne care nu le sunt ostile sovietelor”; dar nu se stipulează ca aceste guverne să nu fie ostile puterilor occidentale (ulterior zeci de conducători politici din aceste țări, ca de exemplu în România Iuliu Maniu, au fost încarcerați sau executați de către guvernele comuniste pentru că avuseseră raporturi de prietenie cu puterile occidentale care fuseseră atunci aliatele Rusiei Sovietice.)

31 decembrie – Președintele Truman anunță sfârșitul războiului.

1947

16 februarie – La Paris se semnează tratatele cu țările satelite, care fuseseră scrise la New York.

15 mai – Congresul american aprobă ajutorul economic și militar pentru Grecia și Turcia pentru ca să le ajute să lupte împotriva activităților subversive comuniste, care în Grecia iau amploarea unui adevărat război civil sprijinit și alimentat în mod direct de către guvernul sovietic și alte guverne comuniste. Sunt luați cu forța mii de copii greci și trimiși în Rusia Sovietică, Iugoslavia și Bulgaria. Împotriva acestui ultragiu n-au acționat și n-au protestat în mod oficial nici puterile occidentale și nici Națiunile Unite.

5 iunie – Este anunțat planul Marshall. Statele Unite vor acorda ajutor economic acelor țări europene „care sunt dispuse să ajute în sarcina de reconstrucție”.

1948.

30 ianuarie – Mahatma Gandhi este ucis de un fanatic și drept răzbunare peste 100 de membri ai sectei căreia îi aparținea asasinul sunt uciși. (Acesta a fost preludiul la tragedia națională care s-a dezlănțuit când din India au fost evacuate dintr-odată trupele și autoritățile britanice. Evacuarea a fost organizată pe baza solidarității ideologie dintre primul ministru Atlee și președintele Nehru, violând toate tratatele dintre Marea Britanie și toți maharadjahii, și desconsiderând total drepturile și interesele populației musulmane. Turburările care au urmat după acea mișcare pripită și nefericită au pricinuit până astăzi populației Indiei aproximativ 5 milioane de morți și 30 până la 40 de milioane de oameni deznădăcinați din patria lor. și acestea n-au sfârșit în India încă, după cum s-a văzut recent în Bengal. Dar mass media consideră deplasat să se vorbească despre aceste evenimente, sau despre alte tragedii asemănătoare cu milioane de victime cauzate în Africa prin abandonarea în mod prematur a populației de negri în mâinile propriilor lor conducători).

25 februarie – Președintele Beneș cedează în fața presiunilor partidului comunist și ale diviziilor sovietice masate la granița Cehoslovaciei și formează un guvern comunist.

10 martie – Se pretinde că ministrul cehoslovac al afacerilor externe, Jan Masaryk, s-ar fi sinucis sărind pe fereastră. Din partea occidentului și a Națiunilor Unite nu se vede nici o reacție la lovitura de stat dată de către Moscova în Cehoslovacia. Națiunile Unite acceptă fără nici o obiecțiune reprezentanții noului guvern de la Praga care îi înlocuiesc pe reprezentanții Cehoslovaciei libere.

2 aprilie – Începe blocada Berlinului. Sovieticii refuză să lase să tracă trenurile cu provizii prin teritoriul ocupat de ei. Președintele Truman și primul ministru Atlee dezaprobă propunerea generalului Lucius Clay de a străpunge blocada cu diviziile lui de tancuri, în momentul în care monopolul occidentului asupra armamentului atomic i-ar fi permis acestuia o demonstrație legitimă de forță militară de care nu era legat nici un risc real. (Prin faimoasa acțiune aeriană către Berlin în contra blocadei au fost transportate 2.345.315 de tone de alimente și cărbune; acest fapt a intrat în istorie de ca și cum ar fi fost un triumf occidental asupra Uniunii Sovietice, când în realitate a fost un caz de înfrângere a occidentului.)

20 aprilie – Rabinul Stephen Wise, președintele Consiliului de Urgență Sionist American, îl vizitează pe președintele Truman.

14 mai – La Tel Aviv este proclamată republica Israelului. După 15 minute președintele Truman o recunoaște ca un nou stat și prin această decizie extraordinar de rapidă stabilește în mod definitiv politica Statelor Unite față de poporul arab și cel israelian, cu consecințele pe care le vedem astăzi.

17 mai – Sovietele recunosc Israelul.

28 iunie – Tito este denunțat ca fiind dezertor față de doctrina comunistă marxist-leninistă la un congres comunist ce are loc la Praga. Acesta este începutul ciondănelii doctrinare care are loc între Moscova și Belgrad și care a servit drept pretext conducătorilor americani ca să dea Iugoslaviei comuniste un ajutor de peste trei miliarde dolari și i-a permis Iugoslaviei să-și formeze o armată a doua ca putere în Europa.

23 decembrie – Fostul prim ministru japonez Hideki Tojo este spânzurat la Tokio împreună cu alți conducători de pe vremea războiului, și aceasta și spânzurarea a aproximativ doispreze generali japonezi în alte localități de către alte guverne, împreună cu același tratament acordat generalilor germani, demonstrează o totală schimbare în concepția modernă despre onoarea militară și dreptatea elementară. (O comportare aplicată ca ceva obișnuit nu se mai poate găsi în toată istoria decât în îndepăratele timpuri ale Asirienilor).

1949.

18 mai – Statele Unite ratifică tratatul NATO semnat la 4 aprilie. Statele Unite, Canada și zece țări europene cad de acord asupra faptului că „orice atac împotriva uneia sau mai multora dintre ele în Europa sau în America de Nord va fi considerat drept un atac împotriva tuturor”.

6 august – Secretarul de stat Acheson publică un raport despre China în care dă vina pe Ciang Kai-șek pentru înfrângerea Chinei și anunță că nu se va mai da nici un ajutor lui Ciang și clicii lui reacționare (adică necomuniste). (Adevăratul motiv pentru care armatele lui Ciang s-au retras și au fost înfrânte deși fuseseră victorioase până atunci a fost desigur hotărârea președintelui Truman de a salva trupele comuniste care fuseseră încercuite și înfrânte, sistând orice aprovizionare militară până la ultimul glonte pentru forțele armate ale lui Ciang. Linia politică a agentului comunist Owen Lattimore fusese adoptată de către departamentul de stat și de către Casa Albă și va fi urmată începând cu planul Marshall și până la pelerinajul lui Nixon și Kissinger la Marea Zid chinezesc. Se poate citi adevărul despre planul Marshall și despre trădarea Chinei naționaliste în amintirile generalului Chennault).

23 septembrie – Președintele Truman anunță că a avut loc o explozie atomică în Rusia Sovietică (până atunci și chiar câțiva ani în continuare încă, Statele Unite și celelalte puteri occidentale s-ar fi putut opune fără să riște nimic grav oricărei fărădelegi internaționale ale comuniștilor, fie ea violarea unui tratat sau vreo acțiune barbară. N-au făcut-o niciodată ci mai degrabă s-au comportat de parcă sovieticii ar fi fost unicii posesori ai acelei arme irezistibile).

7 decembrie – Guvernul Chinei naționaliste se refugiază în Formoza. (Misiunea Marshall în China a servit aceluiași scop în Asia căruia îi serviseră conferințele de la Teheran și Ialta pentru Europa, și a avut aceleași consecințe).

1950. În ziua următoare, o delegație americană a sosit în Beijing pentru a negocia tratatul de pace. În ziua următoare, 6 ianuarie, Marea Britanie recunoaște China comunistă și rupe relațiile diplomatice cu guvernul lui Chiang Kai-shek. Răspunsul venit de la Peking ia forma unor atacuri ale comuniștilor împotriva birourilor consulare britanice și vaselor britanice de pe râul Yangtze. Marea Britanie înghite insulta.

14 ianuarie — După ocuparea consulatelor Statelor Unite din Peking, Truman repatriază toți funcționarii consulatelor din China și se întoarce în țară.

24 ianuarie — Președintele Truman autorizează producerea bombei cu hidrogen (profesorul J. Robert Oppenheimer a provocat cu bună știință marșarea producției acestei bombe printr-o serie de manevre care aproape că i-au permis Uniunii Sovietice să producă bomba înaintea Statelor Unite).

26 iunie — După ce secretarul de stat Dean Acheson a declarat că Coreea de Sud nu este inclusă în perimetrul defensiv al Statelor Unite (probabil sfătuit fiind de prietenii lui civili din Pentagon), Coreea de Nord invadează Coreea de Sud cu 50.000 de soldați și peste 100 de tancuri fabricate în Uniunea Sovietică. Puținii soldați americani ce rămăseseră în Coreea de Sud se apără eroic. Inamicul ocupă Seul. Președintele Truman îl însărcinează pe generalul Douglas MacArthur să preia comanda. Prima mișcare a lui MacArthur este să-i ceară ajutorul lui Chiang care să debarce pe teritoriul Chinei. Departamentul de stat și Casa Albă se opun din răspunderi acestei idei și flota a șaptea este trimisă să împiedice debarcarea trupelor lui Chiang pe teritoriul Chinei prin strămoarea Formozei. Trupe americane debarcă la Incion într-o manevră de mare măiestrie strategică cu toată opoziția Departamentului de Stat și a civililor din Pentagon. Inamicul se retrage. Este ocupat orașul Piongiang (capitala Coreii de Nord). Inamicul este forțat să se retragă din două de război. Coreea este unificată total, conform tratatelor internaționale în vigoare. Trupele chineze încep să se concentreze la nord de râul Ialu. Este interzis lui MacArthur să traverseze râul Ialu sau să bombardeze zonele de concentrare militară sau să bombardeze chiar și podurile peste râul. Prin eforturi enorme și cu mari pierderi trupele Statelor Unite și ale aliaților lor opresc invadatorii la vechea linie de demarcație, unde au rămas până astăzi.

1951
22 martie — Julius și Ethel Rosenberg sunt condamnați la moarte pentru că au trădat secrete atomice Uniunii Sovietice. (Soții Rosenberg nu erau cu nimic mai vînovați decât profesorul Oppenheimer, care avea o răspundere infinit mai mare. Oppenheimer a recunoscut în fața unei comisii de investigații a Senatului atunci când n-a avut ce să mai facă, că prietenul lui comunistul Haakon Chevalier îl informase despre existența unei organizații de spioni care viza bomba atomică din Statele Unite și că i se propusese și lui să ia parte; că permisesese acelui grup de spioni să lucreze timp de

ani de zile fără să aducă nimic la cunoștință autorităților de resort sau chiar colegilor lui din Los Alamos; și că rămăsese prieten cu Chevalier și după îndemnul ilegal ale acestuia, că se întâlnise de multe ori cu el nu numai în Statele Unite ci și în Europa).

11 aprilie – Președintele Truman îi preia generalului MacArthur comanda în Extremul Orient. (MacArthur făcuse marea greșală de a câștiga războiul din Coreea când a ajuns la râul Ialu și a unificat întreaga țară sub guvernul de la Seul și de a insista să consolideze victoria. Acest lucru nu era conform planurilor conspiratorilor din Departamentul de Stat și din Organizația Națiunilor Unite. MacArthur nu a înțeles care sunt regulile războiului care nu trebuie câștigat, așa cum a fost el dus ulterior în Vietnam sub trei președinți. și succesorilor lui li s-a permis să dețină comanda numai câtă vreme erau dispuși să renunțe la victorie).

8 septembrie – Statele Unite și 48 de alte națiuni semnează la San Francisco tratatul de pace cu Japonia.

19 octombrie – Se încheie formal războiul dintre Statele Unite și Germania. (Războiul dintre Germania și Franța și Marea Britanie se încheiase la 9 iunie).

1952.

26 mai – Este abolită Înalta Comisie pentru Germania.

1953

20 ianuarie – Este inaugurat generalul Eisenhower al 34-lea președinte al Statelor Unite.

25 ianuarie – 18 februarie – Are loc conferință de la Berlin (la nivel de miniștri de externe) între Rusia Sovietică (Molotov), Statele Unite (Dulles), Franța (Bidault), și Marea Britanie (Eden). Principala chestiune la ordinea de zi este reunificarea Germaniei. Nici unul dintre participanți nu repurtează victoria. (Conferința de la Berlin i-a dat Uniunii Sovietice o autoritate pe care nu o avusese niciodată înainte. Molotov nu a cedat nici un centimetru cu privire la unificarea Germaniei. A reușit să întârzie din nou organizarea apărării comune europene și a pus bazele pentru prima întâlnire oficială dintre China roșie și cele trei mari puteri occidentale, și deasemenea pentru întâlnirea de la Viena din 1955, unde sovietele vor repurta una dintre cele mai strălucite victorii diplomatice ale lor: puterile occidentale au acceptat drept reală ficțiunea pactului de la Varșovia).

5 martie – Moare Stalin. (După aceasta Kremlinul a îndurat o perioadă de slăbiciune internă și tulburări în țările înrobite învecinate; dar puterile occidentale sau nu au putut sau nu au vrut să se folosească de această ocazie).

17 iunie – În Berlinul de est demonstrează 40.000 de anticomuniști. Demonstrația se transformă într-o răsmeriță generală la care participă aproximativ 300.000 de

insurgenți în toată Germania de Est. Revolta este înăbușită cu cruzime de către tancurile sovietice. (Puterile occidentale, care la acea vreme aveau o superioritate atomică zdrobitoare asupra sovietelor, încă tot nu au făcut nimic ca să profite de forța explozivă a populațiilor înrobite ale Europei).

12 august – În Uniunea Sovietică explodează experimental prima bombă cu hidrogen.

1954

12 aprilie – Profesorului J. Robert Oppenheimer i se interzice accesul la documente secrete. (În curând Oppenheimer este recompensat moral și financiar dându-i-se unul dintre cele mai jinduite posturi în lumea universitară americană la Universitatea Princeton, cel de director al Institutului pentru Studii Avansate)

26 aprilie – 21 iulie – Miniștrii de externe a 19 națiuni, printre care și China roșie, se întâlnesc la Geneva cu scopul de a stabili o nouă ordine în Indochina, după dezastrul de la Dien Bien-Phu (dezastru accelerat de către neacordarea în ultimul moment a ajutorului promis de către forțele aeriene americane și britanice) și în urma deciziei Franței, care a urmat, de a abandona peninsula. Vietnamului comunist i se dăruiesc 210.000 km² și 12 milioane de oameni care n-au fost întrebați ce păreri, dorințe și temeri au și care au fost aruncați împotriva voinței lor în ghiarele celor mai cruzi satrapi.

8 septembrie – Se semnează la Manila tratatul SEATO (pentru Asia de Sud-Est.) Acesta este un pact colectiv de apărare între Statele Unite, Marea Britanie, Franța, Australia, Noua Zeelandă, Filipine, Pakistan și Tailanda.

28 octombrie – Se semnează la Paris un acord între Statele Unite, Marea Britanie și Franța care îi dă Germaniei de Vest libertate deplină să se reînarmeze și permite să intre în NATO.

2 decembrie – Senatul îl admonestează pe senatorul Joseph R. McCarthy cu 67 pentru 22 contra voturi pentru că și-a „insultat” colegii în timpul cercetărilor comisiei senatoriale cu privire la acuzațiile lui chipurile nedrepte privind activitățile pro-comuniste ale unor persoane oficiale și neoficiale.

1955

3 martie – Este ratificat tratatul de apărare reciprocă între Statele Unite și China naționalistă. Nu acoperă decât Formoza și insulele Pescadores; Ciang este forțat să evacueze insulele din nord. Nu se spune în tratat cu nici un cuvânt că guvernul lui Ciang este singurul adevărat reprezentant al poporului chinez.

14-15 mai – La conferința de la Viena între puterile de ocupație (Statele Unite, Marea Britanie, Franța și Rusia Sovietică) i se redă statului austriac suveranitatea în

cadrul frontierelor sale dinaintea celui de al doilea război mondial, și trupele străine sunt evacuate. Sovieticii stabilesc repede (la 14 mai) pactul de la Varșovia între Rusia Sovietică, Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, Ungaria, Polonia, România și Germania de Est, transformând ocupația militară vădită a acestor țări într-o prefăcută alianță defensivă de țări libere. Aceasta îi permite Kremlinului să evite obligația impusă de tratatele de pace de a evacua Ungaria și România imediat după evacuarea Austriei.

10 -23 iulie – La Geneva se întrunesc șefi de state din Statele Unite, Marea Britanie, Franța și Uniunea Sovietică, chipurile ca să inaugureze o epocă de destalinizare și o apropiere între est și vest. Sovietele triumfă. Bulganin îl întrerupe brutal pe președintele Eisenhower când acesta doar încearcă să menționeze țările înrobite. Bulganin le spune interlocutorilor săi occidentali odată pentru totdeauna că aceasta este o afacere pur sovietică – lucru acceptat în mod tacit de către puterile occidentale la această „conferință de cocktailuri”.

20 octombrie – 23 noiembrie – Are loc la Geneva o altă conferință, de data asta între miniștrii de externe ale celor patru mari puteri. Nici domnul Dulles nici ceilalți doi colegi ai săi occidentali nici măcar nu au încercat să corecteze greșeala fatală a misiunii și comisiei lor făcută la Viena în mai și la Geneva în iulie. Dimpotrivă, domnul Dulles prinde ocazia oferită de o vizită de prietenie pe care i-a făcut-o mareșalului Tito când a părăsit Geneva ca să-și declare în mod public doctrina lui despre „comunismul național”. Aceasta confirmă presupusa autenticitate a pactului de la Varșovia și acordă pe deplin sovietelor această armă puternică în viitoarele negocieri ce vor avea loc între comunism și lumea liberă.

1956

14 – 25 februarie – Are loc la Moscova cel de al 20-lea congres al partidului comunist. Se proclamă oficial destalinizarea, se repudiază cruzimile, etc. Cuvântarea „secretă” de 72 de ore a lui Hrușciiov este publicată de Departamentul de Stat american pentru lămurirea publicului din Statele Unite.

28 iunie – La Poznan tancurile sovietice înăbușă revolta muncitorilor polonezi împotriva dominației comuniste așa cum înăbușiseră revolta germană din Berlin. și destalinizarea are o limită. Occidentul pierde o altă ocazie.

26 iulie – Președintele Nasser din Egipt confiscă și naționalizează canalul de Suez drept răzbunare pentru că secretarul de stat Dulles retrăsese brusc propunerea Statelor Unite de a finanța și construi barajul de la Assuan.

28 octombrie – 4 noiembrie – Ungurii se revoltă împotriva dominației comuniste. Au loc lupte la Budapesta; este zdrobită statuia lui Stalin; securitatea comunistă este anihilată. După o primă încercare de intervenție trupele sovietice se retrag. Insurgenții domină situația timp de 5 zile. Se organizează în Spania un pod aerian care să furnizeze rebelilor arme și muniții; guvernul lui Adenauer pune la dispoziția acestui pod un aeroport german. Sovietele ezită să-și trimită diviziile de tancuri pe acest front pentru

că au îndoeli cu privire la reacția Statelor Unite și se tem de efectul unei reacții pozitive din partea Statelor Unite asupra populațiilor oprimate din celelalte zece țări satelite. În acest moment președintele Eisenhower decide să anunțe Kremlinul că „Statele Unite nu privesc cu ochi buni la granița Uniunii Sovietice guverne care să nu fie prietenele Uniunii Sovietice”. Deasemenea el intervine în mod energic la Madrid și la Bonn să se sisteze proiectul podului aerian. Imediat după aceasta trupele sovietice se reîntorc cu tancurile și înăbușe revolta în mod brutal.

29 octombrie – Israelul invadează peninsula Sinai. Franța și Marea Britanie își debarcă trupele în zona canalului de Suez. La Londra și la Paris este primit un ultimatum nuclear sovietic. La ordinul președintelui Eisenhower este mobilizată flota a șasea a Statelor Unite în Marea Mediterană nu împotriva Rusiei Sovietice ci împotriva Franței și Marii Britanii, aceste două foste puteri coloniale care au îndrăznit să se reîntoarcă cu forțe armate în teritorii pe care le-au abandonat.

1957

25 martie – La Roma se semnează acordurile pieții comune europene și comisiei atomice europene de către Franța, Germania de Vest, Italia, Belgia, țările de Jos și Luxemburg.

14 mai – 4 octombrie – Au loc o serie de inaugurări între aceste două date: explodează prima bombă cu hidrogen britanică; este lansată prima rachetă intercontinentală sovietică; are loc prima explozie nucleară în subsolul Statelor Unite; se zice că Uniunea Sovietică lansează primul satelit al pământului făcut de om, Sputnik-1.

1958.

15 iulie – Infanteria marină americană este trimisă în Liban de către președintele Eisenhower la cererea guvernului libanez (s-ar părea că Libanul și Israelul s-au văzut amenințate de Republica Arabă Unită după asasinarea regelui Feisal II al Irakului și proclamarea republicii în Irak. A fost acesta un precedent interesant).

1959

1 ianuarie – Fulgentio Batista, un prieten de încredere al Statelor Unite, este înlocuit cu Fidel Castro ca șef al guvernului în Cuba.

16 – 21 septembrie – Nikita Hrusciiov este primit triumfal în Statele Unite. Președintele Eisenhower îl declară pe acest conducător comunist că este un prieten al Americii; mai mult, s-ar părea că este un prieten personal. Primul ministru sovietic este plimbat și arătat în toată țara americanilor nedumeriți. Muncitorii par să fie mai

sobri și mai reținuți în manifestațiile lor față de tiranul comunist decât sunt conducătorii țării, dar mass media se străduiește din răsuputeri să mențină înșelătoria. Pe acești membri ai mass mediei veniți să-i ureze drum bun la plecare i-a uimit Hrusciiov când le-a aruncat în față neuitatele sale cuvinte : „O să vă îngropăm!”.

1960

4 ianuarie – Se semnează tratatul Asociației Europene pentru Comerțul Liber (cei șapte externi) de către Austria, Danemarca, Norvegia, Portugalia, Suedia și Elveția.

13 februarie – În Franța se experimentează prima bombă nucleară și prin aceasta Franța intră în „clubul” nuclear internațional.

1 mai – În Uniunea Sovietică este doborât un avion de recunoaștere american U-2 pilotat de Frances Gary Powers.

16 mai – La conferința la nivel înalt de la Paris se întrunesc șefii de stat din Franța, Marea Britanie, Statele Unite și Uniunea Sovietică. Hrușciiov se folosește de incidentul avionului U-2 drept pretext pentru ca să-l atace pe președintele Eisenhower cu înfruntări bine alese și provoacă o astfel de consternare încât conferința este dizolvată înainte de a fi avut loc.

30 iunie – Belgia proclamă independența Congo-ului. Primul ministru al acestei noi națiuni este comunistul Patrice Lumumba, protejatul Departamentului de Stat și al Națiunilor Unite, un fanatic terorist care urăște albi și care în tinerețe făcuse pușcărie pentru delapidare de fonduri. Sub regimul lui Lumumba începe imediat o orgie de asasinat și jafuri în care participă și forțele armate și care se extinde în întreaga țară.

22 iulie – Vazând această anarhie și barbarie, Moise Ciombe, guvernatorul provinciei Katanga, declară independența provinciei Katanga față de guvernul de la Leopoldville. (Astfel a început tragedia din Congo, unde vom vedea Națiunile Unite atacând o țară independentă cu armata Națiunilor Unite violând cel mai fundamental principiu al propriei sale carte pentru ca să satisfacă lăcomia puternicelor cercuri financiare, scopurile conspirației comuniste, și aspirațiile de mare anvergură ale camarilei guvernului mondial).

19 august – Secretarul general al Națiunilor Unite Dag Hammarskjold debarcă la Elisabethville cu o mică avantgardă de trupe ale Națiunilor Unite.

1961

3 ianuarie – Statele Unite întrerup relațiile diplomatice cu Cuba.

17 ianuarie – Lumumba este asasinat de către membrii propriului său guvern – nu de către Ciombe așa cum caută să ne convingă mass media.

20 ianuarie – Este inaugurat președinte John F. Kennedy. (Încă înainte de inaugurare imediat după alegeri Kennedy îi trimisese pe Walt W. Rostow și J. Wiesner

la Moscova de unde ei se întorseseră cu un program de anihilare a superiorității nucleare a Statelor Unite ca cea mai bună garanție pentru relațiile pașnice între cele două puteri nucleare. Programul începe cu eliminarea capacității Statelor Unite de a lovi întâi, conform sugestiilor pe care le-a făcut V. Kuznețov lui Rostow. Statele Unite sunt de acord să-și retragă toate rachetele IRBM din Europa tocmai când fuseseră perfecționate iar în schimb sovietele chipurile urmau să-și retragă armele nucleare din Cuba. Filozofia „de a răspunde doar” a lui McNamara încă domină noua doctrină militară a Statelor Unite de a răspunde gradat cu bombardare selectivă.

18 februarie – Consiliul de Securitate îi dă voie lui Hammarskjold să folosească forța împotriva guvernului din Katanga.

26 martie – În convorbirile sale cu conducători ai Congresului, Președintele Kennedy explică de ce Laos-ul nu poate fi lăsat să cadă sub atacul Chinei roșii și al Vietnamului de Nord. În ciuda acestor declarații și promisiuni ferme, Averell Harriman și prietenul său Hrușciiov ajung la o soluție pașnică pentru Laos; și prințul Boun Oum, șeful guvernului anticomunist, este forțat prin metoda „misiunii Marshall” să accepte în cabinetul său comuniști. (De atunci încolo istoria Laosului a fost o serie lungă de lupte între naționaliști, comuniști și neutri în care Statele Unite îi sprijină pe neutri și comunștii câștigă tot mai mult teren și tot mai multă putere în fiecare an. După politica lui Kissinger în decembrie 1973 rezistența națioanlistă a fost în cele din urmă suprimată într-o baie de sânge la Luangprabang).

15 aprilie – Se pretinde că Iurii Gagarin este primul „cosmonaut” sovietic propulsat în orbită în jurul pământului.

17 aprilie – 3.300 de patrioți cubani exilați în Statele Unite invadează Cuba la Bay of Pigs. CIA organizase expediția în mod evident cu permisiunea guvernului Kennedy și având o promisiune formală din partea însuși a președintelui Kennedy că vor primi sprijin aerian și naval. Dar *imediat ce voluntarii cubanezi ostili lui Castro au sosit în Cuba președintele a dat ordin ca să nu li se mai dea nici ajutor aerian și nici ajutor naval*, și voluntarii cubanezi sunt abandonați.

22 – 26 aprilie – Generalii francezi din Algeria se revoltă împotriva guvernului de la Paris care se pregătește să abandoneze Algeria unei minorități insurgente. (Algeria fusese totdeauna considerată nu o colonie ci o provincie franceză nu numai de către francezi ci și de către majoritatea algerienilor, care fuseseră credincioși steagului francez și luptaseră cot la cot cu armata franceză împotriva unei serii de intervenții secesioniste. DeGaulle promisese generalilor și poporului algerian că Algeria nu va fi niciodată abandonată; în timpul unei vizite la Alger declarase în fața a peste 100.000 de mii de algerieni entuziaști : „Vă înțeleg. De acum încolo toți cei care sunteți aici veți fi pe deplin francezi!” Generalul DeGaulle a ajuns la putere, întâi ca prim ministru și apoi ca președinte, pe baza acestei promisiuni și datorită presiunilor pe care le-au făcut generalii asupra președintelui Coty și a guvernului său. Cum a ajuns la Champs Elisees – Casa Albă franceză – DeGaulle și-a negat toate promisiunile pe care le făcuse

generalilor, poporului francez și populației arabe, și a dat provincia pe mâna insurgenților, lăsând atât francezii cât și arabii pradă unor represii sângeroase).

12 – 13 august – Se construiește zidul de la Berlin ca să oprească exodul nemților din Germania de Est spre cea de Vest. (În 1975 zidul era încă acolo și oamenii erau încă uciși fără milă când încercau să-l escaladeze în ciuda numeroaselor acorduri care au fost anunțate între puterile occidentale și Rusia Sovietică sau între cele două Germanii).

13 septembrie – Trupele Națiunilor Unite atacă Katanga cu ajutorul logistic dat de Statele Unite. Au loc omoruri și distrugere, dar de data asta operația nu este încununată de succes. Trupele Națiunilor Unite revin ulterior cu forțe mult mai mari, șiucid negrii și albi fără deosebire. Între timp Dag Hammarskjold se decide să încerce să ajungă la un compromis cu Ciombe. (Acest lucru nu era prea greu de făcut, dar s-ar părea că n-a convenit poate cercurilor financiare interesate sau poate adepților guvernului global din Națiunile Unite sau poate conspiratorilor comuniști).

18 septembrie – Hammarskjold și toți cei care călătoreau împreună cu el sunt uciși într-un accident de avion care a rămas fără explicație până astăzi, în drum spre Rodezia de Nord unde îl aștepta Ciombe ca să înceapă negocierile. La 3 noiembrie e înlocuit cu U Thant din Birmania, un marxist notoriu care se conformează ordinelor primite de la Moscova și se hotărăște să-l elimine pe Ciombe cu forța. Acest lucru este realizat cu ajutorul americanilor sub administrația lui Kennedy.

23-30 octombrie – Au loc două explozii nucleare sovietice de 25 și de 50 megatone, respectiv de 5 și de 10 mai puternice decât cea mai puternică armă nucleară pe care putea s-o producă America la vremea ceea. (Acest succes sovietic a fost realizat într-o serie de experimente nucleare care violau înțelegerea cu privire la exploziile nucleare la suprafața solului. Experții sunt de părere că puterea explozivă a celor mai mari rachete nucleare sovietice ar fi putut să ajungă la 100 de megatone; dar chiar și așa, filozofia de a răspunde la atac în mod gradat numai la a doua lovitură avea prea puține șanse de a se dovedi eficace împotriva unei rachete de 50 de megatone).

1962.

20 februarie – Colonelul John H. Glenn este lansat pe orbită.

18 martie – DeGaulle declară independența Algeriei, violând în mod flagrant promisiunile solemne pe care le făcuse poporului francez, milișonilor de algerieni care se considerau cetățeni francezi, și armatei care îl adusesese la putere.

22 octombrie – Administrația lui Kennedy admite în fine după ce negase în repetate rânduri că în Cuba s-a construit o putere nucleară sovietică. Președintele Kennedy dă ordine să se efectueze așa numita „carantină” a insulei până când sunt retrase rachetele nucleare. McNamara îi spune amiralului care deținea comanda: „Este o blocadă politică, nu una militară”. (De fapt marina Statelor Unite nu are voie nici

măcar să trimită un mesaj vreunui vas fără autorizația personală a președintelui, și doar un singur vas din Panama a fost oprit și cercetat făcându-se grozav teatru în jurul acestui uz de forță. Când Kennedy a ajuns în fine la o înțelegere cu Hrusciiov, guvernul american a acceptat drept bună o asigurare din partea autorităților sovietice că rachetele ar fi fost luate de acolo. Din nou a triumfat doctrina Kremlinului de nu permite să fie controlat).

23-24 decembrie – Cubanezii luați prizonieri de către Castro în timpul expediției de la Bay of Pigs sunt răscumpărați cu mărfuri în valoare de 52 de milioane de dolari.

1963.

23 iulie – Statele Unite, Marea Britanie și Uniunea Sovietică încheie un tratat de abolire a experimentelor nucleare prin care se obligă să facă experimente numai în subsol. Această restricție va face ca Statelor Unite să le vină foarte greu să producă arme de un megatonaj atât de mare ca al celor deja produse de către soviete care violaseră o înțelegere anterioară de a elimina experimentele nucleare.

1-2 noiembrie – Președintele Ngo Dinh Diem și cei doi frați ai săi împreună cu alți membri ai guvernului sunt asasinați în Vietnamul de Sud într-o lovitură de stat revoluționară. Autoritățile consulare ale Statelor Unite îl predau asasinilor lor pe un cumnat al președintelui care se refugiase la consulatul american. (Nu există nici un indiciu că ambasada Statelor Unite din Saigon ar fi invocat pentru consulatul Statelor Unite și în favoarea refugiatului privilegiul extrateritorial care este în general acordat între țări prietene).

22 noiembrie – Este asasinat la Dallas președintele John F. Kennedy în circumstanțe care nu au fost niciodată suficient explicate. În avionul cu care zbura la Washington vice președintele Johnson depune imediat jurământul de inaugurare.

2 decembrie – J. Robert Oppenheimer este invitat la Casa Albă pentru ca președintele Johnson să-i înmâneze premiul Fermi în valoare de 50.000 de dolari.

3 decembrie – Printr-un vot de 82 pentru și unul contra, Adunarea Generală Națiunilor Unite cheamă la măsuri pentru repatrierea arabilor care fugiseră din Palestina după războiul din 1947.

26 decembrie – Departamentul Comerțului anunță un transport de un million de tone de grâu pentru Uniunea Sovietică – iar în comunicat se spune că aceasta este o dovadă de noile relații de prietenie dintre cele două țări.

1964

2 ianuarie – Hrusciiov propune un tratat mondial prin care să se elimine folosirea forței pentru soluționarea disputelor teritoriale dar să se permită acordarea de ajutor în „războaie de eliberare națională”.

11 ianuarie – Este constituită comisia Warren care să investigheze asasinarea președintelui Kennedy. (Astfel investigarea tragediei din Dallas nu se mai află în mâinile legii cum e normal și nici în mâinile unui comitet senatoriat ad hoc care ar fi putut fi convocat. După cum a spus chiar judecătorul suprem Warren, acest caz va rămâne nerezolvat „cel puțin timp de o generație”).

27 ianuarie – Franța recunoaște China roșie.

17 martie – Casa Albă anunță că va spori ajutorul financiar și militar dat Vietnamului de Sud.

26 martie – Vorbind în numele Casei Albe și al Departamentului de Stat secretarul apărării McNamara reafirmă hotărârea Statelor Unite de a ajuta Vietnamul de Sud din punct de vedere economic și militar ca să lupte împotriva insurgenței comuniste. Respinge cu tărie „retragerea”, „neutralizarea” (propusă de generalul DeGaulle) și „pacea cu orice preț”.

8 aprilie – Statele Unite sugerează NATO-ului crearea unei flote cu caracter și echipaj multinațional în Atlantic. Marea Britanie consideră această idee ca o posibilitate în viitorul îndepărtat. Franța o respinge ca fiind o confirmare a monopolului nuclear al Statelor Unite.

15-16 aprilie – La Manila are loc o conferință SEATO despre situația din Asia de Sud-Est. Franța propune „neutralizarea” Vietnamului fără să explice cum s-ar realiza aceasta și fără să ia în considerare amestecul a trei beligeranți – cele două Vietnamuri și Vietcongul. Cum adevăratul sens al propunerii franceze pare să fie o neutralizare sub hegemonia nord-vietnameză, membrii asiatici din SEATO, sprijiniți de către Statele Unite și Marea Britanie, se opun cu hotărâre.

20 aprilie – Washingtonul și Moscova emit comunicate simultane cu privire la hotărârea de a reduce producția de armament nuclear. (Ulterior chiar după vizita președintelui Nixon la Moscova și după acordul la care s-a ajuns acolo cu privire la producerea și utilizarea de armament nuclear, Rusia Sovietică intensifică de grabă producția acestui armament împreună cu experimentele corespunzătoare în așa măsură încât toți comandanții NATO au fost alarmați).

27 mai – Statele Unite și Rusia Sovietică semnează o convenție consulară (Înainte de aceasta fiecare din aceste țări avusese reprezentanță diplomatică doar în capitala celeilalte. Marele număr de personal sovietic la ambasada din Washington și la Națiunile Unite la New York deja provocase multe incidente. Noua convenție a amplificat acest număr de peste zece ori).

3 iunie – Vorbind în fața Academiei Pazei de Coastă a Statelor Unite, președintele Johnson spune că din punct de vedere militar Statele Unite sunt mai puternice decât „forța combinată a tuturor națiunilor din istoria lumii”, mai puternice decât „orice adversar sau combinație de adversari”. și adaugă: „Această forță uluitoare n-a fost construită pentru a distruge ci pentru a salva”.

12 iunie – Este semnat tratatul de prietenie și ajutor reciproc între Uniunea

Sovietică și Republica Democrată Germană. (Natural că acest nou instrument diplomatic nu era necesar decât ca să reafirme poziția sovietelor în orice negocieri viitoare cu celelalte trei puteri de ocupație cu privire la statutul Berlinului).

20 iunie – Alți trei semnatari a înțelegerii de la Potsdam – Statele Unite, Marea Britanie și Franța – au emis o declarație comună cu privire la tratatul de prietenie și ajutor reciproc dintre Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană. Cele trei puteri occidentale declară că noul tratat nu afectează înțelegerile existente dintre cele patru puteri semnatare ale tratatului de la Potsdam. Ele declară deasemenea că guvernul de la Bonn „fiind singurul guvern german care a fost stabilit în mod liber și legitim este și singurul care poate vorbi în numele poporului german”. (După ce Willy Brandt a ajuns prin ministru în Germania de Vest, puterile occidentale au găsit în curând ocazia să părăsească această poziție înțeleaptă și categorică).

17 septembrie – Se încheie conferința de la Geneva despre dezarmare. Delegatul sovietic țarapkin declară că după opt luni rezultatele acestei întâlniri sunt egale cu zero, și că proiectul american de a lansa o flotă nucleară multinațională a împiedecat adoptarea unui acord de neproliferare a armelor atomice.

1965

23 ianuarie – Subsecretarul de stat al Statelor Unite pentru Asia, William Bundy, declară că este de neconceput retragerea trupelor americane din Vietnamul de Sud și pare să facă aluzie la posibilitatea extinderii ostilităților și în alte teritorii.

7-8 februarie – Forțele aeriene ale Statelor Unite încep să bombardeze teritoriul Vietnamului de Nord. Secretarul apărării McNamara arată că această decizie a fost luată din cauza unor noi și masive infiltrări de trupe nord vietnameze în Vietnamul de Sud trecând peste zona demilitarizată. (Aceeși greșală a făcut-o mai târziu și administrația Nixon. Este bine cunoscut faptul că acțiunile aeriene nu au oprit mișcările trupelor pe sol. Infiltrarea de trupe nord vietnameze prin zona demilitarizată sau prin șoseaua Ho și Min ar fi putut fi oprită cu mult înainte și războiul ar fi putut fi câștigat prin debarcarea de trupe americane la nord de zona demilitarizată sub protecția irezistibilă a flotei Statelor Unite. Dar nici unul dintre cele trei guverne ale Statelor Unite care au fost implicate în războiul din Vietnam nu avuseseră niciodată dorința să-l câștige. Campania Statelor Unite din Vietnam nu a fost niciodată dusă de către generalii de pe câmpul de bătaie ci de către civilii așezați confortabil în spatele birourilor lor din Washington).

7-8 aprilie – Răspunzând cererii a șapte țări nealiniat să se înceapă imediat negocieri de pace cu Hanoiul fără condiții prealabile, președintele Johnson declară că Statele Unite sunt gata să-și retragă forțele armate în momentul în care Vietnamul de Sud este asigurat împotriva oricărei intervenții din afară.

12 mai – Are loc conferința NATO la Londra. Pe ordinea de zi este problema

celor două Germanii. Se dă o declarație comună arătând că câtă vreme nu este rezolvată problema Germaniei pe baza principiului de autodeterminare, situația în Europa va rămâne nerezolvată și nu poate fi ferm stabilită pacea pe acel continent.

24 iunie – Sunt rupte relațiile diplomatice dintre Vietnamul de Sud și Franța.

10 iulie – Un avion american care zbura deasupra unei uzine militare franceze este forțat să aterizeze de către aviația franceză și 175 de fotografii luate de către echipaj sunt predate autorităților franceze.

14 august – La conferința pentru dezarmare de la Geneva delegatul Statelor Unite face o propunere pentru mult doritul tratat de neproliferare a armelor nucleare. Acordul propus ar interzice oricărei puteri care deja deține arme nucleare să le transmită altor țări. (Într-o formă ulterioară a tratatului, țările lipsite de armă nucleară care se afiliu acestui tratat trebuiau să se oblige să nu producă niciodată armament atomic. Oricât de ciudat ar părea, toate țările indiferent dacă aveau sau nu arme nucleare cu excepția Franței, a Israelului, a Indiei și a Chinei roșii, s-au afiliat în cele din urmă cedând presiunilor combinate ale Statelor Unite cu Rusia Sovietică la un tratat care le poate curma independența și care în orice caz garantează Rusiei Sovietice că va avea în permanență acest suprem instrument diplomatic și militar: *monopolul șantajului nuclear*).

8 noiembrie – În Adunarea Generală se face propunerea de a se admite China roșie în Națiunile Unite. Franța susține că ajunge un simplu vot majoritar. Statele Unite și alte membre din SEATO arată că conform specificațiilor cartei Națiunilor Unite este necesară o majoritate de două treimi.

1966

1-8 februarie – O cerere a Statelor Unite ca Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite să includă problema Vietnamului în ordinea de zi nu este primită cordial. Statele Unite câștigă cu o majoritate precară, iar discutarea problemei este amânată sine die.

23 martie – Președintele DeGaulle anunță într-o scrisoare adresată președintelui Statelor Unite și șefilor de state a tuturor membrilor NATO că Franța se retrage din pactul NATO. Dar Franța continuă să-și mențină trupele în Germania.

15 aprilie – Răspunzând unei propuneri făcute de senatorul Mansfield, Președintele Johnson declară că este dispus să înceapă negocierile cu China și Vietnamul de Nord și sugerează ca discuțiile să aibe loc în Japonia sau Birmania.

6-15 iunie – La Moscova are loc o întâlnire a conducătorilor țărilor membre în pactul de la Varșovia. La ordinea de zi este atitudinea tuturor acestor țări în orice negocieri cu puterile membre în NATO.

18 iunie – Deoarece Vietnamul de Nord nu a răspuns ofertei de negocieri pe care o făcuse la 15 aprilie, președintele Johnson declară că va face ca agresorii să-și plătească mult mai scump agresiunea „la sursă” (prin care cuvânt în mod evident se referea la Vietnamul de Nord și nu la China).

20 iunie – 21 iulie – DeGaulle vizitează Rusia Sovietică.

16 iulie – Primul ministru britanic Harold Wilson vizitează Moscova. Cere guvernului sovietic să se alăture Marii Britanii ca foști copreședinți ai conferinței de la Geneva din 1954, ca să convoace din nou acea conferință pentru ca să soluționeze conflictul din Vietnam în mod pașnic. (Guvernul sovietic, care nu avea absolut nici un interes să pună curând capăt dificultăților pe care le întâmpinau Statele Unite, a respins propunerea, pe motiv că nu putea s-o accepte fără consimțământul Hanoiului).

31 august – Generalul DeGaulle vizitează Cambogia și prințul Sihanuc îi face o primire triumfală. Într-un discurs în fața a 100.000 de persoane îl felicită pe Sihanuc pentru politica lui de neutralitate și cere ca Statele Unite să-și retragă forțele armate *unilateral* din toată Asia de Sud-Est până la o anumită dată. (Neutralizarea peninsulei Indochina fusese o propunere permanentă a președintelui francez. Dar el nu a explicat niciodată cum s-ar putea realiza și menține această neutralizare și cum ar fi putut fi opriți agresorii comuniști să ocupe întreaga Indochină după ce deja o mare parte din ea fusese ocupată, după retragerea unilaterală a forțelor americane. Programul lui Kissinger de „pace onorabilă” a copiat modelul lui DeGaulle).

22 septembrie – Ambasadorul Statelor Unite Arthur Goldberg declară la Națiunile Unite că Statele Unite nu urmăresc o soluționare militară a conflictului din Vietnam ci una politică. El zice că Statele Unite sunt de acord să înceteze bombardarea Vietnamului de Nord dacă Hanoiul pune mai puține presiuni la rândul său.

23 septembrie – În Consiliul de Securitate Gromâko respinge în întregime propunerea lui Goldberg. El zice că Statele Unite sunt agresoare și trebuie să-și retragă trupele fără întârziere și fără condiții prealabile.

7 octombrie – Johnson vorbește la New York. Propunerile lui de „pace” sunt ignorate la Kremlin.

23 octombrie – Președintele Johnson ia parte la conferința de la Manila a puterilor din SEATO. Vietnamul de Sud se declară gata să ceară aliaților săi să-și retragă trupele de pe teritoriul Vietnamului în momentul în care țara nu mai este sub amenințarea invaziilor și cuceririi de către dușmani dinafară.

31 decembrie – Ambasadorul Goldberg răspunde propunerilor făcute de către secretarul general al Națiunilor Unite U Thant. El spune că președintele Johnson este dispus să se întrunească cu președinții Vietnamului de Nord și de Sud în orice moment.

1967

2 – 5 februarie – Deși Hanoiul dezvăluise deja secretul, președintele Johnson face o aluzie doar în fața corespondenților de presă la faptul că avusese loc cu o lună înainte o corespondență între el și Ho și Min care avea drept scop începerea negocierilor. (Peste câteva zile consilierul special pentru politica externă a președintelui, Walt

Rostow, avea să confirme acest lucru).

10 februarie – La conferința participanților în NATO delegația Statelor Unite publică textul unei propuneri pentru un pact sovieto-american de neproliferare nucleară. (Această propunere fusese o idee îndrăgită de guvernul sovietic, care vedea cum un astfel de fapt îi garanta că va avea în mână o armă politică și militară de șantaj atomic. E greu de înțeles de ce Statele Unite, care erau pricipalele victime ale acestui șantaj, favorizau acest pact. Pare să fie din nou o idee de a lui Rostow și Kuznețov).

16 martie – Reprezentantul Statelor Unite William C. Foster se străduiește la Geneva, Bonn și Strassbourg să calmeze temerile celorlalți membri din NATO și ale comunității europene cu privire la pericolul adoptării înțelegerii de neproliferare. (Toți conducătorii din Europa, de fapt toți conducătorii din lumea liberă, înțelegeau acest pericol. Totuși aproape fiecare țară necomunistă a acceptat această înțelegere).

21 martie – Se admite în mod oficial că pe data de 2 februarie președintele Johnson îi scrisese o scrisoare președintelui Ho și Min prin care propunea începerea unor negocieri secrete, și că răspunsul lui Ho nu fusese deloc pozitiv. Are loc o întâlnire pe insula Guam între președintele Johnson și generalul Ky. Vietnamul de Sud este forțat să accepte prezența unei delegații a vietcongului la negocierile de la Paris.

8 mai – Egiptul blochează golful Aqaba. Guvernul de la Cairo cere să fie retrase imediat trupele de control ale Națiunilor Unite de pe teritoriul egiptean. Secretarul general U Thant se conformează imediat.

20 mai – La Cairo regele Hussein al Iordaniei acceptă să-și pună trupele sub comanda Republicii Arabe Unite.

23 mai – Guvernul sovietic acuză Israelul că se pregătește să invadeze Siria.

5-10 iunie – Așa zisul război de șase zile se termină cu o victorie răsunătoare a Israelului. (De partea arabilor nu luptaseră cu adevărat decât trupele iordaniene; atacul prin surprindere nu dăduse timp celorlalte două națiuni arabe să organizeze o rezistență adevărată. Forțele aeriene egiptene fuseseră distruse pe sol).

5-6 iunie – La consiliul de securitate India propune o rezoluție care cere Israelului să se retragă din teritoriile ocupate. Ambasadorul Statelor Unite Goldberg se opune propuneei Indiei pentru că „asta ar însemna că aprobăm situația care a existat înainte de începerea ostilităților”. (Domnul Goldberg a avut grijă să amâne orice decizie luată de Consiliul de Securitate în așa fel încât să permită Israelului să-și încheie operațiile militare și să izgonească cât mai mulți arabi posibil din teritoriile ocupate).

13 iunie – Rusia sovietică cere să se convoace imediat Consiliul de Securitate. Domnul Goldberg se opune.

13 iunie – Generalul DeGaulle face următoarea declarație: „Noi am spus guvernului israelian să nu înceapă un conflict. Totuși l-au început. Israelul trebuie să se retragă din teritoriile ocupate”.

29 septembrie – Israelul declară că ocuparea Ierusalimului este ireversibilă.

1968

18 ianuarie – Statele Unite și Uniunea Sovietică introduc o propunere de neproliferare nucleară la conferința pentru dezarmare de la Geneva. Această propunere și cu înțelegerea cu privire la interzicerea testelor face să nu existe decât două adevărate puteri nucleare în lume, dintre care numai una – Rusia Sovietică – posedă rachete de mai multe megatone.

6 – 8 februarie – După o demonstrație violentă pentru mai multă libertate în Varșovia, au loc la Varșovia și Cracovia o grevă generală și noi manifestații studențești.

24 martie – Consiliul de Securitate condamnă Israelul pentru că se răzbună cu forța armată împotriva Iordaniei.

31 martie – Președintele Johnson anunță că a ordonat să înceteze bombardarea Vietnamului de Nord și declară că nu va candida în următoarele alegeri prezidențiale. (Acesta este începutul unei noi ere nu numai în politica externă a Statelor Unite ci în politica întregii lumi cu privire la confruntarea dintre est și vest. Începe o eră în care lumea liberă se apropie cu mai mare viteză de o atitudine de ignoranță care se înșală pe sine însăși și de lipsă de rezistență în fața realizărilor multiple, diverse și mereu crescânde ale conspirației comuniste. Într-un sens acuma începe lumea lui Kissinger).

3 aprilie – În urma deciziei președintelui Johnson și a corespondenței secrete ce avusese loc de la finele anului 1967 între președinte și Ho și Min, Vietnamul de Nord decide să trimită reprezentanți la Paris pentru negocieri de pace cu Statele Unite.

21 mai – Consiliul de Securitate cere Israelului să nu anexeze Ierusalimul la teritoriile sale.

12 – 20 iulie – În timp ce activitățile dușmanului sunt sporite în Vietnam, președintele Johnson se întâlnește în Honolulu cu președintele Thieu. Vietnamului de Nord i se cere să admită prezența de trupe în Vietnamul de Sud și să renunțe la violență, astfel încât să se poată începe negocieri serioase.

20 august – Armate sovietice, poloneze, ungare, est-germane și bulgare învadează Cehoslovacia. (Desigur că nu era nevoie de șase divizii ca să stăvilească jocul liberaloid al domnului Dubcek. Această demonstrație de forță era o aluzie pentru Germania de Vest și politica Bonn-ului. și politica Bonn-ului a evoluat într-adevăr în direcția cerută de Kremlin, așa cum o arată cei cinci ani care au urmat. Întâi a dispărut marea rezistență a Bonn-ului la semnarea pactului de neproliferare; apoi Dl Brandt a acceptat granițele impuse la pierderea războiului și a renunțat pentru totdeauna la ideea reunificării Germaniei).

17 octombrie – Se ajunge la o „înțelegere” între Moscova și Praga cu privire la menținerea „provizorie” de divizii sovietice în Cehoslovacia. (Sunt încă acolo în 1973).

4 noiembrie – Delegația Vietcongului sosește la Paris ca să participe la negocierile de pace. Vietnamul de Sud nu s-a decis încă dacă va participa sau nu. A încetat cu desăvârșire bombardarea Vietnamului de Nord. Dar continuă activitățile inamicului în Vietnamul de Sud.

6 noiembrie – Este ales Richard M. Nixon ca președinte al Statelor Unite. În ciuda campaniei rușinoase a mass mediei împotriva lui, candidatul partidului american independent, guvernatorul George C. Wallace, obține cam zece milioane de voturi. (Campania lui sprijinită mai ales de simpli cetățeni, oameni care muncesc și mici antreprenori, a costat câteva sute de mii de dolari. Campania câștigătorului la alegeri a costat aproximativ patru zeci de milioane).

5 decembrie – Vietnamul de Sud se hotărăște în fine să trimită delegați la conferința de la Paris,.

1969

20 ianuarie – Este inaugurat președintele Richard M. Nixon.

7 februarie – După ce președintele Nixon a aprobat participarea Statelor Unite la o conferință quadrilaterală cu privire la Orientul Mijlociu, încep negocierile la New York între reprezentanții celor patru mari puteri. Washingtonul anunță că va livra Israelului cinci zeci de avioane de vânătoare de tip Phantom.

9 februarie – Israelul decide că nu va renunța niciodată la Ierusalim; e posibil să renunțe cu anumite condiții la regiunea Golan. Ierusalimul va rămâne o cauză de conflict arabo-israelian – dacă nu este total internaționalizat.

4 martie – Noi dificultăți la Berlin. Sovietele nu permit transportul la Berlin nici măcar pe cale aeriană a membrilor parlamentului de la Bonn pentru alegerea noului președinte al Germaniei de Vest. (Vechiul conflict cu privire la ce fel de oraș e Berlinul: e Berlinul încă capitala unei Germanii care va fi reunificată? Moscova și Spandau zic că nu e. Astfel și Berlinul era un loc în care era posibil să izbucnească un conflict violent).

8 martie – Între Egipt și Israel izbucnesc lupte violente aeriene și de artilerie. Este ucis generalul Raud, șeful Statului major al Republicii Arabe Unite.

26 martie – Israelul execută un raid aerian deasupra Iordaniei. La cererea Iordaniei se întrunește Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite.

2 aprilie – Consiliul de Securitate condamnă Israelul pentru atacul său premeditat asupra Iordaniei.

25 aprilie – Republica Arabă Unită îl informează pe secretarul general U Thant că nu va mai recunoaște linia de încetare a focului stabilită între Israel și Egipt.

15 mai – Președintele Nixon propune o soluție pentru conflictul din Orientul Îndepărtat: până într-un an să fie evacuate din Vietnamul de Sud atât trupele americane cât și cele nord-vietnameze, și să aibă loc alegeri libere după ce s-a încheiat evacuarea. (Ca toate celelalte propuneri venite din partea țărilor vestice pentru soluționarea conflictului, nici planul președintelui Nixon nu a avut în vedere faptul că lumea comunistă era hotărâtă cu strășnicie să ocupe întreaga peninsulă a Indochinei. Mai mult, nu oferea comuniștilor nici un motiv pentru care ei să fi renunțat la acea intenție,

pentru că ei știau foarte bine că Statele Unite hotărâseră să-și repatrieze toate armatele din Asia de Sud-Est în mod necondiționat până la un anumit termen).

8 iunie – Conducătorii Vietnamului de Sud și ai Statelor Unite se întâlnesc pe insula Midway. Se anunță noi repatrieri de trupe americane.

3 iulie – Consiliul de Securitate anulează măsurile luate de Israel pentru modificare statutului orașului Ierusalim.

21 iulie – Armstrong și Aldrin ajung pe lună! (Aceștia sunt adevărații reprezentanți ai maselor „tăcute” de tineri americani – dintre care au murit cu miile în Vietnam – a căror rezistență este uneori uitată, din cauza activităților rușinoase și zgomotoase ale unei minorități aberante).

30 iulie – Președintele Nixon face o scurtă vizită la Saigon.

1 august – Președintele Nixon vizitează Bucureștiul. Este primit cu cordialitate și festivități.

18 septembrie – Președintele Nixon anunță noi retrageri de trupe americane din Vietnam.

29 septembrie – În China explodează a treia bombă nucleară.

15 octombrie – Sute de mii de americani participă la demonstrații pentru un așa numit „moratoriu” în Vietnam.

21 octombrie – Conducătorul marxist al partidului social democrat din Germania, Willy Brandt, este ales cancelarul Germaniei de Vest. (Brandt era un membru al guvernului de coaliție a lui Kurt Kiesinger, șeful partidului democrat creștin, care pare să fi cedat locul lui Willy Brandt mai mult sau mai puțin de bună voie, luând în considerare ceea ce el credea că sunt concesii ce nu pot fi evitate la insistența Rusiei Sovietice. Kiesinger nu vroia să rămână responsabil pentru acele concesii).

11 noiembrie – Adunarea Națiunilor Unite respinge admiterea Chinei roșii cu 56 de voturi față de 48, cu 21 de abțineri.

14 noiembrie – Demonstrațiile din Washington pentru „un al doilea moratoriu” devin violente.

15 decembrie – Președintele Nixon anunță o nouă retragere de trupe americane din Vietnam.

22 decembrie – La Helsinki sunt întrerupte negocierile cu privire la SALT (Tratatul delimitare a armamentului strategic). Fuseseră conduse fără nici un rezultat din 17 noiembrie. Gerard C. Smith, directorul agenției pentru controlul armelor și dezarmare anunță că negocierile vor fi reluate la Viena la 16 aprilie 1970.

1970

18 ianuarie – După ce trupele generalului Govon, ajutate cu arme și bani de Marea Britanie și Uniunea Sovietică și cu publicitate de mass media din Statele Unite și alte țări occidentale, au masacrat peste un milion de creștini din Biafra în Nigeria, și

după ce probabil încă un milion au fost lăsați să moară de foame, secretarul general al Națiunilor Unite U Thant se întâlnește cu Govon în Lagos ca să discute – nu despre genocid ci despre ajutorul economic. Generalul Govon declară că nu va accepta ca muritorii de foame din Biafra să primească ajutor de la Franța, Portugalia, Africa de Sud și Rodezia, din cauză că aceste țări au arătat simpatie pentru cei din Biafra. (Tragedia Biafrei – asemănătoare tragediei din Katanga, dar de proporții și mai mari – este o rușine pentru puterile occidentale care nu numai că au rămas indiferente la exterminarea acestui popor african ci în mod efectiv au promovat-o din punct de vedere material și politic).

18 ianuarie – Obiectând la avansurile făcute de DI Brandt Rusiei Sovietice, Poloniei și Germaniei de Est, conducătorul partidului creștin democrat Franz Strauss avertizează că scopul comunismului este să neutralizeze Germania de Vest și să dezorganizeze NATO.

18 ianuarie – Forțele aeriene israeliene bombardează Cairo. Sunt numeroase victime printre populația civilă.

25 ianuarie – Președintele Nixon declară că Statele Unite vor continua să dea ajutor militar Israelului și propune negocieri directe între arabi și Israel. Asta pur și simplu înseamnă negocieri între învingători și învinși. Astfel, toate deciziile luate de Consiliul de Securitate cu privire la obligația Israelului de a evacua teritoriile ocupate vor fi excluse din discuții, și comportarea Israelului nu va mai fi dezaprobată.

3 februarie – La Varșovia încep negocierile între Polonia și Republica Federală Germană.

7 februarie – Noi bombardamente israeliene asupra teritoriului Egiptului lasă 70 de morți și peste 100 de răniți.

23 februarie – Președintele Franței Pompidou face o vizită oficială în Statele Unite unde președintele Nixon îi face o primire cordială. Președintele francez vorbește în fața Senatului Statelor Unite. La Chicago câteva sute de demonstrați evrei îi huiduesc pe el și pe soția lui; poliția nu se amestecă.

26 martie – Reprezentanții celor patru puteri (Statele Unite, Uniunea Sovietică, Franța și Anglia) în a căror sarcină este administrarea Berlinului se întâlnesc pentru prima dată din anul 1959 ca să discute statutul orașului. Nu se dau publicității nici un fel de rezultate.

5 aprilie – Guvernul israelian refuză să-l împruternicească pe președintele Congresului Mondial Evreiesc ca să meargă în Egipt să discute cu președintele Nasser.

20 aprilie – Președintele Nixon anunță că încă 150 de mii de soldați americani se vor întoarce din Vietnam în anul următor.

30 aprilie – Președintele Nixon dezvăluie faptul că câteva mii de soldați americani au pătruns în Cambogia, unde deja luptă mii de soldați vietnamezi. (Cambogia prințului Sihanuk nu fusese niciodată neutră. În timpul războiului din Vietnam, vietcongul

primise tot armamentul și întăririle prin Laos și Cambogia. Logica militară ar fi cerut să aibe loc intervenții continui și viguroase în aceste două țări ca să se închidă permanent calea Ho și Min și continuarea ei din Cambogia, și să se blocheze porturile cambogiene. Nu putea să aibe nici o importanță reală pentru grăbirea încheierii ostilităților faptul că s-au trimis soldați în Cambogia anunțându-se că ei vor rămâne acolo doar câteva zile, și de fapt n-a avut nici o importanță).

16 mai – Unsprezece țări asiatice și din Pacific participă într-o conferință la Djakarta, unde s-a discutat conflictul din Vietnam și pericolul comunismului. (Conferința aceasta a avut importanță mai ales pentru că a reînscutur aparitia Japoniei în discuțiile generale politice ale țărilor din Asia).

21 mai – Domnul Brandt din Germania Federală și domnul Stoph din Germania de Est s-au întâlnit la Kassel ca să discute despre posibilitatea de a avea relații diplomatice.

21 mai – Luptători de gherilă palestinieni atacă un autobuz israelian; sunt uciși zece civili printre care șase copii. Au loc imediat represalii israeliene împotriva unui lagăr pentru refugiați din Liban; sunt uciși 30 de civili printre care 21 de copii.

9-30 iunie – Cele patru mari puteri negociază în Berlinul de Vest statutul aceluia oraș.

1 iulie – David Bruce îl înlocuiește pe Henry Cabot Lodge la conducerea delegației Statelor Unite la interminabilele negocieri de la Paris cu privire la Vietnam.

11 august – La Moscova cancelarul Willy Brandt iscălește un tratat prin care recunoaște granițele europene existente, în special linia Oder-Neisse ca frontieră între Polonia și Germania de Est.

20 septembrie – Președintele Nixon călătorește în Europa. În drumul lui nu trece prin Franța; dar trece prin Iugoslavia.

6 octombrie – Președintele Pompidou face o lungă vizită oficială în Rusia Sovietică. Înainte de plecare iscălește un tratat prin care se prevede că Parisul și Moscova „se vor consulta cu privire la toate aspectele situațiilor care ar putea să amenințe pacea”.

4 noiembrie – La Berlin se încheie fără nici un rezultat conferința celor patru mari puteri.

6 noiembrie – Generalul Moïșe Dayan declară că Israelul nu are nici o obligație izvorâtă din promisiunile făcute de către Statele Unite Egiptului cu ocazia inițiativei pentru pace a președintelui Nixon din august, sau izvorâte dintr-un vot majoritar recent din Adunarea Generală a Națiunilor Unite prin care se extindea armistițiul timp de 90 de zile. Totuși în cele din urmă Tel Avivul se hotărăște să respecte armistițiul de 90 de zile pe care Republica Arabă Unită și cu Iordania îl acceptaseră deja.

7 decembrie – La Varșovia cancelarul Willy Brandt și primul ministru Cyrankiewicz semnează tratatul prin care recunosc definitiv stabilirea graniței occidentale a Poloniei pe râul Oder-Neisse, și transferul din Germania în Polonia a 108

mii de km² care fuseseră în trecut teritoriu German. (Situția celor 300 de mii de nemți care au cerut să li se permită să părăsească teritoriul Poloniei nu a fost menționată de domnul Brandt ca o condiție sine qua non, și a rămas nerezolvată, deși fusese menționată în timpul negocierilor).

1971

21 ianuarie – La Paris are loc cea de a o suta sesiune secretă și cea de a 128-a sesiune publică a negocierilor cu privire la Vietnam.

1 februarie – Autoritățile sovietice și din Germania de Est impun o „miniblocadă” asupra rutelor de acces la Berlinul occidental.

11 februarie – La Geneva se semnează de către patru zeci de țări un tratat cu privire la denuclearizarea fundului oceanului. Franța și China nu îl semnează.

19 februarie – Membrele pactului de la Varșovia se întrunesc ca să stabilească atitudinea lor comună cu privire la conferința despre securitate și cooperare în Europa ce urma să aibe loc.

15 martie – Sunt reluate la Viena negocierile cu privire la SALT.

17 iunie – La Tokio se iscălește o înțelegere ca să se returneze Okinawa, Japoniei.

22 iunie – Senatul fixează data pentru retragerea totală a forțelor americane din Indochina.

1 august – La Paris se întrunește Congresul Internațional al Federațiilor Anarhiștilor. (Anarhismul este o unealtă a comunismului, deși ca să nu-și asume responsabilitatea comunismul nu îl dirijează în mod direct).

23 august – La Berlin cele patru mari puteri cad de acord. Acest acord, ca și toate celelalte cu privire la același subiect, nu face altceva decât să confirme o parte din drepturile puterilor occidentale în Berlinul aflat sub stare de ocupație, drepturi care fuseseră garantate de tratate și acorduri anterioare și care fuseseră tot timpul violate de către Rusia sovietică și slugile ei din Germania de Est.

27 august – Comentând despre zvonurile cu privire la apropierea dintre Statele Unite și China roșie, Ciu En Lai explică ziaristilor de la ziarul iugoslav *Vejnic* că o condiție sine qua non pentru o astfel de apropiere este retragerea totală a tuturor forțelor americane din Indochina, Formoza (Taiwan) și Coreea.

16 septembrie – Willy Brandt și Brejnev se întâlnesc în Crimeea și dau un comunicat comun în care se felicită reciproc pentru înțelegerea lor recentă cu privire la Berlin. Se reafirmă din nou independența celor două Germanii și stabilitatea frontierelor lor comune. Din nou se aplica doctrina lui Brandt: „detentă cu orice preț”.

30 septembrie – La Washington se iscălesc înțelegeri între Gromâko și secretarul de stat Rogers cu scopul de a reduce riscul unui război nuclear „accidental” printr-o mai perfectă comunicație între cele două guverne.

5 octombrie – Se anunță că Henry Kissinger va pleca în curând la Peking ca să

facă ultimele pregătiri pentru vizita președintelui Nixon în China roșie. (Având în vedere declarația lui Ciu En Lai către ziarul iugoslav din 27 august, nu e greu de ghicit ce fel de aranjamente vor fi acestea).

5 octombrie – Amiralul John S. McCain, comandantul forțelor Statelor Unite din Pacific, spune într-un discurs ținut în Honolulu: „S-ar putea ca China să folosească și șantajul nuclear atunci când face presiuni asupra vecinilor săi” adăugând că printr-o politică insidioasă Uniunea Sovietică prin „insule strategice (pe uscat și pe apă) a obținut statutul de putere globală spre care tindea de mult”. Amiralul dă un avertisment împotriva retragerii subite a forțelor Statelor Unite din Vietnam.

12 octombrie – Președintele Nixon anunță că va face o vizită la Peking și apoi la Moscova. El declară că aceste vizite nu le face cu scopul de a exploata divergențele eventuale dintre cele două națiuni, explicând că într-un nou război mondial nimeni nu ar ieși învingător și de aceea „în acest moment nu avem nici o altă alternativă decât să negociem”. (Reacțiile la aceste cuvinte, care au avut loc în Japonia, Formoza și Vietnam, arată că această explicație nu avut darul să liniștească temerile produse de anunțul vizitei președintelui în China roșie).

25 octombrie – Adunarea Generală a Națiunilor Unite votează să primească China roșie ca membră și să excludă China naționalistă.

23 noiembrie – China roșie își ocupă pentru prima dată locul în Consiliul de Securitate.

24 noiembrie – La Salisbury, Sir Alec Douglas-Home și primul ministru al Rodeziei Ian D. Smith iscălesc un acord ca să pună capăt disputei constituționale dintre Marea Britanie și Rodezia. Acordul cere liberalizarea treptată a legilor electorale din Rodezia și se referă și la alte aspecte ale situației dintre negri și albi. Există un dezacord în ultima stipulație care cere ca acordul să fie pe placul „poporului” din Rodezia.

16 decembrie – Misiunea Națiunilor Unite condusă de Jarring reia convorbirile dintre Egipt și Israel care fuseseră întrerupte în februarie.

26 decembrie – Este reluată bombardarea Vietnamului de Nord.

1972

22 ianuarie – Marea Britanie, Irlanda, Danemarca și Norvegia sunt primite în comunitatea economică europeană.

20-28 februarie – Nixon și Ciu En Lai dau un comunicat comun la Peking prin care Statele Unite recunosc faptul că Taiwanul face parte din China și promet retragerea finală a trupelor americane din Taiwan ca o măsură de „normalizare” a relațiilor dintre Statele Unite și China roșie. Această mișcare de proporții mondiale are loc fără să fie fost consultați sau avertizați aliații Statelor Unite, nici măcar Japonia, Filipinele sau chiar Taiwanul.

10 martie – Mareșalul Lon Nol, propovăduitor intens al rezistenței față de agresiunea comunistă cu orice preț, ajunge la putere în Cambogia și ia conducerea în lupta eroică a poporului cambogian. După cum era de așteptat, mass media începe o campanie insidioasă împotriva lui arătând toată simpatia numai pentru agresori.

3 aprilie – Președintele Nixon semnează o lege prin care devalorizează dolarul pentru prima dată din 1934 încoace. (Aceasta a fost o altă lovitură de teatru internațională, cu consecințe aproape la fel de grave ca cele ale călătoriei lui la Peking).

16 aprilie – Forțele aeriene ale Statelor Unite bombardează Hanoiul și Haiphongul.

8 mai – Într-un discurs dramatic de 17 minute, președintele Nixon anunță blocada și minarea tuturor porturilor din Vietnamul de Nord. (Dacă s-ar fi luat o astfel de măsură atunci când erau 500.000 de soldați americani în Vietnam – fără ca inamicul să primească asigurări de la administrația lui Johnson că Washingtonul nu urmărește o victorie militară și de la administrația lui Nixon că indiferent dacă pierd sau sunt victorioase toate forțele armate americane vor fi retrase de pe câmpul de luptă din Asia înainte de o anumită dată – războiul din Vietnam s-ar fi terminat cu ani înainte, cruțând viața a peste 50.000 de americani care au murit, și cruțând 4.200 de piloți și personal aerian, 3.706 de avioane, 4.886 de elicoptere, și mai mulți dolari decât s-au cheltuit în cel de-al doilea război mondial, și s-ar fi încheiat cu victorie, nu cu retragerea de pe un câmp de luptă lăsat pradă inamicului).

15 mai – Guvernatorul Wallace este împrușcat la Laurel, Maryland. Tocmai bine ca să-l excludă din campania electorală pentru președinție (Era singurul conducător politic cunoscut publicului care devenit președinte ar fi putut schimba direcția pe care o luaseră politica americană și politica lumii care tind spre un guvern mondial de tip marxist).

21 mai – Parlamentul german ratifică tratate cu Rusia sovietică și cu Polonia, stabilind definitiv granițele răsăritene ale Germaniei acolo unde le pusese cel de al doilea război mondial și reducând astfel teritoriul Germaniei la jumătate din ceea ce fusese înainte de primul război mondial.

22-30 mai – Președintele Nixon și Kissinger vizitează Moscova și semnează un acord de principiu cu privire la limitarea armamentului nuclear. (Acest acord ar putea fi mai degrabă numit un acord să se limiteze limitarea armamentului strategic nuclear, căci nu conținea nici o prevedere nici cu privire la limitări calitative și nici cu privire la controlul aplicării reale ale prevederilor pe care le conținea acordul. Aceste omisiuni au fost favorabile numai sovietelor).

3 iunie – Se iscălește la Berlin un tratat a patru puteri (de către Franța, Marea Britanie, Statele Unite și Uniunea Sovietică) cu privire la statutul orașului Berlin în raport cu Spandau (capitala Germaniei de Est) și cu partea ocupată de către soviete a Berlinului divizat. (A doua zi după ce a fost semnat tratatul oameni au fost din nou uciși la zidul infamiei care despărțea Berlinul).

8 iulie – Este informat publicul despre semnarea unui contract prin care se vinde Uniunii Sovietice cam un sfert din toată recolta americană de grâu. Prețul se va ridica la cam 1 miliard de dolari, din care 750.000 de milioane sunt pe datorie cu o dobândă mai mică decât dobânda normală. Mai mult, guvernul va plăti ajutoare pentru ca să mențină prețul grâului la export la un minim garantat, sub prețul de vânzare intern. Cum negocierile s-au făcut pe ascuns (cel puțin de marele public) prin intermediul unor mari comercianți de grâne, sovietele pot să cumpere grâul la cel mai scăzut preț de la producătorii americani, care sunt astfel înșelați și în pierdere (cum este întreaga economie americană) căci ei ar fi putut cere un preț mai mare dacă ar fi știut dinainte de târgul încheiat. Secretarul agriculturii, Earl I. Butz, declară ulterior în fața unui comitet senatorial că atunci când se negocia contractul el nu a știut că sovietele cumpără grâul. Secretarul finanțelor, George Schultz, admite că Statele Unite „au fost înșelate” și promite că acest lucru nu se va mai întâmpla. (E greu de crezut că astfel de contracte importante între companii private americane și un guvern străin n-au fost remarcate de către guvernul Statelor Unite. Nimeni n-a fost înșelat, doar fermierii americani și poporul american în general, care au trebuit să plătească prețul pentru acestui cadou gigantic [care s-a ridicat la mai mult de 3 miliarde de dolari în cele nouă luni care au urmat vânzării grânelor] suportând prețurile mai ridicate la alimente care au rezultat din penuria de grâu și alte cereale și suportând și costul direct al creditului acordat sovietelor și al ajutorului financiar care ținea prețul grânelor scăzut la export în timp ce același preț creștea vertiginos pe piața internă. Acest târg n-a fost decât o altă ofrandă pe altarul înțelegerii cu orice preț).

18 iulie – Președintele Sadat al Egiptului anunță că a cerut tuturor „consilierilor” sovietici să părăsească țara. (După informații ulterioare, anumiți consilieri militari care erau în mod special utili n-au plecat).

17 septembrie – Un comando terorist palestinian ucide 17 atleți israelieni la jocurile olimpice de la Muenchen.

2-3 octombrie – Andrei Gromâko este oaspetele președintelui Nixon la Casa Albă și la Camp David. Se semnează documente prin care se traduce în faptă înțelegerea cu privire la limitarea armamentului încheiată în mai.

21 octombrie – Kissinger și Le Duc Tho semnează la Paris un acord de încetare a focului.

24 octombrie – Președintele sud-vietnamez Thieu respinge în mod public acordul de încetarea focului care fusese semnat de Kissinger și Le Duc Tho cu trei zile înainte. În Siria forțele armate aeriene israeliene bombardează un lagăr de refugiați palestinieni; sunt uciși 65 de oameni, printre care femei și copii.

31 octombrie – Se deschide la Viena conferința cu privire la reducerea (și retragerea) trupelor din Europa centrală. Sovietele refuză o reducere „echilibrată” și admit doar termenul „reciprocă”. Sovietele refuză să recunoască că Ungaria face parte din Europa centrală (fapt care ar obliga Ungaria să-și reducă forțele armate și Uniunea

Sovietică să-și retragă diviziile de tancuri de pe teritoriul acesteia) dacă puterile occidentale nu admit că și peninsula Italiei face parte din Europa centrală. (E ușor de înțeles insistența sovietelor. Majoritatea celor mai avansate formații de tancuri pe care le aveau se găseau în Ungaria, îndreptate în spre Italia și porturile ei mediteraneene. Dar aceste cereri sovietice nu erau de bun augur pentru succesul conferinței. Față de intransigența atitudinii sovietice și față de rezerva americană, puterile occidentale au fost forțate să accepte provizoriu că Ungaria nu era o țară *centrală* ci o țară *laterală*, și în consecință sovietele nu aveau nici o obligație să-și retragă trupele de pe teritoriul ei, nici măcar să le reducă numărul).

15 decembrie – Kissinger care la 20 octombrie spusese că „pacea e iminentă”, dă vina pe Le Duc Tho pentru că se întârzie să se ajungă la o înțelegere după 19 sesiuni de convorbiri.

18 decembrie – În mai 1972 generalul John D. Lavelle, comandantul forței a 7-a aeriene a Statelor Unite în Vietnam, a fost înlăturat de la conducere pentru că ordonase să aibe loc bombardamente „preventive” ale instalațiilor S.A.M. din Vietnam. Dar subcomitetul congresului care investiga forțele armate a decis că acțiunea generalului Lavelle „a fost nu numai corectă ci chiar esențială”, și că șefii generalului Lavelle au fost cei care „n-au înțeles situația tactică schimbată” din cauză că ei „înceau să dirijeze războiul de la o distanța de 16.000 km”. (Această apreciere ar fi fost și mai exactă dacă comitetul ar fi adăugat la cele spuse „așa cum o cereau condițiile impuse de către dușmani”).

22 decembrie – Australia și Noua Zeelandă deschid relațiile diplomatice cu China roșie.

30 decembrie – Președintele Nixon ordonă încetarea oricăror bombardamente în Vietnamul de Nord, „căci era clar că puteau fi reluate negocieri serioase”. Tragicomedia întreruperii negocierilor care alternau cu bombardamente mai sus de paralela 20 se desfășoară în continuare și atât numărul victimelor cât și distrugerea unor resurse materiale imposibil de înlocuit continuă să crească. (Faptul că inamicul știa că președintele Nixon se legase prin promisiunile făcute Congresului și poporului american să retragă toate trupele Statelor Unite din Vietnam și din întreaga Indochină până la o anumită dată aducea după sine cu siguranță faptul că orice înțelegere finală va îndeplini toate dorințele inamicului.)

1973

6 ianuarie – Ciu En Lai, ministrul de externe al Chinei roșii, declară că „a sosit momentul sau să rezolvăm repede problema Vietnamului sau să continuăm războiul”. El condamnă Statele Unite pentru „noi crime de neiertat” și promite să continue ajutorul dat Vietnamului de Nord „până la repurtarea unei victorii depline”.

12 ianuarie – Președintele Nixon invită o trupă de acrobați chinezi la Casa Albă

și le spune că „demolăm acum marele zid al ostilității dintre Statele Unite și China”.

24 ianuarie – Este publicat textul înțelegerii finale care avea scopul să pună capăt războiului și să aducă pacea în Vietnam. (Era evident că înțelegerea nu va realiza nici unul din aceste scopuri, căci preconiza o retragere totală și unilaterală a tuturor forțelor armate americane pe o dată fixă și irevocabilă, fără să preconizeze aceeași obligație pentru Vietnamul de Nord). Le Duc Tho găsește că înțelegerea este „o foarte mare victorie” pentru Vietnamul de Nord. Kissinger o numește o înțelegere „care va păstra demnitatea și amorul propriu al tuturor celor implicați”. Înțelegerea este semnată la Paris la 27 ianuarie.

27 ianuarie – Secretarul apărării Melvin Laird anunță că încetează imediat mobilizarea. Domnul Laird spune că nu se prevede pentru viitor să mai fie necesare mobilizări după semnarea acordului de pace la Paris.

25 februarie – Kissinger promite că va avea loc o cercetare completă cu privire la cei 1.300 de americani dați dispăruți în Asia de Sud-Est. Președintele Nixon acuză Vietnamul de Nord că violează acordul de pace în ceea ce privește prizonierii.

10 aprilie – Președintele Nixon cere Congresului să-i permită să acorde clauza națiunii celei mai favorizate Uniunii Sovietice fără să lege această clauză de emigrarea evreilor.

12 aprilie – Două companii americane, Occidental Petroleum și Corporația Bechtel, semnează un contract cu privire la îngrășăminte chimice cu Uniunea Sovietică despre care se spune că era în valoare de 8 miliarde de dolari.

13 aprilie – Delegații sărbătoresc cea de a 600-a sesiune a conferinței pentru dezarmare de la Geneva care se întrunise pentru prima dată în mai 1962.

1 mai – Deoarece trupele nord-vietnameze și cu vietcongul au violat acordul de încetare a focului în așa măsură încât s-a ajuns chiar la situația reînceperii ostilităților, secretarul de stat adjunct amenință Vietnamul de Nord cu reluarea acțiunilor militare – o amenințare inutilă căreia vietcongul, Vietnamul de Nord, China roșie și Uniunea Sovietică nu-i dau nici o atenție.

3 mai – *Președintele Nixon declară într-o cunvântare radiodifuzată adresată poporului american că el nu se opune ca comuniștii să preia puterea în Indochina dacă o fac prin mijloace pașnice. Ca o variație pe această temă, Kissinger vorbește despre „un proces de evoluție” în instaurarea comunismului acolo.*

4 mai – Kissinger e din nou la Moscova. Se discută despre comerțul dintre Statele Unite și soviete; limitarea înarmărilor; posibilitatea unei vizite a lui Brejnev la Washington; turburările din Orientul Mijlociu și Indochina.

15 mai – Brejnev declară că Berlinul nu va face niciodată parte din Germania de Vest.

21 mai – David Rockefeller deschide o sucursală a băncii Chase Manhattan la Moscova. E prima sucursală bancară americană în Rusia în peste 50 de ani.

30 mai – La Washington se deschise un „birou de legături” diplomatice ale Chinei roșii. Pekingul refuză să inițieze relații diplomatice obișnuite până când Statele Unite nu rup toate relațiile diplomatice cu China naționalistă.

8 iunie – Se semnează un acord de intenție între compania de gaz natural El Paso și ministerul comerțului exterior al Uniunii Sovietice ca să aducă gaze naturale din Rusia în Statele Unite. Dacă guvernul îl aprobă, acest aranjament necesită construirea a 3.200 de km de conducte la un preț de aproximativ 4 miliarde de dolari.

14 -25 iunie – Brejnev sosește în Statele Unite pentru o vizită de nouă zile. Kissinger spune că vor avea loc discuții despre „pace într-o lume mai bună, oceanografie, agricultură, schimburi științifice, și alte domenii”. La un dîneu de gală la Casa Albă președintele Nixon spune :”Am căzut de acord că în era atomică nu există altă alternativă decât o politică a păcii”. Brejnev spune: „Popoarele lumii se așteaptă la multe de la această nouă întâlnire a noastră. Cred că este de datoria noastră să îndeplinim aceste așteptări”. Ziarul *Izvestia* scrie: „Politica lui Brejnev duce în mare măsură la crearea unei situații care să faciliteze o intensificare a procesului revoluționar în diferitele părți ale lumii și a radicalizării maselor”. Kingbury Smith de la ziarele lui Hearst notează că în timp ce Rusia comunistă cointinuă să-și dezvolte capacitatea militară și nu a renunțat la realizarea dominării comunismului în lume, „Brejnev vrea să-și atingă acest scop prin alte mijloace decât un război nuclear cu Statele Unite”. Totuși vizita lui este o adevărată cascadă de „aproprieri” care se încheie cu un comunicat comun.

21 iunie – Statele Unite și sovietele semnează un acord de principiu cu privire la negocieri viitoare despre limitările cantitative și calitative ale armelor strategice nucleare. Statele Unite din nou cedează în fața încăpățănării sovietice care exclude orice inspecție dinafară și admit să aibe loc un control doar prin „mijloace tehnice naționale” ca de exemplu fotografii luate din spațiu de către sateliți.

3-7 iulie – La insistența sovietelor se inaugurează la Helsinki o conferință despre securitatea și cooperarea europeană. Este prima dintr-un grup de conferințe cu privire la pace și securitate care urmează să aibe loc la Helsinki, Viena și Geneva. Ca să promoveze aceste scopuri laudabile, Gromâko deschide conferința cu o cuvântare care durează peste o oră. În propunerile lui, include respectul pentru independența altor țări și pentru orânduirea lor politică și culturală. Singur Sir Alec Douglas-Home face o aluzie timidă că ar fi bine ca principiile să fie însoțite de fapte. (Chiar faptul că guvernele satelite au fost admise la conferințe ca și cum ar fi fost state independente reprezintă o victorie pentru interpretarea sovietică a cuvintelor „independență” și „suveranitate”).

22 august – Secretarul de stat Rogers demisionează. Henry Kissinger îi ia locul.

11 septembrie – O lovitură de stat militară pune capăt regimului marxist al lui Allende în Chile. (Ca și în Spania, Brazilia și Uruguay, armata a fost singura și ultima resursă a unei națiuni trădate de conducătorii ei, căci nu dorea să-și vadă sfârșitul înghițită de Molohul comunist.).

29 septembrie – În timpul unei vizite în Statele Unite, venerabilul primat al Ungariei, cardinalul Mindszenty (o victimă care a suferit multe din partea barbariei comuniste), lansează un apel din inimă către toate popoarele lumii libere să nu-i uite pe cei care trăiesc sub tirania comunismului în spatele cortinei de fier. Cardinalul spune că dacă aceste popoare nu sunt salvate, vom pieri cu toții. Despre posibilitatea coexistenței dintre comunism și creștinism, cardinalul exclamă în completă contradicție cu politica de azi a Vaticanului: „Ce are a face Hristos cu satana!” (La mai puțin de cinci luni după aceste cuvinte, papa Paul al VI-lea pur și simplu l-a concediat pe cardinalul care refuzase să faciliteze politica Vaticanului de apropiere cu ateștii, persecutorii bisericii, și ucigașii în masă. Astfel vedem ultimul bastion al lumii libere, bastionul spiritual, învins de către diavol; doar un miracol mai poate să împiedice distrugerea lui. Chiar Papa Paul al VI-lea a spus că „miasmele iadului au pătruns prin crăpături în pereții Vaticanului” – deși el probabil a dat acestor cuvinte alt sens decât le dăm noi).

7 octombrie – Din nou izbucnește războiul în Orientul Mijlociu.

19 octombrie – Președintele Nixon cere Congresului să aprobe un ajutor militar urgent pentru Israel în valoare de 2,2 miliarde de dolari.

25 octombrie – Într-o scrisoare adresată președintelui Nixon guvernul sovietic propune trimiterea simultană de trupe americane și sovietice în Orientul Mijlociu într-o misiune de pacificare. Președintele răspunde printr-un ordin de alertă generală a forțelor armate ale Statelor Unite în întreaga lume. Kissinger neagă că aceasta ar însemna o confruntare cu Uniunea Sovietică și zice că alerta generală este „o experiență psihologică”.

12 noiembrie – Henry Kissinger este din nou la Peking. Îi asigură pe conducătorii Chinei roșii că prietenia cu China „este unul dintre factorii constanți ai politicii externe americane” și transmite o invitație din partea președintelui Nixon către Ciu En Lai ca să viziteze Statele Unite. Ciu En Lai le spune ziariștilor că el nu va accepta invitația președintelui câtă vreme „clica” lui Ciang Kai-șek are reprezentări la Washington.

7 – 8 noiembrie – Kissinger face un tur în țările arabe ale Egiptului, Arabiei Saudite și Iordaniei.

21 noiembrie – Kissinger îi avertizează pe arabi că dacă ei continuă embargoul petrolului, Statele Unite vor trebui să se gândească „ce măsuri vor trebui să ia împotriva acestor lucruri”.

6 decembrie – Gerald R. Ford este inaugurat ca vice președinte.

11 decembrie – Nelson Rockefeller anunță că își va da demisia ca guvernator al statului New York pentru ca să se dedice activității în două comitete naționale care se ocupă de viitorul Americii într-o nouă ordine mondială.

Postfață

Cartea prințului Mihail Sturdza acoperă în special perioada postbelică până în aproximativ 1973 dar deși analizează evenimentele oarecum cronologic, nu este o prezentare strict istorică a faptelor care au premers și a celor care au urmat oribilului conflict care a mutilat fața lumii și a ruinat existența a miliarde de oameni. Intenția autorului a fost să demonstreze, în ultimă instanță, cum a fost civilizația creștină trădată și oferită mișcării internaționale pro-comuniste de către cei pe care majoritatea oamenilor îi priveau, și unii încă îi mai privesc, cu încredere și devotament. Cartea este un semnal de alarmă prin care ni se atrage atenția că drept urmare a unor procese insidioase instigate de către ramura executivă și juridică a guvernelor, în special a celor care s-au perindat în Statele Unite și care au dat tonul pe scena internațională, libertățile cetățenilor sunt erodate continuu și omenirea este împinsă inexorabil în spre capcana finală a guvernului mondial unic. Acuza de trădare este pe deplin justificată căci trădarea reiese clar din discrepanța dintre vorbele măestrite ale oamenilor de stat care afixau public o filozofie politică și o demnitate morală pe placul alegătorilor, și rolul jucat în arena politică unde au demonstrat o abjectă servitudine față de partida adversă, comunistă. Dar exista oare realmente o partidă adversă?

Analiza politică și socială a teatrului așa zisei confruntări dintre Est și Vest în care sute de mii de oameni și-au pierdut viața și regiuni întinse au fost devastate de forța distrugătoare a mașinăriei moderne de război, și în special a rolului Statelor Unite ca partenera majoră a alianței Vestului "liber", precum și analiza germeilor de degradare socială și morală semănați cu perfidie care rodesc astăzi în toată lumea, făcută de prințul Sturdza la o epocă când multe din informațiile care au ieșit la iveală între timp erau inaccesibile, este uimitoare în profunzimea și spiritul ei profetic. La vremea când a fost scrisă cartea, cu puține excepții – cele mai notabile fiind Ulick Varange (pe adevăratul nume Francis Parker Yockey) care a plătit cu viața pentru cartea sa *Imperium*, Harry Elmer Barnes cu critica lui nemiloasă a politicii externe a

lui Roosevelt și a urmașilor săi în *Perpetual War for Perpetual Peace*, Emmanuel Josephson care a dezvăluit rolul imperiului financiar al lui Rockefeller, Myron Fagan care se pare că a avut șansa rară de a viziona microfilmul bine dosit al trădării de la Ialta și Teheran unde s-a vândut Europa tiraniei sovietice, și Gary Allen cu excepționala lui cârticică *None Dare Call It Conspiracy* – puțini au avut o atât de extinsă și adâncă cunoaștere a culiselor politice și a scopului final urmărit de misterioasa forță care stă în spatele guvernelor, ca prințul Sturdza. El ajunge la concluzia că există o conspirație și că toate sacrificiile umane ca urmare a cataclismelor armate sau a mișcărilor sociale cu masacrele inerente, au drept scop condiționarea omenirii pentru a accepta guvernul mondial unic, ce nu poate fi decât tiranic în esență.

Rezistența față de ideea unei conspirații este instinctivă. Ne vine greu să admitem că o lume întreagă a fost și este prostită în continuare. Din nefericire trăim într-o epocă viciată în care istoria este măsluită de puterea de dezinformare a mass-mediei corupte și aservite puterii ascunse; ceea ce trece drept “adevăr” este aplicat prin forța legii; conducătorii popoarelor sunt aleși dintre cei cu loialitate față de puterea aceasta; din congrese și din parlamente, cu răbdare print-un îndelungat proces de “epurare” au fost eliminate elementele opuse politicii de sinucidere națională; și cetățenii prin forța împrejurărilor acceptă falsurile trâmbițate de guvern sau mass media ca fapte reale. Cine crede că în istorie lucrurile pur și simplu se întâmplă, trebuie să-l asculte cu atenție pe fostul președinte Roosevelt care el însuși a declarat că nimic nu se întâmplă de la sine în politică, ci totul este plănuit.

Personalități de mare autoritate ca Disraeli, leagă schimbările operate în societate sau felul în care se desfășoară cursul istoriei de hotărârile luate în secret de adevărații potentăți, care manevrează în secret din umbră. Societăți secrete au existat probabil de milenii, dar cele mai relevante și mai destructive, a căror activitate o simțim în zilele noastre și care au fost mănate de o ideologie analogă comunismului, și anume distrugerea statului, a proprietății private și a religiei, au apărut în secolul 18, mai exact la 1 mai 1776 (aceasta este și data festivităților regimurilor comuniste; ne întrebăm dacă nu este vorba de această aniversare, iar ideea că reprezintă data când au început mișcările revoluționare din 1905 este doar o diversiune?) Adam Weishaupt, convertit la catolicism și devenit preot iezuit și profesor la universitatea din Ingolstadt, a creat, după cinci ani de muncă asiduă ca rezultat al unei explozii de ură împotriva ordinului iezuiților și al creștinismului, o societate conspirativă numită Illuminati, fiind finanțat și angajat în acest scop, după Myron Fagan, de către familia de bancheri Rothschild (*CDL Report No 209*). Scopul acestei societăți, bazat pe concepția iluministă a lui Weishaupt că moralitatea omului este arbitrară și tendința lui naturală spre bine este pervertită de religie și de stat, era să schimbe ordinea socială și să elimine religia. După el, de exemplu, omul fiind un produs al mediului înconjurător, răspunderea pentru un act criminal se răsfrânge pe întreaga societate și nu pe criminal, în total dezacord cu preceptele biblice după care scopurile morale sunt atinse prin acțiuni

morale. După Weishaupt scopul scuză mijloacele; în propriile lui cuvinte «Nu uita că scopul justifică mijloacele, și că cel înțelept pentru a face bine, ar trebui să utilizeze toate mijloacele cu care răufăcătorii fac rău» (citată de Nesta H. Webster în *World Revolution*). Weishaupt era înverșunat împotriva naționalismului despre care spunea că a înlocuit iubirea umană; atât viața familială cât și cea națională trebuie să dispară pentru a face din întreaga rasă umană o bună și fericită familie, o concepție globalistă care domină curentele politice de azi despre o singură lume fără distincții naționale. Intențiile ordinului Illuminati au fost dezvăluite accidental, când curierul care ducea ordinele lui Weishaupt prin care îl delega pe Robespierre să înceapă revoluția franceză a fost lovit de trăsnet și documentele au intrat în posesia poliției. Guvernul Bavariez a publicat documentele găsite asupra curierului omorât de trăsnet și a furnizat copii șefilor de state și conducătorilor bisericii, dar influența Illuminatilor, prin puterea plutocrației bancare care îi susținea, a fost destul de puternică ca avertismentul să fie ignorat. După războaiele napoleoniene în care atât Napoleon cât și adversarii lui au fost finanțați din aceeași sursă, Illuminati au considerat că națiunile sunt suficient de epuizate și demoralizate de război, și au organizat ceea ce s-a numit Congresul de la Viena unde au încercat să creeze o Ligă a Națiunilor, ca o prima încercare de a institui un guvern mondial. Capetele încoronate, înglodate în datorii, au fost dispuse, sau forțate, să accepte propunerea, dar țarul Rusiei s-a opus și încercarea a eșuat. În general mișcările conspirative au un scop imediat. Illuminati însă au fost organizați pentru o luptă de lungă durată.

Ordinul Illuminati a fost organizat ca o structură piramidală: cel din vârful piramidei deținea puterea și supraveghea întreaga organizație; subalternii nu-și cunoșteau superiorii dar îi aveau sub comanda lor pe cei din straturile inferioare. Înteressant că această structură este simbolic reprezentată pe bancnota americană de un dolar, unde vârful piramidei este desprins și conține un ochi atotvăzător (unii îl consideră luciferic), iar la bază este gravat anul 1776 cu inscripția latină *Novus Ordo Seclorum* (Noua ordine mondială). După unii, vârful piramidei va fi unit cu restul în momentul în care guvernul mondial ia ființă *de jure* pentru că *de facto* Națiunile Unite și-au arogat din plin funcția și autoritatea unui guvern suprastatal, și ordonă incursiuni armate în alte state sau destabilizează guvernele ignorându-le suveranitatea. Trebuie să amintim deasemeni că anul 1776 este și anul în care a luat ființa națiunea americană după ce s-a răzvrătit împotriva dominației engleze și anul înscris pe bancnotă este atribuit oficial acestui eveniment memorabil.

Se pare că prin 1770 Weishaupt a adoptat satanismul și în viziunea lui, după ultimul cataclism social ceeace va rămâne din omenire se va închina satanei. Weishaupt admite chiar și originea satanică a cuvântului Illuminati care derivă de la însuși numele lui Lucifer și înseamnă "deținătorii luminii". Și-a recrutat discipolii dintre cele mai instruite și mai influente personalități, inclusiv din sfera universitară, utilizând elocvența, mita, șantajul sexual și orice mijloace de tentație sau înșelăciune; iar odată

prinși în capcana lui, subalternii erau stăpâniți prin șantaj politic și prin amenințarea denunțării publice, ruinii financiare și violenței, chiar a moartii lor sau a membrilor familiilor lor. Studenții dotați cu facultăți excepționale urmau să fie selectați, recrutați și educați în spirit internaționalist cu burse speciale și apoi, evident, utilizați în activitatea conspirativă. În mod asemănător în zilele noastre unul dintre studenții care au profitat de o astfel de finanțare provenită de la Cecil Rhodes, un adept al globalismului, a dezonorat pe vecie funcția președintelui american. Este vorba de dezertorul William Jefferson Clinton, sperjur în instanță judecătorească, care ajuns președintele Statelor Unite s-a distins prin comportare scandaloasă și totală lipsă de decență. Desigur devotamentul lui pentru manipulatorii din umbră explică de ce nu a putut fi înlăturat de la președinție când fărădelegile lui au atins apogeul. David Schipers, un avocat de stânga care după propria lui mărturie a votat de două ori pentru Clinton, a fost invitat să participe la investigațiile comisiei reprezentanților Congresului cu privire la fărădelegile președintelui. În cartea sa *Sell Out* povestește cu stupoare cum, după ce comisia s-a declarat în favoarea eliminării lui Clinton de la președinție, formalitățile cereau să se obțină și votul Senatului, și la discuțiile premergătoare netelevizate, membrii comisiei au fost avizați de către reprezentantul Senatului, în care republicanii erau majoritari, că nu se va proceda împotriva învinutului. Șeful comisiei a insistat totuși motivând că există dovezi că Clinton a violat cel puțin o femeie, faptă care nici măcar nu fusese adusă în discuție publică. Clinton a rămas însă în continuare președinte. La începutul secolului pedeapsa în Statele Unite pentru un astfel de act dezgustător era spânzurătoarea. Ne punem întrebarea, pe linia gândurilor prințului Sturza, cine și cu ce metode a putut forța atâția membri ai Senatului să treacă cu vederea o faptă atât de odioasă, și mai ales să păstreze o mușenie totală?

Strategia propusă de Weishaupt pentru distrugerea orânduirii sociale era infiltrarea instituțiilor guvernamentale cu membri Illuminati și cu studenții care au fost educați pentru a deveni agenții misiunii de instaurare a guvernului mondial. Organizația lui a infiltrat lojele masonice de unde sub pretextul operelor de binefacere și-a continuat misiunea de subversiune și recrutare de discipoli. John Robison, profesor de filozofie naturală la Universitatea din Edinburgh, era un mason de rang înalt în ritul scoțian. Invitat la o inițiere în Europa, a primit o copie a noilor scrieri conspirative ale lui Weishaupt pentru a le studia și aplica. La nouă ani după ce a izbucnit revoluția franceză care a zguduit Europa cu atrocitățile ei de nedescris, cu ateismul militant și cu distrugerea tuturor valorilor civilizației, Robison, ca să avertizeze lumea, a publicat cartea *Proof of a Conspiracy to Destroy All Governments and Religions* în care dezvăluie că cei ce conspirau aveau un program și o metodă practic identice cu ce s-a cunoscut mai târziu a fi comunismul. Robison a avertizat și lojele americane ale masoneriei că sunt infiltrate. În același an, în 1798, David Pappen, președintele universității Harvard, a ținut o prelegere despre influența Illuminismului în politică și religie. Quincy Adams, cel care l-a urmat pe Washington la președinția Statelor Unite,

a arătat în trei scrisori adresate colonelului Stone cum sunt utilizate lojile masonice din America în scopurile subversive ale Illuminatilor. Scrisorile lui au fost inițial expuse public în biblioteca Rittenhouse din Philadelphia – iar apoi au dispărut. Care este legătura directă dintre Illuminati și comunism nu se știe. Între epoca lui Weishaupt și a celui alt geniu al răului, Karl Marx (1848, anul apariției mișcării comuniste), există un interval despre care încă nu știm prea multe.

Nu se știe dacă francmasoneria s-a curățat de acest cancer, sau ideologia Illuminatilor încă dăinuie în subsolurile lojilor, dar în mod clar ea și-a găsit un teren fertil în occident în mass-media, universități, fundațiile scutite de impozite, Departamentul de Stat american și alte multe organizații de tipul Consiliului Relațiilor cu Străinătatea. În 1826 căpitanul William Morgan a decis că este de datoria lui să dezvăluie planurile secrete ale masoneriei și ca urmare a fost judecat în secret și condamnat la moarte de către frații lui francmasoni. Căpitanul a încercat să fugă în Canada, dar a fost prins și înecat într-un lac lângă cascada Niagarei. Faptul a provocat consternare și o mulțime de membri au părăsit masoneria. Trei ani mai târziu Frances Wright din Anglia a ținut o serie de conferințe în care a amintit intenția Illuminatilor de a unifica grupurile nihiliste și ateiste într-o mișcare nouă care se va numi comunism. În 1834 această mișcare revoluționară i-a fost încredințată lui Giuseppe Mazzini. Acesta l-a inițiat pe generalul american Albert Pike care a fost fascinat de ideea unui guvern mondial unic și ulterior a preluat conducerea conspirației luciferice. O minte strălucită dar diabolică, Pike a lucrat timp de 12 ani la un plan general prin care cu ajutorul a trei războaie mondiale și câtorva revoluții se va atinge scopul final, după aprecierea lui, în secolul 20. Loja Marelui Orient l-a repudiat, și atunci a organizat Ritul Nou Paladin cu trei consilii supreme, unul în Statele Unite, unul în Italia și altul în Germania, și l-a determinat pe Mazzini să deschidă alte 23 de consilii subordonate, formând o rețea revoluționară care a împânzit Europa. Planul lui Pike cerea ca mișcarea comunistă și celelalte mișcări internaționaliste să se organizeze și să provoace trei războaie. Primul război urma să instaureze comunismul într-o țară și urma să fie iscat iritând cele două imperii, cel britanic și cel german. Cel de al doilea război mondial urma să întărească și să extindă influența comunistă, iar cel de al treilea război mondial urma să aibă un caracter religios și să fie îndreptat împotriva lumii arabe și condus astfel încât să asigure distrugere mutuală. Myron Fagan (*CDL Report No 209*) citează dintr-o scrisoare adresată de Albert Pike lui Mazzini la 15 August 1871, scrisoare expusă în bibliotecă la British Museum din Londra: “Vom năpusti nihilistii și ateistii și vom provoca un cataclism social formidabil care, în toată oroarea lui, va arăta națiunilor efectul ateismului absolut, originea sălbăticeii și a celei mai sângeroase dezordini. și apoi, pretutindeni, cetățenii forțați să se apere singuri împotriva minorității mondiale de revoluționari, îi vor extermina pe acei distrugători ai civilizației, și mulțimea, deziluzionată de creștinism, al cărei spirit religios va fi din acel moment fără busolă, direcție și conducere, doritoare de un ideal, dar fără să știe unde să-și reverse adorația,

va primi lumina curată prin manifestarea universală a doctrinei pure a lui Lucifer, adusă în sfârșit în văzul tuturor, o manifestare care va rezulta dintr-o mișcare de reacție generală care va urma distrugerii creștinismului și ateismului, amândouă cucerite și exterminate în același timp”.

Revoluția comunistă din Rusia din 1917 nu a fost o mișcare a muncitorilor, cum ni s-a propovăduit, ci a fost finanțată de către plutocrația bancară, ceea ce e o indicație că nu a fost plănuită pentru beneficiul muncitorilor. După cum arată Edward Griffin în *The Creature from Jekyll Island*, Jacob Schiff, directorul băncii Kuhn, Loeb and Company din New York, a finanțat în 1905 Japonia în războiul ei împotriva Rusiei; întreaga flotă rusească a fost zdrobită, slăbind astfel considerabil puterea militară a Rusiei. Indirect, fără referiri exprese, s-a ajuns la concluzia că în 1917 tot Jacob Schiff l-a finanțat pe Troțki să ducă la bun sfârșit revoluția bolșevică. După abdicarea țarului Nicolae al II-lea mii de marxiști, nihiliști, anarhiști și socialiști au celebrat această victorie la Carnegie Hall, iar în ziua următoare ziarul New York Times a publicat o telegramă a lui Jacob Schiff în care acesta își exprima regretul că nu a putut participa la celebrarea revoluției din Rusia “pentru care”, zice Schiff, “noi am avut speranțe și ne-am străduit atâția ani”. Într-un articol din 1949 publicat în *New York Journal American* (NN titlul revistei este luat așa cum apare în cartea lui E. Griffin), Cholly Knickerbocker îl citează pe nepotul bancherului Schiff care afirmă că bunicul lui a contribuit cu aproximativ 20 de milioane de dolari pentru triumful bolșevismului. În drumul lui spre Petrograd, Troțki a fost arestat de poliția canadiană ca agent german ca urmare a declarațiilor lui dinainte de plecare, când anunțase că va înlătura guvernul provizoriu din Rusia și va înceta războiul cu Germania. Rusia fiind aliata Angliei, scoaterea ei din ostilități însemna întărirea pozițiilor inamice germane. Din nou forțe misterioase extrem de puternice l-au determinat pe președintele american Wilson să facă presiuni considerabile asupra guvernului canadian ca să-l elibereze pe Troțki. Schiff nu a fost singurul magnat de pe Wall Street care a contribuit la instaurarea teroarei comuniste. *St Louis Dispatch* din 1911 a publicat caricatura făcută de un bolșevic, Robert Minor, în care acesta îl arată pe Karl Marx ținând o carte în mână cu titlul “Socialismul”, înconjurat și felicitat de figuri zâmbitoare identificate ca fiind ale lui Rockefeller, Morgan, Teddy Roosevelt și alții. Iar Statele Unite nu au fost singura țară unde bogătașii au finanțat nașterea monstrului roșu. În Anglia Lordul Milner a ajutat revoluția cu 21 de milioane de ruble, la care s-a adăugat și contribuția ambasadorului britanic în Rusia, Sir George Buchanan. Statele Unite nu intraseră în război în 1917, și subminarea regimului țarist, oricât era de deplorabilă, nu putea fi calificată drept un act de trădare, spre deosebire de intervențiile ambasadorului britanic și ale Lordului Milner. Dar trădarea lor a rămas nepedepsită, probabil fiind sub scutul acelorași forțe misterioase a căror putere mortală a contribuit la victoria armatei roșii, după cum a arătat prințul M. Sturdza. Merită să ne oprim un moment asupra Lordului Milner. Acesta, după cum arată Carroll Quigley în *The Anglo-American Establish-*

ment, a colaborat cu Cecil Rhodes în stabilirea unei societăți secrete numite *The Round Table* cu scopul de a prezerva și extinde imperiul britanic. Societatea era bazată pe un cerc restrâns de inițiați care constituia inima structurii, în care o persoană avea putere absolută, iar în afara acestui grup restrâns exista un alt cerc mai larg numit "asociația sprijinitorilor". După moartea lui Rhodes, Milner a preluat conducerea și în scurtă vreme societatea lui a devenit una din cele mai influente puteri politice și financiare. El a recrutat o serie de tineri, în special de la universitatea Oxford, cu care a format grupuri de *Round Table* (mese rotunde). Finanțarea pentru această mișcare a venit în principal de la Trustul Rhodes, suplimentată cu donații de la fundații asociate cu fraternitatea bancară internațională ca Carnegie, Morgan, Rockefeller, Lazard Brothers și alții. După terminarea primului război mondial devenise clar pentru el că era momentul să-și extindă organizația; a înființat în Anglia *The Royal Institute for International Affairs* iar în Statele Unite *The Council on Foreign Relations* (Consiliul Relațiilor cu Străinătatea, atât de des pomenit în carte), o fațadă a companiei lui Morgan, care pe ascuns reprezenta interesele imperiului bancar Rothschild. Aceste instituții erau de fapt moștenirea Ligii Națiunilor care nu se dovedise viabilă. Și la acest for, ca bursier Rhodes, și-a format președintele american William Clinton viziunea lui politică.

Cartea prințului M. Sturdza analizează strălucit perioada dintre cele două războaie și actele subversive acoperite de fanfaronadă ale conducătorilor vestici, care au dus la întărirea și extinderea dominației comuniste în lume. Dar el a scris-o în epoca așa-zisului "război rece" dintre comunism și lumea liberă. Odată cu "căderea" imperiului sovietic și nașterea miraculos de rapidă a unei democrații în Rusia care se poate asemui cu cele din vestul Europei, transformare atribuită în bună parte președintelui Reagan care s-a lepădat de epitetul de "imperiu răului" ce-l atribuiseră Rusiei sovietice, odată cu căderea zidului morții din Berlin, odată cu prăbușirea celorlalte republici populare care gravitau în jurul Moscovei, în mod legitim ne putem pune întrebarea dacă previziunile și îngrijorarea prințului Sturdza pentru viitorul negru al omenirii sunt cu adevărat întemeiate. Răspunsul ni-l dă Anatolii Golițan în cărțile lui *New Lies for Old* și *The Perestroika Deception* (publicate în Anglia, unde numele autorului apare ca Anatoly Golitsyn).

Născut în Ucraina, Golițan a urmat academia militară, s-a distins în lupta împotriva trupelor germane la Moscova, și apoi a fost angajat de KGB, în cadrul căreia a urmat școala militară de contraspionaj; apreciat pentru puterea lui de pătrundere a fost delegat să ia parte la reorganizarea serviciului de spionaj sovietic. Astfel a avut ocazia de a participa la întruniri secrete conduse de către Stalin, Malenkov, Hrușciov, Brejnev și Bulganin, într-o perioadă în care se formula strategia de lungă durată a sovietelor. Fugit în Statele Unite, contribuția lui la dezvăluirea mașinațiilor sovietice a fost atât de valoroasă încât i s-au decernat diverse medalii de către guvernul britanic și cel American; Legiunea de Onoare promisă de G. Pompidou nu i s-a decernat din cauza decesului acestuia și alcătuirii unui nou guvern francez. Adânc cunoscător al strategiei

sovietice, Golițan a trimis memorii Agenției Centrale de Spionaj americane (CIA) privind dimensiunea noilor amenințări îndreptate împotriva civilizației vestice, care spre marea lui dezamăgire au fost desconsiderate deși a avut dreptate în aproape toate analizele sale. Strategia de mare anvergură a partidului comunist, arată el, este să creeze opoziție politică controlată, ca un pas premergător noilor “democrații” naționaliste, aflate în realitate sub control comunist. Această manevră pe plan internațional promovează contactele și solidaritatea cu democrațiile vestice în scopul triumfului comunismului și completei dominări a lumii prin contopirea țărilor comuniste cu cele necomuniste.

În 1984, în prima lui carte *New Lies for Old*, Golițan a făcut o serie de predicții privind felul în care se va schimba doar în aparență lumea comunistă ca urmare a planului formulat care va depăși “învățăturile” lui Marx și Lenin. Printre altele a amintit legalizarea mișcării Solidaritatea din Polonia, “democratizarea” Cehoslovaciei, și căderea zidului Berlinului, și a avertizat vestul că deși în aparență lumea comunistă va suferi transformări de suprafață, chipurile pe linia gândirii politice a țărilor libere și aplaudate de ele, în realitate aceste schimbări sunt calculate spre avantajul sovietelor, și lumea vestică va deveni mai vulnerabilă la perfidia strategiei comuniste. Modul în care s-au făcut schimbările “revoluționare” fără excese și violență (exceptând România), caracterizat pentru Germania de Est ca “prietenos” chiar, sau “de catifea” pentru Cehoslovacia, este în contradicție cu revoltele pornite de jos, de la mase. Conducătorii au demisionat fără să opună rezistență, ceea ce din nou demonstrează operațiunea unui mecanism bine angrenat, cu schimbări ordonate “de sus”. Nici unul dintre liderii comuniști nu a ajuns în fața justiției afară de Erich Honecker, bolnav de cancer în fază terminală, în ciuda ororilor săvârșite sub comenzile lor. Lovitura de teatru a fost superb pusă la punct. Gorbaciov care, înainte de “perestroika”, proclamase aceeași conduită politică inflexibilă sovietică moștenită de la marii tirani precedenți și același scop final al comunismului, dominarea întregii lumi, astăzi este plătit regește de către contribuabilii americani în noua lui reședință ultraluxoasă din Presidio în California, cea mai mare bază militară din Statele Unite. Și nu este un simplu invitat temporar; el este o influentă forță politică care diseminează aceeași otravă marxistă într-o frazeologie nouă. Și oare noile guverne din noua democrație rusă și din fostele țări satelite, care au scăpat doar economic de parazitismul sovietic ca să intre sub stăpânirea plutocrației bancare internaționale, sunt ele formate din noi elemente patriotice, sau noii lideri provin din aceeași pepinieră de gânditori marxiști? După teroarea și abuzurile criminale ale stăpânirii sovietice, este greu de conceput că nici o fostă democrație populară, actulamente democratizată și liberă, nu și-a exprimat sentimentele legitime de ostilitate față de masacrele comise de trupele sovietice, sau abuzurile criminale ale propriilor lor partide comuniste, care au rămas intacte și la postul de comandă. Și după cum arată Golițan în *The Perestroika Deception*, “în ciuda schimbărilor, influența rusă asupra politicii externe ale statelor din Europa de Est persistă, într-o manieră nouă, mai puțin evidentă”.

România a necesitat o nouă formă de revoluție, “reală” și violentă, pentru a efectua tranziția cerută de perestroika lui Gorbaciov, din cauza regimului represiv al lui Ceaușescu. După Golițan “ca să fie credibilă vestului, a fost necesară o variație a modelului revoluționar – un scenariu de revoluție, în acest caz nu pornit -de sus- ci -de jos-”. După părerea lui, într-un regim totalitar în care partidul, securitatea, armata controlează întreaga viață socială, tranziția se poate efectua printr-un acord secret elaborat de către URSS, China comunistă și celelalte guverne comuniste ținând seama de ierarhia internațională. Și inovația era bine venită, întrucât o variație în modul cum s-a făcut tranziția la noua formă structurală cerută de perestroika lui Gorbaciov, întărea credibilitatea transformărilor pașnice, greu de crezut, care au avut loc în celelalte țări “foste comuniste”. Golițan semnaleză câteva indicații care demonstrează o lovitură pregătită:

- Vizita lui Gorbaciov în România în 1987 când probabil s-a stabilit aproximativ data revoluției.

- Accesul reporterilor vestici a fost interzis în zonele unde s-a presupus că au început mișcările și au avut loc atrocități.

- Atrocitățile și mișcările erau descrise în presa ungară și iugoslavă cu cifre mult exagerate (peste 60.000 de victime).

- Ciudata îngrijorare a conducerii “revoluției” pentru viața lui Ceaușescu care trebuia arestat dar nu ucis.

- Gorbaciov a respins propunerea președintelui Mitterand de a interveni cu trupe, o invitație de a restaura doctrina Brejnev, sigur fiind probabil de reușita complotului.

- Apariția bruscă a unui embrion de “opozitie politică” perfect încadrat în modelul de tranziție al restului țărilor fost comuniste. Frontul Salvării Naționale avea legături cu ambasada sovietică.

- Vizita lui Ceaușescu în Iran în perioada instabilității Europei Răsăritene, când nici un șef de partid nu-și părăsește postul în perioade de criză.

- Cel mai semnificativ fapt este că Iliescu și Măneșcu, noii lideri ai României, sunt comuniști. Iliescu a fost dojenit pentru “liberalism burghez” în 1971 și “exilat” la Timișoara, și tot el a avut o legătură directă cu Gorbaciov, fiind colegi de promoție la nivelul anului 1950, iar Ceaușescu, ca să prevină o întâlnire dintre aceștia, în timpul vizitei lui Gorbaciov din 1987, l-a trimis pe Iliescu cu misiune departe de București.

- După revoluție, graba cu care noua conducere “s-a scăpat” de oribila securitate arată că aceasta era o măsură falsă menită să ascundă nu numai faptele dar și agenții de infiltrare din biserici, intelectualitatea română, etc.

Golițan a dat o analiză exactă a “schimbării la față” și a “dezintegrării” monolitului comunist fiind departe de locul acțiunii. Dar comisia Senatorială pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989 condusă de senatorul Valentin Gabrielescu a funcționat la fața locului. Audiindu-l pe comandorul Nicolae Radu în 14 iunie 1994, a scos la iveală unele fapte interesante din răspunsurile comandurului, care fusese o

persoană direct implicată în această acțiune. Stenogramele au fost publicate în *Cuvântul Românesc* într-o serie de numere succesive extinse pe aproape un an, până în mai 2002. Regretabila reticență a domnului comandor Radu în dezvăluirea complotului este de înțeles cunoscând gravitatea problemelor și a personalităților implicate. După dânsul teroriștii care au împușcat pe străzi, după ce și-au făcut datoria, s-au urcat în tren îmbrăcați în treninguri și au plecat de la Periş, dar comandorul nu a vrut să le divulge destinația. Senatorul Săndulescu, mirat că pregătirile pentru revoluția la care a participat comandorul Radu erau plănuite pentru februarie 1990, dar a avut loc mai devreme în decembrie 1989, pune întrebarea dacă “a apărut o altă forță, o altă organizație” și se întreabă dacă “CIA a fost amestecată în treaba asta.” Domnul Radu răspunde textual: “Nu, mama mare!...și cu tata mare! Evident că ăștia au făcut-o, domnule. În București nu se întâmplă nimic fără CIA, fără Mossad și fără KGB! Nu se întâmplă nimic! Hai să fim serioși domnilor! Suntem oameni cu părul alb și ...”. La întrebarea dacă CIA a adus teroriștii din tren, domnul comandor Radu răspunde: “Nu, erau aduși de bunicul! *Veți afla cândva și ce s-a întâmplat, în octombrie la Moscova, dară-mi-te aici la noi!*”. Domnul Săndulescu (din partea comitetului de anchetă) face afirmația că în decembrie 1989 în România erau circa 48.000 de sovietici, cu mult mai mulți decât în perioade similare; la care comandorul Radu dă următoarea explicație: “...ăia au fost aduși pentru masacrare, de rezervă, țata Vladimirovna a venit și ea cu sacoșa, pentru că nu poți să aduci numai flăcăi, așa antrenați în Afganistan, mai aduci și câte o ... Sofia Vladimirovna, ca să nu bată la ochi!...”. Și în continuare comandorul Radu explică cum evenimente specifice pentru diferite țări au fost decise la Malta pe un crucișător: întâi, arată el, se pun bazele teoretice pentru orice acțiune, apoi se simulează evenimentele. Interesantă este remarca comandorului Radu în legătură cu Iurii Andropov care a fost ambasador în Ungaria și “...pentru propulsarea lui s-a făcut revoluția din 1956...”. Adică acel odios masacru de oameni nevinovați care a avut loc în timpul revoltei din Ungaria, oameni care credeau că luptă într-o circumstanță unică pentru libertatea lor și independența țării lor, erau de fapt sacrificați într-un experiment fără seamăn de barbar, și întreaga lume era lăsată să creadă că a fost o revoltă spontană. Tovarășul Andropov împreună cu Hrușcirov erau cei care au pus bazele perestroicii, după cum arată Golițan. În continuare domnul comandor Radu explică “...că tot ce se întâmplă în lumea asta...- tot ce se întâmplă pe tabla de șah acuma își are un joc foarte exact programat, pe termene lungi, medii și scurte, există forțe care au încercat de foarte multă vreme să stăpânească lumea....Au încercat pe două căi – sau prin cosmopolitismul de tip capitalist sau prin -Proletari din toate țările uniți-vă-. Două drumuri – *pe care mergea mai întâi – pe acolo se făcea jocul...*”. Apoi, rugat să specifice cine a pus planul la cale, comandorul Radu răspunde “Asta întrebați-i pe cei 12 înțelepți... îi găsiți la New York după uși capionate...” și din nou amintește de conferința din Malta unde aceste capete sau delegații lor au țesut ițele istoriei contemporane. Domnul comandor Radu a aruncat oarecare lumină asupra felului cum

a fost adusă România la numitor comun cu celelalte "foste" democrații populare în numele perestroikăi.

Deși perestroika, ca și glasnost-ul, este legată de numele lui Gorbaciov, ea a germinat de fapt, după cum arată Golițan, în 1958, când conducătorii partidului și-au dat seama că brutalitatea măsurilor represive din Ungaria și Polonia au deteriorat imaginea sistemului comunist și că este necesar să se deghizeze stalinismul într-o formă mai atrăgătoare. De mult își dăduseră seama că sistemul economic era total ineficient și nu putea concura cu economia vestului și deci avea și el nevoie de un stimulent. Dar mai important, și-au dat seama că având o imagine de teroare și represiuni, nu aveau nici o șansă să răspândească comunismul în lume, și devenise imperioasă schimbarea la față atât a Uniunii Sovietice cât și a țărilor satelite. În această perioadă, 1958-60, conducătorii sovietici au conceput ideea că această transformare împreună cu restructurarea sistemului capitalist va duce la convergența lor și la instaurarea guvernului mondial unic. Odată cu întărirea forțelor armate, ca o motivare pentru discuțiile despre dezarmare și ca un mijloc de șantaj în purtarea lor, s-a restructurat conducerea Uniunii Sovietice, Brejnev fiind primul care a primit un riguros instructaj de la KGB ca să-l prepare pentru noile sale responsabilități. Aderarea comună la strategia de lungă durată a devenit și factorul care a stăvilit luptele personale pentru putere. Puterile vestice nu au înțeles stratagema, spune Golițan, și viclenia mortală a perestroikăi a fost ascunsă cu succes.

Dar cum a fost pregătită perestroika și care sunt obiectivele ei? Ne informează tot Golițan.

Începând din septembrie 1957 s-au inițiat de către Academia Sovietică de Științe o serie de cercetări căutând soluții teoretice pentru problemele interne legate de noua strategie. Departamentul de cercetare al KGB-ului a studiat de pildă noile metode de neutralizare a oponentilor politici și divulgarea unor secrete de stat în interesul strategiei, în care trebuia stabilit precis raportul dintre informația adevărată și dezinformare. Institutul pentru Economia Mondială și Relațiile Internaționale s-a concentrat asupra pieții europene și asupra disensiunilor economice dintre Statele Unite, Europa și Japonia. Institutul pentru Studiul Statelor Unite și Canadei condus de academicianul Arcadi Arbatov studiază fiecare mișcare politică, socială, culturală, religioasă, precum și lucrările Congresului. Contactele lui directe cu Statele Unite au stabilit legături strânse între el și mulți politicieni influenți, oameni de știință, conducătorii bisericilor etc. Schimbul de studenți a fost utilizat pentru a studia instituțiile americane. Ambasada sovietică a jucat un rol special în infiltrarea procesului de formulare a politicii, iar faptul că Dobrânin, ambasadorul sovietic la Washington, a fost făcut în același timp șeful local al KGB-ului a dat impuls coordonării agenților de influență și diseminare între politicieni, oameni de afaceri, și jurnaliști.

Rolul KGB-ului nu a mai fost de represiune în masă ci de neutralizare și dizolvare a adevăratei opoziții politice cu ajutorul naționaliștilor și intelectualilor anti-sovietici.

I s-a ordonat să creeze o opoziție politică controlată, injectată în serviciul de spionaj vestic. În 1960 KGB-ul a creat o mișcare controlată de disidenți folosindu-se cu viclenie de disputa unor scriitori liberali cu alții conservatori. Deasemeni a recrutat agenți care fuseseră asociați cu disidenți printre oamenii de știință cu prestigiu internațional, ca Andrei Zaharov și Piotr Kapița. Nu a fost un accident faptul că disidenții moderni nu au fost lichidați în tăcere și nu au dispărut fără urmă ca pe timpul lui Stalin, ci au fost defilați în văzul lumii, faimoși și contactați de grupurile pentru drepturile omului; și aceasta face parte din arsenalul strategic pentru planul de convergență cu vestul. Același proces a influențat activitatea teatrelor și cinematografilei cărora li s-a dat mai mare libertate în alegerea subiectelor. O armată de 5 milioane de supraveghetori a fost recrutată din membrii Komsomolului, a căror sarcină era să patruleze străzile orașelor sovietice ca să prepare poporul pentru o acceptare pașnică a "liberalizării" care va veni. Clinicile psihiatrice au fost utilizate pentru "educare" și intimidare și s-a demonstrat că numai cei cu carențe mintale protestează împotriva regimului sovietic; între timp detenta cu vestul demonstra inutilitatea anti-comunismului, de vreme ce acest sistem este acceptat de occident. Indiferența cu care a privit vestul violarea Cehoslovaciei în 1968 a diminuat zelul adevăraților anti-comuniști din imperiul comunist. Toate aceste metode și faptul că antistalinistii au murit de bătrânețe a făcut ca în 1980 să nu mai existe în URSS nici un naționalist activ, lăsând un teren fertil pentru organizații născute sub oblăduirea KGB-ului.

Perestroika nu este o schimbare spontană ci rezultatul a treizeci de ani de minuțioasă pregătire; nu este o renovare a societății sovietice ci o strategie globală pentru restructurarea lumii capitaliste. Iată pe scurt obiectivele ei:

Pentru URSS: a) Restructurarea și revitalizarea economiei; b) Restructurarea regimului stalinist într-o "democrație comunistă" cu pluralitate politică; c) Chirurgie plastică politică pentru a da o înfățișare umană monstrului comunist.

Pentru Europa de Est: Schimbări politice și economice în forme pseudo-democratice cu păstrarea specificului național (catolicismul în Polonia, tradițiile democratice în Cehoslovacia).

Pentru țările vestice: a) Alianțe cu noile structuri sociale post comuniste; b) Restructurarea blocurilor militare și crearea unei singure Europe de la Atlantic la Urali.

Pentru alianțele Statelor Unite: a) Dezmembrarea Statelor Unite, a Europei de Vest și Japoniei. b) Eliminarea pactului NATO, pactul de securitate cu Japonia și retragerea trupelor americane din Europa și Japonia.

Pentru țările din lumea a treia: promovarea societăților după model sovietic cu față umană prin efortul comun al Rusiei, fostelor țări satelite, și social democrațiilor din Europa occidentală.

Pentru Statele Unite: a). Neutralizarea dreptei anti-comuniste și crearea condițiilor pentru victoria stângii liberale; b) Restructurarea armatei, economiei, vieții politice și

sociale pentru o mai ușoară convergență cu sovietele și crearea unui guvern mondial.

După Golițan, și nu există nici un motiv să ne îndoim de veridicitatea afirmațiilor lui, mai ales acum că Uniunea Europeană și moneda interstatală "euro" au devenit o tristă realitate, omenirea este în mai mare pericol de totală și definitivă anihilare a civilizației, decât în orice alt moment din istorie. Se pune întrebarea, acum că notele lui Golițan care au fost trimise CIA-ului, și sunt, sperăm, cunoscute de președinte, au primit aprobarea pentru declasificare și au fost tipărite în două cărți și probabil citite de mai multe persoane, cum se face că nu există nici o reacție din partea guvernelor nici în Statele Unite și nici în Europa?

Răspunsul la această întrebare îl dă fostul senator Norman Dodd, prin viu grai, într-o înregistrare audio făcută acum peste douăzeci de ani de către Dr. Stanley Monteith care i-a luat un interviu bătrânului senator cu câțiva ani înainte de moartea acestuia. În cele ce urmează dăm esența faptelor povestite de dânsul.

La începutul anilor 50 s-a instituit la cererea Casei Albe o comisie a Congresului sub conducerea senatorului E.E. Cox cu scopul de a examina activitățile marilor fundații scutite de impozite. Mass-media a început imediat un atac violent împotriva acestei comisii, senatorul Cox a murit subit și comisia s-a dizolvat. În 1953 Senatul a organizat o altă comisie numită comisia Reese după numele senatorului care a condus-o. Ca și în cazul precedent, atacurile mass-mediei au fost imediate; s-a recurs și la atacuri personale ca să se denigreze componența comisiei. Deși unul dintre senatori, Wayne Hayes, a fost de fapt numit în acea comisie pentru a-i torpila lucrările, totuși ele au putut fi duse la bun sfârșit. Concluzia raportului Comisiei Reese a fost că aceste fundații cu fonduri imense au scopul de a modifica mentalitatea poporului american ca să accepte ideea de colectivism și să renunțe la individualism. Au făcut aceasta punând stăpânire pe rețeaua bancară instituind un nou sistem monetar care emite banii creând datorii. Raportul a dispărut; toate exemplarele au fost cumpărate și distruse. Senatorul Dodd fusese directorul serviciului de cercetări al comisiei. El relatează două întrevederi cu președinții a două mari fundații. Domnul Gaither, președintele fundației Ford, l-a invitat să-i facă o vizită în biroul lui din New York, unde l-a rugat pe senator să-l lămurească care este scopul acestei comisii senatoriale și de ce se interesează de activitatea fundației; și înainte ca senatorul să-i poată răspunde, domnul Gaither a continuat zicând: "noi cei de aici care suntem la nivelul luării de hotărâri politice suntem familiarizați cu OSS și cu Administrația Economică Europeană și operăm după directivele primite de la Casa Albă, și esența acestor directive este ca noi să ne folosim puterea de influență astfel ca să alterăm viața în Statele Unite pentru a se putea contopi confortabil cu Uniunea Sovietică". Iar la remarcă senatorului Dodd, aproape amuțit de uimire, că este de datoria lui cel puțin să informeze poporul american despre această antrepriză, domnul Gaither a răspuns că nici nu poate fi vorba de așa ceva. Prințul Sturdza a remarcat în unul din capitolele cărții sale că acțiunile Statelor Unite și ale Uniunii Sovietice par să fie coordonate de un directorat comun. Este trist

să vedem confirmarea identității obiectivului final al imperiului comunist, de a pune stăpânire pe întreaga lume și de a institui un guvern mondial, cu cel al activităților ascunse ale fundațiilor ce acționează sub directivele Casei Albe ca să pregătească cetățeanul american să accepte pierderea suveranității, și a libertăților individuale, încadrându-se într-o lume unică făurită după chipul sovietic. S-ar părea că atât comunismul cât și capitalismul sub forma lui monopolistă, nu sunt altceva decât două instrumente utilizate de acea forță misterioasă fără identitate sau loialitate națională, pentru scopurile ei morbide.

În continuare senatorul Dodd povestește cum, luând legătura cu altă fundație gigantică, *Carnegie Endowment for Peace*, președintele ei, Dr. Joseph Johnson, a fost foarte amabil, dar i-a spus că toate documentele cu lucrările fundației până în acel moment, inclusiv procesele verbale ale discuțiilor consiliului de administrație, au fost arhivate cu aprobarea Senatului într-un depozit, și că dacă senatorul Dodd poate delega pe cineva din grupul lui de lucru, el îi poate acorda două săptămâni ca să răsfoiască prin lucrările fundației. Senatorul Dodd a rămas mirat de această generoasă ofertă, căci experiența lui îl făcea să se aștepte la opoziție, dar și-a dat seama că cei din conducerea fundației erau relativ noi în funcțiile lor. A delegat-o pe o avocată, Catherine Casey, care avea vederi stângiste și se opunea lucrărilor Comisiei Senatoriale și fusese introdusă acolo pentru a controla legalitatea formalităților și a opri eventuale abuzuri. Dat fiind enormul material de aproape o jumătate de secol, i-a recomandat să se uite doar la unele dintre procesele verbale, evitând unii ani pe care senatorul Dodd îi considera că nu prezintă interes. Când s-a reîntors din misiune, povestește senatorul Dodd, ochii doamnei Casey erau mari ca farfuriile de uimire. În anul 1908 membrii consiliului de administrație al Fundației Carnegie pentru Pace au studiat timp de un an cum se poate modifica viața întregii societăți, iar răspunsul a fost: *prin război*. După care atenția lor a fost îndreptată spre a soluționa o a doua problemă: cum să implice Statele Unite într-un război. Anul era 1908, când întreaga omenire se legăna într-o pace care părea eternă. Soluția la cea de a doua problemă a fost să obțină controlul asupra Departamentului de Stat. Pentru aceasta, în mod incredibil, au constituit o comisie numită *Council for Learned Societies* a cărei menire era să filtreze orice persoană care era propusă pentru acea poziție cheie în politica externă a Statelor Unite, înainte de a se trece la confirmarea, de acum doar formală, a Senatului. Primul război mondial a devenit o realitate, cu milioane de oameni omorâți și mutilați, cu pierderi materiale irecuperabile pentru mulți și acumulare de bogății fabuloase pentru câțiva. Uniunea Sovietică a fost ajutată să ia ființă și astfel a fost dislocată prima piatră din fundamentul civilizației vestice. Apoi, după război, interesul acestor gânditori de la fundația Carnegie s-a îndreptat spre o altă temă esențială pentru ei: anume, cum să permanentizeze schimbările sociale și să împiedice oamenii de la a-și relua obiceiurile plăcute antebelice. Și din nou au găsit-o soluție la fel de diabolică, dacă nu și mai oribilă prin efectele ei destructive definitive: educația, să schimbe sistemul de

școlarizare astfel încât absolvenții să fie orientați spre socialism și internaționalism, prin pervertirea sentimentelor naționale și chiar a celor familiale. Sarcina era enormă și atunci s-au adresat fundației Rockefeller ca să împartă efortul între ele, o fundație să se ocupe de interesele interne, cealaltă de problemele internaționale. Întrucât era vorba de sume imense de bani pentru coruperea și reeducarea cadrelor didactice, s-au adresat și fundației Guggenheim, care s-a arătat foarte dispusă să contribuie financiar. Primul obiectiv a fost modificarea istoriei, și denigrarea eroilor naționali. După ce au fost refuzați categoric de trei istorici de renume, au cooptat douăzeci de tineri pe care i-au trimis la Londra pentru "educare" și aceștia la reîntoarcere au constituit nucleul unei *American Historical Association*, un grup care după un lung efort mintal a publicat a serie de șapte volume care conțin o viziune a viitorului Statelor Unite (după părerea lor acesta este colectivismul) și în care au formulat parametrii noului sistem de educație. Rezultatele care se văd astăzi sunt cu adevărat jalnice. Ele sunt documentate într-un volum complet și șocant despre ingineria socialistă în plină desfășurare care distruge mințile a milioane de tineri pentru a-i transforma în roboți ușor de mânăuit, de către Charlotte Iserbyt în studiul ei imens, *The Deliberate Dumbing Down of America*. Are loc un proces de îndobitocire care este acum dirijat de către guvern prin *National Education Association*, prin dispoziții secrete și utilizându-se banii storși de la contribuabili. Charlotte Iserbyt a făcut parte din Departamentul de Educație sub administrația Reagan; a făcut cunoscute publicului documente compromițătoare, care nu erau secrete dar nici nu se intenționa să fie revelate, drept care a fost dată afară din serviciu, dar nu înainte de a colecta un material imens care constituie baza volumului menționat mai sus.

La efortul de a denatura educația în aceeași direcție au contribuit și alte societăți secrete din cadrul unor universități. Profesorul Antony Sutton arată în cartea sa *America's Secret Establishment* că societatea *Skull & Bones* de la Yale, în care este foarte greu de pătruns, și din care face parte familia Bush, l-a trimis în secolul XIX pe unul din membrii ei, Daniel Gilman, la Heidelberg unde se pare că acesta a intrat în legătură cu ordinul Illuminati. La reîntoarcerea în Statele Unite, a început să pună bazele unui nou sistem de educație care mai târziu a fost preluat și perfecționat de către John Dewey și discipolii lui, și care a izbutit să pervertească cu desăvârșire școlarizarea în Statele Unite. Toate aceste mașinații ascunse necesită fonduri nelimitate, mai ales pentru mașina de război, motorul schimbărilor sociale; deoarece fundațiile nu produc nimic, împrăștiie doar otravă teoretică antisocială, fondurile sunt procurate în alt mod, descris mai jos.

În toamna anului 1910 șapte persoane s-au întâlnit în cel mai desăvârșit secret, îmbrăcați în haine de vânatoare, instruiți să vină la gară pe rând ca să nu atragă atenția și să se urce în vagonul personal al senatorului Aldrich; pentru a-și păstra secretul identității nu foloseau numele de familie când se adresau unul altuia. Au fost transportați la un elegant club de vânatoare de pe insula Jekyll de pe coasta Georgiei, proprietatea lui Morgan. Aceștia au fost:

- Nelson W. Aldrich, senator republican, șeful Comisiei Financiare din Senat, și asociat al firmei lui J. P. Morgan;
- Abraham Piatt Andrew, secretarul adjunct al Trezoreriei;
- Frank A. Vanderlip, președintele băncii naționale din New York, reprezentând trustul Rockefeller și banca Kuhn și Loeb;
- Henry P. Davison, partenerul principal al lui Morgan;
- Charles D. Norton, președintele băncii Morgan din New York;
- Benjamin Strong, șeful trustului Morgan;
- Paul M. Warburg, din partea companiei Kuhn și Loeb, reprezentând dinastia financiară Rothschild și consorțiul bancar Warburg din Germania. Paul Warburg atrage atenția în mod special. El a fost importat din Germania și a fost creierul care a imaginat cea mai îndrăzneța hoție legalizată de proporții colosale. Fratele lui, Max Warburg, era șeful poliției secrete din Germania și a facilitat în 1917 sosirea lui Troțki în Rusia pentru realizarea revoluției bolșevice. Ca o ironie caracteristică secolului XX, cei doi frați au stat în deplină armonie la masa negocierilor când s-a semnat tratatul de la Versailles la sfârșitul primului război mondial – ca reprezentanți ai celor două părți beligerante opuse.

Această distinsă adunare de bancheri și oameni de afaceri care nu reprezentau interesele Statelor Unite ci ale plutocrației bancare internaționale, s-a întrunit pentru a da naștere unui nou sistem bancar centralizat, care urma să fie trecut prin Senat și legiferat de către senatorul Aldrich (bunicul matern al lui Rockefeller), un concept care s-a numit *The Federal Reserve System* (Sistemul Federal de Rezervă) și a fost de fapt votat în Congres de către o mână de oameni la sfârșitul lui decembrie 1913 când majoritatea membrilor Congresului erau în vacanță. Este de remarcat faptul că legislația nu a fost concepută de legiuitori de profesie, bazat pe recomandările făcute de un grup de studiu cu intenția de a găsi o soluție pentru crahurile financiare care au bântuit Statele Unite (crahuri care fuseseră provocate intenționat de către consorțiul de bănci pentru câștiguri imediate și pentru a crea climatul necesității unei noi legislații bancare), ci de bancheri în interesul lor. Cum se opunea rezistență împotriva unei bănci centrale, organizarea Rezervei Federale a preconizat împărțirea teritorială a Statelor Unite în 12 regiuni, fiecare cu câte o bancă proprie, ca parte din sistem. Întregul sistem este o fraudă, începând cu numele său. Rezerva Federală sugerează că ar fi o entitate federală, când de fapt este un consorțiu internațional de bănci private; iar cuvântul “rezervă” implică faptul că posedă valută când de fapt nu o are. Funcția sistemului este cea a unui intermediar; când Congresul alocă o anumită sumă pentru drumuri, poduri, sau apărare, nu el crează suma necesară după cum prevede constituția, ci se adresează Sistemului Federal de Rezervă. Acesta emite fără acoperire instrumente financiare pentru valoarea respectivă care sunt de fapt datorii care trebuie plătite cu camătă de către Trezorerie, căreia i se face o intrare în cont arătându-se că guvernul a “împrumutat” banii de hârtie nou creați din vânt. Sistemul este diabolic

întrucât suma împrumutată Trezoreriei (adică guvernului federal) nu include niciodată camăta, astfel încât pentru plata ei guvernul federal trebuie să facă noi împrumuturi. Acest banditism repetat din 1913 de mii de ori a adus guvernul federal în situația de a avea peste 7 trilioane de dolari datorie plutocrației bancare, o sumă care depășește toți dolarii care circulă în lume, iar întreaga datorie în care intră și sectorul privat, cu împrumuturi pentru case, mașini, marile împrumuturi făcute de industrii, etc. se pare că ridică întreaga datorie la peste 20 de trilioane de dolari. Garanția pe care o dă guvernul bancherilor internaționali constă în bogățiile solului. Subsolului, apelor, precum și în puterea de muncă și creație a cetățenilor care sunt astfel șerbii noilor stăpâni feudali. Ca și impozitele pe venit care au început cu 3% pentru un sector limitat de populație înstărită, și au fost aplaudate de majoritatea populației care credea că cei bogați vor trebui să le plătească din surplusul lor, dar care au ajuns acum, cu taxele ascunse, aproape la 50% pentru majoritatea populației, în special pentru cei cu venituri mici, căci cei puțini care realizează câștiguri de miliarde sunt scutiți de impozit, pentru că ei au scris legile impozitelor, tot așa inițial nu a fost evident cât este de pernicios actul Rezervei Federale. Unii membri lucizi și curajoși ai Congresului ca Lindbergh, tatăl aviatorului de renume, s-au opus semnării lui de către președintele Wilson. Lindbergh a arătat că acest act "...stabilește cel mai gigantic trust pe suprafața pământului. Când președintele semnează acest act, guvernul invizibil al puterii monetare... va fi legalizat. Noua lege va crea inflație când trustul dorește inflație. De acum înainte, depresiunile economice vor fi create în mod științific". O astfel de datorie imensă pune guvernele la cheremul plutocrației bancare, căci toate țările vest europene au sisteme financiare identice ca structură, diferite ca nume doar. Iar Fondul Monetar Internațional nu este decât o altă instituție de jaf internațional mascată sub pretexte de bune intenții.

Fondul Monetar Internațional (FMI) a fost creat împreună cu Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (pe scurt, Banca Mondială) la o conferință monetară și financiară a Națiunilor Unite care a avut loc în 1944 la Bretton Woods, o localitate mică din New Hampshire. Scopul proclamat a fost de a facilita comerțul internațional și de a stabiliza schimburile monedelor naționale. Scopurile adevărate și ascunse au fost de a elimina standardul de aur și de a instaura socialismul în toată lumea. Eliminând standardul de aur din comerțul internațional și înlocuindu-l cu o monedă internațională pe care FMI o va crea din nimic așa cum crează Sistemul Federal de Rezervă moneda Statelor Unite, același mecanism de pauperizare și înrobire poate fi aplicat pe scară mondială. (Faptul că "euro" se afirmă că este bazat parțial pe aur poate să constituie doar o fază de tranziție în care un "euro" puternic și un dolar devalorizat va facilita aderența Statelor Unite la o unică monedă globală). Metoda prin care Banca Mondială instaurează socialismul în toată lumea este acordarea de împrumuturi guvernelor țărilor mai puțin dezvoltate obligându-le să folosească aceste împrumuturi în așa fel încât să distrugă inițiativa individuală și economia locală independentă. Banișii sunt

împrumutați guvernului spre administrare, ceea ce înseamnă doar proliferarea birocrăției guvernamentale. Primul director la FMI din partea Statelor Unite a fost Harry Dexter White, notoriu spion comunist.

Împrumuturile acordate de FMI prin agentul său, Banca Mondială, sunt prezentate de parcă ar fi menite să reînviereze economia țărilor care se află în derută financiară. În realitate, toate aceste împrumuturi au condus la și mai marea pauperizare a țărilor cărora le-au fost acordate. O primă condiție pentru cel care primește împrumutul este să exercite un control strict asupra salariilor, ucigând astfel inițiativa individuală. Sărăcia care rezultă imediat după primirea împrumutului a dat naștere în multe țări la răzmerițe, căci populația obișnuită să primească totul de la guvern – hrană, adăpost, îngrijire medicală – văzând că nu le mai primește și fiind incapabilă să le obțină în mod independent, poate fi mai ușor adusă sau readusă pe calea socialismului. Iată ce au realizat împrumuturile de la FMI în țările în care au fost acordate:

În India Banca Mondială a fondat construirea unui baraj care a lăsat fără adăpost două milioane de oameni, a inundat zece mii de km pătrați și a distrus 81 de mii de acri de pădure.

În Brazilia s-au cheltuit un miliard de dolari ca să se defrișeze o suprafață cât Marea Britanie, a cărei populații, izgonită de pe pământurile ei, suferă în mizerie.

În Kenia proiectul de irigații de la Bura a creat atâta mizerie încât o cincime din populația țării trăiește ca refugiați aiurea.

În Indonezia, defrișarea pădurilor tropicale – care are loc în timp ce Banca Mondială dedică fonduri chipurile pentru reîmpădurire – a izgonit populația autohtonă, pentru a cărei reasezare s-au cheltuit 7.000 de dolari de familie, adică de zece ori mai mult decât este venitul anual pe cap de locuitor în Indonezia.

În Botswana, proiectele FMI au distrus pășunile și au ucis cirezile de animale migratoare. Acest lucru a dus la înfometarea populației autohtone al cărei mijloc de subzistență erau tocmai cirezile de vite, făcându-i astfel să depindă de ce le dă guvernul pentru a nu muri de foame.

În timp ce Nigeria și Argentina sunt copleșite de datorii, miliardele pe care le-au împrumutat au fost folosite pentru a construi noi palate pentru agențiile guvernamentale și elita conducătoare. În Zair, Mexico și Filipine, conducătorii politici au devenit miliardari din împrumuturile Băncii Mondiale. În Republica Africană Centrală, banii împrumutați au fost folosiți ca să finanțeze fastuoasa ceremonie a încoronării împăratului.

Tanzania, a cărei populație se putea hrăni singură înainte, după ce a primit trei miliarde de dolari împrumut, și-a naționalizat industria și agricultura; producția a scăzut cu aproape o treime. În 1966, Tanzania exporta alimente. Astăzi ca să nu moară de foame Tanzania importă alimente plătindu-le cu noi împrumuturi de la Banca Mondială.

În Argentina, care cândva avusese cel mai ridicat nivel de trai din America Latină,

după acordarea de împrumuturi de la Banca Mondială, manufactura a scăzut cu peste 50%, și mii de întreprinderi au dat faliment. Bântuie șomajul și în vara anului 1989 inflația ajunsese la 1.000.000% (un milion la sută!). Argentinienii au ieșit în stradă cerând de mâncare.

În Brazilia statul consumă 65% din investiții, și sectorul privat scade într-una. Guvernul a luat împrumuturi ca să creeze cea mai mare corporație din American Latină, *Petroleo Brasileiro*. Deși există țitei din belșug și benzina se vinde la preț bun, corporația lucrează în pierdere și brazilienii nu au benzină. În 1990, inflația era de 5.000%. Brazilienii sunt arestați și închiși pentru crima de "a-și face provizii" (cum se arestau țărani care încercau să-și vândă puii tăiați în România ceaușistă), și gloate organizate de comuniști au ieșit în stradă cu lozinca "suntem flămânzi, trebuie să furăm!", deschizând larg drumul pentru mai mult socialism.

În Mexic socialismul a triumfat. Cu miliardele împrumutate, politicienii mexicani au înființat *Petroleos Mexicanos* și au construit industrie chimică și de căi ferate, după model socialist, cu scheme supradimensionate, în special la posturile de conducere cheltuind sume imense pentru salarii. Întreprinderile astfel create au dat faliment creând șomaj. Guvernul a impus salarii minime în sectorul privat, cauzând și acolo faliment și șomaj. Atunci a intervenit plătind asistență socială, din nou din bani împrumutați și din bani creați artificial. Aceasta a creat inflație și a distrus ce mai rămăsese din economie. Atunci guvernul a impus prețuri fixe, și a început să acorde ajutor pentru hrană și chirie. Astfel în 1982 moneda mexicană ajunsese să nu valoreze nimic în schimburile internaționale. Unde înainte țara fusese o mare exportatoare de alimente, acum trebuia să importe hrană pentru populație. În 1995 Mexico a declarat că nu-și poate plăti împrumuturile, iar Congresul american a luat 30 de miliarde de la contribuabilii Statelor Unite pentru a compensa pierderile băncilor care acordaseră împrumut Mexicului. Între timp mexicanilor li se impune un nivel de viață și mai scăzut din pricina acestor datorii iar partidul comunist din Mexic promite un socialism și mai acerb care va vindeca toate aceste rele. Aceste date sunt amplu descrise de către Edward Griffin în *The Creature from Jekyll Island*.

Președintele Statelor Unite, George W. Bush, încurajat de acest succes strălucit în Mexic, militează pentru contopirea Statelor Unite, Canadei și Mexicului într-o singură zonă comparabilă cu Uniunea Europeană, cu care să fie apoi mai ușor unită, așa cum a arătat senatorul Norman Dodd, într-o entitate de tip sovietic.

Data de 11 septembrie 2001 a înscris în istoria Statele Unite tragedia atacului aerian împotriva turnurilor de comerț mondial din New York (World Trade Towers), care s-a soldat cu moartea oribilă a 3.000 de oameni, o tragedie fără seamăn de barbară, comparabilă cu sacrificiul inutil al celor peste 3.500 de oameni de la Pearl Harbor care a marcat începerea ostilităților cu Japonia. Deși serviciile de spionaj ale Statelor Unite, cu tot bugetul lor de zeci de miliarde de dolari, nu au putut prinde din vreme firele acestui complot care după unii a necesitat ani de minuțioasă pregătire, au fost

însă remarcabil de eficiente după atac, când la câteva minute doar au știut exact ca vinovatul este Osama bin Laden. Drept care președintele Bush a declarat război terorismului în general. Terorism a existat de când e lumea și ca atare, după cum a afirmat însuși președintele, acesta va fi un război de lungă durată, poate de o sută de ani. Evident că nici unul dintre noi nu va trăi destul ca să aprecieze longevitatea ostilităților. Congresul a votat instantaneu o nouă lege impropriu descrisă sub acronimul pompos "actul Patriot", lege care în esență a scurtat toate libertățile de care se bucurau americanii până acum și a ajuns să permită chiar încarcerarea pe termen nelimitat a persoanelor acuzate doar (nu dovedite) de terorism, acuză vag definită de litera legii. A urmat acțiunea armată împotriva Talibanului, guvernul Afganistanului care fusese ajutat să ajungă la putere chiar de către Statele Unite. În orele în care sunt scrise aceste rânduri se fac pregătiri febrile de război cu Iracul în ciuda unei opoziții generale crescânde în Statele Unite și Europa și la Națiunile Unite și chiar după ce Saddam Hussein a declarat senatorilor David Bonior și Jim McDermott că admite fără restricții ca inspectorii să-i răscolească din nou țara fara timp de alți mulți ani, oferind astfel posibilitatea unei soluționări diplomatice, fără devastări de mari proporții și vieți irosite. În această luptă împotriva terorismului președintele Bush s-a aliat cu fosta Uniune Sovietică și cu China comunistă. În Rusia sovietică guvernul communist a masacrat peste 60 de milioane din proprii cetățeni iar China comunistă, ale cărei produse de toate felurile se revarsă de pe rafturile prăvăliilor din Statele Unite, are la activul ei peste 80 de milioane de victime; în aceste doua țări comunismul a cauzat un masacru de 140 de milioane, care înseamnă mai mult decât jumătate din populația Statelor Unite sau aproape de șapte ori întreaga populație a României.

Istoria Iracului este ieșită din comun. După cum arată în cartea sa *The Fire This Time* fostul procuror general al Statelor Unite, Ramsay Clark, în 1921 forțele armate britanice, sub comanda lui Sir Percy Cox, separă o porțiune din provincial Basra a Iracului pe care o numesc Kuweit și împiedică accesul Iracului la golful Persic. Operațiunea este organizată pentru promovarea intereselor companiei petrolifere anglo-iraniene, astăzi numită British Petroleum. În 1972 Iracul anunță naționalizarea propriei industrii petrolifere. În ziua precedentă președintele american Nixon și secretarul său de stat Kissinger plănuiesc împreună cu Iranul să înarmeze kurzii ca frământările armate interne iscate astfel să slăbească Iracul. Concomitent, Iracul este trecut pe lista statelor care sprijină terorismul. În momentul când se ajunge, în 1975, la un acord între Irac și Iran cu privire la strâmtoarea Shatt-al-Arab, ajutorul dat kurzilor este sistat. În 1980 președintele Carter anunță doctrina Carter conform căreia Statele Unite pot interveni cu forțele armate în Golful Persic pentru a-și proteja accesul la țiței. În iulie 1990 Saddam Hussein acuză Kuweitul că plănuiește să distrugă economia Iracului (sondele oblice ale Kuweitului extrăgeau țiței din Irac) și începe masarea trupelor la granița cu Kuweitul. April Glaspie, ambasadoarea Statelor Unite, este întrebată care este atitudinea guvernului american față de o incursiune a Iracului în Kuweit, care

oricum fusese teritoriu irachian. Saddam Hussein primește răspunsul oficial că aceasta este o problemă internă arabă care nu interesează Statele Unite (fapt recunoscut chiar de către *the New York Times* la vremea aceea). Restul se cunoaște. Bombardamente sălbatice au distrus infrastructura țării, și chiar unele comori istorice universale ca Grădinile Suspendate ale Semiramidei, care fuseseră restaurate cu mare efort financiar de către irachieni. Au urmat doisprezece ani în care două treimi din spațiul aerian al Iracului nu mai era accesibil irachienilor; forțele aeriene americane patrulează permanent acea zonă și din când în când bombardează obiective alese și în zecile de mii de ieșiri, armata chipurile de temut a lui Saddam Hussein nu a fost în stare să doboare nici măcar un singur avion american. Rezultatul restricțiilor impuse de guvernul american, după cum arată James Tucker în *American Free Press* din 14 octombrie 2002, sunt oribile. Sute de mii de copii mor de malnutriție și lipsă de ajutor medical. Mulți mor de leucemia indusă de către efectul radioactiv al obuzelor și bombelor americane fabricate din uraniu sărăcit. În total peste un milion de persoane au murit, dintre care jumătate copii, lucru atestat chiar și de fosta secretară de stat a Statelor Unite, Madeleine Allbright; părerea ei este însă că acest holocaust, oricât de neplăcut, este acceptabil. Oare această țară practic fără apărare față de puterea armată americană, mistuită de ani de izolare economică, mai are nevoie de încă o acțiune devastatoare care să o radă complet de pe suprafața pământului pentru acuza lipsită de substanță că posedă arme de distrugere în masă? Sau poate se urmărește ca această țară islamică să angreneze în acest conflict celelalte țări islamice sătule de intervențiile americane în existența lor, și întreaga acțiune astfel transcende simpla eliminare a lui Saddam Hussein și se înscrie pe linia planului lui Albert Pike pentru cel de-al treilea război mondial?

Dicționarul Webster (*Webster-s Deluxe Unabridged*) definește "a conspira" ca fiind "a plănui și acționa în comun și secret, în special pentru o acțiune nelegală sau cu un scop dăunător, ca asasinat sau trădare". Las la latitudinea cititorului să decidă dacă faptele descrise mai sus se pot califica sau nu drept conspirație.

VAL STANTON

Cuprins

<i>Prefața editurii</i>	5
<i>Introducere</i>	15
<i>Prefață</i>	19
<i>1. Marionete mânuite de un necunoscut, idioți utili și alții la fel</i>	21
<i>2. De la Katyn la coexistență</i>	28
<i>3. După cum dictează Moscova: Berlin și Viena</i>	35
<i>4. După cum dictează Moscova: mișelie la dien bien fu și arme pentru dușmani</i>	43
<i>5. Pericolul de moarte de care nu ne ferim</i>	49
<i>6. Bationul tiraniei</i>	60
<i>7. Atu-ul irosit</i>	68
<i>8. Națiunile uitate: ce credeau și ce propuneau ele</i>	76
<i>9. Ialta veselă!</i>	85
<i>10. De la Mihailovici la Ciang Kai Șek</i>	95
<i>11. Când teama a fost doar un pretext</i>	107
<i>12. Drumul cu cocktailuri</i>	123
<i>13. Să ridicăm cortina de fier – chipurile</i>	131
<i>14. Prima rundă a domnului Dulles și declarația de la Washington</i>	141
<i>15. Racii nu fluieră</i>	150
<i>16. Marea dezonoare</i>	158
<i>17. Despre guverne libere și politicieni liberi</i>	169
<i>18. Chestie de semnatică</i>	184
<i>19. De la câmpurile de luptă din Palestina la epoca lui Rockefeller</i>	200
<i>20. E rândul Europei: apoi al Statelor Unite</i>	212
<i>Epilog. Cazul din Chile și lumea otrăvită</i>	225
<i>Cronologie</i>	233
<i>Postfață</i>	264

